Craig Thomas

UN RĂZBOI MODERN

Traducere de Radu Timnea

Editura Z
1998

Pe scurt, practica generală ar trebui să fie laisser-faire: fiecare îndepărtare de la ea, cu excepţia cazului în care e cerută de un mare avantaj, este categoric ceva dăunător...

...ca regulă generală, afacerea vieţii e mai bine realizată atunci când cei care au un interes imediat în ea sunt lăsaţi să-şi urmeze cursul firesc, fără să fie controlaţi nici de litera legii, nici de amestecul vreunui funcţionar public.

JS Mill, Principiile politicii economice, V, 9.

Preludiu

1 APRILIE 199...

Şi v-am spus cum stăteau lucrurile în Siena, pe vremea Ducelui Leopold.

Şi pe baze reale, adică belşugul firii şi omul real din spatele ei.

Ezra Pound, *Canto* LII

Ziua păcălelilor. Bursele îi confirmaseră asta – râzând de el, de fapt – încă de când se deschiseseră, în acea dimineaţă. Preţurile acţiunilor, informaţiile fragmentate, zvonurile, vânzările masive, nervozitatea băncilor... Ca şi cum cineva ar fi chicotit la o glumă făcută pe socoteala lui.

În numai câteva ore, valoarea evaluată a lui *Winterborne Holding* scăzuse cu douăzeci de milioane. Wall Street, deschisă cu o oră mai devreme, se molipsise, şi preţul acţiunilor filialelor americane o luase la vale. Puteau scade cu

cincizeci de milioane de dolari până la sfârşitul zilei. Ziua Păcălelilor.

David Winterborne se ridică, cu furie frustrată, şi se duse la una din ferestrele înalte cât peretele salonului de la etajul unu, cu vedere spre Eaton Square. Traficul Londrei se filtra politicos prin piaţă, lumina soarelui crea pete de lumină în parc. Câţiva trecători bine îmbrăcaţi se bucurau de soarele de primăvară. Scena părea pictată, formală, ca un peisaj pe care-l inaugurase ca să sărbătorească dreptul de posesiune. Totuşi, ca în momentul unui cutremur de pământ, întreaga panoramă a bogăţiei, exclusivităţii şi caracterului decorativ era făcută să pâlpâie ireal de şocurile unui dezastru financiar ameninţător.

Fraser, care rămăsese aşezat pe canapeaua din spatele lui Winterborne, era doar unul dintre cei care aduseseră veştile rele, un funcţionar care raportase că Oracolul nu îi era favorabil. Winterborne îşi netezi cu mâna cu degete lungi părul negru şi drept, în stil oriental – dar îşi dădu seama că până şi Fraser, un simplu angajat, putea observa că gestul calm era în întregime o prefăcătorie. Se întoarse cu faţa spre cameră, prinzând în trecere o imagine a propriei siluete zvelte, într-o oglindă de deasupra căminului Adam. Cămaşa lui de pe Jermyn Street era şifonată, cravata strâmbă. Trăsăturile euro-asiatice păreau, în mod neobişnuit, prevestitoare de furtună, sfidătoare, încăpăţânate.

6

Cheltuise milioane din banii proprii, încercând să astupe gaura din canalul de scurgere. Fără efect, sau cu un efect prea mic…

— Trebuie să iau nişte decizii fundamentale şi importante, pe baza evaluării tale, Fraser. Eşti sigur?

Fraser ridică din umeri, cu gestul unui cămătar.

— Eu… Domnule, e o informaţie bună, din interior. Probabil cea mai bună. Departamentul de aprovizionare al Ministerului Apărării şi Ministerul de Finanţe fac săpături pentru o

campanie foarte sângeroasă.

Accentul scoţian al lui Fraser apărea şi dispărea, ca şi rafinamentul vocabularului lui, la fel ca un semnal radio slab şi intermitent.

— Ministerul de Finanţe răsuceşte la spate braţul celor de la DTI* ca să nu sprijine elicopterul european, ci să se alăture lor, în favoarea aparatului american.

Gura i se strâmbă, într-un dispreţ congenital.

— E mai ieftin decât ai nostru – decât al dumneavoastră.

— Nu e al meu… începu Winterborne furios.

Dar era, nu? Aceasta era problema. *Winterborne Holdings* din Marea Britanie devenise prea legată – simbiotic, se spunea – de *Aero UK,* partenerul producător principal din consorţiul european care construia elicopterul ce se presupunea că va fi cumpărat de armata britanică.

— Te înşeli – probabil că sursele tale s-au înşelat. Guvernul nu poate…

Expresia lui Fraser rămase neînduplecat de cinică. Winterborne se întoarse cu spatele.

Guvernul, blestematul de guvern conservator, care primise aproape un sfert de milion din banii lui, ca ajutor în ultima campanie electorală – putea să o facă, dacă aşa îi convenea.

— Ar însemna sfârşitul multor companii mari. Şomajul ar fi stânjenitor… Ar fi – ar putea fi – sfârşitul lui *Aero UK.*

Vorbea cu faţa spre scena pictată, formală, din spatele ferestrei. Avea senzaţia că privea proprietăţile familiei sale, urmărind apariţia micii armate de „portărei”, care trebuiau să sosească pe drum, ca să-l deposedeze. I se adresă din nou lui Fraser:

— Eşti sigur?

Îşi prinse bărbia ascuţită cu o mână şi adăugă:

— Nu e cumva vorba de o problemă ce se poate aranja tot cu bani?

* DTI = Department of Trade and Industry = Departamentul Comerţului şi Industriei (n. tr.).

— Nu putem cumpăra influenţă la acel nivel. Totul e în mâna adulţilor acum, nu a unor copii lacomi. Comitetul lui *Aero UK* şi dumneavoastră vă puteţi înfăşura în drapel, puteţi vorbi despre pierderea de locuri de muncă… S-ar putea să meargă.

— Dar tu nu o crezi. Când vor lua hotărârea între *Eurocopter* şi rivalul american?

— În următoarele două luni – până la sfârşitul lui mai.

David Winterbome se întoarse cu faţa spre Fraser.

— O vor face?

Fraser aprobă din cap.

— Aşa se aude. Că Finanţele vor forţa Ministerul Apărării să cumpere de la americani, din cauza preţului.

— Deci, *Winterbome Holding* are un stoc uriaş de acţiuni ale *Aero UK,* într-o duzină de companii intermediare deţinute în întregime, în diverse alte ramuri. În timp ce *Aero UK* are deja un avion de linie nou, pe care nu vrea să-l cumpere nimeni, în întreaga lume! Şi proiectul unui avion de vânătoare *Eurodefender,* care e cu aproape patru ani în urmă faţă de orar, numai în faza de dezvoltare. Iar acum, *Aero UK* va pierde şi proiectul elicopterului – care valorează cel puţin două sute cincizeci milioane de lire sterline! Am uitat ceva?

Fraser îşi reprimă un zâmbet şi clătină din cap.

— Nu, domnule. Nimic.

În parc, căţeii lătrau, alergând în jurul copiilor şi doicilor. Totul era atât de al naibii – de batjocoritor – de normal, imaginea înfrumuseţată a lumii pe care şi-o cumpărase.

Şi care acum era ameninţată. Secătuită de bani din cauza lui *Aero UK,* şi încă şi mai mult, din cauza implicării sale în procesul de renovare din Midiands*, cea mai mare investiţie a sa în afara SUA. Făcuse împrumuturi extrem de mari, iar profiturile erau la o distanţă de zece ani. Pierduse douăzeci de milioane din cauza a două articole de ziar ostile apărute în timpul weekend-ului, continuate de o urmare în *The Times.* Şi totul din cauza acelui blestemat de avion de linie care nu se vindea! Când toate celelalte schelete aveau să cadă din dulap, *Winterbome Holdings* urma să fie terminată.

— Trebuie oprită… Descompunerea, declară el.

— Poftim, domnule?

Se întoarse spre Fraser. Hotărârea lui – ivită din partea întunecată şi ascunsă a minţii – îl şoca şi îl emoţiona, ca o întâlnire sexuală bruscă, neaşteptată.

*Midiands = comitatele centrale ale Angliei (n. tr.).

8

— Susţin preţul acţiunilor şi asta mă costă foarte mult. Situaţia aceasta trebuie să înceteze.

— Da, domnule.

Fraser părea neliniştit, ca şi cum se aştepta să fie acuzat că nu oferea o soluţie a problemei. Poate că intuia ce urma…

— Am nevoie de cineva. Cineva pe care să-l cunoşti, genul tău de om.

— Şi ce să facă acel om, domnule?

— Să mă ajute să vând avioane de linie – din moment ce *Aero UK* nu a reuşit să facă singură asta. Am nevoie de cineva care să mă ajute să descurc dezastrul acesta.

Se îndreptă spre canapea, culese numărul din acea dimineaţă al ziarului *Times* de pe braţul fotoliului şi îl aruncă în poala lui Fraser. Continuarea fatidică a articolelor din weekend despre *Skyliner* şi *Aero UK,* care îl costaseră atât de mult. Erau două fotografii, una lângă cealaltă. Una reda conturul *Skyliner*-ului pe care nu vroia nimeni să-l cumpere, arătând ca un delfin înaripat. În cealaltă se vedea un avion de linie american – noul model *Vance 494,* de transport la mare distanţă. Acela – ca şi elicopterul ce avea să devină în curând blestemul lui – era ieftin. Mult mai ieftin ca *Skyliner*-ul, ca preţ de cumpărare, închiriere, operare. Acele companii aeriene de transport care nu aşteptau noul *Boeing* erau hotărâte să-l cumpere, imediat după succesul primelor lui zboruri comerciale.

Potenţialii cumpărători ai *Skyliner*-|*i*|*n*| urmau să se aşeze în curând la coadă, ca să cumpere avionul *Vance.*

Fraser ridică spre el o privire meditativă, îndoindu-se de realitatea concluziei lui. Apoi, faţa lui deveni prudentă şi

neutră, răbdătoare.

— Găseşte pe cineva – pe cineva care poate face ceva… în legătură cu această problemă.

„Vance 494 – *avionul de linie al viitorului*", era subtitlul celei de a doua fotografii. Sub cea a aparatului de zbor *Skyliner* scria: *Fala europeană – are vreun viitor?*

— Cred… cred că am înţeles, domnule. O să vă aduc nişte nume şi un scenariu – mâine?

— În seara asta.

— Da, domnule.

Winterborne auzi uşile salonului închizându-se în urma lui Fraser. I se părea că exista o anumită finalitate în acel sunet, ca şi cum ar fi închis uşile unui alt spaţiu. *„Scrupule?",* se autoironiză el. Dar simţea că fusese trecut un fel de Rubicon, prin simpla împărtăşire

a acelui proiect lui Fraser. Foarte bine, nu luase încă nicio decizie finală, putea oricând să se răzgândească, să se retragă…

Şi totuşi, era sigur că nu avea să se răzgândească, că nu se va retrage din locul în care se trezise, pe neaşteptate. Întinse mâna şi apăsă soneria de pe biroul lui. Ceru o cafea, pe care nu i-o oferise lui Fraser. Se uită la ceas…

…Şi realiză că uitase că-i promisese lui Marian că o va însoţi la Covent Garden în acea seară, la reluarea producţiei lui Dowell – *Sleeping Beauty* – cu decorurile magnifice ale Mariei Bjornson. Trebuia să se ducă. Absenţa lui ar fi fost remarcată – ar fi creat mai multe probleme. ALa naiba…

Şi totuşi… îşi savură decizia. Rezolvarea problemei prin alte mijloace. Afaceri cu ajutorul…

David Winterborne zâmbi, având senzaţia că privea în spate, spre o punte fragila pe care tocmai o traversase. Un obstacol înalt, pe care-l depăşise cu uşurinţă.

Partea I

MAŞINI ŞI UMBRE

Chemări ale soartei.

Păşesc în faţă, ieşind din umbră, spre piaţă,
Vânzători şi hoţi, flămând de putere, cu ultima mea afacere eşuată.
Bob Dylan, *Schimbarea gărzii*

Capitolul 1
ÎNŢELEGERI DE AFACERI DE AFACERI

— Ascultă, maiorule…

Agentul FBI îi folosise fostul grad fără respect, ca şi cum ar fi fost un fruct amar şi ofilit.

— E în propriul tău interes să cooperezi cu Biroul*…

Erau doi, în camera principală a unui apartament mic. Lumina soarelui de toamnă dezvăluia vârsta covorului, mobila ponosită. Dacă îşi răsucea gâtul, putea zări, în depărtare, Monumentul Washington, îngust şi ascuţit, ca o rachetă proiectată pe fondul albastru deschis al cerului.

— Nu ştiu nimic despre Alan Vance şi afacerile lui – repetă Gant, pentru a patra sau a cincea oară.

Traficul de dimineaţă protesta, cu trei etaje mai jos, ca nişte animale prinse în nisipuri mişcătoare, cu scrâşnete de frâne şi claxoane.

— Pentru Dumnezeu, ai fost căsătorit cu fata lui până acum câţiva ani!

Vorbise cel mai în vârstă dintre cei doi, cu spatele spre cameră, cu faţa întoarsă în semiprofâl, iritată, privind spre lumină, ca şi cum aceasta l-ar fi provocat.

— Cum adică, nu ştii nimic? Făceai parte din familie, maiorule!

Erau nervoşi şi frustraţi, simţindu-se nedreptăţiţi. Era extrem de probabil ca fostul lui socru să fie atât de oneros cât spuneau ei, iar investigaţia lor, întârziată. Vance să aibă probleme cu autorităţile federale – ideea îl amuza, oricât de mult încerca să se opună să fie tras înapoi, chiar şi indirect, în mlaştina care era scurta lui căsnicie. Oamenii de la FBI ameninţau să retrezească nişte amintiri dureroase. Privi spre fereastră, cu ochii întredeschişi.

— Eu nu am făcut parte din familie niciodată, Melntyre.

Cel mai tânăr dintre cei doi – aşezat în faţa lui, într-un fotoliu îngust ce părea proiectat mai mult pentru interogatoriu, decât pentru confort – părea stânjenit. Melntyre rămase la fereastră, cu faţa

*FBI = Federal Bureau of Investigation = Biroul Federal de Investigaţii (Biroul) (n. tr.).

12

strâmbată într-o grimasă care exprima o neîncredere de nezdruncinat. Apoi se întoarse spre el.

— Pentru Numele lui Dumnezeu, maiorule, nu-i datorezi tipului nici măcar o bere! De ce îl acoperi acum?

Se apropie, făcând să plutească în faţa lui mirosul de aftershave şi de tutun. Şi o furie morală. Se opri în faţa canapelei, cu mâinile încleştate, întinse pe lângă corp.

— O să-l prindem pe Vance, maiorule – pentru mită, evaziune fiscală, obţinere de fonduri guvernamentale prin corupţie. Nu văd cum poţi să refuzi să ne ajuţi, cu dosarul tău.

— Dosarul meu? zise ironic Gant, simţindu-se mic şi îndesat, în comparaţie cu bărbatul care se înălţa deasupra lui, cu părul lins, trecând pe deasupra gulerului, înconjurat ca o aură de lumina soarelui.

— *Furtuna Deşertului,* maiorule – ai fost acolo. Instructor pe avioanele de vânătoare *Stealth,* ai zburat chiar şi în câteva misiuni. Cealaltă treabă pe care ai făcut-o pentru Companie*, dosarul tău din forţele aeriene.!.

Efortul lui sugera că existau anumite butoane pe care putea apăsa ca să activeze fiinţa umană cu care se confrunta.

— Nu are niciun rost să încerci să mă înveleşti în Old Glory** – spuse Gant, înfuriindu-l pe Melntyre.

Trăsăturile afabile, şterse, ale bărbatului mai tânăr, se domoliră, marcând începutul unui zâmbet.

Melntyre se răsuci pe călcâie.

— Ce naiba se întâmplă cu tine, Gant? întrebă el tăios. În dosarul tău scrie că eşti un tâmpit. Iar eu *cred* ce scrie în

dosar!

— Treaba ta, Melntyre. Ţi-am spus, nu ştiu nimic despre compania de avioane a lui Vance. Am pilotat un avion al Companiei lui, m-am căsătorit cu fiica lui. Am părăsit Compania, am părăsit-o pe fiica lui.

Îşi privi ceasul, cu o încetineală care avea scopul de a înfuria.

— Întârzii la lucru, Melntyre. Ai terminat cu mine?

— Nici pe departe, Gant, nici pe departe, spuse Melntyre ameninţător.

— Ce s-a întâmplat cu „maiorule”? Se pare că a dispărut…

— De ce îi ţii partea unui tip care ţi-a distrus cariera şi căsnicia, Gant? Spune-mi cu ce îi eşti dator.

— Cu nimic din ceea ce ai putea înţelege, Melntyre.

* CIA = Central Intelligence Agency = Agenţia Centrală de Informaţii (Compania) (n. tr.).

**Old Glory = drapelul SUA (n. tr.).

13

Îşi dădu seama că stătea aplecat în faţă pe scaun, încordat, într-o poziţie care amintea vag de postura cuiva care refuza să răspundă unui interogatoriu. Interogatoriile la care fusese supus în Vietnam, chestionările KGB-ului… nu avea importanţă care dintre amintiri era evocată. Important era doar faptul că el se confrunta, încă o dată, cu o lume care se întorcea împotriva lui, potrivnică şi periculoasă.

— Nu-i datorez nimic. Dar, pur şi simplu, nu ştiu nimic.

Melntyre stătea aplecat în faţă, în picioare, cu mâinile mari sprijinite pe coapse, în poziţia unui fotbalist suspendat pentru joc periculos.

— Comisia Senatului îl va chema să depună mărturie. Avem deja o mulţime de date împotriva lui Vance. Nu fi un mocofan din Iowa toată viaţa, Gant. Fii deştept. Ajută-ne… Ar trebui să o priveşti ca pe o datorie a ta ca angajat federal, pentru Dumnezeu!

Exasperarea lui era totală, mistuitoare.

— Tipul ăsta – continuă Melntyre, făcând semne frenetice

cu mâna bărbatului mai tânăr, dar continuând să-l fixeze pe Gant cu o mânie nedumerită. Să-ţi vorbesc despre tipul ăsta, Chris. Acest erou eliminat din liceu – acest erou a participat la demonstraţii împotriva războiului din Vietnam, în Iowa, pentru Dumnezeu, după care a plecat chiar el acolo! A fost arestat la paisprezece ani pentru unul din acele Marşuri ale Păcii – tâmpeniile acelea stil Kennedy.

Gant scoase un sunet care semăna cu un mârâit, iar Melntyre savură acea mică trădare a emoţiei, rânjind.

— Poate că tipul nu ştia – trăind în barăci – că Jack şi Bobby erau amândoi morţi.

Chris, al cărui nume de familie Gant îl uitase, îl privea ca şi cum ar fi asistat la umilirea unui tată sau a unui unchi.

— Jack şi Bobby, continuă Melntyre, nu-şi puteau ţine „instrumentele” în pantaloni, niciunul dintre ei, nici măcar în Ziua Inaugurării*. Jack şi Bobby…

Oftă teatral.

— Eroul tău de aici e un blestemat de liberal, ca şi ei. Şi o pacoste, încă de pe vremea aceea.

Gant rămase imobil şi pasiv pe scaunul lui.

— Tâmpenia aceea stil Camelot – nu, Gant? încă nu ţi-a venit mintea la cap?

* în cele din urmă, în tăcerea ce părea încinsă şi tensionată, Gant spuse:

— Pentru ce? Ca să văd lumea cu ochii tăi, Melntyre? Aş prefera să fiu mort.

* Inauguration Day = Ziua Inaugurării = ziua intrării în funcţie a preşedintelui SUA (20 ianuarie) (n. tr.).

14

— Jack, Bobby şi Camelot-ul ţi-au distrus viaţa, Gant. Du-te şi fă-ţi rost de alta.

— Pentru ca să poţi tu să o pui toată într-un dosar?

Gant îl privi pe Chris. Tânărul purta un costum de negustor de vechituri şi era agent federal din întâmplare. Părea deja lipsit de speranţă şi posedat doar de ambiţie superficială. Şi, poate, de o decenţă fragilă, incompetentă. Într-o zi, avea să

descopere că devenise un Melntyre. Gant oftă cu zgomot şi clătină din cap. Apoi spuse:

— Ai totul despre mine într-un computer, Melntyre. De ce nu adaugi, pur şi simplu, o declaraţie pe care nu am făcut-o? De dragul exactităţii?

— Vance e un escroc blestemat, Gant!

— Cine e arestat în Ţara Libertăţii doar pentru atâta lucru?

Se ridică în picioare, surprinzându-i.

— Am întârziat, Melntyre. Du-te să-i plictiseşti pe tâmpiţii aceia cu cincizeci de puşti de asalt şi zece mii de cartuşe, care cred că apără viaţa, libertatea, stilul de viaţă american şi plăcinta cu mere a mămicii. Eu nu am nevoie de asta. Nu pot să te ajut.

Melntyre pufni.

— Nu poţi sau nu vrei?

Chris stătea lângă fereastră, ca un om care descoperă că bunurile lui nu valorează nimic şi că starea apartamentului era jenantă. Poate că Chris, aşa cum pretinsese Melntyre, îl privea ca pe o legendă care nu putea decât să dezamăgească, văzută în carne şi oase. Brusc, se înfurie pe amândoi. Aduseseră acolo, în cameră, trecutul lui apropiat, şi acesta se întinsese pe covor ca vopseaua, pătându-l. Îi părăsise pe Vance şi pe Barbara. Lăsase în urmă acea parte a vieţii lui. Sentimentul de eşec, chiar de ruşine, pe care-l simţise la destrămarea căsniciei lui fusese trezit din nou. Pierduse doi ani încercând să-l îngroape.

— Ai probleme, Gant.

— Te ascult.

— A trecut mult timp de când erai un erou intangibil.

— Sigur. Te aud cântând muzica, Melntyre – numai că nu ştiu să dansez.

— O s-o faci, Gant, o s-o faci. Doi paşi la stânga, şi restul. Pentru Comisia Senatului. Te asigur.

Îl privi încruntat pe Chris.

— Hai să ieşim de aici! Am nevoie de nişte aer curat.

— Nu găseşti prea mult în oraşul acesta, Melntyre. Iar eu sunt mai obişnuit cu masca de oxigen decât tine.

Zâmbi, pentru prima dată.

15

— Să nu crezi versiunea lui despre nimic, Chris – adăugă, adresându-se tânărului surprins. Şi mai ales despre viaţă. Melntyre nu ştie nimic despre viaţa reală.

— Spui tu.

Melntyre îl înfruntă pentru o vreme, după care expresia lui deveni dispreţuitoare. Gant se întoarse cu spatele, ştiind că îşi făcuse încă un inamic. Dar, în definitiv, oamenii ca Melntyre nu vroiau altceva decât să te distrugă, întotdeauna. Puterea meschină nu avusese niciodată simţul umorului.

— Ne mai vedem, Melntyre, zise el ironic.

— Curând.

Uşa camerei se închise în spatele lor, apoi se auzi bufnitura uşii de la intrare. Gant îşi dori imediat să iasă din apartamentul lui, ca şi cum acesta ar fi putut să-l reţină, să înceapă iar interogatoriul amintirilor. Trebuia să încerce din nou să uite căsnicia eşuată şi pe Alan Vance, şi să transforme cearta ca fiind una cu caracter personal, între el şi Melntyre. La aşa ceva putea face faţă.

Îşi puse haina şi cravata cu care se obişnuise demult, îşi luă servieta, încuie uşa în urma lui şi se îndreptă spre birou. Dacă ar fi trăit, Jack Kennedy ar fi avut optzeci de ani acum, iar oamenii şi l-ar fi amintit cu claritatea rece a familiarului, a obişnuitului. A omului care eşuase parţial, nu a celui care aproape reuşise. Aşa cum şi-l amintea Melntyre. Mitchell Gant izgoni acel gând din minte.

Tim Burton petrecuse seara şi noaptea precedentă în casa din deşert a lui Alan Vance, de lângă Phoenix, în umbra Munţilor Superstition. Era locul cel mai deosebit de casa lui din Londra sau de împrejurimile conacului lui din Cotswold, pe care şi-l putea imagina – pereţi albi încălziţi doar de bucăţile de covoare indiene şi de pături ţesute, de vestigii mexicane şi ţigle roşu-ocru, de mobila modernă, cu muchii aspre. Era doar una din casele lui Vance – şi nu era o casă în genul în care Cardleigh Manor sau Holland Park erau căminele *lui.*

La primele raze ale dimineţii, lângă fereastra dormitorului lui auzise cai sălbăticiţi fluturându-şi coamele, iar fâşiile neaşteptate de iarbă străluceau, datorită ajutorului jeturilor de apă arcuite.

Cu toate acestea, se simţea confortabil, îmbrăţişat de casa goală stil „ranch”, sub aerul deşertului înalt şi al munţilor cenuşii ascuţiţi, unde muriseră mulţi mineri, urmându-şi iluziile de aur. Acum, în timp ce privea cu ochii întredeschişi avionul de la capătul pistei, la fel de mic ca un pescăruş eşuat în aburul arşiţei dimineţii, aerul

podişului înalt îi spori agorafobia, chiar dacă în mică măsură, iar lui nu-i plăcea acea senzaţie de expunere, pentru că pângărea ceea ce trebuia savurat – fluxul speranţelor sale. Îşi dădu seama că era nerăbdător. La fel de nerăbdător cum fusese la începuturile lui *Artemis,* compania sa, când singurele avioane pe care le avea erau două *Boeing-uri* vechi închiriate, cu care trebuia să concureze pe *British Airways* şi pe americani.

La fel de nerăbdător – realiză el – cum fusese la început de tot, când cifrele bilanţurilor afirmaseră că îşi câştigase primul milion. Acesta – de fapt, acela – avionul care se afla la capătul pistei, încă nemişcat, reprezenta un nou început. Era primul din comanda lui de şase avioane *Vance,* aşteptând să-şi înceapă zborul dinaintea livrării – aşteptând să-şi înceapă răzbunarea.

Echipa de zbor trebuia să facă o repetiţie a zborului cu presa, testând sistemele. La întoarcere, urmau să fie urcaţi la bord reporteri şi fotografi, care trebuiau conduşi într-o plimbare aeriană cu scop publicitar, apoi scăldaţi în şampanie şi îngropaţi în caviar şi *canape,* în timp ce treceau pe deasupra Marelui Canion şi apoi înapoi la Phoenix. Prezentare maximă, locală, naţională, internaţională, pentru *Artemis Airlines* şi *Vance Aircraft.* „Mi se pare corect”, se gândi Burton, reţinându-şi un zâmbet satisfăcut, de anticipare.

Camerele video se învârteau în jurul lor. Vance, inexpresiv

în spatele ochelarilor de soare, convocase mass-media, ca printr-o minune. Aceştia veniseră să-l vadă pe omul care era investigat de Senat, pe omul care fusese întotdeauna rebelul fabricanţilor de avioane americani, pe băiatul fascinant şi vicios, a cărui bărbie fermă era acum rotunjită de „guşa" succesului şi puterii. Lângă Vance, fiica lui, Barbara, vicepreşedinte executiv al Afacerilor Corporative la *Vance Aircraft,* era îmbrăcată într-un costum negru, în atmosfera încinsă a dimineţii.

Burton se crispă, când văzu avionul încordându-se, iar camerele se întoarseră spre acesta, ca spre o pasăre nouă, văzută într-un loc neaşteptat. Tensiunea era tangibilă. Hangarele scunde şi clădirile de construcţie se strângeau în jurul lor, sub cerul deşertului, care parcă micşora avionul şi îl făcea mai fragil, în timp ce accelera. Avionul de linie *Vance 494* nu mai era decât o imagine deformată, tremurătoare, care se repezea spre ei prin arşiţa zilei. Burton simţi pe braţ mâna lui Vance, dar era o atingere întrebătoare. Q lipsă de moment a calmului? Succesul era la fel de important pentru Vance ca şi pentru el... Faţa fiicei lui părea netezită de o nelinişte lucioasă. Alţi oameni ai companiei erau îmbrăcaţi în costume şi salopete, sau în haine care încercau să concureze cu strălucirea puternică a soarelui.

17

În propria-i nelinişte şi concentrare, Burton uitase câţi oameni erau acolo, aranjaţi ca pentru o înmormântare americană sau pentru o ceremonie de absolvire, aşezaţi pe scaune albe, în rânduri drepte, în faţa hangarului din care fusese scos avionul, cu o oră înainte. Politicieni şi demnitari locali, oameni de afaceri, feţe care ornau, în mod obişnuit, funcţiile sociale şi de caritate ale Arizonei, şi revistele mondene. Livrarea primului dintre cele şase avioane comandaie de Burton era importantă pentru Arizona, pentru întreaga zonă sud-vestică.

Angajaţii şi şefii executivi veniseră în jurul lui şi al lui Vance, formând parcă un gard protector.

Un nor de praf se ridică în spatele avionului care accelera şi zgomotul începu să se întoarcă spre ei, dinspre munţi. Era un proiectil, lansat pe pistă. Burton îşi simţea gura uscată şi mâinile încleştate una de cealaltă, strângând certitudinea cu o încleştare puternică sau cu o îndoială sufocantă. Apoi, proiectilul de metal strălucitor pluti… intrând fără efort în elementul lui natural, deasupra deşertului şi a prafului învolburat. O insectă argintie uriaşă, pe fondul munţilor şi apoi al cerului, ca o stea. Se auziră câteva aplauze, dar zgomotul reflectat şi amplificat al motoarelor le acoperi.

Când zgomotul scăzu, auzi chicotitul de celebrare şi uşurare al lui Vance. Barbara îl ţinea de braţ pe bărbatul solid. Bărbia lui era din nou ferrnă şi părea mai tânără, iar ochii albaştri sclipeau provocatori, când îşi scoase ochelarii de soare. Camerele video se rotiră din nou spre ei, ca nişte dansatori seducători, iar Vance începu să răspundă întrebărilor reporterilor, despre mită şi fonduri delapidate. Stilul lui era încrezător şi dispreţuitor. Burton se duse lângă el şi îi strânse mâna, pentru fotografi. Deasupra lor, foarte sus, avionul se rotea încet-o pată îndepărtată, clipitoare. Burton se simţea îmbătat, dar energic ca o armă. După toate trucurile murdare şi încercările marilor companii de transport internaţionale de a-l ţine departe de Heatrow, JFK, O'Hare, de marile aeroporturi internaţionale, după împrumuturile bancare mari, după reprogramarea datoriilor la fel de regulat ca mişcările intestinale, acesta era un adevărat început.

Era îmbătător, ca urcarea pe un munte, în ciuda vremii ostile. Apoi, chiar şi compania de transport a ţării lui, privatizată, dar anticipând monopolul, încercase să-i fure pasagerii, să răspândească propagandă negativă, să-i pună la îndoială lichidităţile, siguranţa împrumuturilor uriaşe. Rezolvaseră totul în afara sălilor de judecată, în cele din urmă, dar acţiunile lor declaraseră că acum era vorba de

un război murdar. Un război pe care-l abordase cu o promptitudine nemiloasă, care-l surprinsese.

Acum, cu *494* în serviciu de peste şase luni, zburând regulat pe deasupra Atlanticului, avea să-şi subliciteze concurenţii.

Strânse mâna lui Vance, surprinzându-l, poate, pe american cu brusca lui explozie de bucurie. Apoi, Vance îl bătu pe umeri – se bătură unul pe celălalt pe umeri, cu o nervozitate uşurată, satisfăcută. Fraţi, în costume. Vance începuse în salopetă, iar el în pulovere strălucitoare, chiar nefiresc de strălucitoare, şi cu un păr mult mai lung. Acum, niciunul dintre ei nu mai putea fi oprit.

— Hai să bem ceva! zbieră Vance, braţele lui îmbrăţişând camerele video, oaspeţii, micul lui regat din deşert. Sau să ne îmbătăm! Haide, Tim, băiete, e ziua noastră! a

Entuziasmul lui era tumultuos, învăluitor. Îl trase pe Burton lângă el ca un îndrăgostit, cu braţul pe umărul lui, şi îl dirijă spre cortul mare şi ospitalier, ale cărui laturi din perdele şi pânză ieftină fluturau în briza deşertului.

Vance începuse proiectând şi construind avioane de protocol, jucării scumpe pentru băieţi bogaţi. Apoi copiase filosofia *Boeing,* alungind şi îngroşând fuzelajul, până când obţinuse scheletul lui *494.* Un cal de povară pentru transport la distanţe mari, pe care fixase două motoare mari, Pratt & Whitney, la proiectarea cărora contribuise, nişte elemente avionice sofisticate pe care le cumpărase şi propriul lui proiect de sistem de administrare a combustibilului – şi avionul de linie avea un raport încărcătură/distanţă de zbor mai bun decât oricare dintre rivalii lui. Era cel mai eficient şi mai ieftin avion de transport transatlantic existent. Burton ştia asta, la fel de sigur ca şi Vance…

…Dar oamenii nu vroiau să-l cumpere. Nu încă. Aşteptau răbdători, în costume uşoare şi cu cravate din mătase, în sălile lor de consiliu, aşteptau ca el să fie cobaiul lor. Marile companii de transport aveau să se îngrămădească în jurul lui Vance şi să-şi exprime admiraţia, cu praful deşertului acoperindu-le pantofii lustruiţi şi privind cu ochii întredeschişi spre soare – dar după ce linia lui aeriană, *Artemis,* avea să arate cât de bun şi de ieftin era *494.* Până atunci, ei

rămâneau la avioanele lor *Airbus* şi *Boeing.* Deci, Vance avea nevoie de el ca un dependent de drog – la fel cum şi el avea nevoie de Vance. Zâmbi liniştitor, în timp ce se apropiau de cort. Auzea cum pânzele trosneau în bătaia brizei, ca lemnul vechi. „La naiba cu regulile, nu-mi vorbi mie despre ele”… Ar fi putut fi o garanţie între ei. Bancherii îl băteau pe spate pe Vance. În timp ce

19

zâmbetul lui îi preceda în răcoarea iluzorie a cortului. Politicienii locali păreau luminaţi de flacăra lui încrezătoare.

Zgomotul celor două motoare mari ale lui *494* se stinsese în depărtare, dincolo de Phoenix. „Mulţumesc, Alan”, se gândi Burton. „Oh, mulţumesc, Alan”… Îi fuseseră furnizate mijloacele să învingă companiile de transport aerian europene şi britanice, care încercau, de un deceniu întreg, să-i asigure eşecul.

Barbara Gant – sau acum îşi spunea Barbara Vance Gant? Nu, îşi aminti el, se recăsătorise şi avea un copil… Şi ea zâmbea, fericită. Burton primi un pahar cu şampanie rece şi îl ridică spre ea. Barbara îi răspunse la salut, cu un triumf tăcut.

— Bineînţeles, un avion minunat – spuse el, răspunzând unei persoane cărunte, în costum gri deschis, cu coafura distinsă a unui bancher american – sau a unui mafiot. Slujbe pentru localnici?

Îşi aminti – era senatorul statului.

— Slujbele nu vor fi o problemă, spuse Burton, zâmbind. Daţi-mi şase luni pe ruta New York şi se vor îngrămădi aici, domnule senator. Vă garantez!

Propria lui încredere îl stânjenea, rezerva lui obişnuită amintindu-i de dreptul de a zâmbi, de a se comporta normal.

— Nu o să renunţ la acest avion – nu reuşi să se împiedice să adauge un hohot de râs. Primăvara următoare, cel târziu, vor sta la coadă ca să cumpere *bebeluşul* lui Alan!

Avansă mai mult în interiorul cortului aglomerat, printre specii pe care se forţase să le poată înfrunta şi cu care să se poată confunda. Vance nu avea acel tic apologetic englezesc

pe frunte care modera impresia de autofelicitare. Îşi flutura braţele deasupra capului, în gesturi largi, pline de încredere. Oamenii banilor, politicienii, şefii executivi, consilierii – toţi erau oameni de care el se ascunsese în spatele banilor lui şi a celor mai de încredere adjuncţi ai săi, şi chiar şi în spatele fascinantei lui soţii. Părul lung, pulovărele, naivitatea lui aparentă – toate fuseseră nişte arme de apărare împotriva imixtiunii, punctele de sprijin ale unei siguranţe care i se părea greu de menţinut. Sorbi din nou din paharul cu şampanie.

Conversaţie sclipitoare, sau amuzantă, din loc în loc. Îşi croi drum prin acea pădure de bani, influenţă şi dependenţă, în rolul pe care-l forţaseră să şi-l asume – Sf. Gheorghe, călărind în ajutorul lui Vance. Englezul vestit. Probabil că părul lui grizonat îi crea acea aparentă maturitate faţă de Vance, căci americanul era cu zece ani mai în vârstă decât el. Mâinile începură să se agite şi ele, ca ale lui Vance. Nişte imitaţii mai mici, mai politicoase. Cortul se încinsese

din cauza corpurilor şi succesului. Amestecul de parfumuri scumpe şi aftershave-uri era ameţitor. Îşi puse paharul pe o tavă pe care sosise, nesolicitată, o porţie de somon şi salată. Ciuguli din mâncare, entuziasmul făcându-l incapabil să digere. Înclină din cap, ascultând o matroană d în Phoenix care îl invita în salonul ei.

— Îmi pare foarte rău, murmură el, dar trebuie să fiu la Londra până joi... Bineînţeles, la următoarea mea vizită. Încântat!

Matroana se îndepărtă, plutind, după ce îl îmblânzise, chiar dacă nu îl capturase. Zâmbi în urma ei. Era evident că Charlotte trebuia să-l însoţească la următoarea lui vizită, dacă urma să pătrundă în lumea socială a Phoenix-ului... Trebuia să-i sune, pe ea şi pe băieţi, să le spună că avionul zburase şi că se va întoarce acasă cu o zi mai devreme. Ce oră era la Londra? Se uită pe furiş la ceas. Şapte ore diferenţă, nu...? Era ora ceaiului sau pentru „G-and-T” *, în

Holland Park. Zâmbi, cu o plăcere intimă, şi privi spre intrarea cortului. Deşertul părea mai curând acoperit de aburul arşiţei, decât de praf.

Vance? Alan Vance era afară şi un bărbat cu o cămaşă cu mâneci scurte gesticula furios... Nu. Mânia – furia agitată – venea din partea lui Vance. Zâmbind, înclinând din cap, ocolindu-i pe ceilalţi, Burton se îndreptă spre gaura din pânză şi perdele, prin care se vedea deşertul. Vocile se îndreptau spre el ca nişte mâini amabile, dar reuşi să scape de ele. Trăsăturile lui Vance erau furtunoase, datorită furiei şi cunoaşterii.

— Ce este, Alan, ce este?

Vance se întoarse spre el, cu ochii unei vietăţi periculoase, încolţite şi rănite, dar departe de a fi terminată.

— Ce este? repetă el, în mod neadecvat.

— Avionul – avionul meu... a căzut. S-a prăbuşit. Echipajul nu răspunde. A căzut, Tim. Avionul meu s-a prăbuşit!

Imaginea Maiestăţii Sale Regina, coborând de la bordul *Skyliner*-ului în lumina fierbinte, tropicală, şi în briza ce răvăşea hainele din bumbac şi puneau în pericol pălăriile, fu înlocuită de cea a crainicului de ştiri, şi apoi de calul de friză simbolic al Camerei Comunelor, când canalul reveni la reportajul despre Comisia Specială a Camerei. Giles Pyott se aplecă imediat în faţă, pe fotoliul lui, spre amuzamentul lui Aubrey. Acesta suspină cu o ironie blândă, iar Pyott, înghiţind gheaţa care zăngănea în paharul său cu gin şi apă tonică, luă cunoştinţă de acel zgomot cu o înclinare a capului.

Preşedintele Comisiei Speciale pentru Afaceri Externe era un membru al Parlamentului cunoscut atât de Aubrey, cât şi de Giles

*G-and-T = gin and tonic = gin cu apă tonică (n. tr.).

21

Pyott. Fusese un ministru adjunct lipsit de succes, la Ministerul de Externe, iar apoi petrecuse o perioadă la fel de lipsită de roade în Ministerul Apărării. În primul dintre cele două posturi fusese bombardat de Aubrey, în cel de-al doilea

se bucurase de opoziţia implacabilă a lui Giles. Dar era un proeuropean vehement şi făcea parte din partidul de guvernământ, poziţia lui actuală fiind astfel pe deplin explicabilă. Lângă el stătea fiica lui Giles, „fata lui strălucitoare”, cum aveau permisiunea să o numească numai Aubrey, Clive Winterborne şi Giles. Ca replică, ei erau încă pentru ea, chiar şi în senilitatea lor colectivă, cei trei muşchetari. În timp ce sunetul vocii ei se stingea – primele cuvinte făcându-l pe tatăl ei să chicotească în semn de aprobare indulgentă, ca şi cum ar fi asistat la un exerciţiu de antrenament al forţelor speciale împotriva unui atac violent – Marian îi ţinea o tiradă bărbatului care depunea mărturie în faţa Comisiei: directorul executiv al lui *Aerospace UK,* Sir Bryan Coulthard. Acesta părea ursuz şi iritat, în ciuda antrenamentului de a face faţă presei, pe care-l căpătase în ani de zile şi mai ales în perioada anterioară acelei apariţii în boxă.

„Banii”, se gândi Aubrey. Întotdeauna era vorba de bani. O furtună tropicală de bani, înaintând pe canalele Uniunii Europene, dispărând în nisipurile corupţiei, ale viselor grandioase şi ale birocraţiei. El găsise în pensionare o rezervă superioară, indulgentă. Giles, pentru că fata lui era furioasă pe irosire, incompetenţă, corupţie – şi pe Europa – era şi el furios. Îşi sorbea băutura cu o cruzime tăcută, satisfăcută, în timp ce cavalerul industriei para într-un mod neadecvat atacurile redutabilei Marian.

Aubrey îşi aminti de fuzelajul umflat şi strălucitor al *Skyliner-vam,* din care coborâse regina, în reportajul de la *Ştiri. British Airways* avea două, folosite pentru deplasări oficiale, excursii turistice, sărbătorirea câştigurilor la loterie şi alte ocazii de acelaşi gen. Costurile de producţie explodaseră – deveniseră fantastice – iar liniile aeriene refuzau să cumpere ceva ce reprezenta doar un alt vis pompos, gen Ludovic al XIV-lea, al gloriei europene, realizat de Franţa şi Marea Britanie, cu deplina complicitate a Comisiei Europene din Bruxelles. De fapt, era mai mult un vis al celor din Bruxelles, decât al celor din ţară – deoarece *Aerospace UK* se

născuse din disperare, la sfârşitul Războiului Rece… şi era ţ>rea scump ca să fie cumpărat de cineva – acel *„viitor al călătoriei aeriene”,* cum i se făcea reclamă de obicei. Nici chiar vizitele de stat ale Maiestăţii Sale nu reuşeau să-l recomande preşedinţilor de linii aeriene realişti şi lucizi, din restul lumii.

22

— Strălucitoarea ta fiică *pescuieşte* – murmură Aubrey, aruncând o privire spre paharul de whisky de malţ şi prinzând un iz al cărnii de vacă pe care doamna Grey o pregătea pentru cina lui cu Giles. Blufează.

— Ah, Kenneth, dar Coulthard nu ştie asta, răspunse Pyott triumfător.

Nimeni nu era atât de deştept ca fata lui, nimeni nu era mai prompt ca ea.

Afară, traficul celor care se îndreptau spre casă se auzea estompat, iar lumina soarelui se aştemea dominatoare deasupra lui Regent’s Park. Aubrey se aşează mai confortabil în fotoliu, savurând interogatoriul reţinut.

— De ce nu vor să cumpere visul lui, Giles – acel *Skyliner*? Numai din cauza preţului?

— Probabil. Grotescă situaţie, se răsti Pyott. Din câte înţeleg eu…

— Ceea ce voi auzi acum e punctul de vedere al lui Marian, nu?

Giles Pyott râse sforăitor.

— M-ai atins – recunosc… da, aşa e. Vechea şi trista poveste: supracapacitate în industrie şi beneficii în scădere. Ei vor ieftin, din câte spune ea, nu scânteietor.

— Dar nu vor cumpăra nici avioane americane.

— Vor fi nevoiţi să înceapă să-şi înlocuiască flota, curând – şi atunci îi vor alege fie pe americani, fie prostia asta costisitoare. *„Bordel cu aripi”,* cum îi spune Marian.

Aubrey râse.

— Însă Coulthard şi francezii asudă din cauza acelui cunoscut al lui Marian, Tim Burton, şi a alegerii lui. Asta

înseamnă ceva ieftin – relativ... Guvernul Maiestăţii Sale şi francezii au investit atât de mulţi bani în realizarea acestui *Skyliner* blestemat, încât nu vor susţine liniile aeriene cu subvenţii ca să îl cumpere!

— Atunci, avem în braţe un alt *Concorde.*

— Cu o diferenţă-pe atunci, *British Airways* era linie naţională de transport aerian şi guvernul putea să-i oblige să cumpere *Concorde*-ui. Acum ei sunt în sectorul privat şi consideră că au făcut destul cumpărând două de probă şi zburând cu ele şi cu setul lor de sticle de şampanie şi medalioane de aur, în zboruri guvernamentale.

Pyott clătină din capul său încă încoronat din plin cu păr cărunt. Profilul acvilin îi dădea o expresie sumbră. Având o faţă rotundă, lui Giles îi venea greu să se încrunte efectiv. Soldatul în retragere făcea semne agitate spre ecran, absorbit de duelul încordat al fetei lui cu Coulhard.

23

Aubrey mai auzise toate acestea în şoaptele de la balconul Clubului şi în alte locuri în care întâlnise oameni aflaţi în prezent, sau retraşi, de la putere. *Skyliner*-ul era un avion de linie de lux, transoceanic, un gest grandilocvent potrivit pentru o epocă mai extravagantă. Era mobilat cu opulenţă, era proiectat ca să transporte prea mulţi pasageri, motoarele lui erau ineficiente, în comparaţie cu noua generaţie de unităţi propulsoare, somptuozitatea lui îi distrugea raportul rang/sarcină utilă. Era o lege nescrisă încălcată, negativă, un gest risipitor complet nepotrivit cu acele vremuri încordate.

Dacă îl cumpăra o linie aeriană, atunci era posibil să o facă şi altele. Dar germanilor nu le plăcuse niciodată proiectul, folosind banii pe care-i economisiseră prin *Eurodefender* ca să ajute la acoperirea costurilor de reconstrucţie a ororii industriale a fostei Germanii de Est. Bonn-ul nu ar fi permis niciodată lui *Lufthansa* să cumpere o flotă de *Skyliner* pentru rutele spre SUA sau Orientul îndepărtat. *Air France* nu şi-l putea permite, *Elysee* nici măcar nu putea visa la el, ca şi olandezii, iar linia naţională privată a englezilor nu era

pregătită să facă mai mult decât un gest simbolic.

Dacă tânărul Tim Burton avea succes, *Skyliner*-ul se scufunda fără urmă… şi asta o înfuria atât de mult pe Marian, miliardele de ECU care reprezentau costul proiectului. Aubrey clătină din cap.

— Sir Bryan, spunea Marian, puteţi asigura acest comitet că, atunci când *Skyliner*-ele aflate în construcţie vor fi terminate, veţi găsi cumpărători pentru ele? Sau e vorba doar de slujbe temporare, cum a fost anunţat unul dintre subcontracatorii din circumscripţia mea electorală?

Zâmbetul lui Marian rămase fascinant de inocent, în timp ce cuvintele ei săpau ca acidul în zidul de încredere în sine al Coulthard, care se năruia.

Marian avea părul blond dat pe spate, reliefând astfel ochii albaştri şi mari, pometii înalţi, proeminenţi. Gura fermă zâmbea generos, gâtul era lung. Chiar şi stând jos, părea să aibă statura tatălui ei, ca şi hotărârea şi încrederea lui. Pentru Giles, ea era la fel de frumoasă cum fusese mama ei. Într-adevăr, majoritatea bărbaţilor o considerau atrăgătoare, o femeie dorită – iar apoi, în cele din urmă, prea îndrăzneaţă şi inteligentă pentru liniştea lor. Cu toate acestea, Marian descoperise doi sau trei bărbaţi suficient de tari ca să se asocieze cu ea în afaceri.

Pyott mormăia cu plăcere la remarcile lui Marian. Aubrey era satisfăcut. Era ca un senator în vârstă, întors în Forum de la ferma lui, ca să descopere că era amuzat de antichităţile pe care le tratase chiar el, odată, cu o seriozitate extremă. Sorbi din whisky, savurând

plăcerea cu care îşi privea Giles fiica şi mirosul cinei promise. În bucătărie se auzi un dop sărind, alunecând seducător dintr-o sticlă de vin roşu de calitate.

— Vor exista cumpărători, draga mea doamnă, există un interes foarte mare – răspunse Coulthard, ochii îngustându-i-se în cutele de grăsime, cu o conduită atât de băţoasă încât îşi trata de sus inchizitorul, în public, spre intensa satisfacţie

a lui Marian. Nu am ştiut că departamentul nostru de vânzări şi marketing îi interesează atât de mult pe onorabilii membri – adăugă el, nereuşind să-şi stăpânească furia decât prin sarcasm.

— Interesul nostru, Marian… începu Preşedintele, aplecându-se spre ea aşa încât cuvintele lui deveniră un murmur în care se distingea tonul unei mustrări afabile.

— Aveţi dreptate, domnule Preşedinte, bineînţeles, murmură Marian. Această Comisie e interesată – nu-i aşa? – doar de reîntoarcerea unei părţi din subvenţiile făcute de Comisia Europeană pentru cercetare şi dezvoltare, aici, ca şi în Franţa. De aici interesul nostru pentru perspectivele de vânzări…

Se opri, ca şi cum ar fi fost înţepată de o insectă sau de o revelaţie. Camera de luat vederi îl prinsese în prim-plan pe Coulthard, care părea şi mai incomodat – după care ochii lui deveniră umbriţi şi inexpresivi. Curiozitatea veche a lui Aubrey se trezi la viaţă.

— Ce se întâmplă acolo, Giles? Marian a marcat un punct fără să-şi dea seama, dar cum?

Bineînţeles, totul devenise, dintr-odată, un joc diversionist pentru el. Nimic de interes real sau imediat. Interesul lui real era atribuit cinei şi companiei amicale, liniştitoare, a lui Giles.

— Am văzut şi eu, Kenneth. Subvenţii pentru cercetare, garanţii – oricum le numeşte astăzi „Gaura Neagră din Bruxelles”… ştim cu toţii că am băgat o grămadă de ECU în *Aerospace UK,* ca şi la *Stendhal-Balzac,* ca să ridice proiectul de la pământ. Ciudat…

Privi examinator ecranul, dar aparatul de filmat trecuse asupra unui parlamentar de stânga care intervenise, preluând strigătul lui Marian referitor la locurile de muncă. Se părea că acelaşi lucru se întâmplase şi la un furnizor intermediar din circumscripţia lui electorală. De ce se făcuseră concedieri, întreba el cu un accent puternic de Lancanshire, dacă exista perspectiva unor vânzări imediate?

Coulthard îşi recăpătase condescendenţa obişnuită, aroganţa lui corporativă. Oricare fusese lucrul cu care-l

surprinsese Marian, trecuse. O privire aruncată expresiei ei arăta că şi ea lăsase să treacă momentul… la fel ca şi Aubrey. Căci, aşa cum spusese Giles, ei

25

ştiau cât de mult „turnase” Comisia Europeană în programul de cercetări al *Skyliner*-ului, într-una din dispoziţiile ei antiamericane şi pro „Le grand Europe”. Toate acestea erau acceptabile, permise. Coulthard însă, arătase pentru o clipă, ca un om prins cu mâţa în sac.

Doamna Grey apăru în pragul uşii şi mimă din buze: *Zece minute* lui Aubrey, care aprobă din cap şi se întoarse spre Giles.

— Mai vrei un pahar, dragul meu Giles?

— De ce nu? Carnea aceea de vacă miroase minunat, doamnă Grey.

Menajera lui Aubrey se întoarse în bucătărie, recompensată corespunzător. Generalul Sir Giles era un oaspete întotdeauna binevenit în casa lui Sir Kenneth.

Aubrey traversă covorul verde, târşâindu-şi picioarele şi îndreptându-se spre tava cu băuturi de pe dulăpiorul victorian de lângă nişa cu fereastră arcuită. Seara verii timpurii strălucea pe iarba parcului şi de la o sută de ferestre. Traficul murmura ca o muscă. Îşi turnă încă un whisky, puse nişte gheaţă peste ginul lui Giles şi concedie sâcâiala curiozităţii. Îşi aminti cu amuzament de vremea când, în locul lui Marian, ar fi sărit asupra lui Coulthard ca un câine la un os – *„ca un terrier la un şobolan”,* cum prefera mereu să spună unul din agenţii lui de teren. Dări în cazul lui, cel căruia i-ar fi luat interogatoriul ar fi fost un om nebărbierit, nedormit şi care constituia o ameninţare. Acela fusese un alt fel de război, diferit de acesta. Aici era vorba doar de afaceri…

— Poftim, dragul meu – anunţă el vesel, întinzându-i un pahar lui Giles. Noroc – nouă şi Sfintei noastre Ioana!

Făcu un gest cu paharul spre televizor. Giles îl ridică şi el, aproape cu reverenţă, spre imaginea lui Marian.

Era încă treaz, când telefonul sună în dormitorul

apartamentului. Ecranul iluminat al ceasului de pe noptieră îi spuse că era ora două dimineaţa. Întregul apartament era tăcut şi gol, traficul de afară părând să treacă pe lângă el pe furiş, cu o senzaţie de incertitudine. Când auzi vocea ei, Gant se întrebă pentru o clipă dacă anticiparea acelui telefon îl ţinuse treaz până la acea oră.

— Mitchell, sunt… Barbara.

Ştiuse că va suna – ori ea, ori tatăl ei. Ştirile de la televiziune fuseseră pline de imagini ale avionului *494* prăbuşit, ale fuzelajului pârjolit zăcând ca un obuz vechi de artilerie pe nisipul deşertului din Arizona, înconjurat de vehiculele imobile ale echipei de salvare, pompierilor şi celor care se ocupau de investigarea accidentului.

26

Speculaţiile, căderea preţului acţiunilor lui Vance la Bursă, zvonurile referitoare la nervii încordaţi ai creditorilor cei mai importanţi, jumătatea de duzină de bănci de la care Vance obţinuse bani, vrăjindu-le… fusese ca imaginea deşirării unei haine, eticheta fabricantului fiind ironizată de calitatea proastă a materialului.

— Sigur, Barbara, murmură el, aşezându-se pe pat şi aprinzând veioza de lângă el.

Camera nu era prea caldă, în strălucirea veiozei. Locul exprima starea lui sufletească şi chiar şi amintirile care îi reveniră în minte instantaneu. Ultimul an, murdar şi amar, al căsniciei lor, lunile divorţului.

— Cum? Ce mai faci? întrebă, schimbând întrebarea pentru a se îndepărta de motivul pentru care îl sunase ea.

Urmă o expiraţie exasperată, un sunet pe care Gant credea că nu-l va mai auzi niciodată, după care ea spuse aspru:

— Tata are nevoie de ajutorul tău, Mitchell. Are necazuri…

El replică tăios:

— Am urmărit ştirile la televizor. Nu-l poţi scăpa, Barbara.

— Oh, pentru Dumnezeu!

— Nu din cauza bunului Dumnezeu m-ai sunat, Barbara. Ce mai face… cum îl cheamă? Tom şi copilul?

Din nou exasperarea, poate chiar enervarea, din respiraţia ei. Gant se simţi meschin şi satisfăcut.

— O să-l ajuţi?

— Ce nu a mers bine?

Era curios, trebuia să recunoască. La televizor şi în ziare nu fuseseră decât speculaţii, făcute de oameni ale căror scrisori de acreditare fie le suspecta, fie le dispreţuia. „*Eroare de pilotaj*”… cât de mult iubeau sloganul acela. Cea mai veche şi mai cuprinzătoare murdărie, cel mai uşor drum de scăpare pentru tipii care desconsiderau siguranţa şi calitatea în beneficiul profitului, care extindeau programele de întreţinere şi ignorau verificările de rutină.

— Nu… nu ştie.

Părea plină de îndoieli, furioasă.

— Nu ţi-a spus ce bănuieşte? Cum e înregistrarea zborului?

— Nimic care să merite menţionat – echipajul a murit, Mitchell.

Gant se întrebă – antipatizându-se imediat pentru acea bănuială

— Dacă lipsa de informaţii nu era tot o tactică de convingere.

— Am auzit la ştiri.

— Băncile s-au repezit asupra lui, Mitchell. Ar putea fi ruinat din cauza asta!

27

Nivelul isteriei din vocea ei era natural, necalculat. Îi cunoştea prea bine tonul.

— El ţi-a cerut să mă suni?

Urmă o tăcere scurtă.

— Nu.

— Nu. El nu ar face asta. Ce aş putea şti eu şi el să nu ştie deja – tipul care i-a pilotat avionul personal şi i-a dezamăgit fiica?

— Te rog. Nu acum…

Părea rănită, epuizată. Apoi, dură ca cremenea.

— O să-l ajuţi, Mitchell? Spune un simplu da sau nu, ca să

putem încheia această…

— Cât de greu e lovit?

— Ai văzut Etursa? Băncile intră în panică. Burton, omul care a fost de acord să cumpere primele şase avioane, suferă şi el.

Mânia ei filială învingea toate celelalte sentimente.

— Nu merită să rateze, Mitchell. Chiar şi tu trebuie să recunoşti asta! Toţi aşteaptă căderea lui – e singur, şi e pe marginea prăpastiei. Ajută-l, pentru numele lui Dumnezeu!

Gant avea senzaţia că auzea zgomotul prăbuşirii unei clădiri. Sunetele scoase de ea erau suspine seci, gâfâituri în căutarea aerului şi calmului. Nu îşi putea da seama unde era soţul ei, sau de unde suna ea. Nu îi datora absolut nimic Barbarei-cu excepţia înţelegerii continue a adevărului că el era responsabil de eşecul căsniciei lor. Ea avea dreptul la acea susţinere a încrederii ei, a investiţiei în noua ei căsnicie. Lui Vance îi datora şi mai puţin. Luminile unor faruri alunecară pe perdea ca nişte reflectoare care îl căutau, după care dispărură.

Continuă să asculte tăcerea de la celălalt capăt al firului. Oare ea aştepta răspunsul lui, sau credea că îl aflase deja, din tăcerea lui? Poate că se agăţa de telefon ca de o centură de salvare. Ce naiba putea el să facă, chiar dacă era un investigator al accidentelor mai bun decât majoritatea, probabil mai bun decât tipii care adunau piesele avionului în hangarul lui Vance de lângă Phoenix? Fusese un zbor de rutină, înainte de livrare. Nimic nu păruse în neregulă, totul era înregistrat ca satisfăcător sau normal, starea fiecărei unităţi de lucru… Apoi pilotul raportase o cădere bruscă a motorului, declarase stare de urgenţă şi simţise cum avionul se prăbuşea, hotărât să-l ucidă pe el şi pe toţi ceilalţi de la bord. Pilotul era cel care nu meritase asta.

— Barbara, spuse el, în cele din urmă, cu o voce uniformă.

— Da?

28

O speranţă iraţională se amesteca în acea bravură

autoprotectoare.

— Un tip mi-a amintit, cu două zile în urmă, că sunt un angajat federal. Dacă vin la voi – dacă găsesc ceva – atunci va trebui să anunţ FAA. Nu o să-l acopăr pe Alan sau pe tine. Acesta este riscul. Dacă e vina avionului, atunci va trebui să o spun. Indiferent ce efect va avea asupra preţului acţiunilor sau cât de tare va înspăimânta băncile.

Se opri şi apoi murmură:

— Aceasta e înţelegerea.

Ea rămase tăcută doar o clipă, după care întrebă repede:

— Poţi ajunge aici mâine?

— Poate. Ne vedem…

Dar legătura se întrerupsese deja, la fel de brusc ca şi cum ei ar fi fost amanţi şi soţul ei ar fi intrat pe neaşteptate în camera din care dăduse ea telefon. Gant privi receptorul şi apoi îl lăsă jos.

Hotărî că aşteptase acel telefon. Anticiparea lui îl ţinuse treaz, îşi aprinse o ţigară şi suflă fumul spre tavan. Se sprijini de tăblia de la capătul patului, cu braţele încrucişate la piept. Dorise telefonul ei? Poate… probabil. Senzaţia lui – bazată pe ştirile de la televiziune şi pe scurgerile de informaţii de la birourile FAA – era că vina era a avionului, nu a pilotului. Visul lui Alan Vance, devenit realitate, era imperfect – nu mersese. Iar el avea să o dovedească. Şi, fiind un investigator priceput al accidentelor, avea să spună totul Americii – la televizor. *„Bunădimineaţa, America”…* Zâmbi aman Barbara nu se gândise la asta, nu realizase cât de mult îl ura el încă pe Vance, cât de mult resimţea modul în care îl tratase acesta, din clipa în care căsnicia lor cobora din ce în ce mai rapid pe panta alunecoasă, până la ziua de la tribunal. Vance minţise în legătură cu el, îl ponegrise – spusese că era un ticălos, tot timpul, şi că era violent. O spusese ziarelor, oricui vroia să-l asculte şi să-i repete murdăriile.

Continua să fumeze. Acum, Vance avea nevoie de el. Mai mult, Vance nici nu ştia că el sosea, nu ştia că unica şi preaiubita lui fiică îl *invitase…* Da, aşteptase, aşteptase *cu adevărat* telefonul ei…

Când se întoarse la casa din Holland Park, de la şedinţa comitetului uneia din operele de caritate demodate pe care le coordona, Charlotte Burton îl găsi pe soţul ei în salonul de la etajul întâi, cu băiatul mai mic, Jamie, pe genunchi. Se părea că amândoi fuseseră adormiţi de cartea care căzuse pe covorul chinezesc. Se

opri în pragul uşii, privindu-l cum se chinuia să se trezească. Tinereţea pe care somnul – oricât de mult se datora el epuizării >— o dăduse trăsăturilor lui dispăru. Jamie se agită şi Tim strânse la piept copilul, privind-o pe soţia lui.

— Bună, zise el. Hm, cred că am adormit…

Zâmbi, în semn de încuviinţare.

Ea traversă camera şi se opri în spatele canapelei, odihnindu-şi mâinile pe umerii lui. El îşi frecă imediat obrazul de degetele ei, pierdut în gânduri, cu gestul unui animal mic, dependent. Probabil că Jamie fusese epuizat de intensitatea îndârjită şi delicată cu care Tim se juca cu copiii lui, atunci când era îngrijorat. Era ca şi cum s-ar fi bucurat pentru ultima dată de ei. Prin contrast, modul în care făcea dragoste în astfel de momente era apologetic, tandru şi vinovat, ca şi cum ar fi înşelat-o pe soţia lui.

— O zi grea?

El aprobă, cu obrazul lipit de degetele ei.

— Rămâi acasă în seara asta?

Tim Burton negă din cap.

— Îmi pare rău, Charley, spuse el, lăsându-şi capul pe spate şi privind-o. Eşti atât de frumoasă – declară, iar ea se simţi cuprinsă de frică.

El era zdrenţuit şi se destrăma. Acest lucru se văzu şi mai clar în modul în care-l aşeză cu grijă pe Jamie pe covor, ca şi cum ar fi fost vorba de un vas Ming fragil, cumpărat cu un împrumut pe care nu-l putea retuma.

— E chiar atât de rău? se strădui ea să spună, adăugând: Ţi-a făcut Greta ceai, Jamie?

Jamie aprobă din cap, manevrând o autocamionetă de

jucărie prin covorul pufos. Era încă băiatul tatii, ea şi guvernanta fiind nişte simple femei, pentru moment.

— Îhî. L-am lăsat acolo – salată. Asta e tot ce mănâncă ea. Îhî!

— Unde e Tony?

— Pe terenul de crichet, răspunse Jamie.

Erau trei ani diferenţă între ei, dar mergeau încă la aceeaşi şcoală. Anul următor, Tony urma să înceapă la Winchester, fosta şcoală a lui Tim.

— Crichet – îh!

Burton chicoti, mângâind mâinile soţiei lui, care i se odihneau pe umeri.

— Dizgraţios comentariu pentru un joc frumos.

30

— Fotbaliştii şi cei care joacă golf sunt mai bogaţi decât jucătorii de crichet, remarcă Jamie, întorcând alene paginile cărţii din care îi citise Burton.

Lord of the Rings, bineînţeles. Era ideea lui Tim de literatură, ca şi aceea că, copiii trebuiau deprinşi cu laptele mamei lor – sau cu salata guvernantei.

— Şi mai bogaţi decât mine, în curând, murmură Burton, şi tresări când ea îl strânse involuntar de umeri. Scuză-mă, adăugă el, mângâindu-i degetele.

— Cui îi faci curte în seara asta? îl întrebă ea, privind peste capul lui prin cameră, la dulapul cu partea de sus din marmură, la scaunele Ludovic al XVI-lea, câte unul de fiecare parte, şi la imaginea lor reflectată în oglinda franţuzească, cu un înger cu trompetă deasupra.

Poate spre uşoara ei dezamăgire şi ruşine, ea păruse întotdeauna cea mai matură dintre ei, cea mai hotărâtă, mai controlată. Destul de des, şi mai ales în oglinzi şi când era nebărbierit, Tim arăta ca băiatul de şcoală care îşi căutase cu disperare prietenii, şi care apoi le cumpărase. Care jucase întotdeauna rolul de secretar, de vioara a doua, faţă de băieţii mai buni la sport sau mai bine echipaţi din punct de vedere intelectual. „*Omul etern cinstit al vieţii”,* cum îşi

spunea el deseori.

— Cineva foarte important? întrebă ea, strângându-i umerii, ca şi cum i-ar fi înfoiat ca pe nişte perne.

— Sir Herbert de la Banca A, lord Sisfield de la Banca B, domnul Martin de la Banca C, herr Adlerde la Banca D… Cei mai importanţi reprezentanţi ai celor mai mari creditori. Grozav! adăugă el, autoironizându-se.

Charlotte fu forţată să răspundă cu zâmbetul ei ingenuu, deschis. Se studiară unul pe celălalt în oglinda înaltă. Burton oftă.

— Încă zece minute ca acestea şi voi reuşi să fac faţă, murmură el. Presupun că îi aplică un tratament similar, şi chiar mai rău, lui Alan Vance. Îl strâng zdravăn…

Furioasă, ea spuse tăios:

— Lasă-l în pace pe Alan Vance! Dacă avionul lui nu s-ar fi prăbuşit de pe un cer albastru şi senin, tu nu ai mai fi intrat la mijloc.

— Eu am avut iniţiativa, Charley – chiar eu am făcut-o. *„Voi duce eu greul”,* i-am spus. El vroia un baraj lăturalnic, ca un generai al Marelui Război – câteva companii de transport mici americane, poate o linie aeriană din Orientul îndepărtat, câteva firme de închiriat avioane pentru vacanţe…

31

Ea îl strânse cu forţă de umăr.

— Ştiu toate acestea, Tim, le ştiu! zise ea, cu dinţii încleştaţi. Dar avionul a eşuat, nu tu. Iar acum…

Se aşeză repede lângă el. Jaraie se îndepărtase spre bucătărie şi Greta, sau spre menajeră.

— Iar acum, repetă ea, cât de rău stau lucrurile în realitate?

— Banii numerar sunt puţini. Companiile de transport mari încearcă să subliciteze, să-mi taie gâtul, mai exact. Ele pot suporta pierderea. Poate că eu nu pot. Nu sunt sigur încă. Echipa face câteva proiecţii pentru mine…

Încercă să se sprijine de ea, dar Charlotte rămase dreaptă, cu mâinile strânse în poala rochiei crem strâmte. El zâmbi la

vederea efortului de reţinere pe care-l făcea ea, ca să pară încruntată şi hotărâtă, inchizitorială. Ridică mâinile, într-un gest de predare ironică.

— Bine, bine. Serios, alte câteva luni de genul acesta – cu tot traficul de vară peste Ocean – şi pierderile pot fi enorme. Ceea ce înseamnă că datoriile nu vor fi plătite corect – ratele dobânzilor şi restul – şi nu voi avea alt avion mai ieftin pe care să-l introduc în serviciu, ca să acopăr pierderile. Cu excepţia cazului în care, draga mea fată, îi pot vrăji pe bărbaţii în costume elegante, în seara asta şi în toate celelalte seri când vor dori să cineze cu mine…

În ciuda hotărârii ei, Charlotte zâmbi pentru o clipă. Burton zâmbi şi el.

— Dacă nu voi reuşi asta, nu voi putea cumpăra un avion nou, nu voi putea traversa ieftin Atlanticul. Nu voi putea – expresia lui deveni brusc furioasă, plină de o dezamăgire antipatică – nu voi putea să deschid ruta australiană. Marile companii de transport – toţi ticăloşii care încearcă să mă distrugă de zece ani… vor câştiga. Iar eu voi merge pe drumul lui Freddie Laker, Charley. Chiar aşa!

Ea îl cuprinse cu braţele şi îi trase capul la pieptul ei.

— Ce bine e, murmură el.

„Nu e bine”, se gândi ea. Nu era vorba de perspectiva ruinei financiare. Ar fi trăit şi într-o colibă cu el, cu coji de pâine şi dragoste, dacă era necesar – deşi nu ar fi ales asta, dacă exista altă alternativă, îşi aminti de apartamentele cavernoase, de casa victoriană învechită, cu terasă, din nordul Londrei, pe care nu-şi permiteau să o aranjeze sau să o modifice… Nu vroia să se întoarcă la ele. Căci, bineînţeles, pe numele ei erau puţine lucruri – nici măcar casa de aici sau cea din Cotswold. Tim – prostănac inconştient – folosise întotdeauna banii *lui* ca pe ceva secundar. Una din acele reviste absolut groaznice îl prezentase, cu numai două luni în urmă, în primii două sute dintre cei mai bogaţi oameni din Anglia… ceea ce, atunci, reprezenta

valoarea lui *Artemis* şi a celorlalte investiţii ale lui. În afara afacerii, el nu era bogat. Nu avea niciun depozit de aur în Elveţia sau în altă parte. Dacă afacerea eşua, la fel se întâmpla şi cu el – şi nici ea nu era bogată. Lui Tim nu-i păsase suficient de bani, ci dorise numai să realizeze, să câştige – lucruri pe care nu le măsurase niciodată în milioane.

— Atunci, prietenul tău, Alan Vance, ar fi bine să-şi facă avionul să meargă, nu? murmură ea în părul lui des, încărunţit. Ca să te poată scoate din încurcătură, şi pe mine şi pe copii odată cu tine. Oh, inconştient prostuţ ce eşti, de ce nu mi-ai dat mie un milion sau două, pentru zile negre?

El râse, destul de natural.

— Nu am crezut că va fi nevoie, mărturisi. Iar tu nu ai cerut niciodată!

— Când trebuie să începi să introduci în circulaţie avionul lui Vance? Cel mai târziu?

— Ar trebui să-l am în vara asta. Băncile au fost fericite să aştepte pentru că cele două pe care le-am lansat în jurul Scandinaviei se comportă bine şi atrag pasageri. Există şi o linie aeriană mică, cu două *494,* în New Mexico. Şi ele aduc cifre frumoase. Dar… nu cred că vor mai aştepta, nu acum. Ai văzut ziarele, televiziunea – Dumnezeule, ai crede că avionul era făcut din sfoară şi bandă adezivă şi că zbura datorită unei benzi de cauciuc!

— Şi atunci, care e problema cu el?

Burton îşi aruncă mâinile în sus, iar apoi se îndreptă pe canapea. O privi cu o seriozitate atât de exagerată, încât ea crezu că o ironiza. Atunci, el spuse:

— Vance nu ştie. Pur şi simplu, nu ştie, Charley. Şi dacă nu poate afla, atunci chiar că suntem în belea – cu adevărat! Până la gât şi peste.

Se ridică în picioare şi începu să se învârtă prin cameră. Confidenţialitatea şi intimitatea lor se încheiaseră. Mintea lui construia deja argumente, propuneri, farmec – se pregătea, în anticiparea întâlnirii din acea seară.

— Dar trebuie să fie ceva al naibii de serios ca să facă un avion să se^prăbuşească, fără cel mai mic avertisment! Oh,

la naiba!

Îşi trecu mâinile prin păr.

— Oh, la naiba, la naiba!

Se întoarse spre ea ca spre un străin, cu ochii sclipind.

— Nu văd nicio ieşire, Charley – cred că am păţit-o. *Artemis* se va închide ca un bulb nedezvoltat, iar eu nu pot face nimic ca să o salvez!

33

Îşi şterse părul blond cu prosopul, într-o mişcare dură, sacadată, ca şi cum ceva ar fi ofensat-o, urmărindu-şi acţiunile în oglinda de deasupra căminului din lemn sculptat, poziţionată astfel încât să facă salonul să pară mai mare. Obrajii ei erau încă roz, în urma duşului. Ochii, albaştri şi nemachiaţi, o priveau cunoscători din oglindă, examinând primele riduri ale celor aproape patruzeci de ani ai ei. Linii de la râs, pretindea ea, ca şi cele de la colţurile gurii. Cu toate acestea, zâmbi imaginii din oglindă, ştiind că nu arăta rău pentru vârsta ei. Continuă să se privească, aproape cu acele senzaţii atât de ciudate ale copilăriei, când crezi că persoana din oglindă, care te priveşte, este o fiinţă independentă. Chiar era ea acea persoană? Avea fruntea înaltă şi pometii mamei ei, gura ei plină. Şi privirea albastră pătrunzătoare a lui Giles, asortată cu părul blond al bunicii, lung până la umeri. Nu era un amalgam rău, recunoscu ea, cu indulgenţă.

Apoi, conştientă de propria vanitate şi de amintirea admiraţiei bărbaţilor care clocoteau chiar sub suprafaţa gândurilor ei, se duse la fereastra salonului şi studie apusul soarelui deasupra lui Chelsea Psyhic Garden, care se întindea în spatele imobilului cu mai multe apartamente. Al ei era la etajul cel mai de sus.

Sorbi din paharul cu gin şi apă tonică, privind şirurile de rafturi curate, vopsite în alb, care găzduiau cărţile şi colecţia ei de casete şi CD-uri. Apoi se încruntă brusc, amintindu-şi ultima îndatorire a zilei, şi apăsă butonul robotului telefonic, ca să asculte mesajele pe care le primise în acea după-amiază, în timp ce era la Cameră. Primul ministru, spre

stânjeneala majorităţii membrilor Camerei care erau de partea lui, se poticnise ca un câine cu trei picioare la întrebările parlamentarilor, provocat fiind asupra subiectelor Europei, Irlandei de Nord şi deşeurilor, cu o ferocitate egală – şi la fel de neputincioasă.

Ascultă fără entuziasm vocea agentului ei electoral, care detalia problemele audienţelor ei de sâmbătă dimineaţa, apoi, cu mult mai multă'plăcere, vocea tatălui ei, care îi amintea de întâlnirea lor de la prânz, din ziua următoare. Apoi, auzi două apeluri de la *lobby*-şti, unul dintre ei tot parlamentar – care o făcură să-şi dorească să dea drumul la muzică… şi, în sfârşit, un apel din Bruxelles, de la Michael Lloyd. Zâmbi anticipativ. Michael era cercetător principal şi ajutor al delegatului pentru Transporturi la Comisia Europeană-un francez care, de fapt, vorbea fluent patru limbi – şi fusese, odată, unul dintre cei mai fascinanţi studenţi ai ei, în timpul în care era asistentă

* lobby = grup de persoane care influenţează pe membrii Congresului în favoarea unui proiect de lege (n. tr.).

universitară la Oxford. Şi el era conducătorul ei în politica bizantină, în bârfele şi maşinaţiunile Comisiei Europene.

„*Bună, Marian",* auzi.

— Bună, Michael. Ce mai e nou?

El părea puţin precipitat, dar se distra deseori dând amploare unor lucruri minore şi jucând rolul unui conspirator sau al unui agent dublu. Probabil că ar fi fost recrutat de dragul de Kenneth, în timpul Războiului Rece. Acum, era omul ei în Bruxelles, o alianţă care răsărise din amuzamentul comun faţă de Comisie şi de labirinturile ei birocratice, cât şi din orice alt motiv.

„… *dacă e important sau nu, nu ştiu, Marian. Dar ştiu că delegatul meu are o şedinţă foarte mare, mâine… la care vor participa, printre alţii, directorii executivi de la Aer o* UK *şi* Balzac-Stendhal, *şi prietenul tău, David Winterborne. Nu are loc la Comisie, ci la unul dintre hotelurile mari. O să încerc să*

aflu mai multe – s-ar putea să fie interesant, nu se ştie niciodată... A fost aranjată în ultima clipă, iar delegatul meu pare puţin cam încordat, ca să nu spun mai mult ca cineva căruia i s-a furat micul dejun de sub nas."

Tânărul izbucni în râs. Marian vizualiză părul lui lung şi blond, trăsăturile frumoase stereotipe. Mama ei l-ar fi caracterizat ca fiind perfect pentru modele pentru lucrul de mână. Folosise tot acel şarm considerabil şi eficient pentru seducerea tutorelui lui în istorie modernă – iar ea reuşise să îi reziste, îşi aminti Marian zâmbind ironic, în timp ce continua să privească lumina invadatoare a soarelui, care trecea ca nişte degete printre straturile de plante din Physic Garden. *Doar* îi rezistase. Michael o iertase, cu acelaşi farmec pe care-l folosise pentru seducerea ei, şi devenise, în schimb, prietenul şi acolitul ei ideologic.

„Încă nu pot spune exact ceva care să sugereze cea mai mică neregulă în ceea ce priveşte finanţarea. Cred, draga mea fată, că latri la un pom greşit. Chiar şi în această sală a oglinzilor, ar fi foarte greu de ascuns o deturnare subversivă voită a fondurilor şi subvenţiilor UE... îmi pare rău. Trebuie să închid acum – o să vorbim curând."

Marian îşi termină băutura, în timp ce banda robotului telefonic se derula înapoi. O zi de lucru luase sfârşit. Apăsă alene butonul telecomenzii combinei şi muzica începu. Brusc, drama intensă, bombastică, celebrarea bucuriei umane, beţia ritmică a lui Beethoven. Buzele ei se mişcau, degetele loveau paharul mare, în ritmul muzicii.

35

Era dezamăgită. Dar, în definitiv, ideea păruse tot timpul prea strălucitoare. Şi, deci, părea puţin probabil să aibă o bază reală. Îl întrebase pe Michael dacă exista vreo probă a unei finanţări continue, secrete şi ilegale, din partea Comisiei, pentru fabricanţii de avioane, partenerii din Anglia şi Franţa angajaţi în construcţia monumental de costisitorului *Skyliner.* Ştia că delegatul pentru Transporturi era implicat extrem de adânc, ca acţionar principal în realizarea *lobby*-|*i*|*u*| pentru ca

liniile aeriene naţionale să cumpere avionul – dar se întreba dacă nu cumva era implicat ceva mai mult decât influenţă, mai mult decât un *lobby,* răsucirea mâinii la spate sau puterea de convingere… dacă, de fapt, nu era vorba de bani. Banii contribuabililor intrând în buzunarele industriei private, fără ştiinţa Consiliului de Miniştri şi Camerei Comunelor.

Kenneth Aubrey îi încurajase, oarecum, suspiciunile… însă, în definitiv, nu semăna cu una din vrăjile lui din timpul Războiului Rece. Nu exista nicio urmă de adevăr în acea suspiciune. A*ero UK* sângera din rana costurilor *Skyliner*-ului, băncile erau nervoase – nici măcar vânzarea unei divizii de maşini germanilor nu îi „însănătoşise" prea mult registrele contabile. Cu toate acestea, conform părerii tatălui ei, ei ar fi trebuit să se afle în poziţia principală pentru obţinerea contractului pentru noul elicopter de atac al armatei, pe care-l realizaseră împreună cu germanii şi italienii. În mod cert, ar fi fost controverse mult mai mici dacă se cumpăra ceva ce era o treime britanic, decât să se cumpere ceva ce era în întregime american. Oricum, se părea că *Aero UK* nu era menţinută pe linia de plutire prin subvenţii secrete.

Recunoscu că sperase prea mult şi zâmbi la adresa propriei dezamăgiri. Era ca şi cum ar fi pierdut chibriturile cu care ar fi putut aprinde o flacără puternică sub proeuropenii din propriul ei partid şi din guvern. Ar fi fost atât de frumos să aibă dreptate în privinţa corupţiei pe scară largă…

Încet-încet, începu să se mişte după muzică, în dansul hipnotic şi amplificator al acelui allegretto al simfoniei, mişcându-se ca o dansatoare prin holul apartamentului, în halatul ei crem din mătase, cu părul blond uscându-se nesupravegheat. Apoi, când muzica urcă pe o culme a beţiei şi motivului, prinse în oglinda din spatele ceasului franţuzesc imaginea trăsăturilor ei ascuţite înroşite. Părul ei făcea eforturi să se transforme într-o perucă-sperietoare, pometii erau livizi, gura plină, deschisă în semn de înţelegere.

Michael păruse înspăimântat… nu, mai curând nervos, ca cineva blocat într-o maşină mică şi fragilă, care aude apropierea inevitabilă

a moloh-ului*. Opri muzica şi se duse grăbită la robotul telefonic, derulă prin succesiunea rapidă de apeluri neinteligibile, ca ciripitul unei păsări, până ajunse la vocea lui. *„... nu are loc la Comisie, ci la unul din hotelurile mari... ar fi foarte greu de ascuns... Trebuie să închid acum – o să vorbim curând”.*

Era înspăimântat – ca cineva care se trezise noaptea auzind un zgomot ciudat şi care rămânea treaz, abia respirând, aşteptând să-l audă din nou. Straturile de liniştire plăcută erau pătrunse de o îndoială bruscă, aşa încât rămas bun-ul i se oprise în gât. Michael avea anumite bănuieli sâcâitoare cu privire la acea şedinţă din Bruxelles.

Ascultă încă de două ori cuvintele lui. Se gândi că era ca şi cum el nu ar fi fost singur în cameră...

* moloh = simbol al cruzimii (n. tr.).

Capitolul 2
ACUL ŞI RĂUL PRODUS

Telefonul o făcu pe Marian să se trezească rapid. Ceasul radioului îi arătă că trecuseră câteva minute peste 6:30 şi ea mârâi, iritată. Lumina strălucea promiţător, în spatele perdelelor groase trase.

— Marian Pyott, zise ea şi îşi drese glasul.

— Marian – aici Bob.

Era vocea gâfâită a tânărului şi ambiţiosului membru al Parlamentului, care era colegul ei de birou la Camera Comunelor. Lucrase înainte în publicitate, iar în prezent se ocupa de propria publicitate, în speranţa obţinerii unui post de subaltern într-un minister.

— Ce este, Bob?

Nu făcu nicio încercare să-şi ascundă iritarea.

— M-am gândit că ai vrea să afli – spuse el, dezamăgit într-un mod ciudat şi copilăresc de aparenta ei indiferenţă. Ziarele sunt pline de o scurgere de informaţii de la Ministerul Apărării, în legătură cu contractul noului elicopter. Armata îl

va acorda yankeilor. Lui *Mamba,* sau cum se numeşte aparatul acestora.

— Cum? spuse ea, cu respiraţia tăiată, simţindu-se – ciudat – vinovată, ca şi cum ar fi comis vreo trădare obscură. Această scurgere de informaţii e încă numai la nivel de zvon?

— Mie mi se pare destul de deliberată. Ştii cum e: „Să nu vă prind că spuneţi ceva presei, dar uitaţi numărul redactorului de la *The Times,* în caz că l-aţi uitat”.

— Oh, la naiba! *Aerospace UK*\ a… Dumnezeule, asta ar putea însemna sfârşitul definitiv al companiei. Băncile o vor încercui ca rechinii. Unde s-a produs scurgerea?

— În *FT* şi în *Telegraph,* dar a apărut deja la radio şi la televizor.

— Atunci ministrul e cel care a lan. Sat-o. Primul ministru a cedat în faţa Finanţelor, iar pe ministrul de finanţe îl interesează costul. A spus că nu va…

Avusese o scurtă întâlnire particulară cu primul ministru – îndemnată de tatăl ei şi de grupul lui de *lobby*-şti în favoarea *Eurocopter-u**u*\ – cu doar o săptămână înainte. Şi primise asigurări,

asigurări reale, că decizia va fi luată numai pe baza calităţii, nu a costului.

În timpul tăcerii ei, Bob spuse:.

— M-am gândit că ţi-ar plăcea să afli – adică, nu că ţi-ar „plăcea”, dar…

— Da, da. Mulţumesc, Bob.

Puse jos receptorul cu zgomot, cu o stângăcie absentă. Dumnezeule – mii de oameni urmau să fie în pericol să-şi piardă slujbele, sute dintre ei aflându-se chiar în circumscripţia ei electorală! Şi acest lucru era valabil pentru toate companiile implicate în construcţia elicopterului, din Marea Britanie, Franţa şi Germania. Iar David Winterborne urma să fie afectat şi el. David era implicat până peste cap. Multe dintre companiile lui aveau angajamente în cadrul proiectului. De ce se simţea ea vinovată? îşi aminti. Ea îl

atacase pe Bryan Coulthard în legătură cu *Skyliner*-ul, în Comisia Specială. Acum, se părea că lovise pe cineva care era deja la pământ. Un sentiment al naibii de stupid – dar, cu toate acestea, real.

Bâjbâi după ţigări şi îşi aprinse una. Se ridică din pat şi trase draperiile la o parte. Soarele dimineţii strălucea ca într-un tablou, deasupra lui Physic Garden. Bătu cu unghiile în dinţi, stând la fereastră.

Tatăl ei făcuse un *lobby* puternic, împreună cu un grup de persoane importante, majoritatea militari în retragere şi zeci de membri ai Parlamentului, ca ea, care aveau în circumscripţiile lor companii al căror viitor depindea de cumpărarea elicopterului britanic de către armată… Două sute cincizeci milioane de lire sterline reprezentau o estimare conservatoare a mărimii afacerii. Dar Ministerul de Finanţe convinsese Ministerul Apărării că *Mamba,* un aparat de zbor vechi, cu îmbunătăţiri noi şi strălucitoare, era suficient de bun. Şi *ieftin.* Iar ministrul de Finanţe îl convinsese, evident, pe primul ministru.

Ce dezastru! Pufai furioasă din ţigară. Luptase pentru elicopter, la fel cum luptase împotriva *Skyliner*-ului şi a costurilor lui uriaşe. Iar acum, nu erau veşti bune pentru A*ero UK. Skyliner-u*l nu se vindea, iar elicopterul era îngropat. Cine să-l cumpere, dacă armata britanică nu o făcea, doar pentru că plângea cu zgomot?

Se îndepărtă de fereastră şi ieşi din dormitor. Ziarele zăceau pe preşul din faţa uşii, ca nişte chitanţe venite acasă ca să se odihnească. Ridică repede numărul din *Telegraph* şi examină prima pagină. Da, iată…

Raportul estima afacerea totală, în întreaga lume, ce urma să deriveze din elicopter – dacă acesta ar fi fost ales de armată – la

mai mult de lin miliard de lire. Mai departe, zvonuri sumbre cu privire la viitorul lui A*ero UK* şija viitorul şi mai cumplit al întregii industrii aerospaţiale britanice. Înfuriată, aruncă ziarul

în lungul holului. Paginile lui desprinse fluturară ca nişte păsări cenuşii rănite.

Giles avea să facă apoplexie – ca şi ea. Guvernul luase, decizia acum – aşa nepopulară cum era ea —'pentru eventualitatea în care primul ministru hotăra ţinerea alegerilor electorale în toamnă. Oamenii aveau să uite până în octombrie. Era scandalos… sute dintre alegătorii ei erau puşi în faţa disponibilizării. Oh, *ticăloşii*!

Hangarul era stomacul puternic luminat al unui mamifer marin imens, sprijinit cu schele şi traverse, pentru a-şi susţine propria mărime. Ruinele pârjolite ale avionului erau întinse pe podeaua *stomacului,* ca o mâncare digerată pe jumătate. Gant simţi acea uşoară tristeţe care reprezenta acum o parte a eu-lui său profesional – pentru oamenii care muriseră când un avion se transformase în acea imitaţie a unui aparat parţial reasamblat… Maşinăriile pe care el le iubise întotdeauna şi de care se simţea atât de apropiat ucideau oameni, din când în când – uneori chiar sute.

Vance îl aştepta, înconjurat de oamenii lui şi de investigatorii de la biroul FAA din sud-vest. Se desprinse de grup cu o neplăcere vizibilă, îndreptându-se nesigur spre Gant, care îşi lăsă rucsacul pe podeaua de beton pătată, conştient de noaptea în deşert din spatele lui, de dincolo de uşile deschise ale hangarului. Slavă Domnului, Barbara nu era acolo!

Vance întinse mâna… Dar farmecul lui natural, învăluitor, energia lui, refuzară să se aprindă, ca un motor rece, calat. Era obosit şi înfrânt, nedumerit de atât de mult timp şi atât de total, încât până şi furia datorată propriei neputinţe dispăruse. Ochii lui albaştri, înceţoşaţi din cauza lipsei de somn, nu relevau decât o viclenie obosită. Toată încrederea lui provocatoare dispăruse. Da, îi displăcea prezenţa lui Gant, faptul că avea nevoie de el.

— Mitchell.

Mâna lui mare se prinse de a lui Gant ca de o centură de salvare, cealaltă ajunse imediat pe umărul lui. Vance se înălţa deasupra lui, statura lui împingându-l pe Gant înapoi spre

începuturile lui pe care le ura atât de mult, spre copilăria lui. Ceea ce se întâmplase cu Barbara se datora faptului că el dorise să fie un adult, nu eterna fiinţă pe jumătate formată în care-l transformase talentul lui de pilot, şi pe care Vance o exploatase. Vance îl stăpânise nu prin Barbara, ci prin faptul că avea aparate de zbor frumoase. Astfel, Vance fusese întotdeauna adultul înzestrat, iar Gant, copilul orbit.

40

— Alan, spuse el, răspunzând strângerii de mână.

— Un zbor bun?

— OK!

Simţi prin mână un recul al mâniei pe care probabil că o simţise Vance când Barbara îi spusese că-l chemase pe el. Apoi dispăru şi acela. Era forţat de împrejurări să apeleze la puterile magice, de vizionar, ale lui Gant.

— Ce, vrei să te odihneşti?

Gant clătină din cap.

— Nu.

Uşurarea lui Vance era evidentă.

— La ce vrei să te uiţi? Cea mai mare parte din avion este aici, înregistratoarele zborului au fost analizate cu ajutorul computerului... verificarea instrumentelor e încheiată, motoarele au fost...

Vocea i se stinse ca un resort pleznit, sau ca o jucărie de copil făcută să vorbească de o baterie care se consumase. Expunerea acelui inventar îl epuizase nu numai pe el, ci şi opţiunile lui, optimismul lui. Investigatorii accidentului nu aveau niciun răspuns, nu exista niciun indiciu în înregistrarea zborului, în rămăşiţe, în motoare.

— Nu ştiu ce altceva... încercă el să spună, dar se opri din nou, ca un actor îngrozit.

Lui Gant nu-i plăcea compasiunea pe care o simţea pentru acel om. Vance era un câine bătut şi pus în lanţ, asta era tot, dar capabil încă să muşte.

— Lasă-mă să mă uit la fuselaj... doar să mă uit. Singur.

Vance aprobă din cap.

— Sigur. Dar ia-o încet, da? Oamenii aceştia – poartă-te frumos cu ei. Cu oamenii mei, echipa…?

— Sigur. Am învăţat şmecheria, adăugă Gant. Pot lucra cu oamenii ca un adult.

Ca pentru a oferi o dovadă, îi salută brusc şi pe ceilalţi. Oameni pe care-i cunoştea deja de la *Vance Aircraft,* alţii ale căror nume le ştia de la Biroul de Investigare a Accidentelor din Tucson. Îl priveau cu suspiciune – fie din cauză că îl cunoşteau, fie pentru că auziseră de el – fostul „zburător” erou… fie pentru că el reprezenta Washington-u! şi prezenţa lui acolo era o critică implicită. Scăpă de ei în câteva clipe, lăsând în urmă liniştiri vagi şi instrucţiuni, şi se îndreptă spre ruine. Murmurul din spatele lui era un cor al nevoii pe care o avea Vance de el. Avea să vorbească mai târziu cu ei…

Se îndreptă repede spre epavă, ca şi cum ar fi existat slaba speranţă că mai era cineva încă în viaţă în interiorul fuzelajului distrus, scheletic. Trecu pe lângă mese demontabile şi bancuri lungi.

41

pe care se aflau piesele mai mici ale epavei, şi instrumente desfăcute, şuruburi împrăştiate şi garnituri. Toate arătau ca nişte tumori extirpate deja dintr-un corp bolnav. Erau şi terminale ale unor computere şi cablurile lor, ca acelea ale unor sisteme de susţinere a vieţii. Avea să se întoarcă la ele, mai târziu.

Se opri aproape de coada fisurată a avionului, cu însemnele – cele ale lui *Artemis Airways* – pârjolite ca peretele unei case, după o explozie. Se căţără în secţiunea din spate a fuzelajului. Culoarul central – pe care ar fi trebuit să fie transportate, cu căruciorul de serviciu, parfumuri şi băuturi gratuite şi să fie servită mâncarea – era distrus ca un drum săpat pentru schimbarea conductelor. Cablurile atârnau legănându-se, alături de măşti de oxigen şi materiale rupte. Totul mirosea a fum, a spumă extinctoare. Luminile de pe tavanul hangarului străluceau printr-o gaură a fuzelajului, ca lumina soarelui printre clădiri. Fuzelajul se rupsese în trei, la

impactul cu solul deşertului. Aripile se desprinseseră. În timp ce avansa, trecea pe lângă scaune trase într-o parte, zdrobite, înclinate ca nişte beţivi. Se feri de ele, ca şi cum în fiecare dintre ele ar fi murit câte un pasager. Aruncă o privire motorului, printr-una din găurile din fuzelaj. Oamenii de la Pratt & Whitney se aflau şi ei printre cei care se adunaseră din nou în jurul lui Vance, ca nişte copii nesiguri. Acel motor nu mai pornise – deşi ultimele cuvinte ale pilotului, repetate iar şi iar la televiziune, pretinseseră că instrumentele îi spuneau că totul era în regulă.

Sări peste gaura de beton în cabina de pilotaj, aliniată ca un gât rupt cu restul fuzelajului. Acolo, arsurile erau şi mai puternice. Panourile cu comutatoare de deasupra capului căzuseră în jos, ca bărbia unui om surprins. Coloanele de comandă erau ca nişte copaci care înfloriseră brusc, manetele de admisie erau încovoiate. Afişajele instrumentelor din dreptul celor trei poziţii ale membrilor echipajului erau distruse, în urma prăbuşirii sau înlăturate ulterior, aşa încât Gant privea acum nişte socluri şi panouri goale. Pe scaunul echipajului erau pete negre, poate de sânge uscat. Pe puntea de zbor se vedea plastic topit de ceea ce părea să fi fost un foc intens, dar foarte scurt, înmagazină mental acea impresie, ca să o compare cu alte incendii în carlingă. Cât combustibil fusese acolo? Distrugerile ar fi trebuit să fie mai mari. Acel foc ar fi dus la moartea lui Pat Hollis, a copilotului şi a mecanicului de zbor, dacă ei ar fi supravieţuit după impact. Se întrebă cine fuseseră ei. Poate Lowell, umbra şi admiratorul înfocat al lui Hollis… iar mecanicul de zbor fusese, probabil, Paluzzi. Ceea ce însemna că trei femei rămăseseră văduve şi nouă – nu, zece – copii orfani. Se cutremură, amintindu-şi de

incendii în carlingă din alte locuri, în alte vremuri. Acest echipaj nu avusese opţiunea de a se catapulta, aşa cum el făcuse de două ori în viaţă, cu avionul în flăcări. Ei fuseseră obligaţi să rămână pe scaunele lor şi să ardă…

…ca acea fată vietnameză care acum, după atâţia ani, abia dacă îi mai apărea în vise.

Lipseau aproape toate instrumentele de pe panoul central al pilotului, pe care se aflaseră instrumentele motorului. Ceea ce rămăsese era etichetat sau însemnat. Benzi cu nume, scrise frumos, la computer, fluturau de pe panourile de deasupra capului, de pe panoul mecanicului de zbor.

Fiecare dintre ele – realiză Gant după culorile lor – oferea un refuz – şi nicio explicaţie a cauzei prăbuşirii. Întoarse capul şi privi prin fereastra laterală, spartă, a cabinei. Prin modelul „pânză de păianjen", ca o rămăşiţă a impactului unui glonte, privi încruntat motorul care fusese tras la câţiva metri de fragmentele sfărâmate şi de lonjeroanele aripii de la babord. Poziţia lui, în acea izolare oarecum de rău augur, sugera vinovăţie. Combustibil, computerul combustibilului, pompele de aprindere, monitorizarea fluxului de combustibil, rezervoarele, conductele, compresoarele… *„Verificat, verificat, verificat, verificat",* îi spunea echipa, iar şi iar. Biroul de Cercetări NTSB* din Tucson avea o reputaţie la fel de bună ca toate celelalte.

Auzi un zgomot în spatele lui şi se întoarse pe jumătate – şi fu surprins, şi totuşi nu chiar, să-l vadă pe Vance avansând cu greu prin spaţiul zdrobit şi contorsionat al cabinei. Avea respiraţia unui bătrân asmatic – ca şi cum accidentul l-ar fi îmbătrânit, ar fi curăţat culoarea din părul lui şi, în schimb, ar fi adus pete întunecate sub ochii albaştri.

— Ei bine – ai lenevit destul în epava asta?

Vance era nerăbdător. Nimeni nu întrerupea un investigator important în prima lui explorare meditativă a locului prăbuşirii, a epavei reconstruite sau chiar a *unei singure piese* a acesteia. Îl lăsau singur până când vroia să vorbească… dar Vance suferea, şi Vance era un egoist şi un tiran, iar Gant fusese, odată, ginerele lui. Presupunea că mai avea încă dreptul să ceară, să-şi însuşească.

— Ai vreo senzaţie?

— Răceală. Melancolie.

— Ştii ce am vrut să…

Vance îşi înghiţi restul frazei.

— Sigur. Ştiu, mârâi Gant. Eşti rănit în carnetul de cecuri, Alan, şi ai nevoie de un răspuns rapid! Nu mă înghesui, Alan, nu mă presa…

* NTSB = Naţional Transportation Safety Board = Comitetul Naţional de Siguranţă a Transporturilor (n. tr.).

43

Cuvintele lui se stinseră şi ele. Era obscenă acea continuare a războiului lor în spaţiul acela închis, sfărâmat, unde muriseră prin ardere oameni pe care-i cunoscuseră-şi îi respectaseră – amândoi.

— Ia-o încet, continuă Gant cu greu.

— OK! Sigur. Îmi cer scuze. Ce pot să-ţi spun? Ai vreo…

— Motorul. Înainte să vorbesc cu tipul de la Pratt & Whitney, care va lua foc în apărarea bebeluşului lui.

— Motorul era perfect. Până acum. Oamenii voştri aproape au terminat cu el – cu amândouă motoarele.

— Care s-a oprit primul?

— Cel de la babord.

— Câteva secunde mai târziu, motorul de starboard s-a oprit şi el. Corect?

Vance aprobă din cap, posac şi îndurerat.

— Corect.

— Hollis nu a făcut vreo greşeală şi a oprit celălalt motor?

Vance clătină din cap. Scoase un casetofon mic din buzunarul jachetei.

— Vrei să asculţi? E aici. Fragmentele care au rămas din înregistratorul de voce al carlingii, după focul din cabină.

Întinse aparatul, dar Gant clătină din cap.

— Mai târziu, murmură el, ca şi cum i s-ar fi oferit portofoliul unei atrocităţi.

Probabil că Vance purta mereu înregistrarea la el, ascultând-o tot timpul, chinuindu-se singur cu ea… sau poate că spera că Hollis sau Lowell, sau oricine altcineva era în cabină, făcuse vreo prostie şi atunci el, ca toţi cei care se agitau să scoată un ban din afacerile cu avioane, să poată

striga: *„eroare de pilotaj”.*

— Mai târziu, repetă Gant.

Ceva…?

— Cât de mult din înregistrarea din carlingă a supravieţuit?

— Nu prea mult. Focul a fost destul de intens acolo.

„Primul sosit la locul unui accident”, cum încercau piloţii să ia în derâdere perspectiva unei prăbuşiri.

Intens…? *Foc…?*

Mintea lui se întoarse la compartimentul pasagerilor, contorsionat, pârjolit, la scaunele aplecate sau înclinate, la firele şi măştile atârnând… acolo nu fusese prea mult foc, nu atât de mult. Nu făcuse atâtea ravagii ca aici…

Privi într-o parte, prin geamul plin de stele, spre locul unde aripa ruptă stătea ca o căptuşeală zdrobită lângă motorul uriaş. Alte prăbuşiri, alte scene, avuseseră distrugeri mari din cauza focului.

dar imaginile lui *494* luate din elicopter, de la ştirile de la televiziune… metalul mat, flapsurile lucioase… nu arătaseră prea mylte pagube datorate focului – nu suficient de multe.

Se concentră asupra cabinei de pilotaj.

— Ce altceva a fost acolo? întrebă. Înaintea opririi celor două motoare?

— Ce? E greu de spus. Hollis era zgârcit la vorbă. Îl cunoşteai. Nu era stilul lui să ţină contactul radio cu solul, într-un zbor de rutină. A raportat defectarea ambelor motoare, dar nimic înainte de asta…

Era ceva totuşi.

— Ce altceva, Alan?

Vocea lui era calmă şi îngheţată.

— Instabilitate. A fost un schimb de cuvinte despre faptul că avionul devenise instabil…

Vance îşi ridică braţele, ca şi cum ar fi fost obligat să mărturisească o fraudă minoră.

— Ascultă, Gant…

— Am redevenit Gant, dintr-odată. Ce s-a întâmplat cu

Mitchell?

În ochii lui nu era nicio urmă de amuzament.

— Ce s-a *întâmplat*?

— OK, deci a existat o anumită instabilitate – dificultăţi în manevrarea avionului şi în controlul cârmei…

Nu erau destule distrugeri datorate focului. Privirea îi deveni mai dură, ca şi cum ar fi încercat să smulgă amintirile lui Vance prin hipnoză, forţând răspunsul.

— E imposibil de spus cât de rău, sau cât de mult timp… Simularea pe computer după instrumentele pilotului arată că a fost destul de violentă. Nu ştiu ce a provocat-o.

— Combustibilul?

— Cum?

— Fluxul de combustibil, dirijarea lui?

Vance clătină din cap cu vehemenţă.

— Toate afişajele fluxului de combustibil, pompele de aprindere, conductele, sistemul de dirijare, computerul pentru combustibil – toate sunt normale. Nu s-a întâmplat nimic cu combustibilul, ca să producă instabilitatea avionului. Şi nici vremea nu a făcut-o. Ascultă – am fost de acord, noi toţi, că problema instabilităţii nu are legătură cu oprirea ambelor motoare.

— OK! Deocamdată!

Nu intuia nimic. Era posibil, sau nu, ca Hollis să fi produs instabilitatea printr-o corecţie prea mare, din neatenţie? Trebuia să examineze simularea computerului şi să judece singur, ca pilot. Îi

datora asta, şi mult mai mult de-atât, lui Hollis, care îl ascultase de atâtea ori, când se îmbătau împreună, cum vorbea despre Van ce şi fiica lui Vance – şi despre gustul amar al vieţii lui după ieşirea din Forţele Aeriene şi din luptă, din bătăliile eroice împotriva *MiG-31* şi din operaţia care primise numele de cod *Winter Henvk.* Nu avea să fie *eroare de pilotaj* decât dacă era absolut sigur de asta. Îi era dator lui Hollis măcar pentru răbdarea faţă de autocompătimirile lui.

— Aţi descoperit ceva în neregulă la motoare?

— Nu, la niciunul. Pur şi simplu nu au mai pornit. În fiecare am găsit cactuşi şi ciulini, deci se roteau. Dar nu era nimic ars, deci nu a fost foc. Niciunul dintre motoare nu a mai pornit. Au încercat…

— Panoul mecanicului de zbor?

— Toate instrumentele afişau informaţii normale. La fel şi pe panoul central. Poţi să-l asculţi pe Lowell…

Deci Lowell era cel care murise pe scaunul pe care Gant îşi sprijinea mâna, rămânând ghemuit pe vine. Ochi strălucitori şi idolatrizarea unui erou. Fusese deseori crud cu Lowell, pentru că băiatul îl împovăra cu vechea identitate şi îi cerea să o retrăiască, în fiecare zi. Ceea ce la început îl flatase, după o vreme începuse să-l sâcâie, ca sarea pe o rană deschisă.

— El şi Hoâlis au repetat toate indicaţiile instrumentelor, după ce motorul de la babord s-a defectat, iar Paluzzi a confirmat fiecare apel. E partea cea mai puţin distrusă a benzii din cabină… Nu era *nimic în neregulă* – scrâşni el în final, încleştându-şi mâinile mereu, ca şi cum ar fi strangulat pe cineva.

— Ba da. Au murit.

— Ştiu asta!

— Avionul i-a ucis, Alan. Fie scheletul aerian proiectat de tine, fie sistemul de dirijare al combustibilului cu care te-ai lăudat, fie motoarele Pratt & Whitney, la modificarea cărora ai ajutat…

Avea ochii glaciali şi simţea cum furia şi încrederea lui Vance erau înăbuşite, pentru moment.

— Într-un fel sau altul, Alan, tu l-ai doborât pe Hollis.

— E posibil ca *el* să fi făcut o greşeală! Poate că a destabilizat avionul.

— Instabilitatea nu are legătură cu oprirea. Sunt chiar cuvintele tale. Ai testat celelalte motoare, la sol?

— Bineînţeles.

Mânia se stinsese ca o lumânare pâlpâitoare. Gant şi Vance se înfruntau ca două animale ghemuite în interiorul cutiei

metalice zdrobite a cabinei de pilotaj. Briza deşertului îşi croia drum prin

uşile hangarului în spaţiul îngust, încins. Vance ridică din umerii lui mult mai puternici.

— Am făcut toate verificările. Cunosc motorul, monitoarele fluxului de combustibil, computerul…

Îşi îndepărtă larg braţele. Avea degetele pătate cu ulei. Sprijinindu-se cu spatele de scaunul pe care arsese Hollis, spuse:

— Sol Zeissman, de la *Albuquerque Airways* a oprit la sol cele două avioane pe care le-a închiriat de la mine. Va cere o despăgubire înainte de sfârşitul săptămânii! îmi defăimează avionul în ziare, la televizor, zi şi noapte! Poveşti de groază. Nimeni nu va mai cumpăra, decât dacă voi reuşi să dovedesc că avionul e sigur.

Rugămintea deveni şi mai evidentă, când izbucni:

— Ai fost aici în primele faze ale proiectării, Mitchell. Ştii că e un avion bun!

Gant fu obligat să recunoască, cu o înclinare scurtă din cap. Apoi îşi îndepărtă privirea de la Vance, de la procesul îmbătrânitor al tulburării lui, al frustrării lui profunde şi neputincioase, şi privi prin ferestrele stelate ale cabinei. Ca genericul unui film la cinematograf, fotografiile mărite, uriaşe, ale deşertului şi ale avionului *494* eşuat formau un semicerc la un capăt al hangarului. Ele erau peretele împotriva căruia luptase Vance, cheltuindu-şi energia şi tinereţea rămasă. Avea să fie un film de groază, despre năruirea unor visuri. Computerele, grupul de oameni, piesele avionului, erau echipamentele unei scene funerare.

— Nu a fost vorba de „înghiţirea” vreunei păsări, niciun blocaj al conductei de combustibil, nicio defecţiune a computerului… murmură Gant pentru sine, ca şi cum ar fi recitat nişte farmece care aveau să respingă ceea ce simţise în Vance – ceea ce dorea cu adevărat acesta de la el.

Vance clătina din cap, la fiecare articol şi instrument.

— Terminarea combustibilului…?

Cu toată economia impusă pentru motoarele Pratt & Whitney adaptate ca să corespundă cerinţelor lui Vance, calculele pentru zborul dinainte de livrare nu puteau fi greşite.

— Calculele pentru combustibil au fost greşite? întrebă, mecanic.

— Nu.

Gant simţi dintr-odată că îi era cald, în ciuda senzaţiei de răcoare de pe faţă şi braţe. Ştia, acum, de ce îl sunase Barbara şi ştia că aceasta o făcuse conform instrucţiunilor lui Vance. Vance nu dorea expertiza lui de expert. El vroia ca eroul să se reîntoarcă, *zburătorul.*

— Ai înnebunit, Alan.

— Cum?

47

Gant se întoarse spre Vance şi văzu clar mărturisirea pe faţa acestuia.

— Eu…

— Ai pus-o pe Barbara să mă sune, ştiind cât mi-ar plăcea să vin aici şi să lansez nişte lovituri ieftine pe seama ta. Să mă distrez cu echipa din Tucson pentru o vreme şi apoi să-l trec la sol pe *494.* Ţi-ai asumat riscul acesta numai ca să…

Vance îşi încleştă pumnii.

— Vreau să pilotezi avionul…

— Au mai spus şi alţii cam acelaşi lucru, cu mult timp în urmă. Priorităţile păreau mai mari atunci.

— Toate acestea pot dura săptămâni, chiar luni întregi. Ştii asta. Iar eu nu am la dispoziţie nici zile – şi nici Tim Burton, care a comandat şase. Şase. S-a lovit şi el cu capul de propriul lui zid de cărămizi. *Trebuie* să ne ajuţi.

— Nu.

— Iisuse, Gant!

Vance îl privea fix şi provocator, chiar cu ură. Încerca să-l convingă să acţioneze nebuneşte. Pretinzând că Gant nu putea face altfel, fără să-şi piardă obrazul, fără să pară că

fuge de frică. Ştiuse că va veni. Acum credea că va reuşi să-l forţeze să piloteze un alt *494,* să repete planul de zbor executat de Hollis, să dovedească că accidentul fusese un capriciu, o întâmplare unică. Ar fi fost în centrul ştirilor de televiziune, laNBC, CBS, ABC, CNN. O relatare pe plan naţional despre eroul care îşi oferea sprijinul lui *Vance Aircraft.* Dând liniilor aeriene şi publicului o garanţie de siguranţă… Gant, fost membru al Forţelor Aeriene ale SUA şi cu legături strânse cu CIA, acum în Comitetul Naţional de Siguranţă a Transporturilor (NTSB) – ce ar fi putut cere, mai bun de atât, Vance şi publicul? Ar fi fost ca şi cum un jucător de baschet de talia lui Michael Jackson sprijinea un anumit echipament sportiv – un învingător absolut.

— Îmi vei plăti milioane pentru girare, corect? murmură Gant.

— Cum?

Se aştepta de la el să subscrie la siguranţa avionului.

— Nu va merge. Dacă se va mai prăbuşi încă un avion, nu vei reuşi să mai ieşi niciodată de sub sfarâmături. Iar eu voi fi mort.

— Nu mă poţi refuza.

— Până când nu aflăm ce a mers prost, se poate întâmpla din nou.

— Nu o să aflăm aici, jos.

— Poate că nu vom afla repede, dar vom afla.

48

— Se vor năpusti asupra mea ca şi cum aş fi un escroc. Dar poate că asta şi doreşti.

Gant clătină din cap, stând pe vine, cu ochii fixaţi pe găurile ca nişte orbite goale, din ecranul instrumentelor pilotului. Coloana de comenzi contorsionată semăna cu o catapultă ruptă.

— Bine, spuse Vance cu un efort şi cu o respiraţie răguşită şi răsunătoare. Te implor. Asta vrei, nu? Salvează-mi compania. Salvează-mi avionul.

Gant ridică privirea spre el. Ochii lui Vance rămăseseră ca

de cremene, dar vocea lui era nesigură şi îmbătrânită, vocea unui om în vârstă, aflat într-un loc străin şi întunecat. Şi totuşi, *ştia* răspunsul lui Gant înainte ca acesta să-l dea. Expresia feţei lui susţinea, cu o certitudine maximă, că Gant va cântări ocazia de a recaptura ceva din trecutul său, că-şi va risca viaţa ca să ajute un om care-l dispreţuia, doar ca să descopere în oglindă, când se bărbierea, că era privit de fostul lui „eu”. Vance ştia că ar fi făcut *orice* pentru încă o reuşită, pentru că întreaga lui existenţă prezenta simptomele unei eterne răceli şi retrageri.

Caracterul anonim al zilelor sale se întindea în faţa lui într-o succesiune nesfârşită. Iar Vance, ca diavolul în persoană, îi oferea acum propria lui versiune despre Raiul pe pământ – fosta lui identitate, senzaţia că era cel mai biin, că era unic.

În cele din urmă, Gant spuse:

— Nu pot cere echipei din Tucson să zboare cu mine. Nu pot risca asta.

— Eu – hm, pot zbura ca mecanic. Ai nevoie de copilot?

— Vei zbura tu?

— Vezi? Nu ai de ales.

Gant îşi frecă obrajii.

— Simulatorul e disponibil?

— Totul e pregătit.

— Eşti un tâmpit, Alan, un tâmpit adevărat, „made-in-America” *

— Sigur. Dar salvează-mi avionul, da? Şi pe mine.

La început – poate pentru vreo oră – nu-şi dăduse seama, şi apoi nu fusese sigur, că era supravegheat. Acum era sigur. Stând sub umbrela udă şi ţipătoare de deasupra mesei lui, în faţa cafenelei, Michael Lloyd simţea cum siguranţa lui scădea treptat, transformându-se într-o senzaţie de nesiguranţă, de neastâmpăr, de năuceală.

* made-in-America = producţie americană (n. tr.).

49

Credea că erau doi, unul într-o maşină parcată, ale cărei ştergătoare se mişcau din când în când, ca să permită

şoferului să-l vadă bine, şi un al doilea bărbat, în interiorul cafenelei, aşezat pe un scaun de lângă fereastra aburită, o faţă pe jumătate ascunsă în ceaţă. Era posibil să mai fie şi alţii, aproape de el' sau în jurul lui Grand'Place, mişcându-se sau stând nemişcaţi în mijlocul grupurilor grăbite de umbrele şi pardesie. Răbdarea şi imobilitatea celor doi pe care îi remarcase – lipsa unei ameninţări distincte sau directe din partea lor – erau mai intimidante decât ar fi fost acţiunea. Furtuna de vară îl împroşca peste masă, cu stropi de pe umbrelă şi din pietrişul de pe jos.

Putea pleca, bineînţeles – să se întoarcă în biroul lui de la Comisie – indiferent, ca şi cum nu i-arfi observat pe cei doi oameni. În definitiv, nu putea să se strecoare în apartamentul de conferinţe pe care-l foloseau în Hotelul Amigo, pentru întâlnirea lor. Îi văzuse sosind pe toţi, inclusiv pe delegatul lui, Etienne Rougier, pe care-l urmărise prin Bruxelles, la acea oră de vârf. Bryan Coulthard şi David Winterborne, de la *Aero UK,* echivalenţii lor de la fabricantul de avioane francez, *Balzac-Stendhal,* diverşi funcţionari, delegatul pentru Dezvoltare Urbană – acesta constituia o surpriză, dar probabil că nu însemna decât un *lobby* şi mai extins – şi subalternii respectivi, grăbindu-se sub umbrelele negre, cu poalele trendurilor sau pardesielor umflate ca nişte crinoline, fluturându-le în jurul picioarelor.

Nu fusese ni mic secret în legătură cu sosirea lor… dar atunci el de ce era urmărit? încercă să râdă de nervozitatea lui crescândă, cu o supărare copilărească faţă de lipsa ei de raţiune. Fusese o prostie să vină acolo – i se păruse ceva spiritual la momentul respectiv, ceva care avea să o amuze pe Marian Pyott – şi să-i fotografieze intrând în hotel. Probabil că aşa atrăsese atenţia asupra lui.

Ploaia răpăia pe pânza udă de deasupra capului lui. Un pardesiu îi atinse obrazul când cineva trecu repede pe lângă el, intrând în cafenea, cu o expresie surprinsă pe faţă, la vederea lui Lloyd, care stătea afară, în ploaie. Încercă să nu se uite la maşina parcată sau spre ferestrele cafenelei. „*Prins în foc încrucişat",* încercă ei să glumească. Avea impresia că

omul din maşină folosea un telefon mobil. Se simţi înspăimântat, *„pierdut într-o pădure întunecată”.* Dante. De ce se gândea la Dante acum, pentru Dumnezeu? Ştergătoarele se mişcară din nou. Da, folosea un telefon. Îi mai chema şi pe alţii?

Şi, de fapt, ce văzuse? Nu exista niciun mesaj secret, niciun model secret pe care să-l descifreze. Ce făcuse ca să merite atragerea

atenţiei acelor oameni, oricine erau ei? Nu erau de la serviciul de securitate al Comisiei, era sigur de asta. Tot ce descoperise era că delegaţi ai Uniunii Europene şi un membru al Parlamentului European pentru o circumscripţie britanică se întâlneau cu oameni de afaceri importanţi. Grozav! O făceau în fiecare zi – prezentându-şi reţelele, înfăţişându-şi viitorul post-Comisie în consiliile unor companii importante, creându-şi marile proiecte, visându-şi visurile lor irealizabile… Nasuri în vânt sau capete în aer, totul era atât de obişnuit şi de *previzibil.*

Suspiciunile lui din ziua precedentă, senzaţia că delegatul său făcea nişte încercări nervoase de a păstra secretul şi de a distrage atenţia, păreau acum ridicole.

Omul din maşină, care vorbea încă de la telefon, îl îngrijora într-o măsură neaşteptat de mare şi nenaturală…

— …e pe cale să facă pe el, sărmanul micuţ.

Jessop auzi în receptor un râs dur, ca un lătrat, sunând mai mult ca o tuse respingătoare decât a amuzament.

— Ce urmăreşte, de fapt? continuă Jessop.

Puse din nou în mişcare ştergătoarele şi aruncă o privire, prin ploaie, siluetei gârbovite şi încordate a lui Lloyd. Fraser, cel cu care vorbea acum, stătea în hotelul cald şi uscat, spre deosebire de bietul tâmpit care se gândise să se joace de-a detectivul. De ce făcea fotografii? Pentru *cinei* Nu-şi făcuse prea mult bine, acum practic se pierduse tot din cauza îngrijorării, încă de când Fraser le spusese lui şi lui Cobb să se lase văzuţi şi să-şi arate interesul. Declararea supravegherii

lor îl înspăimântase pe tip, dar nu-l alungase. Deci, ce făcea, şi pentru cine? Pentru ziare? Lui Fraser nu i-ar fi plăcut asta.

— Ce spune marele şef alb? întrebă Jessop.

— Se gândeşte.

— Tot timpul face asta.

— Spre deosebire de tine, Jessop.

Fraser era o persoană extrem de neplăcută. Dar plătea bine. Adică, şeful lui o făcea. Ce stupid, să ţină o *întâlnire foarte secretă* în cel mai bun hotel din Bruxelles... nu era un lucru prea inteligent. Dar era tipic pentru birocraţii din Bruxelles – dacă trebuiau seduşi, ei vroiau trandafiri, cina la lumina lumânărilor şi cel mai bun vin, înainte să se urce în pat cu line. Nu ar fi respins niciodată un prânz gratuit în mediul cel mai select.

— Atunci, vrei doar să stăm aici?

— Dacă se mişcă el, vă mişcaţi şi voi. Altfel, staţi aproape. Când pleacă, aflaţi cine e şi pe cine reprezintă. Şi nu mă mai deranjaţi înainte să se mişte.

51

Jessop puse telefonul jos. Niciodată nu-i plăcuse de Fraser. Şi majoritatea celor din slujba lui gândeau la fel. Era un om în preajma căruia era periculos să te afli, căci nu avea grijă de tine. În sectorul particular, Fraser era – dacă era posibil – şi mai dispreţuitor şi indiferent faţă de subordonaţii lui. Pe de altă parte, exista o anumită cruzime nouă şi evidentă, ataşată muncii în sectorul particular, după regulile stricte ale serviciului secret. Nu mai aveai bătrâni pisălogi ca Aubrey, care să conducă jocul, fiind mereu îngrijoraţi de dimensiunea morală şi de *importanţa* unuia sau mai multor decese. Uşurinţa în aranjarea accidentelor imposibil de bănuit sau de descoperit era mult mai bine recunoscută şi răsplătită – chiar dacă planul jocului rămânea la fel de misterios şi îndepărtat ca întotdeauna. Fraser lucra pentru cei mai buni, dar nici el nu ştia mai multe.

Jessop îşi aprinse o ţigară şi puse încă o dată în mişcare ştergătoarele, indiferent. Iată-l, încă acolo, bietul fraier.

Apropiindu-se, cu fiecare clipă, de momentul în care va fi anihilat…

„Mă vor urmări, atunci când mă voi ridica să plec”, realiză Lloyd, cu o teamă năucitoare. Avea impresia că îşi privea corpul ghemuit şi imobil de undeva de sus, văzând singurătatea şi izolarea ridicolă a siluetei sale sub umbrela udă a mesei, ploaia care continua să se scurgă pe maşina parcată, spaţiul deschis şi trădător al lui Grand’Place, la capătul străzii. „Mă vor urmări la birou, acasă, vor afla cine sunt…” Ploaia îi udase gulerul pardesiului, al hainei, al cămăşii. Se cutremură, frigul venind din interiorul lui. „*Oh, idiotule, idiot blestemat!”*

De ce i se păruse ceva atât de inteligent să o sune pe Marian Pyott, de ce negase – când ea îl sunase, câteva ore mai târziu – spunând că nu era nimic în neregulă, că acea întâlnire nu avea nicio legătură cu suspiciunile ei… când, de fapt, el începuse deja să bănuiască faptul că era posibil ca ea să aibă dreptate? Bănuielile ei îl aduseseră acolo, ea îi aţâţase curiozitatea şi îl plasase între omul din maşină şi ce! din cafenea – şi la mila celui care se afla la celălalt capăt al telefonului. Oh, la naiba…

Nu era posibil să se întâmple aşa ceva. Nu acolo, nu aşa, nu aşa ceva…

Mişcarea ştergătoarelor. Bărbatul terminase de vorbit la telefon şi acum fuma o ţigară. Înainte ca ploaia să inunde din nou parbrizul, văzu o mână albă făcând semn. Întoarse instinctiv capul. Lângă faţa neclară din cafenea era o altă mână care se mişca.

Amândoi făceau semn spre el.

Fraser prinsese atmosfera întâlnirii la fel de clar ca şi cum ar fi fost o ameninţare la adresa lui. Îşi făcuse acea impresie ca şi cum ar

fi ascultat un microfon care avea un defect intermitent, dar disperarea tăcută, înfrânată, a oamenilor din sala de şedinţe era evidentă: Feţele lor şi modul în care mergeau încovoiaţi,

ferindu-se, erau inconfundabile.

Uşa se închise din nou. „*Află cine e”,* i se ordonase, *„şi apoi află de ce-l interesează această întâlnire*”. Fraser stătea în picioare, pe coridorul care mirosea a covor nou şi a pereţi proaspăt zugrăviţi. La vreo zece metri de el, o slujnică se agita cu căruciorul cu lichide de curăţire, prosoape curate şi lenjerie.

Telefonul mobil îi sună în buzunarul pardesiului.

— Fraser.

— Se mişcă.

Era Jessop.

— Vrei să-l urmărim, da?

— Vreau să-l identificaţi, rapid. Fotografie, adresă, trecut.

— E important?

— Asta să mi-o spui tu – până la prânz.

Închise telefonul mobil şi se sprijini cu spatele de perete. Supravegherea neaşteptată îl îngrijora, pentru că era neaşteptată – şi din partea unui amator. Jessop era sigur de asta. Dar nu de la ziare sau de la televiziune. Şi totuşi, făcuse fotografii… Fraser îşi frecă bărbia netedă, îngustă. Oricine era tipul, era un element necontrolat, neanticipat, al situaţiei. Privi uşile închise, ca şi cum ar fi urmărit întâlnirea care avea loc în spatele lor. Directorul executiv al lui *Aera UK,* urlându-şi furia pe Ministerul Apărării pentru că contractul elicopterului se ducea la yankei – iar avionul nou şi strălucitor pe care-l construiau cu francezii, care erau şi ei înăuntru, nu era cumpărat… de *nimeni.* Delegaţii europeni, amândoi, scheunând din cauza presiunii la care erau supuşi ca să sucească la spate braţul companiilor aeriene naţionale şi diverselor autorităţi în aviaţie ca să cumpere, să zboare şi să aprobe rute şi aeroporturi pentru *Skyliner…* Toată lumea aştepta noul *Boeing* 777 sau – zâmbi Fraser – avionul *Vance 494,* care tocmai se prăbuşise, în mod atât de convenabil.

Era posibil ca *Aero UK* să fie pusă la zid, ceea ce însemna că patronul lui avea să piardă milioane şi să iasă şchiopătând din acea prăbuşire. Şantaj, mită, oferte speciale de reduceri de preţuri… nimic nu mergea în favoarea *Skyliner-u*|*ui.* Omul

era furios… iar furia lui se putea întoarce împotriva lui Fraser şi a subalternilor lui.

Îşi frecă faţa. Scoase telefonul mobil şi formă numărul lui Jessop.

— Unde eşti?

— Rue de la Roy, lângă Comisie…

— Acolo se duce?

53

— Va trebui să aştepţi ca să afli răspunsul – nu sunt un cititor de gânduri.

— Aştept.

Legătura telefonică semăna cu un tunel prin care bătea un vânt rece, apoi, după aproape un minut în care Fraser aşteptă răbdător, ca un robot, auzi:

— Intră într-una din parcările subterane – probabil că e un angajat permanent.

— Cobb e cu tine?

— Da.

— Atunci aflaţi cine este. Acum.

— Cum?

— Foloseşte-ţi imaginaţia!

Închise telefonul, cu pielea de pe obraji şi bărbie întinsă de o suspiciune furioasă. Clădirea Comisiei Europene… Lucra acolo, în una din aripi, pentru că avea un permis de parcare a maşinii, împuternicire. Se încruntă spre uşile închise ale sălii de conferinţe. Erau doi delegaţi în spatele lor, angajaţi într-o conversaţie confidenţială cu oameni de afaceri proeminenţi… ceea ce nu reprezenta o crimă. Dar îl interesase pe bărbatul care îi fotografiase. El voise să ştie cine, de ce… *De cel* De ce îi ţinea sub supraveghere pe oamenii pentru care, sau alături de care, lucra? Lucra oare pentru delegaţii de la întrunire? împotriva lor sau împotriva intereselor de afaceri din acea cameră? Lucra pentru francezi, în care nu puteai avea niciodată încredere?

Aşteptă, dornic să se mişte, să acţioneze – dar putea aştepta şi acolo, ca în orice altă parte. Slujnica dispăruse şi

coridorul era gol, cald şi sufocant, deshidratant.

— Ei bine? întrebă, când telefonul mobil sună, în sfârşit. Cine e?

— Se numeşte Lloyd, Michael Lloyd. E cercetător pentru unul dintre delegaţi. L-a costat pe Cobb telefonul lui mobil. A pretins că Lloyd l-a uitat în cafenea şi că el a încercat să-l prindă, înainte să plece... şi apoi l-a urmărit, din spirit civic, ca să i-l înapoieze. Brânză bună în burduf...

— Pentru ce delegat?

— Transporturi.

Care se afla în spatele acelor uşi închise, chiar în clipa aceea... îşi supraveghease şeful.

— Va fi pus în gardă, atunci când va primi un telefon care nu e al lui, observă Fraser. Nu contează.. OK, află totul despre acest Michael Lloyd. Cine e pe lângă el, în spatele lui, în umbră. E interesat de ceea ce se întâmplă aici. De ce?

54

— Să...

— Luaţi măsuri ca să preveniţi interesul lui viitor? Eu aşa zic, Jessup. Nu văd de ce să nu o faceţi.

— Doar o clipă, tati – vreau să vorbesc ceva cu nevăstuica aceea de acolo. Aşteaptă-mă puţin...

Terasa Camerei Comunelor nu era, încă, plină cu membri ai Parlamentului. Sosiseră câţiva, la mesele de lemn negru care îi aminteau lui Marian de mobilierul pentru grădină al unui lanţ de magazine. Dimineaţa nu se desfaşurase nicio activitate în Cameră, iar la întrebările despre contractul elicopterului nu aveau să fie decât răspunsuri scrise. Nu urmau să apară nici primul ministru, nici ministrul – dacă erau deştepţi. Dar secretarul pentru aprovizionare de la Apărare era aşezat la una din mese, cu un gin cu apă tonică sclipind în soare, strâns în mâna lui cu degete lungi, cu un alegător sau un intermediar aşezat vizavi de el, năucit de local, de ocazie.

— Bună, Jimmy, spuse ea cu un ton de rău augur, apropiindu-se de el astfel încât acesta să nu se poată ridica.

Secretarul ministrului era apatic, înalt şi graţios, aşa cum păreau să fie toţi foştii ofiţeri ai Gărzii, iar protestul ei ar fi fost mult mai eficient dacă el rămânea aşezat. Nu, nu-l cunoştea pe celălalt bărbat. Nu era un membru al Parlamentului.

— Marian, nu aici, o avertiză el.

— Atunci poate că ar trebui să-mi las reproşurile să se *scurgă*? spuse ea tăios.

Pe şipcile mesei se aflau un talmeş-balmeş din ziarele zilei, cu titlurile strălucind uniform. Ea citise deja toate ziarele, ca şi cum s-ar fi pregătit pentru o examinare. Invitatul lui Jimmy părea oarecum prudent şi foarte curios, ca şi cum ar fi asistat la un sport sângeros. Secretarul ministrului se desfăşură de pe scaun, se ridică şi o îndepărtă cu fermitate de lângă masă.

— Factorul stânjenelii minime, Marian, murmură el.

— Ce naiba se întâmplă, Jimmy? Lansaţi cele mai liniştitoare asigurări de săptămâni întregi…

Lumina soarelui se reflecta de pe turnurile de sticlă de peste râu. Zidurile Camerei Comunelor aveau culoarea biscuiţilor. Micile ambarcaţiuni de pe Tamisa erau ca nişte bucăţele de hârtie colorată.

— Deocamdată nu e vorba decât de o scurgere de informaţii, Marian…

— Dărâmarea unui baraj, Jimmy! De ce, pentru Dumnezeu?

Îl înfrunta, cu mâinile în şolduri, în timp ce briza îi făcea fusta să fluture. Tânărul zâmbi cu condescendenţă.

55

— *Mamba* e un elicopter foarte bun, spuse el liniştitor. Ministrul meu…

— A fost cumpărat, Jimmy. E un dezastru blestemat pentru *Aer o UK,* pentru subcontractori. Nu trebuia să permiteţi să se întâmple aşa ceva!

— Ah, draga mea, dacă am putea face mereu ceea ce este, în mod evident, cel mai bine.

— Înălţimea îţi permite să îmi vorbeşti de sus, Jimmy – vârsta şi mintea, nu.

Secretarul roşi şi spuse:

— Generalii îl vor pe *Mamba.* Pare o soluţie raţională – pentru experţi.

— O să am grijă să spun asta alegătorilor mei. Sunt sigură că va aduce multă fericire la Centrul forţelor de muncă.

— Dumnezeule, ce frumoasă e când se înfurie, spuse el ironic. Un membru important al partidului laburist trecu pe lângă ei şi îi făcu cu ochiul lui Marian. Ea se prefăcu că nu îl observă.

— Chiar sunt furioasă, Jimmy.

— Marian – e o bătălie pierdută.

— Un avertisment?

— Doar un sfat prietenesc de la un admirator fervent.

Bărbatul zâmbi, în timp ce părul timpuriu încărunţit îi era deranjat de briză. Şi-l aranjă cu mâna.

— Dar, fără îndoială, vei primi elogiile obişnuite în presă, pentru apărarea neclintită a industriei aerospaţiale britanice…

Avertizat de înnegurarea feţei ei, se opri şi adăugă:

— Sir Giles e cu tine? la prânzul la Cameră? Trebuie să vorbesc cu el. Scuză-mă, Marian. Ai milă faţă de noi, bieţii muritori din guvern, de pe meterezele morale ale băncilor din spate.

Flutură indiferent din mână şi se întoarse la invitatul lui. Marian simţea cum furia îi strângea pieptul. Abia începuse să se descarce, când conversaţia se încheiase. Se întoarse la tatăl ei, care discuta cu un cavaler al districtului şi membru senior al Comitetului din 1922. Se despărţiră, la apropierea lui Marian.

— Nu o să pot niciodată să nu fiu uimit de faptul că omul acesta a trecut de gradul de locotenent, murmură Giles. Şi tu, fata mea? Arăţi ca şi cum ai fi suferit un atac urât de indigestie. Nimic îmbucurător?

Ea negă din cap.

— Nicio speranţă, tati. S-a hotărât – totul e tăiat şi uscat. Indiferent cât ne-am plânge, nu vom reuşi nimic!

56

— Stai jos.

Un chelner le aduse băuturile.

— Îmi pare extrem de rău pentru *Aero UK,* pentru italieni şi germani… şi pentru electoratul tău. Problema este că, pe hârtie, au existat întotdeauna foarte mici diferenţe între cele două elicoptere, al nostru şi al americanilor. În termeni militari, nu este un caz din care să se poată face un obiectiv…

Telefonul ei mobil sună şi Marian băgă mâna în geantă, ca să-l caute. Odată cu el ieşiră un ruj de buze şi o batistă. Triunghiul micuţ de pânză fu luat de vânt şi Giâes îl urmări, încovoiat ca un vânător.

— Marian?

Era secretara ei – cercetător, Rose.

— A sunat cineva, pe nume Egan. A întrebat dacă te poate întâlni azi, pe la trei.

— Egan?

— Sam Egan. Ceva în legătură cu lucrările din circumscripţie la legendarul Proiect de Regenerare Urbană Millenium. *Egan Construction,* îţi spune ceva?

— Da, îl ştiu. A spus ce vrea?

— Nu. Dar a lăsat să se înţeleagă că e foarte important.

Marian îşi privi ceasul.

— Sune-i că e bine la trei treizeci. Vrei să-l aştepţi tu în *lobby-ul* central, Rose? Mulţumesc.

Giles recuperase batista.

— Ceva important?

— Nimic care să ne întrerupă prânzul.

— Bun.

— Un contractor al chestiei cu legendara Regenerare Urbană Millenium. Probabil că vrea să fac *lobby* pentru un aport mai mare al Uniunii Europene. Nimic neobişnuit.

Zâmbi şi continuă:

— Măcar asta nu lasă oamenii fără slujbe!

Giles o privi cu atenţie – aşa cum făcea de obicei, ca un doctor în căutarea primelor semne de boală.

— Taţi, îl avertiză ea.

— Scuză-mă. Să bem. Mă simt mai mult decât un simplu privitor!

Formase greşit numărul telefonului ei mobil... Privi din nop telefonul care-i fusese adus în birou de unul dintre comisionari. Îl primise de la cineva – unul dintre bărbaţii care îl urmăriseră – după ce îl lăsase pe o masă din cafenea. Asta îl îngrozise. Era Gaura Neagră, încercase el să glumească, fără să reuşească. Evident, fusese

o scuză ca omul să-i descopere numele şi funcţia în Comisie. Ştiau că lucra pentru delegatul pentru Transporturi, Rogier, şi că îşi spionase superiorul. Cunoaşterea acestui fapt avea să fie ca o tachinare, sau ca primul pas într-o încercare de seducere care avea să-l înnebunească şi să-l stârnească. Acum urmau să vrea să-i afle motivul.

Auzi ţârâitul numărului ei de acasă, apoi vocea lui Marian, înregistrată pe robotul telefonic. *„Aici e Marian Pyott, nu vă pot răspunde acum*, *dar dacă...* Aşteptă tonul lung, ţiuitor, după care spuse, fără să respire:

— Scuză-mă, Marian, dar sunt urmărit. De nişte oameni care se învârteau ca nişte rechini înjurai acelei întâlniri, nu ştiu cine. Sunt din nou la birou acum – s-au deranjat să afle cine sunt...

Se părea că nu mai putea adăuga altceva, oricât de mult îi displăcea perspectiva mohorâtă.

— O să te sun din nou, dacă voi mai afla ceva... Pa.

Puse repede receptorul jos.

Se lăsă pe scaun şi îl împinse spre fereastră, pe rotilele lui. Ploaia se oprise şi Boulevard Charlemagne sclipea ca o oglindă. Staţia Schuman se înălţa la capătul bulevardului, strălucitoare ca cochilia unui melc imens. Stătea lângă fereastră, într-o încercare de aşa-zisă supraveghere. Cum i-ar fi putut repera de la acea înălţime?

Nu-i mai era teamă de ei, acum, când erau din nou invizibili, nişte figuri imposibil de identificat pe străzile

aglomerate sau în piaţa din faţa clădirii Comisiei – o hidoşenie arcuită pe care Marian Pyott o descrisese odată drept *„răzbunarea betonului asupra bunului gust”. Îi* pierduse în spaţiul de acolo, de jos, şi reuşise să se calmeze, chiar după şocul din momentul în care-i fusese adus telefonul, deghizat ca fiind al lui.

Totuşi, nu ştia nici acum cum trebuia să trateze situaţia în care intrase, aşezându-se sub umbrela udă, la masa cafenelei. Cunoaştere... dar nu ştia nimic. Nu văzuse nimic aruncat cu neglijenţă pe biroul delegatului, nicio indicaţie misterioasă în carnetul lui de întâlniri, nimic care să sugereze necesitatea ca acei oameni care-l supraveghează să asigure un ecran protector în jurul întâlnirii. Prezenţa lor sugera existenţa unui secret, o importanţă sporită a ceea ce el considerase a fi doar corupţie, mită, cumpărare de influenţă.

Bărbaţii care-l urmăriseră ironizaseră cu acele semne din mână că schimbaseră construcţia, chiar şi înţelesul micii drame create de el. Ei o preluaseră şi făcuseră intriga ei mai ceţoasă, dar mai amplă, acţiunea mai febrilă şi misterioasă, personajele mai sinistre. Era ca şi cum el ar fi vrut să creeze o mică satiră usturătoare despre birocraţie, iar ei insistaseră ca aceasta să devină o dramă a pericolului, a

ameninţării. Nu putea, pur şi simplu nu se putea gândi la nimic care să facă legătura între Comisie şi pericol... Era o glumă proastă. Îi cunoştea pe toţi oamenii de la întâlnirea aceea, pentru Dumnezeu!

Ridică telefonul şi formă numărul de la apartamentul lui – după care îşi dădu seama că Marie-Claire era deja în drum spre Rotterdam, ca să raporteze la Royal Dutch Shell lipsa de succes a *lobby*-ului ei la Comisie. Brent Spar plutea încă la orizontul companiei, ca un vapor deasupra căruia flutura stindardul cu craniu şi oase încrucişate, punând în pericol imaginea şi navigaţia, în acelaşi timp. Comisia era compătimitoare numai în strictă intimitate, şi avea culoarea

clorofilei în toate declaraţiile sale publice. Lipsa de succes o conducea încet pe încântătoarea lui parteneră peste zidul proverbial.

Puse jos receptorul şi apoi îl ridică din nou. Răspunse secretara delegatului.

— Michael, spuse el. *Mademoiselle* Fouquet – îmi pâre rău că vă deranjez, dar domnul delegat mi-a cerut să cercetez nişte dosare în legătură cu…

Ezită o clipă, înainte să-şi amintească singur că ei cunoşteau deja prea bine interesul lui neautorizat asupra problemei, aşa că continuă:

— …cu *Aero UK,* fabricantul britanic de avioane, şi – companiile domnului David Winterborne.

Coborî vocea şi adăugă:

— Cred că domnul delegat consideră că *lobby*-ul lor e prea puternic, m'selle. Aveţi idee cât de presantă e problema?

— Un moment, *monsieur* Lloyd.

Farmecul lui era ca o margarină întinsă într-un start subţire, atunci când îl aplica lui mademoiselle Fouquet. O auzi răsfoind nişte pagini.

— *M'sieur* Rogier va fi oaspetele lui – da, al lui David Winterborne, la casa familiei acestuia, în acest weekend. Nu v-a spus asta? Presupun că are nevoie de lucrarea dumneavoastră înainte să plece, vineri. La prânz.

Nu se putu abţine să nu râdă, punând jos receptorul, deşi sunetul deveni mai curând o izbucnire a nervilor, după un moment de amuzament.

Rogier se întâlnea din nou cu Winterborne, într-un interval de doar câteva zile. În Anglia. Iar lui nu i se ceruse o cercetare din partea superiorului său, un lucru cu care francezul era foarte pedant, de obicei. Printre subalternii din comisie circula gluma că Rogier cerea un raport detaliat şi înainte să se ducă la toaletă sau să servească masa. Din nou, secrete…

59

…David Winterborne. El era motivul ecranului de protecţie?

De ce? Ca preşedinte şi director executiv al lui *Winterborne Holding,* un conglomerat cu baza în Singapore, el era acţionar principal la *Aero UK,* la unii dintre subcontractorii care lucrau pentru realizarea *Skyliner*-ului – şi a elicopterului – şi un *lobby*-st prompt şi hotărât pentru obţinerea de fonduri ale Comisiei Europene, cu orice ocazie. Şi era prieten cu Marian – practic crescuseră împreună. Era doar un om de afaceri, ca oricare altul.

Ridică încă o dată telefonul. Robotul ei telefonic îşi oferi din nou serviciile.

— Marian? Există…?

Nu, nu asta era întrebarea. *Mai încearcă o dată, Lloyd.*

— Rogier petrece weekend-ul cu David Winterborne. Este important? Mie nu mi se pare…

Ezită, şi apoi adăugă:

— Nu există niciun motiv pentru existenţa *pazei,* decât dacă este vorba de vreun scop secret, iar aici nu e vorba de mita şi corupţia obişnuite. Marian – David Winterborne este un posibil candidat? *Prietenul* tău, Winterborne? Sună-mă…

Puse jos receptorul, enervat de senzaţia de activitate şi intuiţie. Era intrigat. Curiozitatea masca frica, pentru moment, şi îi oferea o revenire a încrederii. Îşi aminti întrebarea lui Marian, împreună cu senzaţia că atunci când îi lăsase acesteia mesajul din ziua precedentă, aproape că crezuse în bănuielile care se ascundeau în spatele acelei întrebări. Poate că *asta…*? Într-adevăr, actorii din scena de la hotel erau distribuţia potrivită pentru o astfel de piesă. Le mâzgăli numele în carneţelul lui. Rogier – *Transporturi,* sublinie el. Laxton – *Dezvoltare Urbană,* un fost membru de „greutate medie” al Cabinetului, care boxa acum la o categorie mai mare decât a lui, la Bruxelles. Membrul Parlamentului European, Ben Campbell, David Winterborne, Coulthard, Bressier de la Balzac-Stendhal, adjunctul lui… toate acestea însemnau că subiectul discutat era *Skyliner*-ul… *Dezvoltarea Urbană,* fondurile pentru regiunile demolate, pentru grandioasele proiecte de renovare – cele din Italia şi Spania erau recunoscute ca corupte, acţionând ca saci fără

fund din fondurile Comisiei. Marian întrebase – făcând o speculaţie – dacă fondurile puteau fi deturnate, mutate ca să ascundă proiectul *Skyliner...* Distribuţia pentru piesa propusă îl privea fix, din scrisul lui mare şi dezordonat. Aceasta ar fi necesitat asigurarea secretului… supraveghere…

Privi pe fereastră. Străzile se uscau. Lumina trecătoare a soarelui sclipea din spatele norilor din ce în ce mai subţiri, creând pete

orbitoare pe ferestre şi pe pervazele maşinilor. Mersul trecătorilor părea mai lent, mai puţin grăbit. Scena îşi recăpătase inocenţa. Dacă era – *dacă* era vorba despre – corupţie. Doar că era mai rea decât de obicei şi mai secretă. Era din domeniul lui, i se părea ceva familiar… Sentimentul că era ameninţat se retrase, oamenii care îl urmăriseră deveneau din ce în ce mai-mici în temerile lui. Numele din carneţel erau *familiare,* în definitiv, rămâneau fragmente ale cotidianului, erau cele aşteptate – politicieni, oameni de afaceri, funcţionari. Oamenii care le asigurau securitatea erau imagini ale sentimentului lor de vinovăţie, ale paranoiei lor, nimic mai mult.

Respiră adânc şi regulat câteva clipe, imitând un exerciţiu budist amintit parţial, de meditaţie, un exerciţiu al cărui nume nu şi-l putea aminti. Fusese o fază trecătoare, în colegiu… îşi dădu seama că se simţea mai calm, mai la controlul situaţiei, chiar şi atunci când privea numele din carneţel şi le adăpostea în partea ascunsă a minţii sale, acolo unde bănuielile lui Marian deveneau şi ale lui. Apoi zâmbi.

Putea trimite prin poştă filmul nedevelopat pe care-l făcuse şi foaia scrisă de mână din carneţel, şi să i le adreseze lui Marian. Ca o schimbare, putea să-l sune ea pe el – *ea* putea face următoarea mişcare.

— Ei bine?

Jessop închise uşa Peugeot-ului în spatele lui şi îi zâmbi lui Fraser, a cărui expresie morocănoasă şi întrebătoare nu se modifică.

— Uşor.

Casa veche, în stilul secolului al XVIII-lea în cea mai mare parte şi încărcată în stil burghez în decoraţiunile exterioare, se afla la o distanţă de cincisprezece minute cu maşina, faţă de Comisie. Arbori cu frunziş des erau aliniaţi de fiecare parte a străzii liniştite. Copii în haine strălucitoare se jucau pe peluzele din faţă, stropii de ploaie producând ţipete şi curcubee în lumina soarelui de după-amiază.

— Da?

— Locuieşte o femeie acolo, cu el – spuse Jessop, descheindu-şi salopeta. Se simţi un miros de gaz – nu dădea greş niciodată.

— E plecată noaptea, aşa mi-a spus inevitabilul portar curios. El se întoarce pe la şase, de obicei.

— Ai aflat ceva?

— Destul de ciudat, nu. Se pare că tocmai a început această nouă afacere, să ne urmărească pe noi şi treburile noastre. Nicio castă, niciun film, nimic scris. Ultimul număr format la telefon, înregistrat pe *„redial”* era interesant, la fel ca şi robotul telefonic. O membră a parlamentului – Marian Pyott. I-a pus întrebări…

Ridică casetofonul şi continuă:

61

— Am derulat caseta şi am aici o înregistrare. Tipa e destul de curioasă.

Fraser privea prin parbriz trecerea unei maşini administrative, apoi a unui 4WD. Ora la care copiii erau aduşi de la şcoală aproape trecuse, ora ginului cu apă tonică aproape sosise.

Fraser aprobă din cap şi Jessop porni banda. Două mesaje de la Marian Pyott – unul îl avertiza să fie atent, dar să încerce să facă nişte fotografii clare tuturor celor despre care credea el că vor participa la întrunire… mesaj marcat ca fiind transmis în acea dimineaţă, mai devreme. Al doilea mesaj îi spunea doar că nu va fi acasă în seara aceea şi că el va trebui să lase totul pe robotul ei telefonic. Vocea femeii

conţinea o notă de furie, de frustrare. Interesul ei nu părea personal sau precis, dar nu’era nici indiferent.

— Ei?

— Bravo, Jessup, spuse Fraser sarcastic. O să-ţi cumpăr o îngheţată pentru că ai fost un băieţel cuminte.

— Ce facem?

— Nu cred că avem motive de îngrijorare prea mari. Nu încă.

— Oh, am găsit nişte cocaină – o cantitate socială, nimic serios.

— Ţţţ, tinerii aceştia moderni şi căutările lor de senzaţii tari, zise ironic Fraser. Nu te dezamăgeşte faptul că vieţile lor sunt atât de lipsite de sens încât îşi cumpără astfel de lucruri?

— Ce direcţie vom urma?

— Trebuie să-l consult pe patron, Jessop, ca un angajat credincios ce sunt. O să recomand eliminarea piedicii – atâta timp cât e încă o piatră, şi nu o stâncă în drum. Mă întreb de ce tocmai ea, dintre toţi cei şase sute de ticăloşi egoişti din Camera Comunelor e interesată de noi…?

— Cum? întrebă Jessop cu răutatea intensă şi inocentă a unui copil.

— Ai menţionat cocaina, Jessop. Aceşti tipi ultramoderni nu se opresc doar la inspiratul cocainei. Chiar aşa. Foarte curând, acul şi marfa tare – marfa pe care trebuie să ştii cum să o manevrezi, dacă nu vrei să-ţi faci singur rău.

Jessop se lăsă pe spate, cu ochii închişi, cu un zâmbet fericit pe faţă.

— Presupun că acest obicei al lui cu drogurile nu e ceva nou? întrebă el, sedus de detalii.

— Sunt sigur că poliţia din Bruxelles va găsi o mulţime de probe incriminatorii în apartamentul tânărului, răspunse Fraser zâmbind, cu expresia unui gurmand care consultă un meniu apetisant.

Capitolul 3
ANALIZĂ LA FAŢA LOCULUI

Deşertul sclipea în arşiţa începutului de după-amiază, iar munţii care înconjurau *Vance Aircraft* se apropiau şi se depărtau în câmpul lui vizual, câştigând şi pierzând în greutate şi masivitate, ca o armată de umbre gigantice care se repoziţionau pentru un asalt final. Gant era nevoit să privească cu ochii întredeschişi, în ciuda filtrării oferite de ochelarii de soare. Arşiţa îl lovea prin tălpile cizmelor, iar căldura înăbuşitoare din hangar i se păru răcoroasă, în clipa în care ieşi din umbra acestuia. În spatele lui, Vance începu să transpire abundent. Avionul de linie strălucea în soare. Trombe de praf se învârteau în briza sufocant de fierbinte, ca batistele unor scamatori.

În jurul lui *494* se agitau oamenii din echipa de la sol, care se opriră în clipa în care îi văzură pe cei doi bărbaţi apropiindu-se. Avionul era împodobit cu sigla lui *Artemis Airways,* în roşu şi alb orbitor. Imaginea zeiţei-fecioare, înfăţişată ca vânătoare pe coada avionului, cu părul fluturând şi doi câini de vânătoare cu blană lucioasă alergând în spatele ei. Trailerul greoi remorcase avionul din hangar până la marginea drumului de rulare, iar mecanicul de la sol efectuase inspecţia dinaintea zborului. Gant şi Vance se puteau îndrepta direct spre puntea de zbor. Gant se opri, în timp ce Vance vorbea cu mecanicul lui de la sol, şi privi în spate, spre clădirile lui *Vance Aircraft.* Feţele care se aflau, probabil, la nenumăratele ferestre, erau ascunse de reflecţia soarelui în geamurile colorate, dar în faţa uşilor deschise ale celor două hangare principale se aflau grupuri de muncitori, iar alţii aşteptau, formând o linie de umbre şi lumini la intrarea în hangarul de întreţinere. Superstition Mountains păreau să se contopească cu cerul albastru, ca şi cum forma şi culoarea lor s-ar fi diluat. Îşi simţea gura uscată.

Vance asculta şi înclina din cap, după care strânse fără tragere de inimă mâna întinsă de mecanic. Barbara fusese convinsă să se răzgândească şi să nu-i însoţească până lângă *494.*

— OK, murm ură Vance răguşit şi îl urmii pe Gant pe scara pentru pasageri, până la uşa principală de îmbarcare, situată

chiar la pupa cabinei de pilotaj.

63

Umbră, răcoare. Sistemul de aer condiţionat fusese deja activat de APU. La uşa spre cabină se vedea umbra unui tehnician. Acesta înclină scurt din cap spre Gant şi apoi îşi îndepărtă rapid privirea, ca şi cum ar fi văzut pe faţa acestuia un avertisment sau un semn de boală. Vance închise uşa principală în spatele lui şi o încuie.

Încet, conştient de strălucirea metalului, de curăţenia plasticului şi de claritatea sticlei, Gant se instală pe scaunul pilotului. Acolo nu era nimic ars, acolo nu murise nimeni… Cabina de pilotaj mirosea a nou, la fel de sterilizată ca simulatorul de zbor din interiorul ca o cutie în care petrecuse aproape trei ore din noapte. În spatele lui, scaunul mecanicului de zbor scârţâi când Vance se aşeză pe el. Vance avea să acţioneze ca copilot în timpul decolării şi apoi să-l susţină, ca mecanic de zbor, pe restul duratei zborului. Gant auzi respiraţia greoaie a omului. Atinse coloana de comenzi şi o eliberă aproape instantaneu, când simţi că aceasta devenise alunecoasă din cauza transpiraţiei palmelor sale.

După simulator, urmase analiza înregistratorului vocal din carlingă şi înregistrarea realizată de computer a ultimului zbor al lui Hollis. Instabilitatea avionului fusese progresivă, înspăimântătoare. Chiar înaintea izbucnirii în flăcări a ambelor motoare şi a imposibilităţii de a le reporni, oscilaţia fusese la fel de violentă ca şi cum ar fi zburat printr-un uragan. Avionul se înclina şi se balansa, se cufunda şi ameninţa să se rostogolească, la fel ca o navă pe o mare cu valuri mari. Gant ştia cât de rău fusese pentru Hollis să nu poată prelua controlul… şi acesta era motivul pentru care se încredinţase simulatorului şi se pregătise pentru zbor, înainte să se uite la imaginile avionului, pe VDU, în spatele instrumentelor suprapuse, care arătau ca şi cum ar fi fost vizoarele unor puşti în căutare, iar *494* arăta ca un avion de vânătoare care încerca să scape de un urmăritor.

Înregistrarea vocală era fragmentată – Vance recunoscuse

asta, când se afla în fuselajul ars – şi nu oferea niciun indiciu. Lowell şi Paluzzi pur şi simplu *nu ştiuseră ce se întâmpla cu ei.* Şi nici înregistratorul de zbor nu o ştiuse. *Nimic nu mărturisea* ce se întâmplase, dacă fusese o instabilitate sau un defect al motorului…

…Iar acum, el trebuia să repete exact tiparul de zbor urmat de Hollis şi camarazii lui – şi să aştepte să i se întâmple şi lui acelaşi lucru, până când fratele geamăn al celuilalt *494* să-l ucidă şi pe el. Pentru că nu putea fi o fantezie – nu era vorba de vreme, nici de eroare de pilotaj, şi nu exista niciun defect al sistemelor mecanic, hidraulic, electric sau manual care să explice ce se întâmplase… nu se defectase *niciun sistem.*

Gant realiză că era ca şi cum s-ar fi aflat din nou într-un Phantom, deasupra Vietnamului, cu o rachetă sol-aer pe urme, când, deşi instrumentele îi spuneau că aceasta se apropia, el nu putea face nimic ca să scape de ea prin manevre sau accelerând. Racheta avea să-i izbească aparatul de zbor, iar avionul urma să ia foc… Se trezi strângând cu forţă coloana de comenzi şi îl auzi pe Vance întrebând:

— Verificările dinaintea zborului?

— Cum?

— Eşti gata?

Gant murmură, fără nici măcar să schiţeze o întoarcere spre Vance:

— Sigur.

Apoi, cu mai multă forţă, care îi sună chiar şi lui ca o mânie defensivă, repetă:

— Sigur.

Tehnicianul pornise deja cele trei seturi INS* pentru ca să le calibreze şi să introducă poziţia exactă a avionului. Giroscoapele INS se rotiseră, şi putea începe verificarea instrumentelor. Toate steguleţele lor de afişare a defecţiunilor se retrăseseră. Gant simţea o picătură de transpiraţie rece prejingându-i-se pe obraz, peste bărbie şi în gulerul cămăşii lui de dril. Îşi începu verificarea din colţul din dreapta sus al panoului ecranului de deasupra capului, parcurgând cu

privirea, în jos şi dintr-un capăt în celălalt, fiecare piesă a echipamentului, după care trecu la pilotul automat şi la admisia automată, iar apoi în zigzag peste consola centrală. Gant se întoarse spre Vance, ştiind că acesta era ocupat acum cu treaba lui, şi îl văzu făcând o verificare similară a panourilor lui cu instrumente... sistemul de avertizare a incendiilor, conţinutul de combustibil, computerul pentru combustibil, pompele de accelerare. Acolo, undeva...? Instrumentele arătaseră că toate sistemele funcţionaseră. Motoarele nu porniseră din nou, dar nu exista niciun motiv pentru asta.

Cunoştea greutatea avionului fără pasageri, plus greutatea lor şi a combustibilului, şi potrivi marcatorii indicatorului de viteză aeriană pentru vitezele de decolare la VI, V2 şi VR. Motoarele lui Hollis nu dăduseră rateuri la decolare... îndepărtă acel gând şi îşi interzise să privească prin parbrizul lucios cum dispăreau în depărtare pista şi deşertul. Reglă VOR-ul. Îşi prinse casca, operaţie care îl făcu să-şi dea seama instantaneu cât de mult transpira. Simţea lângă urechi umezeală şi răcoare, apoi căldură. Scaunul şi pedalele de direcţie fuseseră deja ajustate, ca să se potrivească înălţimii şi constituţiei lui.

*1NS = Inerţial Navigation System = Sistem de navigaţie inerţială (n. tr.).

65

— Verificarea pornirii motoarelor? îl auzi întrebând pe Vance.

— Verificarea pornirii motoarelor.

Întrerupătoarele circuitelor... sistemul D^S... oxigenul... staţiile radio, altimetrele... pompele de accelerare... presiunea de pornire... motoarele de pornire... Gant înghiţi în sec.

— Să-i dăm drumul, auzi Gant respiraţia lui Vance în ureche.

Vocea acestuia părea plină de disperarea unui jucător profesionist.

— Porneşte numărul doi, îl auzi pe Vance, care-l anunţa prin intercom* pe mecanicul de la sol.

Comutatorul de aprindere era selectat pe start de la sol pentru rotirea motorului.

— Numărul unu.

Elicea începea să se învârtă.

— Rotaţia numărului doi şi presiunea de ulei a motorului cresc, murmură Vance.

Apoi adăugă:

— Douăzeci şi doi la sută.

Gant mută maneta de pornire la punctul mort şi porni cronometrul. Douăzeci de secunde până la încheierea secvenţei de pornire. Acum, combustibilul era pompat în motor şi sistemele de aprindere porniră.

— Flux de combustibil normal, anunţă Vance.

Instrumentele lui Gant o confirmau. Temperatura gazului de evacuare începu să crească constant. Motorul se aprinsese.

— Cincizeci la sută.

Motorul îşi autoîntreţinea aprinderea acum şi Vance probabil că luase mâna de pe comutatorul de aprindere.

— Porneşte numărul unu…

Procesul era mai rapid, se părea, ca şi cum pornirea motorului era executată în grabă, aşa încât el să poată prelua controlul avionului…

— Cincizeci la sută.

Înghiţi din nou. Avea gura uscată.

— Solul?

— Totul a fost eliberat.

Urmă o ezitare extrem de scurtă, după care auzi:

— Baftă, domnule!

Gant verifică dacă manetele de pornire erau în punctul mort, echilibrul stabilizatorului, sistemele hidraulice de putere. Contactă

intercom = sistemul de comunicaţie la mică distanţă (n. tr.).

prin staţia VHF* clădirile din lemn îngrămădite şi turnul de control cu cap de sticlă şi cu aspect de jucărie, care se aflau în capătul îndepărtat al pistei.

— Cer permisiunea de rulare.

— Liber să rulezi.

Gant slăbi frânele şi mişcă manetele de admisie cu mâna dreaptă, ţinând-o pe stânga pe coloana de comenzi, pentru a manevra avionul. Pentru o clipă, simţi cum corpul greoi al avionului era tras în spatele micuţei cabine de pilotaj. Auzea mugetul motorului, în timp ce cele două Pratt & Whitney uriaşe se învârteau din ce în ce mai repede. Vance începu să citească verificările pentru decolare. Flapsurile la zece la sută, frânele de viteză verificate, comenzile de zbor – *verifică,* ansamblul de echilibrare – *verifică,* panourile de anunţare – *verifică,* presurizarea – *verifică…*

— Avansăm pe drumul de rulare… *pragul.*

Întoarse avionul ca pe un mamifer marin greoi, eşuat pe o plajă din deşert, spre capătul pistei. Apoi avionul rămase nemişcat, masiv. Aerul deşertului făcea ca pista să se topească, să reapară, să se topească din nou. Era halucinant, deconcertant. Munţii păreau mai dezolanţi acum, îngrămădindu-se în jurul clădirilor pipernicite, distanţate şi a avionului mic, izolat. Cerul era aproape incolor, total lipsit de nori.

— Pompele de aprindere pornite, sistemul de combustibil, sistemele hidraulice, frânele… comutatoarele de aprindere pentru startul zborului…

În cazul în care motoarele se opreau la decolare, le putea porni din nou… Hollis nu reuşise să reaprindă motoarele… *uită asta.*

— Trenul principal comutat pe „deschis”… instrumentele, poziţia flapsurilor, ansamblul de echilibrare…

Aşteptă. În spatele lui, Vance îl aştepta pe el. Era conştient de prezenţa lui, ca de o greutate care-l apăsa din spate. Îi simţea disperarea aproape lunatică, nebunia frustrării lui rfiânioase – şi teama lui.

Vocea controlorului de zbor din turn îl făcu să tresară.

— *494* – liber pentru decolare, repeta acesta.

— Să mergem, îl auzi pe Vance murmurând, atât de încet încât parcă spunea o rugăciune.

Gant îşi plasă mâna pe manetele de admisie, apăsând totodată cu piciorul drept pe pedalele de direcţie. Avionul *494* începu să se încordeze împotriva frânelor. Vance se aşeză în poziţia mecanicului

*VHF = very high frequency = frecvenţă foarte înaltă (n. tr.).

de zbor, în spatele celor două scaune ale piloţilor şi între ele, pentru a urmări puterea. Stătea aplecat în faţă, ajustând cu precizie rata presiunii motoarelor pentru fiecare dintre manetele de accelerare. Gant trebuia să se bazeze pe faptul că el va verifica instrumentele, aşa cum ar fi făcut orice copilot.

— OK, Alan! Am pornit, murmură el, cu gâtul încordat şi sudoarea curgându-i în râuleţe pe ambele părţi ale gâtului bronzat.

Mişcă manetele de admisie spre verticală şi apoi înainte, până exact sub poziţia corespunzătoare puterii necesare. Linia centrală a pistei se întindea în faţa lor, tremurând în arşiţa deşertului sau doar în imaginaţia lui. Pista cenuşie şi prăfuită continua să se topească, să reapară şi să se topească din nou în abur.

— Am pornit, repetă încet, printre dinţii încleştaţi.

Slăbi frânele şi avionul ţâşni în faţă, ca şi cum ar fi fost eliberat dintr-un lanţ. Nu simţea mărimea avionului în spate, în timp ce înainta rapid pe pistă, ajungând la optzeci de noduri. Gant simţi cum pedalele de direcţie deveneau eficiente. Acele indicatoarelor de viteză aeriană începură să urce. O pasăre trecu fulgerător prin faţa şi mai jos decât botul avionului. Linia centrală a pistei oscilă pentru o clipă şi Gant viră, acţionând cu delicateţe pedalele de direcţie, cu mâna dreaptă deasupra manetelor de admisie. Dacă motoarele se

defectau acum, le putea opri… Fără accelerare inversă, s-ar îngropa în deşert, la capătul pistei.

— V – Unu, îl auzi pe Vance anunţând.

Era momentul. Îşi mişcă mâna dreaptă spre coloana de comenzi, în timp ce Vance prelua controlul motoarelor. Unu-cincizeci noduri, unu-cincizeci-şi-trei, patru, cinci.

— Rotaţie.

Gant trase în spate de coloană şi botul avionului se ridică spre cerul orbitor, decolorat. Zece la sută, cincisprezece pe indicatorul de poziţie. Simţi cum trenul de aterizare părăsea pista.

— V – Doi, îi murmură lui Vance. Trenul de aterizare sus.

Uşile compartimentului trenului de aterizare se deschiseră şi simţi o uşoară creştere a rezistenţei aeriene, apoi boghiul scoase un sunet metalic când ajunse la locul lui şi uşile se închiseră. Viră avionul în vânt. Altitudine o mie cinci sute de metri. Munţii se micşorau, devenind maniabili, nepericuloşi. Trei mii şase sute de metri…

Transpira când Vance trase în spate manetele de admisie, pentru a obţine o creştere a puterii. Coborî botul avionului ca să permită corecţia. Clădirile în miniatură ale lui *Vance Aircraft* dispărură sub aripa de la babord, iar munţii păreau să alunece într-o parte, lăsând în faţă goliciunea aerului şi modelul arhitectonic care era Phoenix-ul,

sclipind pe nisipul deşertului, înconjurat de rezervoare cu suprafeţe de oglindă.

Repeta în cele mai mici detalii zborul care-l ucisese pe Hollis. Prezenţa lui Vance în spatele lui îi dădea o senzaţie de mâncărime în ceafa. Mai departe, şi mai în spate, se aflau cele două motoare uriaşe care se defectaseră, şi pentru a căror defectare nu exista niciun răspuns…

Vocea de la celălalt capăt al firului, a singurei rude a lui Michael Lloyd, o mătuşă din Crewkerne, i se strecura rece în ureche, ca o alifie. Pe biroul ei se afla o foaie format A4, pe care se vedea scrisul neîngrijit al lui Lloyd, amintindu-i lui

Marian eseurile lui dinainte de absolvire, când ea fusese asistenta lui la istorie modernă. Simţea că până şi acele amintiri erau o cale de evadare, neplănuită, dar adoptată rapid.

— Da, murmură ea.

Mătuşa îl crescuse pe Lloyd pe vremea când era un adolescent dificil, abandonat de un tată fustangiu şi o mamă pietrificată de dezertareajsoţului ei.

— …înţelegeţi, domnişoară Pyotţ, nu am bănuit niciodată că Michael era – că lua…

O tăcere în care se auzi doar o bolboroseală şi respiraţia femeii. Intimitatea tragediei o apăsa, insinuantă. Era ca şi cum mătuşa încerca să-şi recapete respiraţia sub o cascadă, sau înfruntând un vânt puternic, sufocant.

— Niciodată, în întreaga mea viaţă…

Marian se simţea josnică, ca şi cum ar fi tras cu urechea.

O supradoză de heroină – cel puţin, de heroină prost distilată, insuficient diluată. Bănuise, în anumite momente, din stilul exaltat şi ameţit al unora dintre telefoanele lui, că era posibil ca el să ia cocaină, ocazional. Dar heroină?

— …un băiat atât de încântător, dacă îl iubeai, auzi Marian.

— Da, da, replică ea repede, dorind cu disperare să ofere mătuşii un oarecare sentiment de durere comună.

— Era noaptea târziu – un prieten al lui Michael a sunat la apartamentul acestuia, dar nu a primit niciun răspuns, înţelegeţi, şi s-a uitat prin deschizătura pentru scrisori… l-a văzut pe Michael întins pe podea, nemişcat.

— Da…

— Ei, cum se numesc? Ei… oamenii cu care lucra Michael, oricum… se ocupă ei de aranjamente. Pentru ca corpul să fie adus înapoi. Cred că aici, nu…?

— Da.

Nu exista alt loc, nu exista altcineva.

— Da, cred că ar fi bine. Eu… vă rog să-mi spuneţi dacă vă pot ajuta cu ceva şi, bineînţeles, despre înmormântare. Data.

— Va fi o oarecare întârziere, din cauza modului – ştiţi a modului…

— Da.

Simţea că tâmplele îi sunt strânse de un cerc de fier, avea senzaţia că halatul se strângea ca o cămaşă de forţă în jurul ei, a corpului încins. Foaia de hârtie despăturită, scrisoarea de lângă ea, micul tub cu filmul nedevelopat, toate erau ca nişte acuzaţii clare, pe biroul ei. Nu reuşea să înţeleagă de ce… apoi, bineînţeles, înţelegea, şi simţea o greaţă insuportabilă în gât. Era evident că ea imaginase o legătură ocazională între ceea ce făcuse el – iar rezultatele se aflau în faţa ei – şi ceea ce i se întâmplase lui. Şi, dintr-odată, simţi pe frunte o sudoarea rece ca gheaţa.

— Da… oftă Marian.

— Îmi pară rău că v-am dat veşti proaste, domnişoară Pyott. M-am gândit că aţi vrea să ştiţi.

Mătuşa trecuse de la suspine la claritatea aranjamentelor, a celorlalte telefoane, a viitorului imediat.

— Da, vă mulţumesc. O să… o să vă sun, probabil mâine. În cazul în care credeţi că pot face ceva. Vă mulţumesc că m-aţi anunţat… îmi pare atât de rău.

— Da. La revedere, domnişoară Pyott.

Marian lăsă receptorul în furcă cu un uşor zăngănit, apoi se prinse de spătarul scaunului, lăsându-se pe el cu o stângăcie pe care o văzuse uneori în mişcările tatălui ei. Simţi cum o dureau coatele, în momentul în care acestea preluară greutatea capului. Suprafaţa biroului era foarte dură, opunându-i-se, la fel de acuzatoare ca articolele de pe ea. Îşi trecu mâna prin păr, împingându-l spre spate. Părul îi căzu înapoi imediat,. Împiedicând-o să vadă articolele de pe birou. Nu-i mai îndepărtă încă o dată.

Într-un târziu, se smiorcăi zgomotos şi îşi îndreptă spatele, scuturându-şi capul, îndepărtându-şi amorţeala. Scrisoarea lui Michael se oferi imediat noii ei stări de spirit. Era o notă scrisă în grabă, atâta tot, plină de nelinişte şi un amuzament extrem, lăsând o senzaţie de distracţie de băieţaş. Fusese urmărit, la întoarcerea la Comisie, şi *ei* folosiseră o înşelătorie

ca să-i afle numele. „*Cred că e posibil să fi exagerat totul... oamenii de la securitate sunt recunoscuţi drept paranoici, nu-i aşa?”* Oare se înşelase? Nu-şi putea da seama acum. Numai că ea nu credea în dependenţa de heroină, nici măcar

într-o încercare neîndemânatică şi tragică a drogului. Michael îşi cumpărase de curând o maşină nouă, un apartament mai scump. Nu avea probleme materiale, nu exista nicio scurgere a resurselor lui financiare…

…Sentimentul de vină o înghiontea, întorcându-i mereu gândurile spre cel mai vechi prieten al tatălui ei, spre unul dintre cei mai vechi prieteni ai *ei...* Kenneth Aubrey. Tubul de film nedevelopat, numele de pe pagină. Nu era o surpriză reală – Membri ai Parlamentului European a căror circumscripţie la Strasbourg o includeau pe a ei, cei doi delegaţi la Uniunea Europeană, cei doi fabricanţi de avioane. Era evident vorba de *Skyliner,* iar caracterul urgent şi secret al întâlnirii fusese cerut de pierderea licitaţiei de către elicopterul lui *Aero UK.* Nu exista niciun nume care să-i indice pe oamenii care-l înspăimântaseră pe Michael şi care îl urmăriseră, şi care…

Îndepărtă acel gând. Lumina soarelui cădea pe mâinile ei, aşezate pe birou. Jurnalul ei era deschis. Lângă el se aflau notiţele pentru discuţiile din acea după-amiază de la Camera Comunelor şi detaliile pe care le primise prin fax pentru intervenţia ei de sâmbătă dimineaţă.

Ridică receptorul şi formă un număr. Într-un târziu auzi vocea modulată cu grijă şi uşor afectată a doamnei Grey.

— Doamnă Grey, Sir Kenneth va fi liber în dimineaţa aceasta, mai târziu? Sunt Marian Pyott şi am nevoie de sfatul lui…

— Sunt sigură că Sir Kenneth va fi încântat să vă vadă, domnişoară Pyott. Ia masa la club – cu tatăl dumneavoastră şi cu Sir Clive – dar va fi aici până la douăsprezece treizeci. La ce oră să-i spun că aţi vrea să treceţi?

Marian se uită la ceas.

— La unsprezece, pot ajunge pe la unsprezece.

— O să-i comunic.

Marian continuă să studieze receptorul, după ce îl pusese din nou în furcă. Într-un fel, acum, după ce-l căutase pe Kenneth, după ce invocase spiritul profesional al acestuia, numele scrise de Michael pe hârtie păreau mai puţin inocente. Învecinarea lor deranja. Propriile ei suspiciuni privind devierea ilegală a fondurilor Uniunii Europene pentru dezvoltarea proiectului *Skyliner* reveniră. Delegatul pentru Transporturi şi şeful *Dezvoltării Urbane...* atenţia ei sublinie titlul, la fel cum o tăcuse stiloul lui Lloyd. Acela era numele nepotrivit, osul spart care ieşea prin stratul de inocenţă care îmbrăca acea întâlnire. Nu exista niciun motiv – absolut niciunul – pentru apariţia lui la acel hotel. Era englez, mai erau şi alţi englezi acolo, printre care David şi Coulthard... dârei nu era un delegat cu influenţă,

era un fost „băiat la toate”, fără coloană vertebrală, al Guvernului, care se bucura de noua „vacă de muls” şi de frecventele lui apariţii la televiziune. Îi plăcea să dea de pomană cu generozitate – şi cam asta era tot. Şi niciodată nu-i plăcuse să lupte pentru o cauză, şi mai ales pentru o cauză pierdută... El nu s-ar fi oferit, de bună voie, să şteargă sângele după ce *Aero UK* îşi făcea hara-kiri, şi cu atât mai puţin să facă un *lobby.*

În rest, totul părea destul de normal, chiar inocent. Oare la fel avea să i se pară şi lui Kenneth? Trebuia să developeze filmul...

...Michael. Îl văzuse un prieten, prin deschizătura pentru scrisori, zăcând nemişcat pe covorul nou din apartamentul său nou, mort prin otrăvire cu heroină. Cei de la Poliţia Judiciară din Bruxelles erau convinşi că fusese o moarte accidentală, nimic mai mult. *Acul şi răul produs de acesta...* dar, spre deosebire de vârstnicul cântăreţ de rock care cânta melodia cu acel titlu, Michael nu supravieţuise. Oare cineva nu dorise asta?

„Erau profesionişti, în mod sigur”, spunea scrisoarea lui. *„Nu erau genul de oameni angajaţi de Comisie şi nu erau nici simpli bodyguards...”*

Atunci cine erau ei? Iar Kenneth va întreba imediat asta – sau ea doar caricaturiza atitudinea unui ofiţer de informaţii? Oare Michael greşise, pur şi simplu, doza? Sau cineva luase hotărârea să-l reducă la tăcere pentru totdeauna?

Lumina soarelui o ridiculiza, dar Marian nu putea să abandoneze în întregime ideea că Michael declanşase o alarmă undeva şi că înotase, neglijent şi neatent, în apele tulburi, pline de rechini.

Grand Canion se legăna sub *494* ca o rană căscată şi el îşi dorea să o poată studia cu imparţialitatea unui chirurg. Repetarea zborului lui Hollis, minut după minut, începuse să-l enerveze. Nu reuşea să se detaşeze. Liniştea dispăruse, iar vocea prietenului lui mort revenea mereu, ca un apel telefonic. Îi cerea anumite lucruri – răspunsuri, siguranţa avionului, propria lui supravieţuire – dar provocarea tot mai mare pe care o aducea vocea lui LIollis îl găsea nepregătit. Nu avea niciun răspuns...

Îşi imagina că putea să vadă cămile ducând turişti dintr-c parte în alta a canionului, că putea să zărească rulote şi vehicule pentru campări, chiar şi plute pe firicelul argintiu al lui Colorado. Vivacitatea imaginaţiei lui, modul în care ea făcea canionul să se repeadă spre el, să crească şi să se apropie prea mult de avion, îl deranja. În spatele

lui, Vance rămăsese la panourile mecanicului de zbor, nedumerirea lui fiind la fel de înţepătoare şi tangibilă ca mirosul amar al înfrângerii. Nu era *nimic* în neregulă – nu se întâmplase nimic.

Zborul scurt executat de Hollis fusese o repetiţie a zborului complet, pentru presă. Imagini cu Grand Canion, un râu de şampanie, mici grămăjoare de canape... şi aclamaţiile presei în ziarele din ziua următoare, la ştirile de seară locale şi de la televizor.

Hollis şi echipajul lui se prăbuşiseră la mai puţin de jumătate de oră de zbor din acel moment, executând apropierea finală de *Vance Aircraft* – nu primiseră niciun avertisment, iar lui avea să i se întâmple la fel. Nu fusese nimic în neregulă. Gant ascultase de nenumărate ori înregistrarea vocilor din cabină, atât cât supravieţuise în urma prăbuşirii, şi citise schiţele şi afişajele luate de pe înregistratoarele zborului.

Şi nu aflase nimic nou, nu găsise niciun indiciu. Ceasul mic şi centrul panoului principal din faţa lui ticăiau… douăzeci şi opt de minute până la punctul impactului, iar avionul *494* continua să zboare, inocent, deasupra Canionului.

Vance aranjase ca fiecare dintre centre – Phoenix, L. A., Peach Springs, Flagstaff – pe care Hollis le contactase în timpul zborului lui 4, să răspundă la fel cum o făcuseră înainte. Exact ca şi cum ar fi zburat fiecare kilometru al zborului, ca şi cum ar fi executat fiecare acţiune a omului mort.

— Vance *494* – Centrul LA. După ieşirea din Palm Springs am înţeles că vreţi să vă îndreptaţi pe treizeci-virgulă-cinci nord, unu-unu-trei-virgulă-doi vest, pentru o plimbare, apoi să reveniţi la GEN pentru Flagstaff şi Phoenix, la nivel de zbor trei-zero-zero.

— Centrule – Vance *494,* afirmativ, răspunse Gant.

— *494* – Centrul. Vreţi să vă menţineţi nivelul actual?

— Centrule – *494…*

Gura i se uscase brusc. Gant îşi supse obrajii.

— Am vrea să coborâm la nivel o mie opt sute sau două mii şi să parcurgem două sau trei orbite înainte să urcăm la nivel nouă sute, pentru revenire.

În spatele lui, îl simţea pe Vance ascultând la fel de neliniştit ca un tată posesiv şi orgolios, asistând la interpretarea copilului său într-o piesă de Crăciun.

Susţine, susţine, susţine.

Vocea lui Hollis, pe înregistrarea vocală din carlingă. Din mormânt.

— *494,* aici Centrul. Cererea voastră a fost aprobată. Nu

coborâţi sub două mii o sută de metri pe un QFE douăzeci-nouă-nouăzeci-trei

73

— Avem trafic local în Canion sub acea altitudine. O să anunţăm controlul local despre intenţiile voastre. QSY frecvenţa lor pe unu-opt-virgulă-zero-cinci.

— Mulţumesc, Centrale. *494* părăseşte nivelul trei-doi-zero acum, pe un cap compas de trei-doi-zero până se eliberează spaţiul aerian.

Gant trase în spate manetele de putere, opri pilotul automat şi zbură manual, într-o coborâre lentă, controlată. Avionul aluneca prin nivelele de zbor. Viteză, două sute optzeci de noduri. Canionul era sub *494,* pe centrul orbitei lui. Gant era conştient de liniştea din cabina pasagerilor, din spatele lui. Numai echipajul murise. Visul lui Vance nu produsese masacrul oamenilor din presă şi de la TV.

Am trecut de la calare la supraaccelerare, la naiba!

Din nou vocea lui Hollis, în momentul în care avionul îl trădase. Ce naiba însemna? *494* luptase cu el şi îl învinsese, îl prinsese cu garda jos şi îl ucisese în câteva clipe. *Cum?*

Gant reduse puterea şi coborî flapsurile cu treizeci de grade. Urmări pe cadran cum viteza scădea spre o sută nouăzeci de noduri.

— Centrul Prescott – *494* este cu voi, la două mii o sută de metri. Începem orbitele spre stânga.

— Recepţionat, *494,* auzi în căşti. Nu există trafic conflictual. Vă înştiinţăm de existenţa unui trafic local de elicopter în Canion. Quarq şapte-şapte-patru-şase şi ţineţi-mă la curent cu intenţiile voastre.

Canionul se roti ca o hartă pe un birou, în timp ce Gant vira avionul încet pe orbită. Umbrele ramei bocabortului şi acoperişului se deplasau împreună pe panoul cu instrumente. Gant selectă pilotul automat, pentru a informa turnul în legătură cu altitudinea lui curentă, imitând tiparul care avea rolul de a fi cel mai fascinant pentru presă şi camerele de luat vederi care trebuiau să se afle în cabina pasagerilor. Orbita

lentă era parcursă atât de încet încât să nu se verse niciun pic de şampanie, să nu cadă niciun pic de canape pe carpeta groasă de pe coridor.

Aruncă o privire în spate, spre Vance. Acesta avea o expresie neliniştită. Era ca şi cum ar fi fost cuprins de o fervoare disperată într-o biserică întunecoasă, dând peste cineva, cu o disperare care vroia să smulgă un fragment de speranţă din aerul cu miros de tămâie, de la altar, de la lumânări. Expresia aceea îi evoca amintirea mamei lui, şi Gant o îndepărtă.

Vance descoperi că era privit şi ridică din umeri furios.

— Nimic – vrei nişte cafea?

Gant acceptă, înclinând din cap.

74

— Mă duc să aduc…

Vocea lui Vance părea conştientă de trecerea timpului, ca şi cum fiecare cuvânt pe care-l spunea marca o secundă. Probabi I că mai erau vreo douăzeci şi cinci de minute până la…

Vance deschise uşa cabinei de piloţaj, apoi se opri, ezitând. Gant simţi mirosul dulceag de kerosen, care pătrundea, slab, odată cu aerul, din cabina goală a pasagerilor.

Susţine, susţine, susţine…

…De la calare la supraaccelerare…

— Simţi şi tu mirosul? întrebă Vance răguşit.

— Da.

— Eu… mă duc să arunc o privire. A existat vreo menţiune…?

Închise uşa în spatele lui, fără să termine întrebarea.

— Centrul Prescott – *494.* Părăsim altitudinea de două mii o sută de metri pentru Flagstaff. Cerem o altitudine pentru revenirea pe drumul aerian.

— *494* – Prescott. Reveniţi la nivelul de zbor trei-zece.

Gant introduse avionul în ascensiune automată şi verifică sistemul de dirijare a puterii, care se ajustă automat la setările de putere optime. Auzi uşa cabinei deschizându-se şi

Vance se strecură pe scaunul copilotului, clătinând din cap.

— A dispărut acum, murmură el.

Uşurarea lui era la fel de evidentă ca nedumerirea.

— Era ceva ce trebuia să-mi amintesc despre mirosul de kerosen din cabina pasagerilor.

— Înregistrarea vocală din cabină. Verifică transcrierea. Hollis s-a referit la asta, undeva…

— Unde?

— Pe la pagina cinci – unde au trecut în aşteptare, chiar înainte să… coboare din nou spre *Vance Aircraft.* Nu era îngrijorat din cauza asta, adăugă Gant.

Putea fi ceva simplu, de exemplu un filtru din sistemul ambiant al cabinei, curăţat defectuos sau insuficient.

Vance răsfoi paginile bătute la maşină. Canionul trecea pe sub ei ca un şarpe maroniu-argintiu.

— Asta vroiai? Lowell a fost în cabina pasagerilor şi a raportat prezenţa mirosului de kerosen. Apoi a dispărut…

Răsfoi paginile, lipsit de interes.

— Exact ca acum. Apare şi dispare. Nu înseamnă nimic, nu-i aşa?

— Poate că nu… Lipsesc o mulţime de detalii din înregistrare. Poate că nu era prima dată?

— Nu spune că ar mai fi simţit acel miros, mai devreme – nimic de genul: *din nou mirosul acela.* Poate că nu se întâmplase mai devreme…

Gant se întoarse spre Vance. În jurul lor exista o tensiune, ca un gard electric.

— A apărut în timp ce executam orbita spre stânga, deasupra Canionului… apoi a dispărut. Hai să încercăm din nou…

Activă microfonul.

— Centrul LA – *494.* Am vrea să ne oprim din ascensiune la nivelul unu-şase-zero şi să executăm două orbite spre stânga, înainte să revenim pe ruta spre Flagstaff, la…

Aruncă o privire spre ceasul de pe panou. Părea acum să

fie unicul ceas, din cabina de pilotaj. Singurul care conta.

— La fix şi şase minute.

— Recepţionat, *494* – aveţi permisiunea să faceţi asta. Contactaţi Centrul AlbuK la graniţă.

În timp ce *494* urca, peisajul din jurul Canionului se îndepărta, ca o amintire.

— Urcăm la unu-şase-zero. O să intru într-o orbită spre stânga.

Gant anulă modul ascensiune. Avionul viră leneş pe orbită, ca o pasăre adaptându-se la o schimbare termică. Canionul apăru în câmpul vizual.

— O poţi ţine pe orbita asta, în timp ce eu verific?

Vance aprobă din cap.

— OK! Preia controlul. Nu voi lipsi mult…

Gant se ridică de pe scaunul pilotului şi deschise uşa pasagerilor. Mirosul de kerosen era sesizabil, deşi foarte slab. Cabina pasagerilor, goală, părea părăsită într-un mod care prevestea ceva rău. Era inundată de soare, iar pe ferestre era vizibil peisajul de sub avion. Şi totuşi exista ceva rece, chiar ameninţător, în atmosfera cabinei, în timp ce Gant avansa pe culoar. Privi aripile din amândouă părţile şi cele două motoare uriaşe care se proiectau în afară, sub ele. Simţea tremurul normal al unui avion în zbor. Avionul continua să vireze pe orbită. Cabina pasagerilor se îngusta spre coada avionului. Mirosul de kerosen rămânea constant, de la uşa cabinei de pilotaj, până la uşa cambuzei din spate. Deschise uşa.

Înghesuit în spaţiul îngust, se aplecă să privească prin fereastra micuţă, încercând să vadă în spatele avionului, şi apoi în lungul fuzelajului, spre aripă, pe care strălucea soarele.

Nimic… întoarse capul. Nimic…

…şi totuşi? „În turbulenţa eşapamentului motorului”, se gândi Gant, dar mai în spatele avionului. Ceva ce semăna cu o dâră de

vapori scurtă şi îngustă, alb-cenuşie, uşor de ignorat sau

de trecut fără a fi observată... Privi din nou în spate, spre motor. Era invizibilă aproape de motor, şi doar în spatele avionului se condensa în jetul de aer, formând ceva ce încerca să fie o dâră de vapori.

Gant îşi auzea respiraţia, mai zgomotoasă decât sunetul motorului, mai puternică decât zgomotul produs de trecerea aerului peste fuzelaj. Chiar dacă Hollis sau unul dintre ceilalţi se uitaseră, era posibil să nu o fi observat. Era combustibil... evacuat din rezervorul interior al aripii de la tribord şi condensându-se în spatele avionului. Combustibil...

Închise uşa cambuzei în spatele lui şi se îndreptă repede spre uşa pasagerilor. Se opri la fereastra prin care putea să vadă aripa, dar de acolo nu se observa nimic. Intră în cabina de zbor şi începu imediat să citească panourile de instrumente ale mecanicului de zbor. Conţinutul de combustibil era aşa cum trebuia, presiunea combustibilului – OK... valvele de evacuare *închise,* valvele de transfer şi pompele liniştitor de normale. Nu era nimic în neregulă... şi *totuşi.*

Gant se aşeză din nou pe scaunul pilotului şi îşi puse căştile.

— Ai găsit ceva?

— Pierdem combustibil din rezervorul aripii de la tribord – cred...

Clătină din cap.

— *Pierdem combustibil!*

Preluă din nou comenzile şi Vance eliberă coloana sa de comenzi, se ridică de pe scaun şi se aşeză în faţa panoului mecanicului de zbor.

Douăzeci şi unu de minute până în momentul prăbuşirii...

— Aici nu e nimic! explodă Vance. Toate indicaţiile sunt normale – ce naiba se întâmplă? Fiecare instrument îmi spune că *nu* pierdem combustibil – eşti sigur, Mitchell?

Hollis executase viraje spre stânga în tiparul de aşteptare... ei executaseră viraje spre stânga deasupra Canionului, şi acum din nou. De fiecare dată apăruse mirosul de kerosen... El îl *văzuse,* scurgându-se din rezervorul aripii. Iar panoul

mecanicului, întregul sistem de dirijare a combustibilului, îi minţea… la fel cum îl minţise şi pe Hollis.

— Nu ştim cât combustibil ne-a mai rămas, murmură. Şi nu avem cum să aflăm.

— *494* – Centrul Albuquerque. Raportaţi poziţia voastră actuală.

Vocea din căşti îl alarmă. Îl dureau încheieturile, îşi simţea degetele amorţite pe coloana de comenzi.

77

— Ce vrei să faci? îl întrebă Vance.

— Centrul, aici *494.* Tocmai am intrat pe Flagstaff Victor trei-doi-şapte. Nivel de zbor trei-zece… Estimăm Phoenix şi Vance Centre la – douăzeci…

Simţi cum gura i se usca şi gâtul i se contracta, după care se forţă să anunţe:

— Avem o mică distracţie aici.

— Recepţionat, *494.* Solicitaţi asistenţă?

Vocea lipsită de emoţii, ca de robot, a Centrului Albuquerque nu reuşi să-l calmeze. În loc de asta, părea să distanţeze oferta de asistenţă, să o facă neputincioasă.

— Negativ, deocamdată, se forţă să spună. O să avem nevoie de spaţiu liber pentru coborâre peste aproximativ nouă minute.

Privi în jos, la nivelul genunchiului, la cadranele repetorului. Eleronul, profundorul^şi direcţia aveau indicaţii normale, aşa cum se aştepta să fie setate. Îşi îndreptă atenţia spre comenzile manuale, jos, pe coloana centrală, ale căror indicaţii erau greu de văzut.

— Isuse… spuse, cu respiraţia tăiată.

Nu exista nicio corelaţie între cele două seturi de instrumente. Avionul era extrem de dezechilibrat – Posibil cu motoarele de echilibrare calate, cantitate de combustibil necunoscută şi un sistem de monitorizare care-i minţea. Nu aveau cum să ştie nici măcar *unde* era combustibilul. Sistemul de dirijare al combustibilului mişca combustibilul prin rezervoare aşa încât să menţină fuzelajul echilibrat în

jurul unui centru de greutate constant… Altfel, avionul devenea incontrolabil şi – se prăbuşea. O transpiraţie rece îi curgea pe sub braţe, îi umezea cămaşa la spate.

— Vance, avem probleme. Sună compania şi cere-l pe Ron Blakey la microfon. Spune-i ce se întâmplă şi întreabă-l ce putem facev într-o clipă, Vance vorbea animat cu inginerul său şef de cercetări. *De la calare la supraaccelerare… Susţine, susţine, susţine.* Acum nu îşi mai putea aminti aproape nimic altceva din transcrierea înregistrării vocale din cabină. Îşi spuse că era tot ce trebuia să-şi amintească.

Simţi – sau i se păru că simte – un uşor tremur în coloana de comenzi, ca şi cum ceea ce era înregistrat era lupta sistemului de pilot automat împotriva unei instabilităţi violente şi crescânde a scheletului aerian. Flagstaff părea un luminiş micuţ şi strălucitor în pata formată mult sub avion de Coconino Naţional Forest. Munţii care se înălţau în faţă, în direcţia lor de zbor, şi care înconjurau Phoenix-ul, păreau să se preseze de ferestrele punţii de zbor.

78

— Ron Blakey spune că tot ce putem face este să ieşim de pe pilot automat, să trecem echilibrarea pe manual şi – *baftă*…

Mâna lui Gant se opri deasupra comutatorului pilotului automat. Simţi, din nou, greutatea neechilibrată a avionului, pierderea de combustibil, rezerva stranie a lui *494.* Mergea în pantofii unui om mort, pe acelaşi drum urmat de acesta. Singurul lui avantaj era că ştia că avionul pierdea combustibil… Ce mai avantaj.

Anulă pilotul automat. Avionul se înclină instantaneu violent spre stânga şi botul se ridică, precum capul unui cal sălbatic. Vance se aşează pe scaunul copilotului şi Gant simţi încet efortul acestuia de a-l susţine la coloana de comenzi. Gant reuşi să ajungă la sistemul de echilibrare al profundorului şi ajustă botul avionului… în câteva clipe, înainte ca el şi Vance să recapete controlul, avionul se rotise cu aproape trei sute şaizeci de grade şi urcase şase sute de

metri. Sudoarea îi curgea de pe frunte pe obraji.

Încet, ca şi cum ar fi convins un animal mândru şi imprevizibil să intre într-o cuşcă, aduse avionul din nou pe cursul anterior. Phoenix-ul strălucea în faţa lor, ca nişte fragmente de sticlă spartă. Versanţii cenuşii şi maronii ai munţilor erau îmblânziţi de aburul căldurii sau al distanţei.

Chemă Albuqurque.

— Centrul – *494.* Tocmai am virat pe rază unu-opt-şase. Face parte din distracţia anunţată înainte.

— Recepţionat, *494.* O să eliberăm un bloc de spaţiu aerian, nivele de zbor de la doi-cinci-zero la trei-doi-zero, pentru cazul în care veţi mai avea probleme.

— Trebuie să fie vorba de mai mult decât o alimentare falsă, nu? Mai mult de un simplu transfer al combustibilului de la unul din rezervoarele mai pline ia rezervoarele aripii de la babord. Poate că am pierdut cea mai mare parte – tot – combustibilul din rezervoarele aripii de la tribord.

— Aşa pare?

— Nu ştiu, la naiba! Aripa de la babord devine mai greoaie, asta e tot ce *simt.* Blestematul tău de avion îşi face de cap, Vance. Tu l-ai construit, *tu* să-mi spui ce e în neregulă!

— Vrei să mori spunându-mi că sunt un tâmpit? spuse muşcător Vance. Asta e tot ce vrea ambiţia ta, Gant?

— OK, OK! mârâi Gant. Spune-mi cum putem deconecta motoarele de computerul de dirijare a combustibilului.

— Computerul e de vină?

— Computerul e cel care ne minte, Vance – computerul, copilaşul *tău,* e cel care ne face să pierdem combustibil! Acum,

spune-mi cum pot trece peste el, cum îl pot deconecta înainte ca rezervoarele să se golească!

Pe faţa lui Vance apăru o expresie de concentrare, ochii lui se goliră de expresie. Apoi spuse:

— Singurul mod este să închidem sistemele electrice.

Vance ezită o clipă şi apoi adăugă:

— Trebuie să opreşti *toate* sistemele electrice neesenţiale şi să pilotezi.

— Manual? Cu sistemele hidraulice şi presiunea aerului? Şi apoi să *planez* până acasă, nu?

— Nu există altă modalitate. Nu pot izola sistemul de dirijare a combustibilului de restul sistemelor electrice. Aşa trebuie să facem…

— Iar când ajungem în locul până în care pot plana, trebuie să fac o aterizare cu manşa moartă, răspunse Gant.

Vance aprobă încet din cap.

— Categoric, ştii cum să distrezi o fată, Vance – ştii cu adevărat!

Sistemele electrice neesenţiale… Suna simplu, aproape inofensiv. Nimic periculos în a merge fără *toate* afişajele şi indicatoarele electrice, bazându-se numai pe instrumentele primare, conduse de aer… Toate staţiile radio şi sistemele de navigaţie, cu excepţia cutiei VHF, aveau să fie oprite şi ele… radarul, VOR-urile, ADF-urile… Trebuia să modifice altitudinea în fiecare secundă, manevrând după forma solului, alunecând pe deasupra peisajului, căutând pista de la *Vance Aircraft,* o dâră subţire de beton cenuşiu în kilometrii orbitori ai deşertului. Sistemele electrice neesenţiale… *494* se transforma dintr-un avion de linie – operă de artă, într-un planor primitiv, imediat ce el lua acea decizie. Nu avea nevoie să urce mai sus ca să poată ajunge în Phoenix, avea deja destulă altitudine ca să planeze până acolo. Trebuia să decidă acum. De la avion de linie la planor. Gant se cutremură…

…Nu avea de ales, la fel cum nu mai avea timp ca să dezbată problema. Nu putea face decât aşa.

Contactă Centrul Albuquerque. După ce îi informă despre problemă şi cursul de acţiune propus, vocea ca de robot, încă extrem de calmă, spuse:

— Recepţionat, *494* – înţelegem ce problemă aveţi. Vreţi să declarăm stare de urgenţă? Până atunci vom contacta Phoenix Approach, ca să elibereze traficul conflictual. V-am identificat clar deasupra lui Verde River, la patruzeci de mile

marine nord de Phoenix.

— Recepţionat, Albuquerque. Nu vrem să declarăm stare de urgenţă, deocamdată. Terminat.

80

Avionul îşi păstra altitudinea de nouă mii de metri. Viteza aeriană, o sută nouăzeci de noduri. Distanţa de planare – la oprirea motoarelor – era, la acea înălţime, de cincizeci de mile marine. Avea o posibilitate de eroare de zece, înainte ca avionul să se înfigă în deşertul Arizonei.

Îi aruncă o privire lui Vance, care-l privea examinator.

— Eşti gata? întrebă acesta.

— Dar tu? replică Gant.

Munţii înconjurau oraşul ca nişte metereze uriaşe, impenetrabile. Phoenix-ul sclipea ca o picătură de apă, în deşertul maroniu. Verde River se încolăcea sub ei ca un cordon albastru aruncat şi uitat de cineva. Coloana de comenzi se încorda, opunându-se strânsorii lui puternice şi a susţinerii lui Vance. În spatele lui, simţea avionul gol ca pe un atacator.

Scheletul aerian se balansa în aer, obosit şi imprevizibil ca un beţiv incapabil să-şi susţină propria greutate.

— Dă-i drumul! spuse tăios Vance. Fă-o!

Tim Burton şi David Winterbome se întâlniră pe neaşteptate în foaierul mare al Clubului şi deveniră imediat afabili, strângându-şi mâinile cu fermitate şi fără nicio rezervă vizibilă. Burton, mai înalt decât Winterborne, se apleca, de obicei, ca să ajungă la statura celorlalţi oameni, şi la fel făcu şi acum, deşi trăsăturile euroasiatice ale lui Winterbome păreau mereu în dezacord cu înălţimea acestuia, în el nu exista prea mult din mama lui chinezoaică, cu excepţia ochilor înguşti şi a tenului galben. Îşi menţinea supleţea fără să recurgă la vreun gen de exerciţii atletice. Burton juca squash şi făcea ocazional exerciţii cu bare strălucitoare şi greutăţi suspendate. Îşi trecu mâna prin părul lung, zâmbind cu prudenţă, nesigur.

— Eu, hm, am auzit de problemele tale, dar nu m-am

bucurat, începu Winterbome.

El şi *Aero UK*încercaseră să forţeze acceptarea *Skyliner*-ului de către Burton şi *Artemis Airways,* cu mult efort.

— Mulţumesc.

Zâmbetul lui Burton părea din nou să aibă dificultăţi în a se afişa cu precizie, şi apoi, dintr-odată, deveni perfect autentic.

— Nu mă deranjează să ţi-o spun…

— Ai prefera să fi optat pentru un alt avion?

Împunsătura era ascuţită.

Stăteau în picioare, în faţa unui cămin din marmură cenuşiu, imaginea lor reflectându-se în oglinda italiană de deasupra acestuia. Un ceas cu consolă Joseph Knibb, din lemn acoperit cu ebonită şi

aurit, ocupa poliţa de deasupra căminului. Deasupra lor, tavanul vestibulului şi al foaierului era acoperit cu viţă de vie şi fructe din ipsos, decolorate pe fondul unui albastru-coajă de ou.

Burton clătină din cap, îndurerat:

— Încă nu-mi pot permite monstrul tău, David – v-am spus asta, ţie şi lui Coulthard, acum un an, când mă pironise pe scaun şi vroiai practic să mă obligi să semnez. În niciun caz, José…

— Şi, totuşi, nu-ţi poţi permite nici să aştepţi noul Boeing, îl hărţui Winterbome, privind ceasul de pe poliţă.

— Prostii, David.

Zâmbetul era acum provocator.

— Avionul lui Vance este bun-încă este. *494* este, încă, modul de a-i înfunda pe barosani. Nu mă retrag din afacere, David…

Pentru o clipă, trăsăturile lui Winterbome se înnourară cu ceva ce ar fi putut fi mânie frustrată, apoi se limpeziră din nou, într-o imperturbabilitate amabilă.

— Publicitate proastă, bineînţeles, continuă Burton. Dar cele mai rele lucruri se pot întâmpla pe mare.

Totuşi, în ciuda aerului de încredere afişat, părea un câine

preocupat de un os, şi părea extrem de furios din cauza noului caracter precar al poziţiei sale. Ca şi propria dispoziţie a lui Winterbome, în anumite momente.

— Crezi că acest loc e suficient de mare pentru impresionarea unor bancheri japonezi, David? întrebă Burton, privind şi el la ceas. Un avion s-a prăbuşit. Eu nu mă voi prăbuşi odată cu el. Vance îşi va primi dreptul, David – simt asta.

— Pot să repet această evaluare optimistă, oriunde mă duc şi cu oricine aş sta de vorbă? spuse aspru Winterbome.

— Nu poate produce niciun rău! râse Burton. Serios, David, nu mă prăbuşesc. Vorbesc serios.

Instantaneu, păru că-şi exersa atitudinea, cuvintele, expresia feţei – tot ce era necesar ca să treacă cu succes de prânz. Suferea, şi asta era foarte evident. Lucrurile mergeau aşa cum anticipase Winterbome… deşi Burton refuza să se încline sau să se frângă. Pentru moment. Era improbabil ca băncile japoneze să semneze împrumuturi mari şi rapide, poate că nu aveau să-i ofere decât nişte firimituri. Burton urma să devină din ce în ce mai disperat… Dar trebuia să se întoarcă de la *Vance 494* la *Skyliner, repede.*

— Bine, spuse Winterbome. Întotdeauna ai fost un luptător, Tim.

Din rapoartele lui Fraser, cele două *494* pe care *Artemis Airways* le folosea în jurul Scandinaviei erau aproape goale, zburând cu un deficit zilnic şi din ce în ce mai mare. Oamenii erau speriaţi. Şi totuşi,

poate că nu suficient de speriaţi… Zborurile bune ale lui *494* aveau să aibă efectul apei pe o stâncă, erodând îndoiala, reclădind încrederea. Avea nevoie de *mai mulţi* Strategia urma să dea rezultate? Winterborne era asaltat de îndoială. Hotărârea lui Burton, statura lui mare, încrederea lui debordantă, păreau să diminueze loviturile care se abătuseră asupra lui.

— Trebuie să plec, Tim. Invitaţii mei sunt deja aici – tata şi

câţiva dintre prietenii lui apropiaţi.

— Norocosule, ai timp de întâlniri *mondene.* Mă bucur că poţi ignora cotele de la bursă, David. Eşti mai bogat decât credeam!

Râse fără răutate, cu ochii luminaţi de înţelegere. Winterborne se forţă să reţină zâmbetul impasibil care i se strecurase pe buze. Burton aruncă o privire prin foaier spre bibliotecă şi îi văzu pe Sir Clive Winterborne şi pe Sir Giles Pyott, încă zvelţi şi drepţi ca o santinelă.

— Îi văd de aici pe cei cărora începe să le fie foame! glumi el. Bătrâni soldaţi care s-ar putea stinge din cauza lipsei de mâncare. Poftă bună!

— La fel şi ţie. Noroc.

Exista ceva ce semăna cu un sprijin autentic în vocea lui, în ochii căprui senini, în mâna cu care strânse scurt antebraţul lui Burton.

Tim Burton îl urmări aproape cu dor cum urca cele câteva trepte de marmură spre tatăl lui şi Pyott. Îşi aminti, poate ca un act de autoimpunere, aceeaşi siluetă, poate mai slabă şi la fel de înaltă, dar cu umeri înclinaţi şi apologetici, mergând pe culoarele şcolii. Deşi David Winterborne fusese mai mare ca el cu doi ani, şi în ciuda faptului că tatăl lui era un soldat decorat şi fratele mai mic al unuia dintre cei mai bogaţi oameni de afaceri din Singapore, David fusese întotdeauna *Chinky.* Burton îşi putuse permite un gen de aer protector faţă de el, deşi tatăl lui era un simplu funcţionar, care, datorită cursurilor la seral şi a examenelor, urcase la înălţimile ameţitoare ale slujbei de secretar al companiei, iar mama lui se ocupa de un magazin de haine.

David îşi înăbuşise mândria şi temperamentul într-o mantie de invizibilitate. Cu toate acestea, acum Burton îl invidia. Succesul lui era, poate, instabil – pierderile datorate dezastrelor recente ale lui *Aero UK* fiind mai mari decât ar fi recunoscut el vreodată – dar el era cel care părea mai în largul lui la Club, mai sigur pe sine, cel care putea să se bazeze pe mediul lui stabil, elevat. Burton se putea imagina căzând ca Lucifer, dar David nu avea să fie niciodată ruinat.

Pentru el, bancherii japonezi trebuiau să reziste până la capăt, pur şi simplu…

83

David, tatăl lui şi Pyott intrară în bibliotecă, iar Burton îşi aminti sfatul lui Charlotte de a se simţi în largul lui la sosirea invitaţilor săi, de a face paradă de dificultăţile minore’pe care le depăşise pentru a-i întâmpina. Charley – căreia nu i s-ar fi permis niciodată să fie membră a Clubului, căci era femeie – ar fi putut să se descurce ca un manechin la o prezentare de modă. El, însă, se simţea cuprins de frică în atmosfera Clubului, în momentul acela. Se simţea ca şi cum încă ar fi aspirat la lumea puterii, la influenţa şi succesul simbolizate de aceasta, şi nu ca şi cum ar fi făcut deja parte din ea. Tatăl lui David şi Pyott erau membri de vreo patruzeci de ani fiecare. Se simţea ca un parvenit.

Un avocat tânăr, cu ambiţii politice şi abilitatea de a pluti ca un iaht în cursă, trecu pe lângă el, cu un salut din cap sigur de sine, însoţit de un director de publicitate. Urcau scările ca nişte şcolari… David la şcoală, îşi aminti din nou Burton. Purtându-şi rănile, cruzimea, ambiţia, în interiorul unei carapace de linguşeală şi consimţire. Se prefăcea şi se schimba, încercase să fie neobservat – şi, ca o crisalidă, se transformase în fluturele de fier de acum.

Un judecător şi un ministru al Cabinetului, un grup de afacerişti, un romancier discuta despre apariţia romanului său cu un editor. Îi simţea ca o paradă dojenitoare, chiar batjocoritoare, pe măsură ce intrau în Club.

Unde erau blestemaţii de japonezi? Era deja nervos, ca şi cum şi-ar fi uitat toate argumentele repetate cu atâta grijă, precum şi încrederea pe care trebuia să o manifeste la acea întâlnire. *Haideţi, mă scufund, nu mă…* Şi, în urma tuturor, era Vance. *Haide, Alan, salvează-mi capul!*

În faţă şi la babordul avionului, Theodore Roosevelt Lake strălucea, ca şi cum i-ar fi transmis un semnal luminos, un semnal ce nu reuşea să-l distragă de la bariera formată chiar în faţa lui de Superstition Mountains. Mai erau treizeci şi doi

de kilometri, abia şase minute până când trebuia să încerce să aşeze avionul pe pista de la *Vance Aircraft.* Viteza aeriană unu-nouăzeci noduri, altitudine patru mii opt sute de metri, în scădere – dar încet, amăgitor, ca şi cum avionul ar mai fi putut să rămână în aer ore întregi. Instabilitatea făcea fuzelajul să tremure ca în primele simptome ale revenirii unei febre datorate malariei. Pe Gant îl dureau mâinile şi încheieturile, braţele şi umerii, din cauza efortului de a ţine avionul de linie în derivă, cu puterea tăiată, pe cursul dorit.

Zgomotul motorului nu exista. Pompele acţionate de aer menţineau presiunea hidraulică în circuitele comenzilor de zbor.

84

Smuci încă o dată în sus botul avionului, cu scopul de a menţine viteza aeriană cât mai mult timp posibil. Atunci când făcuse calculul, împreună cu Vance, păruse simplu. În derivă, altitudinea este proporţională cu distanţa. Aveau suficientă altitudine ca să ajungă până la pista de la *Vance Aircraft,* mai mult decât suficientă… Dar nu putea să repomească motoarele, nici pentru o ajustare cât de mică a vitezei, înălţimii, direcţiei. Împreună cu Vance, deconectase toate sistemele hidraulice neesenţiale, până la punctul în care îşi purtau căştile lăsând o ureche neacoperită, aşa încât să se poată auzi unul pe celălalt. Robinetul de combustibil fusese închis. Întreruperea oricărui flux de combustibil stabilizase scheletul aerian în deriva lentă. Cea mai mică alterare a cursului putea destabiliza avionul. Nici măcar nu ştia cât combustibil mai rămăsese pe fundul rezervoarelor – sau dacă mai rămăsese vreun pic.

— *494* – aici Centrul Vance.

Era Ron Blakey, la microfon, iar tensiunea lui era evidentă.

— QDM unu-opt-şase. Trebuie să viraţi stânga cinci grade ca să vă poziţionaţi pe direcţia corectă. Anunţaţi-ne când vedeţi pista.

Canalul rămase deschis o secundă sau două, ca şi cum Blakey ar fi aşteptat răspunsul lui. Barbara era şi ea acolo,

undeva. Gant îi simţea prezenţa – îngrijorată mai mult pentru tatăl ei şi pentru viitorul companiei, decât pentru el. Meschinăria gândului îl făcu să se cutremure. Dezvăluia starea încordată şi epuizată a nervilor săi. În spatele lui nu era forma zveltă şi mică a unui avion de vânătoare cu reacţie, ci cea mătăhăloasă, a unui avion de linie cu capacitate de transport mare. Aproape că îi simţea, în mâini şi în picioare, greutatea, inerţia leneşă, rezistentă.

Pista de la Vance era mai mult decât suficient de lungă, îşi reaminti singur, nereuşind să arunce nici măcar o privire scurtă laterală lui Vance, care se afla pe scaunul copilotului. Trebuia să fie destul de lungă, în eventualitatea că îşi pierdeau frânele. Motoarele moarte, inutilizabile, nu permiteau nicio decelerare prin accelerare inversă. Frânele trebuiau să facă totul. Corpul i se încordă, ca şi cum lupta cu masivitatea avionului ar fi început deja. Fruntea îi strălucea de sudoare. Sistemul electric pentru aer condiţionat fusese oprit.

Suprafaţa întinsă Phoenix-ului se întindea ca o şopârlă de culoarea nisipului, încolăcită în deşert, înconjurat de rezervoarele lui argintii. Fluxul de aer părea mai puternic, hotărât să lovească avionul, în deriva lui neajutorată. Zbura numai cu dispozitivele de echilibrare, smucind în mod constant avionul ca să-i menţină direcţia, păstrând puterea hidraulică pentru coloana de comenzi până în momentul în care trebuia să folosească coloana ca să menţină avionul

pe banda îngustă a pistei, care avea să se estompeze sub avionul insuficient de încetinit în momentul respectiv.

Stop…

Mai erau şaisprezece kilometri, altitudine două mii şapte sute de metri. Mâinile îi tremurau, datorită impresiei că se prăbuşeau ca o piatră, spre munţi. Încă nu vedea pista de la *Vance Aircraft.* Deşi oraşul era mare, turnul lui de sticlă sclipind în soarele dimineţii. Plioenix-ul părea că se repezea asupra lor, inelul lui de munţi devenind brusc o gură uriaşă

deschisă – gura unui rechin.

Din nou Ron Blakey. Gant era recunoscător pentru tăcerea posacă pe care o păstra Vance lângă el.

— *494,* Centrul Vance. Viraţi acum pe direcţia pistei.

Urmă o pauză şi apoi, aproape ca o scuză:

— Serviciile de urgenţă sunt în stare de alertă şi sunt pregătite. Vânt uşor şi variabil, QFE doi-nouă-nouă-patru. Anunţaţi când aveţi contact vizual al câmpului.

Instrucţiunile tehnice erau adăugate într-o serie de cuvinte precipitate, ca şi cum Blakey şi-ar fi dat seama că îşi relevase propria îndoială plină de teamă şi acum încerca să o mascheze.

— Centrul Vance, *494.* Câmpulnu este încă…

O bandă prăfuită, subţire ca o linie de creion în deşert, cutiile micuţe ale clădirilor în apropierea ei. Simţi o uşurare uriaşă.

— Corecţie, avem contact vizual cu câmpul. Doi-nouă-nouă-patru.

Zece kilometri. O linie mai îngustă decât autostrăzile pe care le zărea şi care legau suburbiile Phoenix-ului. Se uită la altimetru. Erau prea sus. Planase cu prea multă siguranţă, prea bine.

— Coboară trenul! îi strigă lui Vance, care fu luat prin surprindere de tonul şi graba lui.

— Trenul jos?

— Trenul *jos*

Două bufnituri înfundate ale trenului care intra în curentul de aer de sub avion. Avionul se împletici şi se zdruncină ca şi cum ar fi fost gata să se prăbuşească, şi Gant se luptă să-l echilibreze din nou. Un al treilea zgomot, mai încet, urmat de o zdruncinare mai mică a avionului. Ledurile confirmau că toate cele trei seturi de roţi erau coborâte şi blocate. Rezistenţa suplimentară la înaintare a avionului trase botul acestuia în jos şi Gant se strădui să-l reechilibreze, în timp ce viteza scădea. Smuci din nou avionul *494* pe direcţia pistei. Munţii păreau să zgârie ca nişte gheare burta avionului, la doar câteva zeci de metri sub ei. Clădirile lui *Vance Aircraft*

erau răspândite ca nişte jucării în deşert, strălucind în soare în mijlocul munţilor masivi şi cenuşii. Pista era doar o fâşie din plastic plasată pe „podeaua”

deşertului, îngustă şi scurtă ca o riglă de calcul. Tras în spate de trenul de aterizare, avionul se bălăbănea în curentul de aer.

Ridică botul avionului, reducând şi mai mult viteza. Vocea lui Hollis, care-l urmărise în timpul zborului ca cineva spunând o rugăciune, îi dispăruse din minte.

„Mai erau trei kilometri”, se gândi Gant. Mâinile lui Vance se întinseră spre coloana de comandă, în anticipare. Gant scutură din cap furios.

— La ordinul meu!

Coborî voletele la bordul de atac şi flapsurile principale. Avionul păru să se tragă în spate la vederea pistei care se apropia, ca un cal speriat. Presiunea hidraulică scădea. Oare pompele manevrate de aer aveau să o readucă la valoarea normală, înainte să folosească frânele?

Luminile pragului de aterizare sclipeau sub burta avionului. Munţii se înălţau în jurul lor, formând parcă o gură care vroia să-i înghită. Balizele indicatoare de la şase mii de metri apărură sub ei parcă într-o secundă. Impresia produsă de viteza avionului amorţea simţurile lui Gant, ştergând orice altă impresie. Văzu luminile ei ipitoare ale vehiculelor de urgenţă, care goneau de fiecare parte a pistei, ridicând nori de praf.

Gant trase în spate de manşă, încheieturile umflându-i-se din cauza efortului, ca şi cum ar fi încercat să o scoată din beton.

— Acum...! urlă el, dar Vance se agăţase deja de coloana copilotului, cu o faţă contractată şi roşie din cauza încordării.

Fără accelerare inversă, fără... *Susţine, susţine, susţine. Ieşi din capul meu, Hollis...* Continua să tragă de coloana de comenzi, care începu să se retragă în spate, spre el. Ochii lui Vance ieşiseră din orbite din cauza fricii şi a efortului, dinţii

erau strânşi într-o grimasă. Pista era ceva neclar în faţa botului avionului, *atât de aproape sub ei* – numai frânele…

Roţile atinseră asfaltul. Avionul de linie ricoşă din nou în aer. Apoi, trenul principal atinse a doua oară pământul şi botul avionului se aplecă în jos, precum capul unui berbece, şi roţile din faţă bufniră pe pistă.

— Ia picioarele de pe frâne! îi ordonă Gant lui Vance, în timp ce avionul gonea ca să întreacă cel mai apropiat dintre vehiculele de intervenţie, luminile clipitoare şi laturile roşii ale acestuia dispărând într-o clipă.

Nu putea arde niciunul dintre cauciucuri şi avea nevoie de o frânare maximă. Fără accelerare inversă. Cauciucurile urlau pe asfalt, aerul care trecea în viteză pe lângă ei părând să-i asurzească. Lovi

frânele din faţă. Botul avionului se cutremură, iar roţile de la proră tremurară pe ciment. Peisajul vibra ca cineva care se reflectă într-o oglindă, în clipa în care aceasta este sfarmată.

Viteza la sol unu-patru-cinci noduri. *Fără accelerare inversă…*

— Nouă sute de metri până la capătul pistei! strigă Vance, acoperind larma.

El putea să vadă capătul pistei. Avionul parcă *accelera…* Era mai rău decât să execuţi o oprire de urgenţă a unei maşini… Presiunea hidraulică scădea şi simţea frânele slăbind, devenind spongioase. Aveau să treacă de capătul pistei, în zona de depăşire…

…La şaizeci de noduri, era împins în hamuri, în timp ce *494* atingea capătul pistei şi continua să înainteze rapid, aruncând pietriş şi sfarâmături în partea inferioară a fuzelajului. Geamurile se umplură de praf. Treizeci de noduri, zece…

Viteza scăzu la zero şi avionul se opri cutremurându-se, ca un beţiv. Praful acoperi ferestrele cabinei, ascunzând totul vederii… Gant îşi înghiţi greaţa. Vance striga un val de obscenităţi, undeva la mare distanţă…

Linişte. Pentru o clipă, până când sunetul sirenelor acoperi totul. Gant îşi scoase căştile şi apoi se lăsă încă o dată să cadă, recunoscător, în legături.

Botul lui *494* căzu, când piciorul trenului de aterizare din faţă se prăbuşi încet, ca şi cum Gant condusese avionul ca pe un cal, până la epuizare.

Sirenele începură să se oprească. Pe măsură ce praful dispărea de pe ferestre, vehiculele apăreau în faţa lor, ca o haită de câini care înconjura un bizon rănit. Gant remarcă imediat silueta zveltă a Barbarei coborând dintr-un 4WD.

— La naiba, murmură Vance, cu o voce plină de salivă. La naiba, *la naiba*

Gant îşi frecă obrajii cu mâinile, în timp ce Vance îl bătea pe umăr. Îşi privi degetele tremurătoare. Şi-l aminti pe Hollis. Clătină din cap încet, de mai multe ori.

— Mulţumesc, murmură Vance.

— Cu plăcere, spuse Gant şi îl privi.

Faţa lui Vance strălucea datorită uşurării, cu vitalitatea speranţei renăscute din disperare.

— Cu plăcere…

— Sistemul de dirijare al combustibilului. Tâmpiţii – probabil că au luat-o pe scurtătură, au periat preţurile, nu au verificat cum trebuie circuitele… ceva de genul acesta.

88

Îşi desfăcu legăturile, ca şi cum tocmai s-ar fi trezit şi vroia să se întindă, leneş.

Se părea că ceea ce făcuse Gant era suficient. Supravieţuise, spre deosebire de Hollis şi de echipajul lui, şi îi oferise lui Vance o ancoră de salvare. Avea să apară la ştirile de la prânz, la cele internaţionale, seara…

O cameră TV, cocoşată ca un papagal negru pe umărul cuiva, era îndreptată spre ei, apoi se roti panoramic asupra fuzelajului. O reporteriţă hotărâtă şi grăbită se pregătea deja să-i ia un interviu Barbarei, sub botul avionului, în mijlocul scenei oferite de vehiculele de intervenţie.

Se întoarse spre Vance şi îl privi încruntat. Vance ridică din

umeri şi spuse:

— Ştiam că poţi s-o faci, Gant – eram sigur de asta.

Zâmbi, flutură din mână şi adăugă:

— Nu puteam rata şansa de a apărea pe prima pagină. Totul sau nimic.

— Eşti un tâmpit de prima clasă, Vance.

— Sigur. Şi acum, zâmbeşte – eşti la *Camera Ascunsă!* spuse Vance, arătând cu degetul dincolo de ferestrele prăfuite. Atunci când îţi vor pune întrebări, răspunde simplu. O defecţiune tehnică, dar avionul e în principiu *sigur.* OK?

— Şi tu primeşti o ştampilă federală de aprobare, nu-i aşa? Prin mine vorbeşte NTSB.

— Aşa e jocul, Gant. Nu strica petrecerea. *Eroul salvează Vance Aircraft.* Nu-ţi place cum vor suna titlurile de mâine?

Făcu semn cu mâna spre camera video curioasă, căreia i se mai alătură o a doua, şi apoi o a treia.

— Nu strica totul. Eu îmi salvez compania, tu vei deveni din nou celebru. Haide să jucăm aşa cum sunt date cărţile, da?

Se opri, şi un om mai vulnerabil şi mai recunoscător privi afară, din spatele plantelor boante şi a feţei sale colţuroase.

— Mulţumesc. O spun sincer, Mitchell. Mulţumesc.

Într-un târziu, pe măsură ce uşurarea şi mânia lui scădeau, Gant murmură:

— Cu plăcere. Oricând…

* * *

— Sunt o proastă, Kenneth? Spune-mi dacă aşa crezi.

— Draga mea, tu nu pui întrebarea asta decât atunci când eşti sigură că ai dreptate.

89

— Iar tu nu foloseşti tonul acesta de patrician decât atunci când curiozitatea ţi-a fost stârnită.

Marian suflă fumul ţigării prin lumina soarelui care strălucea în salonul lui Aubrey. Covorul şi pereţii verzi dădeau camerei o intimitate şi un caracter primitor, ca ale unei căsuţe. Doamna Grey, care îşi pierdea timpul încercând să-l dezveţe pe Kenneth de ţigările pe care acesta le fuma

ocazional, avea să dezaprobe mirosul de fum de ţigară, după plecarea ei, oricât de privilegiată era Marian ca fostă membră a consiliului unui colegiu, prezentă Membră a Parlamentului şi, din totdeauna, fiică a lui Giles Pyott.

Aubrey îşi scoase ochelarii şi îşi frecă ochii. Albastrul lor pal părea copilăresc de neastâmpărat. Îi zâmbi lui Marian.

— Sunt curios?

— Eu aşa cred.

Apoi, ca şi cum ar fi dat tachinarea la o parte, aşa cum îndepărtase ultimul rotocol de fum de ţigară cu mâna, ea se aplecă în faţă şi spuse:

— Ştii că suspiciunile mele ajung până la paranoia, Kenneth. Sau, cel puţin, ştiu că asta e părerea ta. Eu pur şi simplu nu pot crede că a luat o supradoză de heroină.

— De ce nu? întrebă el, fără răutate. Mulţi tineri respectabili o fac. Nu se întâmplă întotdeauna doar în toalete publice sordide sau în case dărăpănate.

— Recunosc asta, dar dacă nu băgase mâna în banii altora… Oh, nu ştiu! Poate că îşi putea permite un apartament nou, o prietenă nouă, o maşină nouă *şi* un obicei nesănătos… Şi poate că eu sunt suficient de demodată ca să nu vreau să fie adevărat. Dar mi se pare o coincidenţă prea mare. Exact în ziua…

— Ah! Mda, poate.

Îşi puse din nou ochelarii, care sclipeau în lumină în timp ce îşi flutura mâna graţios, cu o încheietură osoasă şi scheletică, cu pielea aproape transparentă. Particulele de praf se opriră, când îşi întoarse atenţia spre foaia de hârtie.

— Spui că aceste nume nu sunt neaşteptate?

Ea clătină cu forţă din cap.

— Aşa e, poate în afară de Laxton.

— Laxton „Nu-prea-superbul”, cum îi spuneau colegii de Cabinet suficient de bătrâni ca să-şi amintească „merele” *reale* – îşi aminti Aubrey, pe un ton sec. A fost întotdeauna un locuitor al celor mai rele tărâmuri ale corpului politic, te asigur. De ce ar fi surprinzătoare prezenţa lui?

— Extindere Urbană – domeniul lui ca delegat la Comisia Europeană. Nu există nicio legătură între asta şi *Aero UK* sau *Balzac-Stendhal.* Şi, înainte să întrebi, nu este şi nu a fost niciodată director. Sunt două companii pe care le-a ratat în amplul lui portofoliu.

Zâmbi, aranjându-şi părul blond de la tâmple. Avea părul dat la o parte de pe faţă şi strâns într-o agrafa. Era îmbrăcată sobru, într-un costum crem.

— Şi nu aş spune că are suficient tupeu ca să facă un *lobby* eficient la Westminster sau în Bruxelles. Extinderile Urbane au fost un premiu de nimic, ceva neînsemnat, pentru noul delegat *britanic.*

— În rest, nimic?

— Nimic.

— Mda, dă-mi voie să mă uit la fotografii.

Se uită repede la fotografiile expuse de Marian.

— Hm, eu nu l-aş fi angajat într-o operaţie de supraveghere pe acest tânăr nefericit, fără un curs prealabil extins în arta fotografiei. Sunt foarte slabe, chiar ţinând cont de vremea proastă…

Studie cu atenţie fotografiile, ţinându-şi ochelarii la diverse distanţe faţă de ochi şi privindu-le cu ochii întredeschişi.

— Recunosc majoritatea feţelor, inclusiv pe a dragului de David. Dar, presupun că nu pe David Winterborne îl bănuieşti în afacerea asta, nu?

— Nu fi prostuţ. Doar pentru că mă trăgea mereu de cozi, mă lega de copaci şi mă lăsa acolo ore întregi, pentru că îmi punea broaşte pe cele mai bune rochiţe?

Clătină din cap, râzând.

— Nu, nu vreau să mă răzbun pentru cruzimile lui copilăreşti faţă de o biată fată mai mică cu cinci ani decât el…

— Care îi invada mereu jocurile băieţeşti, oferea probitate acolo unde era vorba de înşelăciuni inevitabile şi care-l acuza cu orice ocazie de răutate faţă de fratele lui mai’mic, camaradul tău dejoacă?

Urmă o tăcere scurtă, timp în care amândoi şi-l amintiră pe fratele mai mic al lui David Winterborne, mort de mult timp. Apoi, Marian spuse:

— Eu vroiam să descriu o fată tânără, copil singur la părinţi, atât de iubită încât nu-şi dădea seama de ce cruzimi erau capabili copiii. Dar sunt sigură că aveţi dreptate, doctore Freud.

Aubrey pufni amuzat şi apoi continuă să studieze fotografiile, murmurând:

— Mare păcat că nu a avut prezenţa de spirit să-i fotografieze pe bărbaţii care l-au înspăimântat atât de mult... Dar, pe de altă parte...

91

— Ce este? întrebă ea nerăbdătoare, aproape ridicându-se de pe fotoliu.

— Răbdarea e o virtute, spuse Aubrey, cu o afectare ironică. Una din feţele de aici, care intră în hotel. Cred că prezenţa lui nu e o coincidenţă. Iată – bărbatul acesta.

Ea venise deja lângă umărul lui, aplecându-se peste spătarul scaunului. Aubrey simţi mirosul slab şi demodat al parfumului ei şi îşi aminti că şi mama ei îl folosea deseori. O bătu uşor pe mâna pe care o ţinea pe umărul lui, iar Marian nu fu iritată de atingere, deşi era sigur că ea înţelesese motivul.

— Cine e? întrebă Marian, îndreptându-se.

— Adu-mi lupa. E în sertarul biroului.

Cererea fusese făcută parcă împotriva voinţei lui, ca şi cum ar fi fost forţat să-şi recunoască vârsta. Ea i-o aduse. Feţele din fotografie, neclare din cauza ploii şi a focalizării proaste, apărură mărite şi distorsionate, ca în nişte oglinzi deformante.

— Da. Categoric, concluzionă Aubrey.

— Îl cunoşti? Eu, nu.

— E din lumea mea, fată dragă, nu din a ta. Din lumea mea.

Vocea lui avea o nuanţă de asprime, chiar de dezgust.

Marian luă fotografia şi se întoarse pe scaunul ei, examinând faţa pe care o indicase Aubrey. Palidă din cauza ploii, uşor neclară din cauza grăsimii datorate vieţii bune şi a fotografiei prost făcute. O faţă dură, energică. Ochi pali, inexpresivi, deasupra unor pometi mari, a unei bărbii lungi, o şuviţă de păr cărunt.

— Numele lui e Fraser, spuse Aubrey. E un fost agent de teren din serviciul meu. Destul de bun şi experimentat. Un fost ofiţer de informaţii, cu nişte talente particulare, chiar speciale.

— Nu-l placi? A lucrat pentru tine?

— Cât de puţin a fost posibil. Altora însă le plăceau metodele lui… destul de directe. Mulţi agenţi preferau să nu lucreze cu el, dacă puteau evita asta. Instinctul lui de supravieţuire putea învinge toateacelelalte priorităţi – inclusiv viaţa colegilor săi.

În ciuda răcelii relatării lui şi a tonului evident dezgustat, pe faţa lui Aubrey se putea citi o plăcere visătoare.

— Patrick Hide, de care poate că m-ai auzit vorbind…

— La nesfârşit. Apropo, ce mai face fiul tău demult pierdut?

Aubrey fu gata să se bosumfle, apoi zâmbi.

— Presupun că prosperă în Colonia Penală din Australia. A scăpat, în sfârşit, de mine… Dar pe tine te interesează Fraser. Hyde nu ar fi lucrat niciodată cu el, sub niciun motiv.

— De ce?

— Fraser era un psihopat. Este, încă.

— În Serviciul Secret?

— Multe dintre talentele lui erau exact ceea ce se cerea. Avea întotdeauna succes, era eficient. Nu toţi agenţii au aceeaşi îndemânare, nici aceeaşi personalitate. Fraser era unul din merele cu adevărat stricate, pe care le puteam folosi, în numele Guvernului Maiestăţii Sale Britanice şi în apărarea teritoriului ţării. În ciuda dezaprobării tale!

— Atunci…? întrebă ea, încă şocată, ca un copil.

— Atunci e posibil ca prietenul tău să nu fi devenit

dependent de heroină decât ieri.

Se foi pe scaun, ca şi cum ar fi fost dornic de activitate, chinuit de nerăbdare.

— O să fac nişte cercetări, Marian. O să încerc să aflu cu ce se ocupă înfricoşătorul Fraser în domeniul particular bine plătit, de când a părăsit serviciul.

— Când s-a întâmplat asta?

— Acum doi sau trei ani, poate chiar patru. Trebuie să verific.

— Şi crezi că…? începu Marian, şi se opri.

Corpul lui Michael Lloyd, zăcând pe covorul nou, văzut prin deschizătura cutiei de scrisori, ca o scenă de film panoramic arătată la televizor. Simţea nevoia să plângă şi furie, în egală măsură.

— Dacă asta cred? Hm… poate că da. Dacă patronii lui Fraser, oricine ar fi ei în prezent, au considerat că prezenţa tânărului tău prieten reprezenta o ameninţare… atunci Fraser ar fi aplica exact una din metodele lui directe, ca să închidă uşa cu o finalitate cât mai mare. Da… Fraser este capabil, cu siguranţă, să-l fi ucis pe prietenul tău.

Capitolul 4
FANTOME ÎN MAŞINI

Pentru moment, biroul lui era un spaţiu înghesuit şi prăfuit, care avea nevoie de revopsire, şi care era situat aproape de acoperişul Departamentului de Comerţ. Vederea de la unica fereastră – blocată în poziţia închis şi prevăzută cu plasă de sârmă împotriva porumbeilor – era mărginită de Monumentul Washington şi de Casa Albă. Nefiind un „animal politic”, Gant fusese surprins că primise o cameră cu o astfel de panoramă. Biroul în sine indica mult mai clar statutul lui scăzut, de angajat federal.

Se întoarse, cu mâinile în buzunare, cu spatele la fereastră şi la lumina soarelui care se revărsa peste Ellipse şi peste acrii ei de iarbă, făcând Monumentul să pară de un alb strălucitor ireal. Pe birou se aflau rapoarte care îi solicitau atenţia, deşi niciunul dintre ele nu era urgent. Majoritatea

erau copii îndosariate ale rapoartelor despre accidente, înaintate cartierului general al Biroului de Investigare a Accidentelor, de către unităţi de investigare din diverse state ce aveau o legătură vagă cu NTSB. Îşi trecu mâinile prin părul tuns scurt, având un sentiment de frustrare copilăresc de acut, de iraţional. Se întorsese la un gen de privare de sentimente – rezerva de plutire a existenţei lui zilnice – după zborul cu *494* şi aterizarea forţată. Nu băgase în seamă reportajele din ziare şi de la televiziune, pe care Vance, în schimb, le hrănise şi le iniţiase. Acela era în întregime premiul lui Vance.

Cele două avioane *494* ale lui Albuquerque Airlines zburau din nou, pe jumătate pline, deşi cele două avioane pe care Burton le avea în Europa recâştigau încrederea oamenilor ceva mai încet... chiar dacă nu aveau sistemul computerului pentru combustibil care se defectase. Vance schimbase subcontractorul în mod public, la televiziune, revenind la un sistem al computerului pentru combustibil mai vechi, care era ceva mai puţin eficient, dar care avea un dosar de curse efectuate. Totodată, îl dăduse în judecată pe fabricantul vinovat, tot public, pentru milioane de dolari. Mass-media se angajase în cursă. Vance era din nou asaltat, ca un star sportiv plătit extrem de bine, şi lor le plăcea asta.

94

Gant nu savura modul în care era exploatat propriul lui rol, prin imagini din Vietnam şi cu el în uniformă, prin relatări fragmentate ale carierei lui în timpul Războiului Rece. Un *MiG-31, Firefox,* stând în Skunk Works, la Burbank, legat la sol, cu piesele fuzelajului sprijinite pe schelet ca aripile rupte ale unui cărăbuş uriaş. Alte imagini, cu un avion de vânătoare *MâL,* referinţe la *Winter Hawk.*

Oprise televizorul şi se ridicase să mai ia o bere din congelator, regretând că fusese folosit de Vance. Regretând, poate şi mai mult, că îşi desfăcuse noua personalitate doar ca să o găsească înfăşurată pe corpul unei mumii, şi atâta tot... Sub învelişul biroului lui, al slujbei, secretarei din camera şi

mai mică de alături, al carnetului de cecuri, totul se transformase în praf atunci când fusese supus din nou experienţei zborului, pericolului, talentului lui deosebit, atunci când era vorba de vehicule zburătoare. Simţea gustul prafului în gura uscată. Fusese o prostie, *o adevărată prostie,* că se întorsese, că se pusese singur în situaţia…

Intercomul bâzâi.

Atunci când părăseşti o fermă, se gândi Gant cu amărăciune, nu te întorci în ea duminica, sau de 4 Iulie. Pur şi simplu trebuie să o uiţi.

— Da?

— Agentul Melntyre de la FBI a venit să vă vadă, domnule.

Gant se strâmbă şi spuse:

— Condu-l înăuntru, doamnă Garcia.

Îşi ocupă din nou poziţia de lângă fereastră, cu mâinile în buzunare, mânecile suflecate, cu umerii puţin încovoiaţi, ca şi cum s-ar fi aşteptat la un atac din spate. Pe pajiştea din faţa Departamentului de Comerţ se vedeau veveriţe cenuşii. Auzi uşa închizându-se în spatele lui Melntyre şi simţi duşmănia entuziastă pe care omul de la FBI o adusese în biroul mic.

— Eşti foarte apreciat de NTSB, nu-i aşa, Gant?

Clădirea FBl-ului se afla în faţa Departamentului de Justiţie, peste drum de Pennsylvania Avenue. Se spunea că asta. Era una din ironiile bunei guvernări.

— Ce vrei, Melntyre? Sunt ocupat.

— Sigur, văd asta.

Un scaun hârşâi pe linoleum şi greutarea lui Melntyre îl făcu să scârţâie în semn de protest, când acesta se aşeză. Se auzi clichetul unei brichete şi Gant simţi mirosul fumului de ţigară.

— Nu, nu mă deranjează dacă fumezi, murmură el.

— Eşti o adevărată binefacere, Gant.

Se întoarse cu faţa spre Melntyre. Trăsăturile acestuia, teşite şi dreptunghiulare, străluceau din cauza căldurii din cameră şi a unei

satisfacţii nedezvăluite. Nasul era prea mic pentru mărimea feţei, cocoţat ca o primă încercare, nereuşită, a unui sculptor de a respecta proporţiile, sub ochii înguşti şi în mijlocul cutelor adânci, neimpresionabile. Gant se aşează în spatele biroului său plin.

— OK – ce vrea Biroul? Vrei să cercetezi cariera mea, dosarul de votare – ce anume?

Melntyre clătină din cap.

— Ceva mai recent, Gant. Ceva între tine şi Vance. Vance escrocul.

— Mi-am făcut meseria.

Melntyre flutură mâna cu care ţinea ţigara.

— Şi ai fost bine plătit pentru asta.

Gant se încruntă.

— Nu am căutat publicitate. Am descoperit doar de ce s-a prăbuşit un avion, Melntyre. Ca slujitor public.

Melntyre scoase o foaie de hârtie împăturită din buzunarul de la piept şi o netezi pe birou, după care o întoarse astfel încât Gant să o poată citi. Era o declaraţie bancară.

— Vezi ce am vrut să spun prin „bine plătit”? Ultima depunere…? Din contul lui Vance Aircraft, la First Arizona. O sută de mii de dolari. Plătiţi ţie, *ca slujitor public.*

Gant îl privi rece.

— Ticălosule.

Melntyre clătină din nou din cap.

— Nu e o înscenare, Gant. Vance ţi-a transferat o sută de mii ieri. Nu ştiai? Pentru că l-ai scos din cârligul bancherilor – sau e partea ta din fondurile federale de care am vorbit mai înainte?

Melntyre zâmbea larg acum.

— Isuse, nu mi-aş dori să fiu nevoit să explic asta la televizor! Ai fi şi mai timid decât erai după ce ai adus avionul acela la sol.

Se aplecă în faţă şi continuă:

— Biroul poate scoate un caz din asta, Gant – unul care să te lege de Vance. Vom începe servindu-ţi o citaţie – *Comitetul Senatului* îţi va trimite una, cerându-ţi să depui mărturie la

audierea referitoare la afacerile lui Vance... în timp ce Biroul va continua să sape. Mormântul tău.

Melntyre îl privea cu răutate. Gant ştia că propria lui postură era de agresivitate învinsă, aceea a unui băiat de la ţară privind un lan de porumb culcat la pământ de furtună – învins numai pentru că nu se aşteptase deloc la asta. Vance trebuia să dovedească întotdeauna că îi oferea mulţumirile lui, iar el să înţeleagă că o făcuse. Exact asta reprezentau cei o sută de mii, daţi fără să se gândească la consecinţe

sau la decenţă. Un „mulţumesc" care să-i permită să-şi cumpere lucruri care să-i amintească de recunoştinţa lui Vance.

Încercarea Barbarei de a se arăta îngrijorată pentru el, de a se interesa de viaţa lui actuală, fusese la fel de sâcâitoare, dar mai puţin dăunătoare. Nu-l făcea să pară un infractor. Plata însă, da.

— Ce pot să spun? blufa Gant. Poate că am biletul de loterie pe undeva prin apartament?

— O adevărată binefacere, aşa cum am spus.

Satisfacţia lui Melntyre era totală. Putea, măcar o dată, să adopte o superioritate morală. Gant o dăduse în bară, primind *mită.* Omul îşi gusta plăcerea. Melntyre clătină din cap.

— E un drum lung, în cădere, de la erou la „găinar". La a primi mită, zise el ridicându-se în picioare. Poţi păstra declaraţia bancară. E o copie Xerox. Oh, cât de mult o să-mi placă să te privesc căzând, Gant! anunţă el, vocea umflându-i-se, ca şi pieptul, de un fel de mândrie perversă. O să aterizezi mai greu decât ai făcut-o acum două zile – şi de data asta nu o să mai ieşi din epavă, băiete – poţi fi sigur!

Se opri la uşă, dar nu mai avea ce spune. Triumful lui era suficient de total ca să-i asigure o ieşire grozavă. Gant privi uşa închizându-se în spatele lui Melntyre şi apoi îşi lăsă încet capul în mâinile, făcute cupă. Printre coatele sprijinite pe masă, declaraţia bancară îl privea fix.

— Prostule, ticălos prost, murmură Gant. Tâmpit de frunte, „made-in-America” ce eşti, Vance!

Resturile ţigării lui Melntyre mocneau în scrumiera de tablă, care făcea reclamă pentru Budweiser Lite. Fumul se ridica în cameră ca un semnal de avarie de la o navă îndepărtată. Dintr-odată, corpul mumiei prezentului lui nu mai era de dispreţuit, ca un cec al asistenţei sociale care putea să-l ţină pe linia de plutire. Să-l ajute să subziste, alături de timbrele pentru mâncare de la meciurile de fotbal şi ale weekend-urilor la munte... Aveau să-l jupoaie şi de ultimele rămăşiţe de viaţă: slujba, salariul, reputaţia rămasă. Toate aveau să dispară. Nu avea nimic de care să se agaţe, nimic...

— Da, înţeleg. Nu, nu se putea anticipa, fu de acord David Winterbome, cu telefonul fără fir lipit de obraz, privind Eaton Square care se întindea sub balconul lui.

Uşile-fereastră erau deschise şi aerul era încă proaspăt după ploaia de la începutul dimineţii.

— Absolut. Nu, nu cred că un proces ar avea mari şanse de succes, dar ar fi mai bine să vorbeşti cu avocaţii. Mulţumesc, Al. Ţine-mă la curent.

97

Lăsă telefonul să cadă pe şezlongul sculptat acoperit cu brocad, pe spătarul căruia se sprijinise ca să urmărească traficul avansând prin scuar. Una din vecinele lui mai în vârstă, văduva unui agent de bursă, îşi plimba prin grădină câinele ridicol de mic, intrând şi ieşind din umbra punctată a copacilor. Se prinse de bărbia netedă cu 6 mână, cealaltă ţinând-o peste pieptul halatului.

„Des Moines Instruments”, în care *Winterborne Holding* era deţinătorul majoritar de acţiuni şi care furnizase sistemul computerului pentru avionul lui Vance, îl sunase cu o frecvenţă din ce în ce mai enervantă, în ultimele două zile şi nopţi. Defectul de nedetectat al cipurilor computerului pentru combustibil fusese descoperit. Îngustă ochii, cu o neplăcere furioasă. Fostul *ginere* al lui Vance era, *întâmplător,* un pilot

remarcabil. După ce Vance supravieţuise aterizării dificile şi descoperiseră că combustibilul fusese evacuat la comanda computerului, chiar dacă instrumentele nu arătau nimic, Vance îi scosese pe *„Des Moines Instruments”* din consiliu, se dusese la un alt furnizor, îşi pusese în aplicare farmecul lui deosebit şi aerul de autoritate datorat presei naţionale – şi îşi salvase compania.

Pentru moment, cel puţin.

Winterborne aruncă o privire slujnicei care îi adusese micul dejun în salon, pe o tavă, şi îl aşeza pe masă, lângă altă pereche de uşi-fereastră. În spatele ei era uşa bibliotecii – şi faxurile şi VDU-urile la care, apăsând câteva butoane pe tastatură, putea juca cel mai nou joc video. Putea să stea în faţa ecranului şi să urmărească cum averea lui dispărea. Acţiunile lui *„Des Moines Instruments”* scăzuseră atât de mult, încât era posibil să nu-şi mai revină niciodată. Acţiunile la *Aero UK* erau aproape fără valoare şi cele la *Winterborne Holding,* conglomeratul *lui* fuseseră afectate. Nu doar uşor „zgâriate”, ci rănite serios, poate chiar fatal. În patruzeci şi opt de ore, valoarea totală a conglomeratului scăzuse cu şaptezeci de milioane, poate chiar cu o sută... şi continua să scadă.

Mâna îi tremură pe bărbie, dar reuşi să o facă imobilă, printr-un efort de voinţă.

Cele două *494* ale lui Tim Burton erau încă aproape goale, făcând curse în Scandinavia, dar aceasta era o alinare foarte jalnică. Perspectivele lui Burton se luminau, deşi încet. *494* era un avion reabilitat pe scară foarte mare – şi era *ieftin,* spre deosebire de *Skyliner.*

Luă din nou telefonul şi formă un număr, în timp ce se îndrepta spre masă. Fraser răspunse aproape imediat.

98

— Va trebui să vorbeşti din nou cu omul nostru, spuse Winterborne. Ceea ce a făcut pentru noi cu sistemul computerului pentru combustibil a fost o chestie deşteaptă, dar nu suficient de deşteaptă.

— De acord. Nu putea să anticipeze…

— Poate că nu. Totuşi, nu e suficient de bine. Cred că omul nostru ar trebui să fie *la faţa locului,* data viitoare.

— Viitoare? Cum, ce?

— Există două avioane de acelaşi tip care zboară în Scandinavia.

— Nu au acelaşi sistem la bord.

— Nici nu. Vreau acelaşi lucru, Fraser. Ci ceva care să fie cu adevărat nedetectabil. Vorbeşte cu omul nostru.

— Cât timp am? Şi ce sumă am la dispoziţie?

— Două zile. Şi oricât de mult costă, în limite rezonabile.

— OKI O să vă pot raporta în această seară.

Winterborne puse jos telefonul, examinând deja sentimentul de euforie pe care-l încercase în timp ce vorbea cu Fraser. De obicei era nervos, în mod instinctiv, ca şi cum răspunsurile erau imature şi periculoase pentru el. Şi totuşi, se părea că nu exista o altă soluţie, se gândi el, ungând cu unt un triunghi de pâine prăjită. *Încă* un *494* trebuia să se prăbuşească, Vance trebuia condus spre faliment… Acţiunile pe care le achiziţionase recent în două din cele mai mari companii de zboruri Charter aveau să-i ofere mijlocul necesar pentru ca să insiste pentru închirierea unei. Mici flote de *Skyliner.* Odată ce avionul intra în serviciu, odată ce se răspândea vestea, *Skyliner*-ul putea fi încă salvat. *Dacă* era în competiţie numai cu noul avion Boeing, care urma să fie produs în următoarele douăsprezece sau optsprezece luni, preţul pieţii putea deveni ceva real, până atunci. *Dacă* avionul mare şi ieftin al lui Vance era îndepărtat din scenă.

Strânse din dinţi din cauza amărăciunii plăcute a marmeladei groase, în timp ce se aşeza în faţa farfuriei cu kedgeree*. *Chinky se joacă din nou de-a gentlemanul englez…* O altă denumire batjocoritoare de pe vremea şcolii. Îi apăreau în vise, mai ales atunci când era încordat, nesigur, frământat.

Începu să mănânce din farfuria cu kedgeree pregătită de menajeră. Deschise paginile roz şi sobre ale ziarului. Preţurile scăzuseră şi mai mult pentru *Aero UK, Winterborne Holding,*

pentru o duzină de alte companii în care avea investiţii mari şi o influenţă puternică. Evenimentele erau o serie de explozii sub fortificaţiile sale – explozii la care reacţionase prea încet şi nedecis. Ar fi trebuit

kedgeree = fel de mâncare indiană din peşte, orez şi ouă (n. tr.).

să cumpere acţiuni pe piaţa companiilor de „Charter” mult mai devreme, ca să protejeze *Skyliner-u*l. Nu ar fi trebuit să creadă protestele politicienilor cu privire la alegerea elicopterului de către Ministerul Apărării. Se lăsase periculos de expus virusului pierderii încrederii faţă de el în City şi în mijlocul instituţiilor.

Până acum. Fraser trebuia să i-l cumpere pe omul care avea să-l facă să câştige timp. Şi să-i îndepărteze pe *494,* Vance şi Burton din joc.

* * *

— Ei bine?

Era nerăbdătoare ca un copil, în timp ce el îşi ridicase o mână, într-un gest simulat de implorare pentru răbdare.

— Haide, Kenneth – ce ai aflat despre domnul Fraser?

— Draga mea *fată* – nu o să înţeleg niciodată cum face faţă tatăl tău nerăbdării tale!

Apoi, continuă, răutăcios:

— Mai vrei cafea, Marian?

— Dă-i drumul! *Nu* ceştii cu cafea.

— Ah!

Aubrey îşi aprinse prima din cele aproximativ şase ţigări pe care şi le permitea zilnic – prima şi, totodată, maximul absolut pe care l-ar fi tolerat doamna Grey – în competiţie cu aerul de vară ce pătrundea pe fereastra deschisă, printre florile mereu proaspăt tăiate.

— Gata. Răbdarea e de aur.

Stăteau aşezaţi pe două fotolii, lângă uşi le-fereastră deschise. Zgomotul traficului era estompat şi se simţea, în realitate sau în imaginaţie, mirosul trandafirilor din Park. În

ciuda nerăbdării ei, se bucura de compania lui Aubrey, de familiaritatea şi siguranţa camerei.

— Domnul Fraser al nostru a fost extrem de ocupat de când a părăsit serviciul, cu puţin peste trei ani în urmă. *Exact* înaintea notei de trecere în şomaj…

Îşi plimbă degetele pe foaie.

— Poziţiile lui au fost de genul celor obişnuite, continuă Aubrey, clătinând din cap. Statele din Golf, păzind şi satisfăcând paranoia unor şeici nealeşi, dar care înotau în petrol… Cambodgia… tipul aşteptat de asociaţia nelegiuită cu Khmerii Roşii şi cu alte organizaţii nemenţionate, pe care Ministerul de Externe le-a sprijinit din când în când, sau s-a mulţumit să le ignore.

Trăsăturile lui bătrâne se încreţiră şi mai mult, în semn de dezgust.

100

— Întotdeauna ai fost atât de moral? îl întrebă Marian, cu o oarecare asprime.

— Nu. Este luxul unui bătrân – care are drept martor o viaţă întreagă că imoralitatea nu rezolvă problema.

— *Touche* – o lovitură, o lovitură eficientă.

— Deci, şapte sau opt luni în Cambodgia, apoi o fugă până în Singapore. Ducând o viaţă de epicurean, în timp ce, aparent, îşi cheltuia veniturile din Cambodgia obţinute prin mijloace necinstite. Şi, cu aproximativ un an în urmă, întoarcerea în Europa.

Ridică privirea şi îşi ajustă ochelarii.

— Ca să facă ce anume – mai exact?

— Ca de obicei. Să contacteze sau să mijlocească diverse afaceri suspecte cu arme, ceva spionaj industrial…

Aubrey suspină.

— Omul trebuie să se ducă acolo unde e de lucru, continuă el acid. Chiar dacă pentru asta trebuie să meargă pe partea proastă a drumului.

— Deci, în ansamblu, te bucuri că prietena lui Hyde a dat de bani şi l-a salvat pe *el* de acest gen de lucruri.

— În ansamblu, da.

— Cine l-a angajat pe Fraser în prezent? Comisia?

— Nu, din câte îmi dau eu seama, zise el şi zâmbi. Deşi s-ar putea să fie numai o problemă de timp… Se pare că nimeni nu ştie. E evident că e vorba de cineva de la acea întâlnire. E directorul unei companii noi, aici, în Londra – *Complete Security.* Spionaj industrial, fără îndoială, şi pază de corp pentru cei bogaţi, corupţi, paranoici. Probabil şi arme. Oricum, asta e doar o speculaţie. Sfera lui de operaţiuni pare să fie Marea Britanie şi Europa. În prezent.

— Cine deţine *Complete Security'?*

Aubrey clătină dinacap.

— Nimeni nu ştie. În principiu, angajaţii sunt alţi tipi ca Fraser.

Făcu o pauză şi apoi spuse:

— Nu sunt oameni prea plăcuţi, Marian. Te avertizez, fii prudentă. Foarte prudentă, dacă Fraser este responsabil, într-adevăr, de moartea tânărului tău prieten.

— Nu există prea mulţi suspecţi, nu?

Aubrey clătină din nou din cap, scuturând scrumul ţigării. Draperiile drepte se mişcau încet datorită brizei ce venea din Park. Din nou iluzia parfumului de flori.

— Deci? Trebuie să reuşesc să descopăr cine a fost, fără să mă apropii în vreun fel de Fraser, nu?

— Eşti hotărâtă să faci asta?

— Michael mă ajuta pe mine.

— Nu tu i-ai provocat moartea.

— Nu e chiar atât de uşor de îndepărtat gândul. *Teoria* mea l-a ucis – cred. Aşa ţi se pare rezonabil?

— Nu. Fraser nu are nevoie de un motiv prea serios, înainte să hotărască să elimine pe cineva.

Marian se cutremură.

— Îmi pare rău draga mea, dar trecutul meu este trecutul meu – şi trecutul ţării, într-o mică măsură. Lucrurile au fost făcute… Tânărul Lloyd doar a fost acolo, şi asta a fost

suficient.

— Dar probabil că au ceva foarte serios de ascuns, cei care l-au angajat. De ce nu ar fi valabilă versiunea mea relativ la ce pun ei la cale…?

Se opri, cu gura deschisă.

— Exact, zise rece Aubrey. O companie britanică, un prieten al tău din copilărie, un fabricant de avioane francez puternic, doi funcţionari seniori europeni. Unul dintre ei – sau mai mulţi – au comandat o crimă, cu mai multă seninătate decât aş fi făcut-o eu vreodată. Acum, poate îţi înţelegi dilema, şi pericolul în care e posibil să te afli. Raportul poliţiei a spus moarte accidentală, la fel şi ziarele. Incidentul este închis. Nu ai niciun motiv să faci cercetări. Dacă o faci, îl vei informa pe stăpânul lui Fraser că ai nişte informaţii periculoase pentru el. Am fost clar?

Se aplecase în faţă pe scaunul lui, mâna lui bătrână strângând-o de încheietură la fel de tare ca gheara unui şoim.

— Eu nu am puterea – şi nici oamenii – ca să veghez asupra siguranţei tale. De aceea, te avertizez să nu-i dai lui Fraser sau patronului lui nici cea mai mică aluzie referitoare la bănuielile tale. Pentru că, dacă ai dreptate, draga mea, şi există o corupţie serioasă şi o deturnare masivă a fondurilor EU, atunci s-ar putea să fie implicaţi *toţi* oamenii de la acea întrunire, inclusiv David Winterbome!

Îi eliberă încheietura. În timp ce şi-o freca, ca să calmeze durerea, Marian înclină din cap şi zise:

— M-am gândit deja la asta. Dar cum m-aş putea opri?

— Cred că trebuie, Marian. Vorbesc foarte serios. Dacă s-a întâmplat asta, în curând se va termina. Proiectul e încheiat, chiar dacă e un eşec. *Times* de azi-dimineaţă crede că *Aer o UK* se va prăbuşi sau va fi preluată…

— Acesta nu e un motiv să mă opresc! izbucni ea. Mai ales dacă ei sunt nişte escroci…

— Fraser este un actor în această piesă. Stai departe de Fraser, te implor. Orice ai face – *nu face nimici*

Era după-amiază târziu, când Fraser opri maşina închiriată la câteva sute de metri depărtare de locuinţa de fermier franţuzească. Ieşi din interiorul cu aer condiţionat al Renault-lui, în căldura înmiresmată ce părea să emane din livada mică, din panta terenului, din dealurile şi copacii întunecoşi şi grupaţi din spatele casei. Strickland nu se vedea nicăieri.

— E aici, nu? îl întrebă Fraser pe însoţitorul lui.

Francezul înclină din cap.

— L-am sunat imediat după ce am vorbit cu dumneavoastră. A spus că va fi aici toată ziua.

— Probabil că ne priveşte prin vizorul telescopic al unei carabine, murmură Fraser.

Tânărul francez îşi dădu pe spate părul negru şi lung, şi râse.

— Are vreun motiv să fie atât de nervos cât sugeraţi?

— Nu. Haide, să mergem să-l vedem!

Deschiseră poarta din gardul de lemn care înconjura cei aproximativ doi acri care aparţineau proprietăţii. Fraser era încă înţepenit în urma zborului de la Bordeaux şi a călătoriei de o oră cu maşina. Resimţea, totodată modul imperativ şi concediat în care Winterborne îşi formulase ordinele, cerând succes. Francezul, Roussillon, îl aşteptase la aeroportul Merignac, unde venise cu avionul, direct de la Paris. De fapt, amândoi executaseră, pur şi simplu, ordinele lui Winterborne, chiar dacă Roussillon era angajatul contrainformaţiilor franceze.

Dordogne se întindea şi urca abrupt, în jurul proprietăţii. Dealurile se înălţau, îngrămădite, terenul cobora spre fâşiile înguste ale meandrelor râurilor. Un grup de sate micuţe erau împrăştiate în jur, strângându-se sub dealurile pline de copaci întunecoşi sau pe lângă râuri. Exista o senzaţie de abundenţă, şi totodată de sălbăticie.

Strickland apăru în pragul uşii casei, scoţându-şi de la ochi o pereche de ochelari cu rame de sârmă şi ţinându-şi ochii întredeschişi din cauza soarelui de sfârşit de după-amiază. Nu era înarmat, dar îi urmărea atent, până când ochii lui miopi îl recunoscură pe Fraser. Corpul solid era într-un contrast ciudat

cu tăcerea lui liniştită şi cu modul în care îşi frecă ochii, cu capul într-o parte, într-o manifestare de curiozitate moderată, inofensivă. Apoi se trase într-o parte, serviabil, făcându-le semn să intre în casă. Pantofii din piele scumpi ai francezului bocăneau pe dalele reci ale podelei.

Mirosea a flori, lemn, ceară. Strickland îşi ţinea casa la fel de curată cum ar fi făcut orice gospodină mândră. Îi urmă înăuntru, făcând din nou semn, fără să rostească niciun cuvânt, spre scaunele

cu spătar înalt, din lemn, care se aflau în jurul mesei grele. Zona bucătăriei se continua într-un salon pe pereţii căruia se aflau rafturi cu cărţi şi gravuri. Un covor gros, cu franjuri, acoperea dalele de piatră. Ferestrele, înalte şi înguste, aveau vederea spre cel mai apropiat sat, cocoţat pe panta unui deal. Fraser se aşeză şi Roussillon, cu o faţă amuzată, se aşeză vizavi de el.

— Cafea – ceva mai tare? întrebă Strickland, agitându-se deja ca să umple un ibric de pe suprafaţa mesei. Accentul lui rămăsese american, uşor sudic în intonaţie, iar vocea era plăcută şi politicoasă, ca a unui mormon.

— Cafea pentru mine, spuse francezul.

— Bere.

— Sigur.

Strickland îşi aplecă corpul înalt şi musculos spre frigider. Turnă bere într-un pahar, în timp ce apa din ceainic începu să fiarbă. Întorcându-se spre oaspeţii săi, spuse, pe un ton apologetic:

— Am citit relatările din ziare.

Avea un zâmbet de băieţandru, autodezaprobator.

— Nu am luat în calcul un pilot cu un astfel de intuiţie. Sincer să fiu, nu m-am gândit deloc la Gant.

Pregăti cafeaua pentru el şi Roussillon, după care se aşeză alături de ei, la masă. Fraser îl privea pe Strickland cu atenţie, ca şi cum i-ar fi scăpat o metamorfoză bruscă a omului. Totuşi, Strickland continua să ridice din umeri în semn de

scuză şi să zâmbească afabil. Toate întâlnirile lui Fraser cu americanul, fără nicio excepţie, îl lăsaseră şi mai nedumerit decât înainte. Tipul omora oameni, dar se comporta ca un pastor – şi nu se vedea nicio urmă de ipocrizie. Poate că explicaţia consta în faptul că Strickland ucisese întotdeauna oameni aflaţi la mare distanţă, oameni pe care nu-i văzuse niciodată.

— Ce pot face pentru voi? întrebă el în cele din urmă, deşi fără să sugereze în vreun fel că se săturase să-i aştepte pe ei să vorbească.

— Să repeţi performanţa, declară Fraser, terminându-şi berea.

— Mai vreţi?

— Mulţumesc.

Când Strickland se întoarse cu o altă cutie de bere. Fraser spuse:

— Şeful meu are nevoie de încă un accident tragic.

— Cât de curând?

— Repede.

— Eu nu urmăresc de obicei piaţa de mărfuri, decât în ceea ce priveşte portofoliul meu, explică Strickland, dar telefonul dumneavoastră nu m-a prins nepregătit. Preţul este de două sute de mii. Nenegociabil.

104

— Trebuie executată la faţa locului.

Strickland păru alarmat. O pisică mare, cu pete negre şi albe, apăru pe fereastra bucătăriei şi îşi coborî labele din faţă în chiuvetă ca să bea apă, rămânând cu labele din spate pe pervaz.

— Eu nu lucrez aşa.

— De obicei, nu. Dar nici două sute de mii nu este o taxă normală. Şi mai e vorba şi de presiunea timpului, prietene.

Sesiză chiar şi el că accentul îi. Devenise mai pronunţat, în timp ce vocea era mai dură. Strickland nu păru impresionat de ameninţarea implicită.

— De ce această grabă? OK, nu e nevoie să-mi răspundeţi.

Conturi şi acţiuni. Pierdere de sânge, chiar hemoragie internă. Da, va fi nevoie să mă grăbesc… dar eu nu lucrez aşa. E prea… dezordonat.

Roussillon murmură:

— Poate fi vorba de mai mulţi bani – poate chiar de încă cincizeci.

Strickland îi aruncă o privire scurtă lui Fraser şi îşi dădu seama că cei doi bărbaţi nu se angajau într-un truc al negocierii. Fraser era surprins.

— Din banii pentru cheltuieli mărunte, Michael? rânji el. Nu ştiam că DST-ul îl susţine cu bani pe patronul meu, altfel aş fi păstrat ceva şi pentru mine, râse el.

Ofiţerul de contrainformaţii francez zâmbi şi ridică din umeri.

— Vreau ca domnul Strickland să-şi dea seama că-l apreciem, Robert. Măcar atât.

— Şi, oricum, *Balzac-Stendhal* va plăti preţul. Nu o să ieşiţi în pierdere.

Strickland se ridică de pe scaun şi se duse la fereastră. Începu să mângâie absent pisica, care era încă pe jumătate cufundată în chiuvetă, lingând picăturile de apă de pe robinet. Torcea, în ţimp ce lingea. Fraser se gândi că era ceva şovăielnic în poziţia lui Strickland, ceva ce sugera vag o dispută interioară, violentă şi intensă. Apoi se întoarse cu faţa spre ei.

— Trei sute de mii. Pentru o operaţie la faţa locului – şi anume o operaţie care nu va putea fi descoperită, nici măcar de cineva atât de inteligent ca Gant.

— Acesta e numele pilotului pe care l-a folosit Vance, nu-i aşa?

Strickland aprobă din cap.

— Da. Şi este şi investigator de accidente. S-ar putea să apară din nou în scenă. De data aceasta nu o să uit asta.

— Îl cunoşti? A fost şi el în CIA?

— Din când în când. Atunci când era nevoie de un zbor.

— Oh, da. Mi-l amintesc acum. Unul dintre operatorii cowboy ai lui Aubrey. Lucram pentru biroul din Orientul îndepărtat pe atunci. Mă întrebam unde mai auzisem numele.

— Ar trebui să încerci să citeşti ziarele cu informaţii, în loc de reviste cu nuduri, comentă Roussillon. Astfel de lucruri le poţi afla din ziare.

— Când trebuie încheiată operaţiunea?

— În două zile – cel mult trei.

— Atât de repede? spuse Strickland gânditor, lovind cu degetele lui mari în suprafaţa zgâriată şi plină de noduri a mesei frecate cu peria.

După câteva clipe, declară:

— Lucram la nişte îmbunătăţiri pentru acea defectare a computerului pentru combustibil.

— Dreptul de autor îţi rămâne ţie, conform contractului.

— Ca întotdeauna. Am avut una sau două idei, de când m-am întors. Nu aţi vrea să vă faceţi comozi? Daţi-mi o oră sau două şi o să vă dau un răspuns definitiv. Dacă o pot face, atunci accept, pentru trei sute de mii. Dar aş vrea să fiu sigur. Serviţi-vă cu bere, cafea, cu orice altceva doriţi. Rămâneţi la cină?

Se îndreptă spre uşă, după care adaugă:

— Lucrările pe care mi le aduceţi sunt î ntotdeauna provocatoare, îmi place asta. Nu va dura mult…

Fraser îl privi dispărând pe uşă. Soarele amurgului pătrundea inocent în bucătărie, înconjurând ca o aură blana pisicii, care îl urmă pe Strickland spre un hambar mare, acoperit, din spatele casei.

— Să o fac eu pe mama? întreb Fraser, făcând semn cu ibricul spre Roussillon.

— *Merci, mort ami,* spuse Roussillon, întinzându-se. Mă simt atât de bine aici, observă el, căscând şi unindu-şi mâinile deasupra capului. Ca şi cum ar fi casa bunicii mele.

— Şi nu a unui psihopat care e un geniu al sabotajelor? Ştiu ce vrei să spui…

Ibricul începu să scoată aburi.

— A fost spre norocul sectorului particular că CIA nu a

putut *dovedi* niciodată că el şi-a aruncat în aer Şeful de Sector, cu o bombă în maşină. Mă întreb cu ce îl supărase tipul?

— Poate că nu-i plăceau pisicile?

— Ar fi fost un motiv suficient, fu de acord Fraser. Întotdeauna m-am simţit în preajma lui Strickland, ca lângă o cobră politicoasă,

zise el râzând. Crezi că s-ar simţi ofensat dacă am verifica ce e sub maşină, la plecare?

Îi întinse lui Roussillon cafeaua şi sorbi şi el din a lui.

— Noroc. Pentru el – şi pentru noi. Şi pentru *sectorul particular.* Pentru iniţiativa privată.

— Ah, Fraser, cum aş putea să mă alătur unui astfel de toast? Eu sunt un slujbaş al statului.

— În primul rând, în ultimul, şi pentru totdeauna?

— Bineînţeles.

— Dacă aş fi lucrat pentru un serviciu ca DST-ul, cred că aş fi rămas şi mi-aş fi aşteptat pensia.

Sorbi din nou din cafea şi continuă:

— E atât de uşor când apărarea domeniului – *territoire* – şi interesului naţional coincide perfect cu ceea ce doresc toţi oamenii de afaceri. Atunci când serviciul de securitate poate face orice vrea, atâta timp cât e în interesul unui alt „broscar”!

Roussillon se încruntă.

— Noi îi avem pe protestanţi, totuşi, zise Fraser. Puritanism, conştiinţă, vină. Şi oricât de mult ai încerca să-i ţii la distanţă de munca de spionaj, ei apar mereu ca să strice petrecerea… spre deosebire de ai tăi. De exemplu, dacă vrei să arunci în aer barca Greenpeace, îi dai drumul şi o faci…

— Acela era DGSE, nu DST. Contraspionaj, nu Securitate…

— R— *Scuze,* zise Fraser ironic. Crezi că Strickland găteşte bine?

Ar merita să rămânem la cină, nu crezi?

Marian se opri în Close şi ridică privirea spre cele trei

clopotniţe ale catedralei din piaţa mică a oraşului. Cerul întunecat de deasupra părea plin de rândunele care se învârteau în cerc. Marian inspiră adânc, neafectată de semnificaţia clădirii, mişcată doar de rândunele. Unul dintre ei zbură foarte aproape de capul ei. Dirijorul de cor o recunoscu şi îi zâmbi, în timp ce ea se îndrepta grăbită spre uşa dinspre vest. Intră după câteva clipe, cu mâinile îndesate în buzunarele adânci ale fustei galben aprins, cu capul aplecat, ca pentru a examina papucii plaţi sau bolovanii neregulaţi.

Ieşi din Close şi merse lângă bazinul catedralei. Copiii erau încurajaţi să hrănească raţele. Zgomotele seci şi posace ale beţivilor de dimineaţă răsunau peste apă. O stradă şerpuită, cu case medievale, în majoritate magazine şi cafenele înghesuite, conducea, plină de meandre, spre piaţa în care se aflau bănci, societăţi de construcţii, magazine de pantofi ieftini şi biserica care devenise un centru pentru meşteşugari şi vizitatori. Coti pe lângă bazin, pe sub pomii întunecoşi,

cu o dispoziţie sufletească de linişte aproape deplină. Funeraliile lui Michaeî Lloyd urmau să aibă loc la mijlocul săptămânii următoare, iar ea nu putea participa. Se simţise stânjenită şi vinovată atunci când îi comunicase mătuşii din Crewkerne că nu putea veni.-

Oraşul în care se ţineau târguri, care era totodată şi oraş-catedrală

— Ca o imitaţie politicoasă, sărăcită a unuia dintre oraşele-catedrală din sudul Angliei – se afla pe latura estică a circumscripţiei. Recent dezvoltat datorită unui mic teren industrial şi de construcţii de locuinţe administrative – stradă după stradă de garaje triple bombastice – devenise o suburbie de legătură pentru extinderea industrială spre vestul şi sudul ei. Câteva dintre cartierele de locuinţe mai sărace şi campamentele de blocuri turn se aflau în circumscripţia ei, la fel ca şi grupările rurale de la nord de Warwickshire.

Marian câştigase circumscripţia în timpul unor alegeri generale, moştenind-o de la un cavaler al districtului, care murise – se spunea

— Fie dintr-o inerţie totală, fie din cauza unui atac de apoplexie la gândul necesităţii unui efort comun fizic şi mental pentru a continua revoluţia thatcherită. Marian zâmbi la amintirea glumei, care-i fusese spusă prima dată de agentul ei electoral, Bill. —

Vorbise cu Bill înainte să plece din micul apartament pe care-l închiriase, într-o clădire care se agăţa ca iedera de curtea catedralei, dar pe care un constructor local o cumpărase, o dărâmase şi o recrease sub forma a trei apartamente *administrative*... din nou cuvântul acela. Se îndrepta spre o întâlnire cu constructorul respectiv, într-unul din noile baruri de vin anonime ale oraşului, care satisfăceau afluxul de *administratori* pe noile proprietăţi ale oraşului.

Omul îi lăsase un mesaj la robotul telefonic. Părea furios şi ezitant, avea un ton secretos şi mânios. Marian acceptase – cum el nu putea, sub nicio formă, să fie în oraş în dimineaţa următoare, ca să participe la audienţa ei obişnuită – să-i acorde o oră în seara aceea. În definitiv, îi plăcea apartamentul, iar chiria nu era abuzivă. Muncitorii lui veneau repede atunci când era nevoie de reparaţii minore. Se întrebă doar dacă avea vreo legătură cu măreţia acelei Veneţii din Midiands, căci el era un subcontractor minor în Proiectul de Regenerare Urbană.

Ţânţarii se ridicau în coloane lente, fumurii, deasupra apei nemişcate a bazinului. O raţă o urmări dezinteresată câţiva metri, în lungul malului din cealaltă parte a şinelor joase de fier care înconj urau apa. Marian urcă câteva trepte şi coti pe o stradă pe care se mergea numai pe jos, cu case înguste şi înalte, ale căror etaje superioare păreau să se odihnească deasupra unui magazin de închiriere casete

video, a unor restaurante, un magazin de produse electrice – şi a barului de vinuri.

Ray Banks îi făcu semn cu mâna de pe un scaun de la fereastră, ridicându-se imediat în picioare, cu stomacul frecându-se de masă, cravata cu flori gata să-i cadă în paharul cu vin de casă. Părea nerăbdător şi şovăitor, când îi strânse mâna.

— Un pahar cu vin alb ar fi perfect, murmură ea, aşezându-se. În buchetul lui e doar o urmă de anticongelant.

Zâmbetul nu-i revenise. Banks părea neobişnuit de ofensat, ca şi cum comisese vreo gafa socială serioasă.

— Noroc, replică el posac.

Era comportamentul unui om care căuta să obţină serviciile, poate chiar influenţa ei.

Marian îşi aprinse o ţigară şi suflă cu grijă fumul la depărtare de Banks. De pe stradă, de afară, se auzi un râs sec şi lătratul unui câine.

— La telefon părea ceva urgent, îl îmboldi ea.

— Îmi pare rău că nu am putut aştepta până mâine – nu am vrut să te deranjez… Marian.

El îi folosise întotdeauna numele mic ca pe un fel de dispozitiv exploziv. Hobby-ul lui erau jocurile de război. Cariera militară a tatălui ei îl făcea să i se adreseze lui Marian cu deferenţă, la asta adăugându-se şi lipsa de siguranţă pe care o simţea întotdeauna în compania unei femei cu succes. Soţia şi cele două fiice adolescente ale lui îi lăsau impresia lui Marian că rămăseseră, mental, la perioada în care începuse căsnicia familiei Banks, când Ray fusese un constructor cu un muncitor, un camion vechi şi neacoperit financiar.

— Eu… hm…

— Da?

Marian vroia să pară interesată. Ray avea acum o duzină de furgonete şi camioane mici, un magazin de produse pentru construcţii, o companie de construcţii industriale plină de succes.

— Pot să te ajut cumva?

Nu-i prea venea să facă acea ofertă, dar era intrigată de ezitarea lui.

— Nu ştiu. Eu, hm… am probleme. Cu compania. Pur şi

simplu nu ştiu ce se întâmplă…

Marian îşi compuse cu grijă o faţă total inexpresivă. Un tânăr o privea fix pe fereastră, apoi, evaluându-i probabil vârsta ce se ascundea în spatele aspectului frumos, trecu mai departe, cu o ridicare din umeri. Conversaţiile din bar se învârteau în jurul banilor, fotbalului, petrecerilor, plajelor, orelor de aerobic şi sexului. Ray

109

Banks vroia ca ea să intervină într-o anumită problemă. Avea nevoie de influenţa ei.

Gândurile lui Marian alunecară spre convorbirea pe care o avusese cu agentul ei. Preşedintele partidului local fusese din nou mustrat de Biroul Central cu privire la profundul ei „euro-scepticism”. Membrii Parlamentului chemau la unitate – până la capăt, şi chiar mai mult. Ceea ce însemna tăcerea tuturor celor care nu erau de acord. După orele de audienţă, urma dimineaţa de cafea a femeilor, o întâlnire cu rămăşiţele celor loiali sângelui albastru şi cu un devotament fanatic faţă de orice conducere lua locul noii generaţii, blonde şi bronzate, a localnicelor care erau moştenitoarele şi poate chiar fiicele matroanelor cu sânge albastru.

— …faliment, auzi Marian şi tresări, devenind atentă.

Expresia de pe faţa lui Banks sugera că el înţelegea că Marian nu era suficient de atentă.

— Îmi pare rău, Ray, dar nu înţeleg, reveni ea. Ştiu că lucrurile au mers rău în industria de construcţii, dar…

— Nu e din cauza partidului, replică el morocănos, apoi expresia lui se modifică imediat într-una apologetică. Este de *lucru,* dar nu sunt bani, la naiba. Asta e problema – Marian.

— Problema fluxului de bani, asta e?

— Problema *fluxului* de bani? Nu a fost nici măcar o ţârâială, îţi spun eu!

— Dar aţi muncit, da?

El aprobă din cap, cu vehemenţă.

— Dacă poţi spune aşa. Mai aproape de adevăr este să spun că am avut *contracte.*

Sorbi cu sete din paharul lui cu vin şi picăturile îi stropiră cravata înflorată şi reverele costumului cenuşiu. Marian suflă fumul spre tavan. Banks continuă:

— E vorba de blestematul de Proiect de Regenerare Urbană – tâmpenia cu Veneţia din Midiands! Am câştigat contracte de furnizare de echipament, garanţii, contracte de construcţie… totul arăta al naibii de minunat pe hârtie – şi acolo a rămas, în cea mai mare parte, *pe hârtiei*

— Banii de la Bruxelles nu s-au materializat?

— Ba da, la început. Fonduri sosite cu picătura – bani „picuraţi" de la contractorii principali, înmânaţi lor de oficialii şi departamentele corespunzătoare. Nişte schiţe *minunate* ale artiştilor şi modele ale arhitecţilor, o curăţire *grozavă* a locului, o publicitate exagerată… Eram în al nouălea cer, pentru luni de zile!

Se opri, privindu-şi paharul gol.

— Mai vrei unul?

Marian refuză, clătinând din cap.

— Nu va fi…

Proiectul Millenium era vast şi de o importanţă crucială pentru zonă. Numai un mic fragment din uriaşul proiect de redezvoltare urbană intra în cadrul circumscripţiei ei – nişte lucrări de înfrumuseţare a canalului, câteva clădiri de apartamente administrative, din fabrici şi depozite de pe marginea apei reînviate, o mică parte din uriaşul complex de vacanţă din jurul bazinului canalului. Restul lucrărilor: sala de concerte, centrul de conferinţe, blocuri le de birouri şi zonele pentru locuinţe şi cele dejoacă, drumurile noi, extinderea aeroportului… toate acestea se aflau în afara circumscripţiei ei. Din fericire, se gândise ea întotdeauna, ţinând cont de scrisorile ei, de reputaţia ei ca euro-sceptică şi de sutele de milioane pe care Bruxelles-ul le vărsa în întregul proiect. Păsări bătrâne şi deştepte, cu multă experienţă la Whitehall şi Westminster, murmurau – când nu erau auziţi de organizatorii parlamentari şi de secretarii permanenţi – că era

pur şi simplu un mod de a-i mitui pe cei mai sceptici alegători din Europa că EU era *un lucru bun*, o sursă de bonificaţii nesecată.

Ea nu era dispusă să creadă aşa ceva. Acum – din nefericire, după părerea ei – unul dintre alegători îi adusese problema în faţa uşii. Care problemă?

Banks se întoarse şi se aşeză stângaci şi furios, făcând masa să râcâie podeau de piatră a barului. De data aceasta adusese o sticlă cu vinul alb al casei. Bău cu nesaţ şi îşi umplu paharul încă o dată, fluturând sticla spre Marian. Ea înclină din cap, fără să insinueze ceva, şi el îi umplu paharul. Marian îşi aprinse o altă ţigară.

— Ce nu e în regulă, mai exact, Ray?

— Totul, la naiba! declară el cu o şoaptă răguşită, aplecându-se peste masă spre ea, aproape provocator. Ascultă, am ridicat problema aceasta la ultima şedinţă cu contractorii principali. Şi mare lucru am câştigat!

Accentul lui din Midiands devenise mai pronunţat, ca şi cum Banks ar fi readus în mod conştient fosta lui personalitate, cea a constructorului dur, insistent şi relativ onest din Black Country. Părea distras de propria mânie.

— Aş fi putut vinde afacerea acum cinci ani, pentru peste două milioane, ştii? Nu am făcut-o. E afacerea mea blestemată şi va rămâne afacerea mea, m-am gândit atunci. Acum, aş vrea să o fi făcut!

— Ce e în neregulă? insistă ea.

111

Emoţia neascunsă, senzaţia unei perspective lungi de amărăciune, o intrigau şi mai mult.

— Contractorii principali mi-au cerut să am răbdare! Garanţiile, sau ce se aştepta de la Bruxelles au fost amânate, erau pe drum sau ceva de genul acesta!

Banks zâmbi, în ciuda dispoziţiei sale, şi continuă:

— Le-am spus că ei ţin de bani, iar noi, peştişorii mai mici, putem să o încurcăm, atâta timp cât proiectele merg conform planului! Nu le-a plăcut asta!

— Nici mie nu mi-ar fi plăcut, murmura Marian, dacă aş fi avut un rang de cavaler, un venit de trei sferturi de milion pe an şi un loc în comitetul a patru alte companii.

El îi întoarse zâmbetul.

— Nu, nu e vorba doar de Sir Desmond – ci de toată gaşca. Băncile, politicienii locali, contractorii principali, arhitecţii. Da, blestemata de sală de concerte merge conform planificării, la fel şi majoritatea apartamentelor scumpe, a blocurilor pentru birouri. Asta e faţada. Există deficienţe şi în alte părţi ale proiectului. Grămezi de cărămizi şi munţi de ţevi zac degeaba. Ce scandal! Iar noi, amărâţii, nu suntem plătiţi, nici măcar nu ni se permite să continuăm primele faze. Aşa că eu sunt lăsat să mă descurc singur cu blestematul de director al băncii şi să trag cu dinţii ca să fac faţă!

Se înroşise la faţă, apoi, brusc ruşinat, zise:

— Scuză-mă…

— Chiar e posibil să dai faliment?

— În două luni – cel mult, spuse Banks şi îşi reumplu paharul. Două luni blestemate înainte să fie şterşi douăzeci de ani din viaţa mea. Iar eu nu sunt singur. Sunt zeci de firme mici, electricieni şi dulgheri, furnizori şi montori, covoare, iluminat, geamuri… Vorbeam şi în numele lor, nu numai într-al meu.

— Cât de mult se făcuse până în momentul acela?

— Vreo douăzeci şi cinci la sută, poate mai mult… o jumătate de miliard? O treime, oricum. Sunt bani locali, de la consilii, nu de la cei de sus. Dar asta e normal pentru ticăloşii aceştia zgârciţi. Şi banii de la Bfuxelles. Cincizeci, şaizeci de milioane care n-au apărut – sunt în întârziere cu *luni* întregi.

— Vrei ca eu să provoc agitaţie, asta e?

Ochii lui străluceau, ca şi cum ar fi întâlnit o actriţă pe care o admira demult.

— Să pun întrebări în Cameră, să vorbesc cu ministrul, să invit pe cineva în faţa Comisiei Speciale…?

Banks aproba din cap, la fel de nerăbdător ca şi cum ea i-ar

fi propus o serie de fantezii erotice din ce în ce mai bizare.

— Poţi să o faci? Adică, ai vrea să o faci?

— Nu văd de ce nu. Totuşi, aş vrea mai multe informaţii înainte să o fac. Nu. Nu în seara asta. Am multe pregătiri de făcut pentru audienţele de mâine. Pot să te sun săptămâna următoare?

Era ca şi cum ea ar fi făcut să dispară perspectiva unei gratificaţii sexuale, împreună cu portofelul lui. Dezamăgirea lui lugubră o amuză pe Marian.

— O să te sun, Ray, nu-ţi face griji.

El acceptă, fără tragere de inimă, apoi izbucni:

— Ai putea încerca să le ceri să înceteze şi cu ameninţările, dacă tot te ocupi de asta!

Vocea lui era puţin mai puternică decât o şoaptă, faţa aproape de a ei, respiraţia îi mirosea a vin ieftin. Sinceritatea lui era evidentă, ca şi teama lui bruscă, descurajată.

— Nu-mi place asta.

— Ce se întâmplă? La ce te referi?

Prin minte îi trecu fulgerător o imagine, un singur cadru de film, cel cu cadavrul lui Michael Lloyd. Aceeaşi senzaţie de pericol se simţea şi în cuvintele lui Banks, în sudoarea de pe frunte, în faţa lui îmbujorată.

— Două companii mici – una de electricieni şi un contractor pentru sistemele de aer condiţionat. Amândouă au avut incendii recent, la sediile lor. Tineri huligani, a spus poliţia. Vandali.

Banks respiră zgomotos şi continuă:

— Acum câteva zile, o maşină a urmărit-o pe Sandra, fata mea, când venea de la şcoală. Nu a putut să vadă numărul, pentru că era acoperit cu noroi, aşa spune ea. Şi eu o cred!

Până în acel moment, camera pe care o contura conversaţia lor i se păruse lui Marian familiară, şi mobilată aşa cum se aşteptase, cu toate accesoriile lucioase ale corupţiei, fraudei, mitei. Banks parcă îi împinsese gândurile printr-o uşă, într-o altă cameră, nefamiliară, unde avuseseră loc incendieri premeditate şi o şcolăriţă fusese terorizată în drumul ei spre casă.

— Şi *eu* ar trebui să o cred?

— Maşina era acolo şi a doua zi!

— Când s-a întâmplat asta?

— *După* ce am dat buzna în şedinţa de consiliu. *După* ce am ameninţat că o să anunţ ziarele, că o să vorbesc cu tine.

Respiraţia lui era mai zgomotoasă decât cuvintele.

113

Marian îşi îndepărtă părul de pe faţă. Dintr-odată, locul părea călduros şi zgomotos, cu conversaţii goale de conţinut. Şi totuşi, barul ar fi trebuit să pară normal, şi acuzaţiile lui Banks, nebuneşti şi improbabile. Cu excepţia cadavrului lui Michael Lloyd, pe covor, văzut prin deschizătura cutiei poştale, şi a unei fete urmărite de două ori de o maşină anonimă ciudată, şi a două cazuri de incendiere.

— Când au avut loc incendiile?

— *După aceea.*

După ce am ameninţat... că voi vorbi cu tine, îşi aminti Marian, simţind cum i se strângea stomacul. *Orice ai face, nu face nimic,* o rugase Kenneth Aubrey.

Cuvintele lua Kenneth fuseseră foarte reale timp de patruzeci şi cinci de ani, în timpul Războiului Rece. Fuseseră, parţial, şi cuvintele tatălui ei. Nu realizase niciodată asta până în clipa aceea. *Acum,* sentimentul de teamă era palpabil, ca şi cum ea devenise unul din agenţii lui Kenneth, şi se plasase într-un pericol vag, dar imediat.

— Ar fi al naibii de bine să vii să vezi ce „praf în ochi” este întregul proiect blestemat – în spatele faţadei elegante! o provocă Banks. Haide să vezi cu ochii tăi – *apoi* să-mi spui unde s-au dus blestemaţii de bani!

Biroul directorului adjunct al NTSB, Jack Pierstone, se afla la unul din etajele de mijloc ale clădirii lui *Federal Aviation Administration,* pe Independence Avenue. Ferestrele lui aveau vedere spre Smithsonian, apoi spre Mal 1, spre Washington Monument şi Ellipse. Vederea era ca o versiune mărită, panoramică, a biroului mic al lui Gant. Washington Monument era scăldat într-o strălucire roşu-aurie şi acea parte din

Reflection Pool pe care putea să o vadă arăta ca dunga de pe spatele unei cărţi de credit.

Gant stătea în picioare, nemişcat, în poziţie de drepţi, ca şi cum s-ar fi aflat în faţa unei audieri militare sau a unor ofiţeri superiori, plini de trese şi de medalii. Făcuse şi asta, şi nu numai o dată. Jack Pierstone avea mai multe probleme decât acei ofiţeri superiori, zbătându-se şi agitându-se în încercarea de a găsi cuvintele cu care să concedieze un erou.

— ...nu aveam nevoie de acest gen de publicitate, de această idee de a oferi asigurări şi de a sprijini fabricanţi de avioane care se prăbuşesc, spunea Pierce, în timp ce Gant continua să privească Washington-ul, pe deasupra capului lui.

Nu încerca să-l ajute sau să-l liniştească, ci stătea la fel de nemişcat ca atunci când, cu mulţi ani în urmă, un general îi prinsese Medalia de Onoare la gât. Aştepta până când ceea ce i se întâmpla

avea să se termine. Ţinea ochii aproape închişi din cauza soarelui aflat la apus, nu din cauza situaţiei. Vance îi distrusese încă o dată viaţa. Gândul venise la fel de rapid ca şuvoiul de sânge ţâşnind dintr-o rană proaspătă. Apoi, aproape instantaneu, cinismul gândului: *Care viaţă?* anulă orice senzaţie de durere.

— Ţi-ai asumat nişte riscuri absolut nerezonabile şi nesancţionate. Te-ai jucat de-a personalitatea cu renume, în chestia asta.

Vocea lui Pierstone devenea mai puternică, din cauza mâniei produse de stânjeneală şi de autojustificăcare.

— Treaba cu televiziunea – a. Fost ca o parafa. Nu aveai nicio autorizaţie să te amesteci în investigarea unui accident din sud-vest sau să încâlci cu bună-ştiinţă procedurile standard. *Şi toate acestea* fără să mai vorbim şi de afirmaţiile FBI-ului...

Motorul indignării sale ajunse din nou la punctul decalare. Gant îşi dădu seama că Pierstone îl privise şi văzuse – din nou – uniforma şi medalia, poate chiar şi costumul de zbor.

— Eu – trebuie să te suspend, Mitchell. Sunt nişte acuzaţii serioase, mai ales investigaţia FBI-ului. Nu pot face *altceva.*

Gant lăsă tăcerea să continue, să crească, ca prevestirea unei furtuni. În cele din urmă, spuse, calm:

— Demisionez, Jack. Aşa toată treaba va fi simplificată.

Nu se uita la silueta mică şi încovoiată a lui Pierstone, din spatele biroului, preferând imaginea Smithortian-ului, a vârfului Monumentului şi strălucirea roşiatică a soarelui. Norii mici de deasupra oraşului se îndepărtaseră, ca nişte peşti lenţi, pe durata convorbirii.

Pierstone îşi drese glasul, jucându-se cu hârtiile de pe biroul lui.

— Nu ştiu…

— Ba da, ştii, Jack. Dacă aş fi făcut asta pentru Boeing sau pentru Medonnell, poate că totul ar fi fost trecut cu vederea. Dacă era vorba de un fabricant de avioane suficient de important pentru economie, am fi fost cu toţii acolo, ca lăcustele. La naiba, de ce nu? Am spune că o facem pentru patrie şi ne-am înfăşură cu toţii în drapel. Meseria noastră, sarcina noastră patriotică, ar fi să-i ajutăm. Însă poate că nu e cazul, dacă e vorba de cineva ca Vance…

— Eşti nedrept şi ştii asta!

— Poate. De altfel, Jack, ţie nu ţi se poate cere să înfrunţi Biroul. FBI-ul poate că aşteaptă chiar în clipa asta pe Independence Avenue, ca să facă o arestare. Niciun angajat federal nu are nevoie de o astfel de publicitate.

Gant coborî pentru prima dată privirea spre birou. Imaginile micuţe ale soarelui, muzeului şi Monumentului se suprapuseră o clipă peste fruntea şi obrajii lui Pierstone, ca nişte tatuaje.

115

— Demisionez, Jack. O să îmi prezint demisia în scris şi o să-mi asum riscul în ceea ce-l priveşte pe Melntyre. Nu e prea inteligent – poate că o să rateze investigaţia, cine ştie?

Zâmbetul lui Gant era glacial, când continuă:

— În definitiv, Melntyre e motivat de propriile lui eşecuri.

Singurul motiv pentru care nu a ajuns în Vietnam au fost motivele *medicale,* altfel ar fi fost primul care să se înscrie voluntar. Ştii melodia asta, Jack.

Pierstone zburase în Vietnam, în războiul nedeclarat, înaintea lui Gant, pilotând în misiuni de pe portavioane din apropierea coastei, înainte ca SUA să intre în război şi să bombardeze Cambodgia şi urma lui Ho Şi Min. Pierstone zâmbi morocănos şi aprobă din cap, ca şi cum trecutul era un fel de punte de legătură între ei.

— Sigur.

— Mă duc să scriu scrisoarea.

— OK, Mitchell. Eu… hm, îmi pare rău.

— Ştiu.

Gant se întoarse cu spatele la ferestre, la birou, la omul din spatele acestuia. La uşă, îl auzi pe Pierstone murmurând:

— Să ai grijă, ai auzit.

Gant flutură mâna, fără să se întoarcă.

— S’gur înainte chiar ca uşa să se închidă în spatele lui, deveni conştient de noul eşec care îl înconjura ca o ceaţă neaşteptată şi deasă. O altă ratare, într-o viaţă care însemna mai mult trecut, decât viitor. Traversă anticamera şi intră pe coridor, cu paşi repezi, ca de plumb…

În timp ce aştepta liftul, simţi că îi venea să ţipe în surdină. Nu reuşea să-şi dea seama dacă dorea asta din cauza răutăţii lui Melntyre, a prostiei făcută de Vance de a introduce bani în contul lui din bancă sau de senzaţia apartamentului gol care-l aştepta. Asta, şi sentimentul zilelor fără ţel pe care urma să le petreacă acolo.

Capitolul 5
SOCIAL ŞI ANTISOCIAL

Efectul banilor trecuse la fel de repede ca cel al unui sedativ. Strickland se confrunta din nou cu frica lui faţă de grabă. Din cauza urgenţei, fusese obligat să zboare direct la aeroportul Fomebu din Oslo, în loc să se ducă la Stockholm sau Copenhaga, sau chiar la Bergen, de unde se putea apropia de ţintă pe căi lăturalnice şi anonim, îşi mascase

plecarea din Franţa zburând de la Bordeaux la Geneva, şi apoi prin schimbarea avionului şi a liniei aeriene din nou, la Frankfurt, înaintea călătoriei la Oslo. Dar, pentru cineva care ar fi căutat cu atenţie, exista undeva înregistrarea sosirii sale la Fornebu, scena sabotajului său. Chiar dacă o făcuse cu un paşaport şi o identitate false, cu un mers încovoiat, păr cărunt şi o mustaţă care îl îmbătrâneau cu zece ani, totuşi *sosise* la Oslo.

Stătea în holul de aşteptare, transpirând în costumul de pânză şifonat, cu bagajul în spatele lui, regretând cu o amărăciune plină de venin lăcomia – aşa o considera acum – care dăduse la o parte precauţiunea lui obişnuită, talismanică, hotărârea lui profundă de *a nu lucra la locul faptei,* de a fi *întotdeauna departe.* Era regula lui de angajare, unică, dar de neclintit. Codul conduitei sale profesionale, îl stabilise în urma unui dezastru unde nu numai că propria lui bombă aproape că îl ucisese, dar inamicii îi aşteptaseră sosirea. De atunci, el crease întotdeauna, şi alţii îi plasaseră dispozitivele pe poziţie. *Nu* ar fi trebuit să-şi încalce propriul cod…

Capul îi pleznea de durere, temperatura corpului fluctua, ca şi cum ar fi trecut printr-o baie comună, de la saună la bazinul cu apă rece şi înapoi la saună. Zărise în treacăt – ca un arahnofob care văzuse într-un colţ întunecat un păianjen mare şi veninos – teama de Winterbome şi de angajatul acestuia, Fraser. Era vorba de aceeaşi teamă care năvălise asupra lui după ce Fraser şi Roussillon plecaseră de la locuinţa lui de la fermă.

Le gătise o tocană ţărănească de Dordogne, îi servise cu vin şi cu cafea, semnase contractul, primise avansul de bani, îi privise plecând. Apoi, după ce se spălase şi stătea cu pisica lui în poală, se îndreptase brusc pe scaun, în timp ce ultimele raze de soare de afară dispăreau. Pisica îl zgâriase pe coapse, surprinsă. Strickland îşi. Dăduse

seama că îi fusese frică să nu accepte, că se temuse să nu

ia banii. Winterborne, folosindu-l pe Fraser ca difuzor, insinuase efectiv că l-ar fi ucis fără ezitare, dacă nu îi ajuta… în ciuda faptului că ştiau că el depusese într-o cutie de depuneri secretă din Roma, înregistrări meticuloase şi incriminatorii ale tuturor însărcinărilor pe care le îndeplinea. Era convins că împotriva lui Winterborne, probele nu-i mai ofereau garanţia siguranţei sale.

Aşa încât acceptase. Urcarea preţului fusese o simplă formalitate.

Ridică privirea. Seara nordică lungă se aşternea ca un nor auriu deasupra oraşului Oslo şi a terenului povârnit, cu fiordul îngust de dincolo de el. Ferestrele panoramice ale holului pentru pasageri oferea imaginea unui peisaj prea larg şi părea să-l expună ca singura siluetă fixată, nemişcată, de pe terenul holului.

O treabă simplă… inteligenţa ta… Fragmentele încrederii în sine sclipeau ca o fereastră zguduită de explozie, dar nu se legau. Un avion de linie se înălţă în seară, devenind roşu-portocaliu, apoi auriu, şi în final argintiu, în timp ce se ridica, cu luminile de navigaţie clipind, în razele soarelui care coborâse! a orizont. Dincolo de pista principală se aflau hangarele de întreţinere ale aeroportului, cu avioane împodobjte cu diverse însemne, răspândite în jurul lor. *O treabă simplă…* înlocuitorul circuitului din sistemul computerizat pentru combustibil stătea, inofensiv în interiorul PC-ului său, în rucsac. *O treabă simplă… inteligenţa ta…* Actele pe care le avea în buzunar îl descriau ca inginer la *Vance Aircraft.* Unul dintre cele două *Vance 494* se afla într-un hangar de întreţinere, pentru verificările din timpul nopţii, înainte să-şi reia programul de zboruri regulate între capitalele scandinavice… *O treabă simplă,* deci, să apară lângă avion îmbrăcat în salopetă, să înlocuiască circuitul computerului pentru combustibil cu al lui, care conţinea un cip reprogramat, care urma să evacueze combustibilul, instrumentele continuând să afişeze indicaţii normale… şi care *acum* urma să-şi schimbe din nou configuraţia la impact sau la oprirea motoarelor, declarându-se inofensiv şi pe

deplin operativ. De data aceasta nu avea să rămână nicio urmă, nu va mai exista posibilitatea de a fi descoperit şi sabotajul recunoscut… *simplu.*

Respiră puţin mai uşurat, simţind o reducere a nodului astmatic pe care-l simţea în piept din cauza tensiunii produse de gândul la Winterborne, la locul în care se afla, la viitorul lui, în general. *Era* simplu. Încă o prăbuşire înspăimântătoare şi *494* avea să rămână de notorietate în aviaţie şi în istorie. De data aceasta, Gant nu va mai putea să se amestece, cu judecata lui promptă şi cu experienţa lui. Între proiect şi execuţia lui. Totul avea să se întâmple cu siguranţa

funcţională a unei componente electronice. Vor muri poate vreo douăzeci de oameni, căci pasagerii încă nu aveau încredere în *494.* Măcelul avea să fie minim – simpli turişti şi navetişti – dar suficient. *494* avea să fie consemnat la sol, *Vance Aircraft* se va prăbuşi, explodând în interior, sub presiunea băncilor, NTSB-ului, politicienilor europeni.

Admira brutalitatea lui Winterbome. Cu toate acestea, el avea să dispară, după aceea. Să dispară pentru o vreme. Într-una din celelalte ascunzători ale sale, diferită de ferma din Dordogne, a cărei linişte o aprecia atât de mult.

Strickland aruncă o privire la ceas. Ora opt seara. Aveau să lucreze la *494* aproape toată noaptea. Avea timp să mănânce ceva. Da… stomacul lui părea mult mai puţin neliniştit de când refuzase tava din plastic cu mâncare, din avionul cu care venise de la Frankfurt. Se ridică, îşi luă sacul şi începu să privească semnele de deasupra, în căutarea unuia care să indice un restaurant. *O treabă simplă…*

Faţada lungă georgiană de la Uffingham era luminată cu proiectoare pe fondul apusului de soare portocaliu, când Land Rover-ul agentului ei electoral ieşi de pe aleea cu stejari, şi casa o surprinse, aşa cum se întâmpla întotdeauna, cu amintiri şi cu propria ei frumuseţe. Era, în Pevsner, *cea mai frumoasă casă din Warwickshire, poate din întregul Midiands,* iar pentru ea era extrem de valoroasă. Acolo petrecuse multe

dintre vacanţele copilăriei sale, cu sau fără părinţi, în funcţie de mutările în interes de serviciu ale tatălui ei şi de dorinţa sau împotrivirea mamei de a-l însoţi. Ea crescuse acolo, într-un sens foarte important, poate chiar mai mult decât David Winterborne şi fratele lui.

Familia lui Clive Winterbome era proprietara acelei case de şase generaţii – unul din strămoşii lor clerici, militari sau oameni politici fusese, probabil, *comerciant,* ca să-şi permită o astfel de casă şi proprietate, la mijlocul secolului trecut – după cum îi amintea ea mereu lui Clive. Construcţia şi locuirea acelei case dusese la faliment familia de mici nobili de ţară liberali, care crease Uffingham. Clive moştenise casa de la un unchi burlac, refuzând orice profit – cu excepţia pachetului masiv de acţiuni – din imperiul comercial Winterborne, fondat şi având centrul în Singapore, în perioada de prosperitate ale imperiului politic. În loc de asta, el se dedicase rolului pe care natura, aspectul său şi obiceiurile i-l destinaseră, şi anume aceluia de gentleman de ţară, paternalist. Soţia lui euroasiatică, pe care Marian şi-o amintea întotdeauna cu mare greutate, se întorsese în Anglia cu el, după armata din Malaya şi din alte părţi. La fel cum

nu voise să aibă de-a face cu *Winterborne Holding,* Clive refuzase Ministerul Apărării, în ciuda intervenţiilor tatălui lui Marian. În schimb, se dedicase, din ce în ce mai mult, şi mai ales după moartea iubitei lui soţii, faptelor bune… una dintre acestea fiind aceea de a o convinge pe ea – după cum menţiona Clive întotdeauna – să-şi depună candidatura pentru circumscripţia lor electorală.

„Eun dar natural al tău?” îl întrebase ea. Râzând, el răspunsese: *Probabil.*

Marian zâmbi amintirii, în timp ce Land Rover-ul urca drumul în curbă spre casă. O balustradă lungă de piatră, ca meterezele unei fortăreţe, înconjura curtea din faţa clădirii şi casa, care avea faţa spre sud, spre moşie. Vehiculul trecu pe lângă o urnă uriaşă, în care înmugurise o abundenţă de culori

de vară şi începu să avanseze pe pietriş, printre mulţimea de Rolls Royce-uri, Porsche-uri, BMW-uri, Volvo-uri şi vehiculele de weekend administrative cu patru roţi. Şoferii stăteau sprijiniţi de limuzinele de culoare închisă.

Marian respiră cu recunoştinţă aerul proaspăt al serii.

Nişte rândunici trecură repede pe lângă casă şi auzi ţipetele lăstunilor mari care se adunau. Îi zări, în treacăt, fluturând din aripi în mijlocul pădurii de şeminee. Faţada Vanbrugh, care era crem în amintirea ei, părea ţipătoare în lumina proiectoarelor. Uşile de sub portic erau larg deschise şi lumina ieşea afară. Auzea o muzică slabă, mai slabă decât foşnetul acrilor de tafta şi mătase ai rochiei soţiei lui Bill, când aceasta se ridică de pe scaunul din faţă, de lângă şofer, al maşinii. Plenitudinea magnifică a materialului rochiei de seară şi coloritul de buburuză, în roşu şi negru, făceau costumul lui Marian să pară mai bărbătesc ca oricând. Se hotărâse asupra personificării sacoului şi pantalonilor de cină bărbăteşti, şi îşi prinsese părul la spate, într-o coadă mică, pieptănată, iar brâu! îi strălucea ca petrolul într-o baltă cu apă.

— E în regulă, Pat? întrebă ea, în timp ce alarma centrală semnaliză luminos, spre satisfacţia lui Bill.

Soţia lui ridică privirea, ca şi cum cutele produse de călătorie rochiei ei erau un motiv de reproş la adresa lui Marian, după care continuă să-şi netezească taftaua şi mătasea, examinând-o satisfăcută. Era evident că considera vestimentaţia lui Marian drept o declaraţie clară a orientării sexuale spre stambă.

— Bine! spuse Marian veselă, dorindu-şi o ţigară.

Nu fumase în maşină, din respect pentru ura faţă de tutun a lui Pat... dar poate că acel costum bărbătesc reuşise să îndepărteze suspiciunile geloase ale acesteia faţă de relaţia dintre Bill şi ea. Sărmanul Bill...

— Arăţi minunat, îi spuse el îndatoritor lui Pat, care se lumină vizibil.

Apoi traversară zona cu pietriş, spre casă, strecurându-se printre Jaguar-uri şi două Ferrari, prin gangul înalt, plin de vehicule îngrămădite unul într-altul, ca la un spectacol agricol. Chiar foarte îngrămădite, observă Marian.

Bill părea nervos, iar Pat, ca un cazan cu apă pe punctul de a exploda. Două complimente la adresa rochiei, un sărut sau două pe obraz de la un bancher sau vreo personalitate, şi avea să devină o lebădă, după ce fusese o răţuşcă timidă. Marian îl văzu pe Clive, stând nehotărât sub portic, ca şi cum nu ştia sigur dacă avea sau nu invitaţie în propria lui casă. Imediat ce o recunoscu, zâmbetul adresat costumului ei fu instantaneu şi uşor sarcastic, ochii lui mari înregistrând ţinuta lui Pat – Clive părea acum sigur şi însufleţit.

Marian îl sărută pe obrajii supţi, ofiliţi, aşa cum făcuse de atâtea ori, apoi el dădu mâna cu Bill şi Pat. David Winterborne, cu nişte trăsături mai puţin patriciene decât ale tatălui său şi cu o privire mai puţin primitoare, stătea chiar în spatele lui Clive. Totuşi, şi el păru să se lumineze la faţă la vederea ei, chiar dacă poate doar la amintirea unei vechi dispute.

— Bună, Davey.

Diminutivul îl iritase întotdeauna.

— Bună, Squirt.

Se îmbrăţişară aproape din instinct, cu prudenţă şi scurt, totuşi cu acea căldură a obişnuinţei. Apoi, Clive îi introduse în holul principal cavernos, care se întindea din faţa până în spatele casei. Coloanele, nişele, statuile, perechea de orologii Daniel Quare, toate îi erau atât de familiare, încât Marian fu gata să cotească spre uşile închise ale bibliotecii sau ale salonului.

— Orchestra e pe terasă, iar cortul e pe peluză, spuse vesel Clive, în timp ce ea îl bătea cu mâna pe braţ.

Clive, tatăl ei şi dragul de Kenneth apăreau întotdeauna în imaginaţia ei ca nişte portrete ancestrale uriaşe, micşorându-i pe ceilalţi bărbaţi pe care-i cunoscuse, făcându-i invidioşi, prin comparaţie.

— Kenneth se învârte pe undeva pe lângă muzicieni –

poate că într-o zi va învăţa să-l aprecieze pe Mozart! adăugă Clive, clătinând răutăcios din cap. Sunt supărat pe tatăl acela al tău, draga mea. Nu înţeleg de ce trebuia să aibă o reuniune a regimentului tocmai în noaptea asta!

O conduse pe hol, zâmbind, spre silueta deja vizibilă, slabă şi încovoiată, a lui Kenneth Aubrey. Marian fu izbită, cu o tristeţe

fulgerătoare, de vârsta celor doi bătrâni, de starea lor de decrepitudine, ca şi cum aceasta ar fi fost expusă brusc de o lumină puternică, nemiloasă.

Aproape scuzându-se, îl luă de braţ pe Aubrey şi îl prezentă într-un stil înflorit lui Bill şi Pat – cea din urmă întorcându-şi atenţia pentru asta de la portrete, busturi şi ipsosuri ornamentale. Titlul de cavaler al lui Aubrey păru să aibă asupra ei efectul unui lichior tare, animând-o rapid. Apoi, aerul rece al terasei din spatele casei şi paharul cu şampanie rece din mână, oferit în tăcere şi subtil, pe o tavă. O orchestră de cameră, la un capăt al terasei, cânta una din serenadele lui Mozart. Alţi oaspeţi în vârstă stăteau aşezaţi pe scaunele pliante, atenţi. Pe peluza mare de sub terasă, un cort imens împodobit cu lumini părea să-i înghită pe oaspeţii nerăbdători. Marian auzi raţele de pe lac, deranjate de oamenii care făceau ultimele verificări ale aranjamentului pentru focurile de artificii. Marian îşi aminti din copilărie cum exploziile speriau raţele, iar luminile, flăcările şi culorile se reflectau în lac. Dincolo, unde se strângea întunericul, Warwickshire se despărţea de ridicătura pe care se înălţa Uffingham, ca un proprietar, deasupra terenului arabil, din care primele câteva sute de acri îi aparţineau lui Clive.

Fondul Copiilor Mileniului, inspiraţia anti-loterie a lui Clive, îi adusese în forţă pe toţi cei „mari şi buni” din West Middiands, remarcă Marian, înclinând din cap în direcţia a doi oameni de afaceri pe care-i cunoştea şi unei matroane recent înnobilată pentru opere caritabile. O sută cincizeci de livre pe cap, mâncare şi artificii, şi o privire în fugă ispititoare asupra

genului de proprietate pe care-l puteai obţine cu averi vechi – ieftin ca preţ. Avea să fie chiar şi o discotecă după focurile de artificii, pentru deranjarea şi mai deplină a păsărilor sălbatice.

Marian făcu semn spre cort, strângându-l pe Aubrey de braţ şi aplecându-şi capul spre el, ca să şoptească.

— Nu vei mai găsi partidul conservator la rugăciune, ci mai curând în aşa ceva.

— Mm, trebuie să recunosc că mai devreme au sosit o mulţime de maşini sport. Adevăraţii copii ai lui Margaret, presupun? spuse el aruncându-i o privire, cu ochii lui decoloraţi aprinşi de neastâmpăr.

— Ei nu au venit în Ferrari sau în Porsche. Lăcomia este bună numai dacă poartă haine verzi şi merge cu o maşină elegantă, răspunse ea. *Fără* politică. Te avertizez, Kenneth…

El îi strânse mâna.

— Ca toţi pensionarii, îmi e deja foame şi sunt exagerat de interesat de ceea ce ni se oferă, spuse el. Ai putea să mă ajuţi la trepte.

— Foarte bine. O să te port ca pe un crucifix, asta ar putea să ajute la alungarea vampirilor…

Marian făcu cu mâna cuiva, apoi rămase cu mâna sus, şi spuse:

— Tocmai l-am văzut pe delegatul UE pentru Extindere Urbană – mărul cel bătrân în persoană.

— Laxton? Da. Eu sunt invitatul lui Clive, împreună cu încă unul sau doi bătrânei. Laxton a sosit după-amiază, ca invitat al lui David. Împreună cu colegul lui delegat, Rogier, echivalentul tău ca membru al Parlamentului European, Ben Campbell şi alte câteva specimene. Camera mea are vedere spre partea din faţă a casei, l-am văzut sosind. Ce este?

— Aceeaşi oameni continuă să apară pe neaşteptate.

— …Şi mereu în legătură cu David. Exact.

Un grup trecu pe lângă ei, femeile clătinându-se pe nişte tocuri extrem de înalte şi de înguste, pe treptele spre peluză, iar bărbaţii ocupaţi cu primul pahar de şampanie şi cu

dealurile din spatele Uffingham-ului.

— Cred că ar trebui să vorbesc puţin cu Ben Campbell, dacă îl pot găsi. S-ar putea să fie indiscret, să scape câteva aluzii…

Marian se opri, înghiţi în sec şi adăugă:

— De exemplu, de ce aceeaşi oameni care au fost la întâlnirea observată de Michael Lloyd se întâlnesc din nou. Mm?

Faţa lui Aubrey se înnegură, în semn de avertisment. Marian continuă, veselă:

— Haide, îţi aduc un chec şi un pahar cu lapte, înainte să plec în căutarea lui!

De ce sunt ei aici? se gândi ea, în timp ce coborau treptele. Oamenii care s-au întâlnit în Bruxelles. Suspiciunile îi stricau buna dispoziţie şi părură să transforme terasa şi peluza familiare mai mult decât cortul ridicat pe ele şi decât prezenţa orchestrei de cameră. Din cort se auziră hohote de râs zgomotoase şi Marian auzi micile proteste zadarnice ale păsărilor sălbatice. Lătratul câinilor.

— Ai descoperit cine e proprietarul lui *Complete Security*?

Comportamentul lui Aubrey părea, dintr-odată, inexplicabil de secretos.

— Kenneth? întrebă ea din nou.

Aubrey ridică din umeri.

— Este, hm… o filială a lui *Winterborne Holding,* mi-e teamă.

— Eu nu cred în coincidenţe. Tu?

— Aş prefera mai mult să crezi, Marian, o avertiză bătrânul.

Ea îl ignoră, cu ochii aprinşi.

— Mă întreb… începu ea, respirând zgomotos.

123

Dar se treziră dintr-odată în mijlocul distracţiei unui grup de invitaţi. Lordul-locotenent al districtului şi soţia lui cu bustul mare, câţiva politicieni locali şi oameni care păreau însoţitori ai lordului umplură scena. Grupuri mici şi mai vesele de tineri, în rochii de genul mâzgălelilor moderniste, care

lăsau o impresie clară de proaspăt îmbogăţiţi. Luminile, deşi imitau lumânările, păreau să o deranjeze. Ele sau zgomotul, aşa că Marian se opri, ca să îşi recapete echilibrul. Nu… Nu trebuia să întrebe nimic de genul acesta, pentru că asta ar fi însemnat să facă o legătură între moartea lui Michael Lloyd şi oameni pe care-i cunoştea, alături de care crescuse… De neiertat, imposibil.

Hohote de râs, ca nişte vânturi contrare. *Aici sunt monştrii* – astfel de avertismente erau tipărite pentru aceia care se îndepărtau de cărările cunoscute, de drumurile familiare. *Aici sunt…* îşi răsuci capul în toate părţile, încercând să-l zărească pe Campbell. Trebuia să înceapă de undeva.

— Te-am avertizat, draga mea, şopti Aubrey, agăţându-se de ea ca un copil, dar conştient de gândurile ei, ca o sibilă bătrână.

— Nici *tu* nu te-ai asculta, ripostă ea.

Alte râsete, tinereşti şi scurte, dar care acum păreau crude, nesimţitoare.

— Eu de ce aş face-o?

Actoria era o măiestrie a anonimatului. Întotdeauna îi plăcuse partea care presupunea interpretarea diverselor roluri, în cariera lui de spion – poveştile de acoperire, identităţile false, deghizările. Acum, stând în uşa deschisă a domului hangarului de întreţinere, acel sentiment de satisfacţie se întorsese, ca redescoperirea unui trecut îndepărtat.

— Sigur, spuse el cu nepăsare, fetele de la birou au dat-o în bară. Alan Vance m-a urcat într-un avion ca să vin aici, şi iată-mă. Presupun că vrea doar să se asigure încă o dată.

Apoi aşteptă răbdător, cu un zâmbet reţinut, ca o scrisoare de recomandare, în timp ce mecanicul şef angajat prin contract secundar de *Artemis Airways* îi studia încă o dată hârtiile. Câteva clipe mai târziu, Strickland spuse:

— Poţi să suni, ca să verifici.

Chiar şi acea invitaţie de a fi demascat o spuse cu uşurinţă, fără să simtă vreun nod în gât.

Mecanicul norvegian ridică privirea spre el şi înclină din

cap.

— Tipul vostru a fost norocos, nu? spuse el zâmbind. Cavaleria a Şaptea a sărit în ajutor, şi fără greşeală!

— Sigur.

124

Înţelegând că era acceptat ca adjunct al mecanicului şef de la *Vance Aircraft,* din Phoenix, Strickland avansa, îndemnându-l pe norvegian să se întoarcă după el. Începură să meargă.

— Sistemul pe care l-am folosit la acestea două, la cel de aici şi la geamănul lui…

În timp ce norvegianul ţinea supus pasul cu el, Strickland făcea semne spre *494,* a cărui apărătoare a motorului era dezgolită ca umărul unei artiste de strip-tease. Avionul era înconjurat ca într-o cuşcă de metal, de schelele de examinare, pe care se agitau câţiva oameni în salopetă, la fel ce ceremonioşi ca femeile care aranjează florile într-o biserică.

— …nu e la fel ca la avionul cu accidentul. Dar Alan Vance vrea ca eu *să mă asigur* – am avea prea mult de pierdut dacă ceva nu merge bine.

Îl bătu pe umăr pe norvegian, cu mâna lui mare.

— Nu o să vă stau în drum. Nu vreau să verific decât computerul pentru combustibil. Va dura doar o oră, poate şi mai puţin, după care aţi scăpat de mine.

— Vrei cafea?

— Ar fi grozav.

— Mă ocup eu de asta. Tu ia-o înainte, spuse norvegianul, făcând semn cu mâna spre avion.

Strickland zâmbi spre spatele omului care se îndepărta, apoi se relaxă. Acum era îmbrăcat cu o cămaşă cu carouri, pantaloni de dril, cizme cu toc înalt şi o jachetă din piele. Poate că ei se aşteptau să vadă un altceva, dar el simţise că era o ţinută potrivită. Se îndreptă încet spre platforma cu patru etaje care era plasată la mijlocul fuzelajului lui *494.* Scări de metal, balustrade de metal, care făceau avionul să

semene cu un prizonier. Privi cum platforma se mişca pe şine, cu motoarele huruind, târându-se ca umbra unor spânzurători în lungul fuzelajului ornamentat. Pentru. Strickland, exista o satisfacţie a aparatelor, mirosul de ulei, de metal, onestitatea mecanicilor de întreţinere.

Era unsprezece treizeci, după ceasul lui. După ce mâncase, închiriase o maşină, pe numele sub care venise cu avionul. Avea să plece din Fornebu până la douăsprezece treizeci, pretinzând că avea rezervată o cameră la unul din hotelurile oraşului, până la zborul cu care ar fi trebuit să se întoarcă în SUA, în după-amiaza următoare. Apoi urma să plece cu maşina la Larvik şi să prindă feribotul spre Copenhaga. Putea zbura direct la Paris, şi apoi la Bordeaux... după care avea să dispară o vreme.

125

Roţile uriaşe ale platformei se fixară pe şinele lor şi oamenii se învârteau, cu sarcini precise, în jurul avionului. Se căţără pe scara ce ducea la gura deschisă a compartimentului dispozitivelor electrice ale lui *494,* îşi trecu sacul de spate în spaţiul puternic luminat, urmând apoi capul şi umerii. Un electrician se întoarse spre el, la început surprins, iar apoi devenind docil, acceptându-l, datorită încrederii dovedite de Strickland şi a vocii mecanicului şef de la picioarele scării.

— Vrei cafeaua acolo sus? Eşti gata să începi chiar acum?

Strickland privi în jos prin trapă.

— Aici sus, mulţumesc. Mă apuc imediat de treabă. A fost un zbor lung şi filmul a fost groaznic!

Zâmbi confidenţial şi continuă:

— Nu vă condamn pe voi, europenii, că vă plângeţi în legătură cu cultura americană – ce film, omule!

— Nouă ne plac destul de mult filmele americane, replică norvegianul, întinzându-i un pahar din plastic.

Îi ardea degetele şi îl puse pe podeaua compartimentului, care se afla sub compartimentul de clasa întâi.

— El e Jorgensen, adăugă mecanicul şef. Ai nevoie de

ajutorul lui?

Strickland îi zâmbi lui Jorgensen, după care clătină din cap.

— E vorba doar de două panouri – nicio problemă, nimic greu de ridicat. Mulţumesc, oricum…

— Cu plăcere. Te las să te apuci de treabă.

Imediat ce capul îi dispăru din dreptul trapei deschise, Strickland întinse mâna spre electricianul norvegian şi se prezentă:

— Cal Massey. *Vance Aircraft.*

— Sigur.

Jorgensen îi strânse mâna scurt, iar apoi se întoarse imediat la inspecţia pe care o făcea unităţii de alimentare auxiliare. Fluiera printre dinţi o melodie lentă şi funebră, norvegiană. Strickland îşi sorbi cafeaua – avea prea mult zahăr, dar, de altfel, nu spusese cum o vrea. Stătea cu picioarele încrucişate în compartimentul dispozitivelor electrice, îngust şi prevăzut cu rafturi, ca un compartiment de bagaje. Snopuri groase de fire treceau pe deasupra capului şi pe pereţii metalici, groase şi multicolore, ca vechile diagrame din laboratorul ştiinţific al şcolii, în care se studiau muşchii, arterele şi venele omului. Bancuri de comutatoare, sisteme de susţinere, relee, baterii aranjate în ordine pe sertare, ca o bibliotecă de electronică. Mârâitul lent, submarin al roţilor ce alunecau pe şine se auzea din hangar. În timp

ce Strickland stătea, răbdător şi absorbit, ca un băiat adus acolo de vreun adult, drept cadou onomastic.

În cele din urmă, Jorgensen murmură:

— Eu am terminat.

Se ridică în spaţiul înghesuit şi se întinse.

— Atâta cere manualul, zise el, nepărând prea încântat de tăcerea lui Strickland, şi chiar de prezenţa lui.

Bineînţeles, doar era de la *Vance Aircraft…*

— E doar un serviciu de noapte, de cinci sute de ore – ştiu, spuse liniştitor Strickland. Nu sunt aici ca să te supraveghez, amice. Am venit din cauza a ceea ce s-a întâmplat la Phoenix.

— Ştiţi cum s-a întâmplat?

— Acum ştim, mulţumită acelui pilot. El a descoperit. Eu am venit doar ca să verific dacă nu e ceva în neregulă cu sistemul computerului pentru combustibil al acestui bebeluş.

Acum, când se liniştise că nu era supus nici unui gen de examinări, faţa slabă a lui Jorgensen nu mai manifesta nicio urmă de interes. Căscă, excesiv.

— Poate că reuşesc să o prind pe nevastă-mea cu vreun amant, murmură el, privindu-şi ceasul.

Părea posedat de temperamentul nordic posac, care se aştepta la astfel de surprize. Ca pentru a confirma impresia lui Strickland, adăugă:

— Dacă porneşte blestemata de maşină. Am avut probleme cu ea azi-dimineaţă…

Cobora deja treptele, apoi umerii lui şi faţa îngustă dispărură prin trapă.

Strickland clătină din cap batjocoritor, apoi înghiţi ultimele guri de cafea. Puse jos paharul din plastic şi trase sacul de călătorie după el, înaintând pe vine în lungul sertarelor cu cutii, baterii, cabluri. Se opri în faţa celui care avea eticheta sistemului de dirijare a combustibilului.

Îngenunche, deschise o trusă mică de scule şi începu să deşurubeze panoul computerului pentru combustibil, geamănul modelului din hangarul său din Dordogne. Familiar, ca un corp deseori posedat, suplu şi cunoscut sub atingerea lui. Începu şi el să fluiere printre dinţi, în timp ce examina releele, cipurile şi cablajul.

O treabă simplă…

Era ţintuită lângă peretele cortului uriaş de preşedintele partidului local, care îi explica, cu o gravitate insuportabilă şi pe larg, nemulţumirea Biroului Central. Fusese sunat acasă de un preşedinte

adjunct al partidului, care era un fost director în publicitate. Soţia preşedintelui încerca, cu o graţie nervoasă, să modereze impresia efectivă pe care o lăsa soţul ei, aceea de

şovinist sexual cu aere de superioritate. Marian aproba din cap şi zâmbea, şi se ţinea dreaptă, cu lipsa de atenţie hotărâtă a unui manechin, vinul încălzindu-se în paharul strâns în mână, farfuria cu somon şi salată rămânând neatinsă. *Ar fifost nepoliticos să-şi umple gura în timp ce i se ţinea o prelegere.* Forţă amuzamentul să dispară din ochii ei şi făcu un efort imens să-şi controleze expresia feţei.

— Desigur, George, aprobă ea, înclinând cu energie din cap. Desigur.

Preşedintele era convins că loialitatea era ceva genetic, o măsură a evoluţiei speciilor. Presiunea exercitată de Biroul Central creştea odată cu trecerea fiecărei noi săptămâni a verii, în anticiparea alegerilor din toamnă. Nimeni nu hotărâse o dată, bineînţeles – poate cu excepţia acelui manipulator politic, *Events.*

— Desigur, sunt absolut de acord – *nu* fără o consultare corespunzătoare, nici chiar atunci când suntem cu treizeci de puncte în urmă, în preliminare.

Trăsăturile agentului ei electoral se prăbuşiră, la auzul zeflemelei. Pat, care stătea lângă Bill şi manifesta un uşor sentiment de veneraţie faţă de soţia preşedintelui – averea ei era mai veche şi ea era mult mai bine educată; se prefăcea că era interesată de problemele politice.

Preşedintele era furios din cauza unui articol pe care îl scrisese Marian pentru *Telegraph,* despre problema Comisiei Europene. Se înroşise la faţă nu numai din cauza vinului, a mâncării şi a căldurii din cort.

— Exact, George, interveni ea, într-o altă pauză mai lungă a tiradei lui.

George începea să-şi piardă suflul. Nu mai putea dura mult… Se producea deja o retragere generală din cort spre pajişte, în aşteptarea focurilor de artificii.

Dintr-odată, ca şi cum ar fi decis că răbdarea lui Marian fusese pusă destul la încercare, soţia preşedintelui îl luă pe acesta de braţ şi murmură:

— Haide, dragă, aş vrea să văd artificiile.

George nu părea prea dornic să o lase pe Marian să scape,

dar apoi o bătu pe soţia sa pe mână şi acceptă, înclinând din cap.

— La revedere, draga mea. Mai gândeşte-te…

Dar soţia lui îl trăgea deja de braţ, cu un zâmbet de afecţiune autentică şi chiar de admiraţie faţă de Marian.

128

Cortul se golea în continuare, mesele demontabile lungi, cu mâncare şi băutură din abundenţă fiind temporar abandonate, în favoarea pajiştei şi a lacului. Raţele şi păsările sălbatice se depărtaseră demult de mal, cu o înţelepciune a previziunii. Marian sorbi adânc din paharul ei cu Chablis.

— Ptii, ce nebunie! spuse ea ironic, zâmbindu-i lui Bill.

Pat părea tulburată, Bill iritat.

— Am *ascultat,* Bill, spuse ea liniştitor, obligându-l pe agentul ei să încline din cap, în semn de recunoaştere a acelui fapt.

Ben Campbell, membrul Parlamentului European pentru circumscripţia care o includea pe a ei, se apropia de Marian, conducând un grup în care se afla şi Bryan Coulthard, director al *Aera UK. Un altul dintre conspiratori,* se gândi ea, termenul transformându-se într-o clipă dintr-unul amuzant într-unul dătător de fiori. Îi făcu semn cu mâna lui Ben Campbell peste capul lui Bill, dar acesta părea hotărât să o ignore şi grupul lui ieşi din cort. Marian îi văzuse şi pe cei doi delegaţi EU, din când în când, în treacăt, în cortul aglomerat. Aceştia nu păreau să se afle acolo pentru distracţie, dar poate că se înşela ea.

— Bună, Marian! auzi, în timp ce Pat se străduia să-l scoată pe Bill pe peluză.

Marian privi în jos. Pat prinse ocazia să se depărteze de ea.

— Bună, Sam.

Îşi strânseră mâinile.

— Îmi pare rău că te-am încurcat, că am anulat întâlnirea după ce te sunasem la birou.

Egan aproape că torcea.

— Deci, nu era ceva important?

— Nu. Uită, spuse el şi îi făcu cu ochiul. Deşi ai fi putut pune o vorbă bună pentru… dar problema s-a rezolvat de la sine, imediat după ce te-am sunat.

Zâmbetul lui era îndatoritor.

Sam Egan era scund, gras, şi cu o aparenţă jovială. Mulţi rivali de afaceri fuseseră dezarmaţi de aspectul lui şi fuseseră duşi de nas, în acelaşi timp, de creierul viclean din spatele ochilor inocenţi, uşor miopi. Soţia lui era bronzată şi mantaua ei voluminoasă dezvăluia puţin cam prea multă piele de femeie între două vârste. Ei nu-i plăcea de Marian, şi părea să nu aibă încredere în asocierea soţului ei cu aceasta. Ceasul butucănos din aur şi brăţările din aur ale lui Egan sclipeau în luminile micşorate ale cortului. Ochii lui străluceau.

Marian îşi aminti că compania lui Sam Egan, *Egan Construction,* era extrem de implicată în Proiectul de Regenerare Urbană – în

mare parte în afara circumscripţiei, deşi el şi soţia lui locuiau chiar lângă catedrala oraşului. Oare avusese şi el probleme cu sosirea banilor, ca Ray Banks? în ce problemă voise să o vadă?

Ultimii membri ai grupului lui Egan aproape dispăruseră. Unul sau doi bărbaţi, pomădaţi şi coafaţi, aruncaseră o privire staturii şi trăsăturilor ei, apoi păruseră oarecum dezamăgiţi de hainele ei bărbăteşti.

— Sam, murmură ea, luându-l de braţ şi aplecându-şi buzele spre urechea lui, spre iritarea evidentă a doamnei Egan – mi-a spus o păsărică că există probleme cu sosirea fondurilor pentru Proiectul de Regenerare… E ceva adevărat în asta?

Reacţia lui fu surprinzătoare. Acea linişte naturală şi confortabilă, senzaţia că mâncase şi băuse bine, dar nu în exces, dispărură brusc, ca o deghizare. Egan devenise dintr-odată parcă posedat de o agresiune plină de suspiciune, ca de beţiv, faţă de ea.

— *Cine* ţi-a spus?

Era ca şi cum cineva ar fi lansat un zvon dăunător companiei lui sau capacităţii lui sexuale. O prinse cu mâna de braţ, şampania din pocalul lui stropind-o pe mâneca costumului.

— Nu trebuie să asculţi blestematele acestea de zvonuri, Marian – întotdeauna există câţiva ticăloşi care se apucă să scheaune, în ramura construcţiilor…

Cuvintele păreau o incantaţie recitată pentru recâştigarea calmului, a încrederii, a liniştii. Exista totuşi, un tăiş ameninţător în tonul lui.

— Nu e bine să asculţi bârfele, Marian. Sunt surprins. O să vrei să-l vezi, într-o zi. Va fi o minunăţie… Nu avem nevoie ca oamenii să-l vorbească de rău – seamănă cu atitudinea Londrei faţă de Midiands şi faţă de mine!

Zâmbetul rămăsese, ca acela al Pisicii din Cheshire, dar în jurul lui, trăsăturile lui Egan deveniseră dure. Ochii lui o studiau cu duritate.

— Ei, asta e o veste bună, oricum, zise liniştitor Marian, dezarmată. Exact ce speram să aud.

— Cine ţi-a şoptit asta, Marian?

— „Insula e plină de sunete”, câtă ea, zâmbind. Doar mi-a trecut pe la ureche – sosirea fondurilor, plăţi întârziate…

Trăsăturile lui Egan se deformară. Într-o grimasă de furie, apoi acesta o mască ridicând paharul cu şampanie la buze.

Momentul era tensionat, plin de suspiciuni, până când situaţia fu dezamorsată de soţia lui Egan, care zări o femeie cu un rol mic într-un serial de televiziune local, cu care mergea la acelaşi coafor. Fluturând o mână, ea îl trase cu cealaltă pe Egan în urma ei, împotriva

voinţei acestuia. În timp ce pleca, pe faţa lui se vedeau mici străfulgerări de suspiciune, chiar de furie, ca un foc de St. Elmo.

Cortul era aproape gol. Nu dură decât o clipă sau două ca să-şi umple din nou farfuria cu crevete şi salată, şi să-şi reumple paharul, întâlnirea cu Sam Egan o urmărea, ca o

ceaţă friguroasă. În ochii lui citise cunoaşterea stării de fapt, şi încercarea de a o ascunde. O senzaţie de tăinuire.

Marian ieşi din cort în aerul mai rece şi spre zgomotele pline de aşteptare ale oaspeţilor. Pe faţa ei apăru încet un zâmbet larg, în timp ce se îndrepta spre casă. Ştia *exact* unde trebuia să stea ca să urmărească focurile de artificii, o fereastră de unde privise acel gen de eveniment când era copil. Nunta de argint a lui Clive fusese o astfel de ocazie? Fereastra de la camera dejoacă de la etajul de sus al casei – ideea o amuza şi o atrăgea. De la acea fereastră privise ritualurile grădinilor, iubirile şi certurile, plivitul şi însămânţatul. În compania lui David şi a fratelui acestuia, demult decedat.

Urcă treptele spre terasa din spate, oprindu-se ca să privească în urmă, la invitaţii scăldaţi în lumină ca o hoardă de păuni şi mierle. Apoi intră în casă. Menajera îi zâmbi cu o familiaritate veche şi afectuoasă, ridicând din umeri spre grămada de pahare şi farfurii abandonate care ascundeau vederii suprafeţele lucioase şi încrustate ale meselor din secolul al optsprezecelea. Marian clătină din cap, în semn de compătimire.

Holul lung era gol şi tăcut, după zarva de afară. Apoi auzi o voce pe care o recunoscu şi o alta recent familiară, care se certau. Se opri nehotărâtă, simţindu-se expusă şi stupidă în mijlocul holului, pe covorul persan decolorat care acoperea podeaua de marmură. Nu-şi dădea exact seama de ce se oprise ca să asculte. Nu auzise niciun cuvânt distinct, doar vocea ridicată a lui David, şi pe aceea a lui Sam Egan. Unde…?

În umbra scării, la numai câţiva metri cie ea… Urca în consolă, deasupra capul ei, spre palierul din dreapta, cealaltă ramură, ca o joncţiune de cale ferată ridicată pe verticală, conducând spre camerele din aripa de vest. Se mişcă încet, surprinsă să audă rostit numele ei. În afară de ei trei, holul era gol. Se cutremură când izbucniră primele focuri de artificii, însoţite de aclamaţii surprinse. Se lipi de perete în nişa de pe partea opusă a scării, auzindu-şi din nou numele.

— …Marian nu ştie nimic!

Acesta era David, iar în vocea lui se simţea clar mânia.

— Orice ar fi auzit, sau crede că a auzit, nu ştie nimic!

131

— Are suspiciuni, îţi spun eu, insistă Egan. Îmi dau seama când cineva încearcă să obţină informaţii. Ea crede că e ceva adevărat în acele zvonuri…

— Cu cine a vorbit?

— Poate fi oricine…

— Vorbeşte mai încet! şuieră David.

Marian se simţi cuprinsă de căldură. Făcuse o gafa în conversaţia cu Egan, dezarmată de ocazie şi de încrederea în sine.

— Bine, bine. M-am gândit doar că ar fi bine să ştii.

— De ce, Sam? Pentru că ai intrat în panică? întrebă David ironic. Din cauza panicii ai sunat-o ieri, nu-i aşa?

— Am crezut…

— …Că poate să te ajute, şi că o va face. *Mariani* E o binecuvântare că te-am oprit înainte să te duci să-i spui totul! Ascultă-mă – află cine a vorbit cu ea. Tu îi cunoşti pe toţi subcontractorii locali. Trebuie să fie unul dintre ei. Află cine e – şi anunţă-mă.

— O să o fac, îl asigură Egan.

— Bine. Şi acum, du-te să vezi artificiile – înainte ca nevastă-ta să creadă că te-ai strecurat în vreun dormitor cu o fată din personalul de serviciu!

Se auziră nişte paşi. Apoi David adăugă, cu un ton veninos şi furios:

— Focurile de artificii l-au costat o mică avere pe tatăl meu. Încearcă să te bucuri de ele.

Marian se lipi şi mai tare de perete, în umbra scării. Egan trecu pe lângă ascunzătoare fără să privească în direcţia ei, atras de o altă explozie şi de fulgerarea luminilor multicolore care parcă explodaseră în casă ca o revărsare de confeti. Cu picioarele moi din cauza tensiunii, Marian se prăbuşi pe un scaun tare stil Caroline, în nişă, şi sorbi furioasă din paharul

cu vin. Explodară alte artificii.

Kenneth Aubrey intră clătinându-se de pe terasa din spate, bastonul lui scoţând zgomote puternice pe marmură. Se încrucişă cu Egan în pragul uşii.

— Kenneth! şopti ea răguşită, sărind de pe scaun şi vărsând ultimele picături de vin.

Aubrey se răsuci, parţial surprins, parţial preocupat. Se afla vizavi de uşa bibliotecii, a cărei uşă Marian o auzise închizându-se cu un zgomot surd, liniştitor. Alte artificii, o uimire şi mai entuziastă.

— Marian… Ce este, draga mea? întrebă Aubrey, privind spre bibliotecă. „Într-un colţ retras şi conclav secret”, murmură el.

— Cum?

Vocea ei era ascuţită, din cauza nervozităţii.

— Oh, Milton. Prietenii tăi s-au adunat acolo cu toţii, l-am zărit când se închidea uşa. Un mic portret de grup. Laxton, Rogier, delegatul pentru transporturi, Bryan Coulthard. Şi David, bineînţeles… şi acel membru al Parlamentului European, cum îl cheamă…?

— Ben Campbell. E un om pe care-l uiţi cu uşurinţă, zise Marian, zâmbind.

— Pari zguduită, distrată.

— Vorbeau despre mine – David şi un constructor care locuieşte în circumscripţie. Am vorbit cu el cu câteva minute înainte… Ce se întâmplă, Kenneth?

— Ce spuneau? întrebă grav Aubrey. Despre tine?

— Egan crede că sunt prea bănuitoare în legătură cu probabilitatea de fraudă în…

— Te-am avertizat, Marian! zise tăios Aubrey. Ţi-ai arătat cărţile?

— Nu m-am gândit că…

— Atunci fa-o acum, spuse el, bătând-o pe braţ, în timp ce se sprijinea pe el.

— Egan, constructorul crede că încercam să deschid o

conservă cu viermi, asta era clar. L-am întrebat despre sosirea fondurilor, despre plăţile întârziate. Lucruri pe care le-am auzit – nu contează de la cine. A sărit în apărarea tuturor, după care a fugit la David să-i spună că i-am pus nişte întrebări ciudate.

În timp ce asculta, Aubrey părea mai alert şi mai atent. Grija pentru ea, exprimată ca o nelinişte iritată, pălea şi era înlocuită de o curiozitate vorace. Arunca mereu priviri spre uşa închisă a bibliotecii.

— Există anumite lucruri pe care ei se tem că le ştii. Privind…

— Teoria mea cu frauda? Doar nu mă crezi, în sfârşit?

— Oarecum, e ceva şi are legătură cu bani. Probabil cu o sumă foarte mare.

Exploziile artificiilor erau mai frecvente acum, ca şi cum ar fi pregătit un punct culminant. Fulgere de lumini colorate se reflectau în oglinzi, în suprafeţele lustruite.

— Michael Lloyd…? îşi aminti ea.

Apoi, dregându-şi glasul, spuse, în timp ce Aubrey o privea neliniştit:

— Am vorbit ieri cu un subcontractor care lucrează în Proiectul de Regenerare Urbană. Crede că este ameninţat, el şi familia lui, din cauză că s-a plâns. Banii s-au terminat, pentru peştii mai mici. Nu a mai fost plătit de Euro-Construction…

— Care e deţinută în întregime d*ewinterborne Holding,* care sunt principalii contractori pentru…

— …cam treizeci la sută din întregul proiect. Fondurile europene sosesc. Bruxelles consideră proiectul un model pentru viitorul EU, preţul nu contează…

— Iar fondurile se pare că nu ajung unde trebuie, spuse Aubrey şi o luă de braţ. Haide, fata mea – cred că e timpul să mai bem ceva. Cel mai bun whisky al lui Clive. Nu o să se supere.

— Unde e Clive?

— Zăngăne cutia pe sub nasul celor mai bogaţi oaspeţi, cred.

O rafală de explozii. Urale şi aplauze, după o tăcere scurtă, surprinsă.

— Trebuie să stăm de vorbă. Haide!

Douăsprezece şi şaisprezece. Ridică privirea de la panoul mecanicului de zbor spre puntea de zbor a avionului *494,* când silueta zveltă a mecanicului şef norvegian apăru în pragul uşii.

— Am terminat, anunţă Strickland.

— Bine. Mai vrei cafea? în ce stare e?

— Bună. Nicio problemă. Şi da, vreau cafea. Ies acum. Computerul pentru combustibil e OK, la fel şi indicaţiile instrumentelor.

— Ce s-a întâmplat. Când s-a prăbuşit?

— Încă se mai analizează toate datele. Se pare că un cip defect – nu cel folosit la bebeluşul acesta – a dat comanda de evacuare a combustibilului, dar toate instrumentele afişau date normale... A fost un noroc că pilotul l-a văzut. Nu se va mai întâmpla altă dată.

Strickland închise uşa cabinei de pilotaj în spatele lui şi îl urmă pe norvegian spre uşa principală pentru pasageri. Serviciul de rutină de verificare a lui *494* – un efort care în curând avea să devină inutil – continua fără grabă.

— Noi nu am avut nicio problemă în mai mult de şase luni, spuse norvegianul. E un avion bun.

— Şi nouă, celor de la *Vance Aircraft,* ne place să credem asta. Şi câtă nevoie avem ca *toată lumea* să aibă aceeaşi impresie ca şi voi!

— Haide în birou, să-ţi bei cafeaua acolo.

— Sigur. Mulţumesc.

Se răsuci, ca să privească în spate, la avion. Platforma uriaşă fusese trasă în spate, departe de avion, şi stătea în hangar ca un mamifer marin fabulos, uitat, dar extrem de real, de viu. Regreta ceea ce făcuse din cauza soartei avionului, deşi vieţile echipajului şi

ale pasagerilor nu reprezentau nimic pentru el. Era, ca toate avioanele, o doyadă a frumuseţii maşinilor.

În situaţia lui exista o latură amuzantă şi sarcastică. Era evident că mecanicul şef vroia să-l tragă de limbă în legătură cu prăbuşirea de la Phoenix. Curiozitate profesională. În definitiv, cine putea explica detaliile mai bine decât el…?

Lumina strălucitoare a dimineţii pătrundea prin draperiile grele de la ferestrele dormitorului. Era suficient pentru Tim Burton ca să vadă ceasul de lângă pat fără să aprindă lumina. Aproape zece. Lângă el, patul era gol şi rece. Charley se sculase fără să-l deranjeze.

Bâjbâi după telefonul care-l trezise. Nu dormise bine, repetând la nesfârşit întâlnirea cu alţi bancheri şi instituţii acţionare, ca şi cum ar fi repetat fiecare mişcare a unui joc de şah… un joc pe care noaptea trecută se temea că-l va pierde, în ciuda bravadei lui şi a veştilor bune date de Vance, din Phoenix. Pilotul acela, Gant – fostul lui ginere – era uimitor… Dar oamenii în costume erau prudenţi. După ce erau udaţi până la piele de un duş neaşteptat, păreau să se aştepte la un altul, în orice clipă. Ştirile de televiziune din America, imaginile cu Gant, Vance şi avionul, explicaţiile iniţiale referitoare la un cip defect, din sistemul de computer pentru combustibil… nimic din toate acestea nu părea să-i atragă. Se hotărâse, înainte să adoarmă, în cele din urmă, lângă o Charley neliniştită şi trează, că entuziasmul lui, hrănit cu şampanie şi cu câteva pilule foarte necesare, nu reuşise să-i convingă.

— Burton.

— Tim!

Era Stuart, consilierul lui.

— Isuse, Tim, s-a întâmplat din nou!

— Cum?

Se ridică cu greu, din cauza cuverturilor care deveniseră dintr-odată foarte grele, şi a cearceafurilor răsucite.

— La numai cincizeci de mile de Helsinki. S-a prăbuşit, Tim – s-a prăbuşit!

— Unul dintre…?

Nu avea puterea să întrebe, *nu putea.*

— Zborul de dimineaţă, de la Oslo la Helsinki. La naiba, i se făcuse întreţinerea chiar noaptea trecută, Tim…

— Cum?

— Nu se ştie nimic despre asta, încă. Oh, Tim, Isuse Christoase – suntem *terminaţi*!

— Câţi, câţi oameni au murit?.

135

— Toţi. Şapte membri ai echipajului, patruzeci şi patru de pasageri. Făcea cursa aproape gol…

— Da… măcar atât, răspunse Burton, privindu-se în oglinda înaltă, cu rame mobile, dintr-un colţ al dormitorului, atent ca şi cum şi-ar fi studiat interpretarea pe un monitor de televiziune..

Avea să facă asta de nenumărate ori, în curând…

— Patruzeci şi patru de pasageri, ai spus?

— Da.

— Dumnezeule, e îngrozitor. Adică-e cu adevărat *înfricoşător.*

Se simţea zguduit, ameţit, la gândul la atâtea vieţi pierdute. Acest fapt învingea toate celelalte senzaţii, chiar şi pe cele care-l chinuiau deja, referitoare la viitorul lui imediat. *Patruzeci şi patra.* Şi echipajul. Iar avionul fusese aproape gol… Dumnezeule, era groaznic.

— Ce vrei să fac pentru moment, Tim?

— Cum? Oh, da. O relatare blândă în presă – dar subliniază tragedia, durerea noastră. *Nu ştim nimic mai mult*, pentru moment, la bilete pentru amândoi la un zbor spre Helsinki, în seara asta – astăzi va trebui să fiu aici, ca să înfrunt toate interviurile. Dumnezeule!

Inspiră adânc, cuprins din nou de ameţeală şi şoc.

— Nu e posibil – încă unul…

Un viitor imediat de acuzaţii isterice, de tirade care-l condamnau pe el, pe Vance, avionul. Experţi chemaţi în studiourile din toată lumea, ca să-şi spună părerea. Scăderea

preţului acţiunilor, panica celor care-i acordaseră împrumuturi… Patruzeci şi patru de oameni. Şi echipajul. Era…

Aruncă într-o parte telefonul şi coborî din pat, îndreptându-se grăbit spre baie, ameţeala copleşindu-l, deja amară în gât.

Partea a II-a
O FILANTROPIE ÎNTUNECATĂ

Politica mea e cea a oamenilor oneşti… Sunt recunoscător guvernului când afacerile sunt prospere, când îmi pot servi masa în pace şi linişte şi când pot dormi noaptea ţârâ să tiu trezit de focuri de armă… Acum, când avem Imperiul, totul prosperă. Ne vindem bunurile destul de repede. Nu poţi nega asta. Ei bine, ce vrei? Cum îţi va fi mai bine plecat, când i-ai împuşcat pe toţi?

Emile Zola, *Grasul şi slabul*

Capitolul 6
FULGERE DE VARĂ

Luminile oraşului Tammisaari străluceau spasmodic şi fără speranţă ca ale unui vas naufragiat, în furtuna de vară care răvăşea Golful Finlandei, în jurul micuţei insuliţe pe care se ghemuiseră, apărându-se de vântul şuierător. Burton îşi simţea tot corpul amorţit ca urmare a şocului accidentului, ca şi cum se grăbise să ajungă la locul respectiv cu avionul, limuzina, barca cu motor, numai pentru a se ciocni de resturile avionului său de linie – ale întregii lui linii aeriene.

Sub promontoriul mic şi sterp pe care stătea, oamenii alergau ca nişte crabi peste stâncile ascuţite şi în jurul rămăşiţelor avionului *494.* Acolo jos, undeva, se afla Gant, autorizat de el însuşi şi de Alan Vance, care stătea amuţit şi împietrit lângă el, în timp ce fiica lui stătea agăţată de el, ca de o stâncă nesigură. Comportamentul inspectorilor, macaraua plutitoare, celelalte vase, legănându-se şi zdruncinându-se pe valuri, toate păreau nu numai insignifiante, dar şi disperate – activitatea unei echipe de chirurgi în jurul unei mese de operaţii, când toate monitoarele

indică nişte linii drepte, fără variaţii. Nicio bătaie a inimii, nicio activitate cerebrală, nici puls sau respiraţie. Patruzeci de oameni obişnuiţi muriseră, alături de echipaj, în acea parodie de epavă. Ziarele din Europa şi din Statele Unite, pe care le văzuse în holul de sosire, în timp ce-l aştepta pe Vance să vină de la Phoenix în avionul lui particular, arătau o altă epavă. Titlurile strigau: „avionul ucigaş" „avionul de linie mortal", şi altele de acelaşi gen... rapoartele de la bursa de acţiuni, graficele şi indicatorii descriau declinul fatal al lui *Vance Aircraft* şi *Artemis Airways.*

Furtuna îl trăgea de părul lung, ca un director de internat răzbunător, care-l pedepseajtentru relele făcute... „Uită-te, Burton. Uită-te. Uite ce ai făcut." Îşi dorea ca Vance să spună ceva, să-l sprijine prin împărţirea responsabilităţii... dar Vance, cu Barbara agăţată de braţul lui ca de o stinghie, era închis într-un cerc de fier al înfrângerii. FAA ordonase imediat ca toate avioanele *494* să fie consemnate la sol şi să se facă o anchetă de cea mai mare urgenţă

asupra siguranţei avionului. Băncile şi Bursa răspunseseră descotorosindu-se de *Vemce Aircraft.* Compania murise în acea dimineaţă pe Wall Street în presă şi la televiziune... iar creditorii se distanţaseră de ea, ceruseră retumarea împrumuturilor, culeseseră dintre zdrenţele câtorva filiale mai mici, încercând să salveze ceva. Vance şi compania lui erau terminaţi.

Ceea ce făcea ca activitatea de acolo, de pe coastă – unde corpul ca o balenă al părţii principale a fuzelajului se freca de stânci şi scotea sunete stridente, o aripă executa un salut parţial, din apa agitată, iar coada avionului, pe care era desenată Diana Vânătoarea, se înălţa, batjocoritoare... totul era *zadarnic.* Vedea oameni în costume de scafandri, alţii în veste portocalii, impermeabile galbene, toţi mici şi agitându-se fără rost, ca nişte insecte..

Îl rugase – îl implorase – pe Vance să-l aducă pe Gant, pilotul care se părea că-i salvase, ca o chemare din corn

iluzorie, care acum era evident irealã. Suportase o rundã de interviuri pentru televiziune şi radio şi de apeluri telefonice, asalturi ale ziarelor, cu o determinare obositã şi sfidãtoare, momente negre în care Gant pãruse un gen de balizã îndepãrtatã, dar realã. Acum însã, confruntat cu dezastrul, cu numãrãtoarea cadavrelor – recuperaserã deja mai mult de douã duzini de corpuri, inclusiv pe cel al pilotului – şi furtuna şuierãtoare, plinã de fulgere, ştia cã se agãţase de iluzia unei salvãri.

Era o ironie patetică faptul că Gant reuşise să vină – după ce fusese luat de Vance de la aeroportul Dulles, din Washington – căci demisionase din NTSB cu o zi înainte şi era disponibil pentru *munca independentă.* Forţa vântului îi făcea ochii să lăcrimeze.

Macaraua plutitoare, balansându-se stângaci, coborî unul din motoarele mari Pratt & Whitney pe puntea ei platã, iar oamenii îl asigurarã, la fel de atenţi ca şi cum ar fi trebuit sã se învârtã în jurul unei brancarde, aranjând o pãturã roşie care acoperea un corp. Îşi îndepãrtã privirile de la acea scenã, dar Vance pãrea încã sã se afle într-o altã lume, într-un coşmar interior.

Gant ridicã privirea spre promontoriul jos al insuliţei unde se prãbuşise avionul *494* şi vãzu douã siluete – Burton şi acea individualitate compusã formatã din Vance şi Barbara, agãţatã de braţul lui ca un pui de maimuţã. Marea mugea în jurul stâncilor de pe coastã, trimiţând un alt val cãtre el. Apa se scurse, lãsându-l cu faţa şi braţele îngheţate, cu impermeabilul şiroind. Zgomotele produse de avionul de linie care se freca de stânci era asurzitor. Avionul se prãbuşise abrupt – ca celãlalt *494* spre pista de la *Vance Aircraft —*

încercase o redresare prea târzie, ca să aterizeze pe apă. Se zdrobise de ţărmul insuliţei de pe coasta finlandeză, la trei kilometri de oraşul Tammisaari. Insula era o rezervaţie naturală pentru păsările sălbatice, îşi imaginã panica acestora când avionul se prăbuşise şi se dezintegrase, în zori.

Avionul particular al lui Vance ajunsese la aeroportul Vantaa din Helsinki chiar înaintea furtunii care cobora din Golful Botnic. În timp ce se îndreptaseră cu maşina spre vest, cerul era sângeriu, din cauza apusului decolorat şi ameninţător. Se plimbase pe plaja îngustă, plină de pietricele, studiind linia impactului avionului, când furtuna izbucnise, luminând întreg orizontul şi valurile care se agitau ca nişte nori cenuşii, la numai cincizeci de metri de el. Echipa de investigare locală nu părea deranjată de prezenţa lui. Gant era acreditat ca expert tehnic reprezentând producătorul de avioane, şi asta păruse suficient.

Înregistratoarele zborului şi înregistratorul vocal din cabină fuseseră recuperate. Ascultase o casetă a celui din urmă, înfiorat nu numai de vânt şi de strălucirea fulgerelor. Fusese ca şi cum ar fi ascultat moartea lui Hollis, ca şi cum ar fi retrăit încercarea avionului de a-l ucide pe el. Instabilitatea, crescând ca nişte dureri cardiace într-un ritm înspăimântător, avionul convulsionându-se şi apoi prăbuşindu-se, pierzând altitudine ca sângele dintr-o arteră tăiată.

Marea se repezi din nou spre el dintr-o despicătură abruptă în malul stâncos, şi Gant se înfioră din cauza spumei. Pe linia plină de pietricele a ţărmului, peste stânci, până la marginea mareei, erau scobituri, pietre sfărâmate, crăpături mari… *mici* urme de arsuri. Nu fusese practic niciun foc. Fuzelajul – Gant sărise dintr-o barcă mică în fuzelajul principal, scăldat de maree – era zdrobit, fărâmat, dar foarte puţin ars.

Avionul rămăsese fără combustibil, rezervoarele erau aproape goale – iar instabilitatea se datorase faptului că fluxul de combustibil nu fusese controlat de computer… şi nu existase panică, şi nici înţelegerea a ceea ce se întâmpla, căci panoul mecanicului de zbor îi asigurase pe cei din echipaj că totul era normal, *normal.* Dar se întâmplase din nou, cu un sistem *diferit* al computerului de dirijare a combustibilului. Se întâmplase cu un avion care *nu* avusese niciun fel de probleme cu dirijarea combustibilului. În plus, realiza cifrele de economie a combustibilului cerute de Burton şi de Vance. Mai bun decât *Boeing*-ul, mai *ieftin* decât orice

alt avion de linie... Gant ridică din nou privirea spre fuzelajul înclinat ca un beţiv, spre marea furioasă. Macaraua plutitoare se îndrepta clătinându-se spre portul din Tammisaari, cu unul din motoarele mari la bord. Nişte ambarcaţiuni mai mici, dintre care două erau marcate cu crucea roşie, se

loveau şi se ghemuiau printre talazuri. Vagoane de morgă plutitoare. Acum, după ce majoritatea cadavrelor fuseseră localizate şi marcate cu steguleţe plutitoare ancorate de ele, scufundătorii aşteptau, epuizaţi, îmbunătăţirea vremii. Scena semăna cu un câmp de luptă.

Computerul de dirijare a combustibilului era *singurul* care putuse funcţiona defectuos, singurul care ar fi provocat o pierdere atât de bruscă de altitudine, un asemenea dezastru fără foc. Nici nu prea avea nevoie de relatările martorilor oculari care să-i confirme analiza. *Nu, au fost câteva flăcări, dar nu un foc mare... Nu, n-a fost nicio explozie.* Unul dintre ei, un omitolog care avea tabăra pe insulă, avea o înregistrare video a prăbuşirii şi a urmărilor imediate... Ochii lui îi oferiseră o relatare suficient de precisă. Şi *nasul.* Nu se simţea mirosul pătrunzător al combustibilului de avion.

Nu exista nici o altă explicaţie, cu excepţia cazului în care echipa de întreţinere care realizase verificarea de rutină nocturnă a avionului nu comisese vreo greşeală. Dacă el sau tehnicienii lui Alan Vance nu găseau nimic în neregulă la computerul care controla fluxul de combustibil, atunci nu exista nicio explicaţie. Privi în spate, la dâra lungă pe care o făcuse avionul pe ţărm, la fragmentele de metal şi plexiglas care se răspândiseră ca o piele bătrână, exfoliată. Trebuia să vorbească cu inginerii norvegieni care lucraseră la *494.* Şi să studieze afişajele înregistratoarelor de zbor şi a simulările computerului... ca şi cum ar fi urmărit un film pe care-l mai văzuse, un film care-l îngrozise.

Simţea o milă ciudată pentru Vance şi evita să privească din nou în sus, spre promontoriul jos unde ştia că stătea Vance, imobil, ca şi cum ar fi suferit de paralizie. Acel aparat

sfărâmat era, efectiv, un vis sfărâmat. Unicul vis al lui Vance din toţi anii în care îl cunoscuse, în care fusese ginerele lui, pilotul lui. Nu banii, nu faima – doar avionul, zburând. Marea îl udă din nou, iar scena fu din nou luminată de un fulger strălucitor, orbitor. Gant se cutremură, ca şi cum emoţia prin care trecea îl făcea mai slab, mai bolnav.

Se terminase, pentru totdeauna. Vance – stând acolo sus şi înfruntând furtuna, ca un bătrân şef indian care cheamă Marele Spirit în faţa masacrării poporului său – ştia şi el, cu o siguranţă finală, cutremurătoare, că se terminase. Ziarele, televiziunea, se pronunţaseră. Wall Street-ul îl eliminase. Vance era falit. Întreaga lume era un portărel care-i bătea la uşă.

Dar *de ce,* pentru numele lui Dumnezeu? Avioanele erau *sigure*, nu se prăbuşeau atât de uşor, de regulat. În toate accidentele pe care le investigase, nu existaseră *două* – de fapt aproape *trei,* îşi aminti

singur – care să se prăbuşească în exact acelaşi mod, în decurs de o săptămână, decât în caz de război. Sau dacă…

Se cutremură violent la zgomotul amplificat, strident al fuzelajului care se freca de stâncă. Era imposibil. Numai *teroriştii* făceau astfel de lucruri… *Aproape trei – într-o săptămână.* Ideea nu-i putea fi alungată din minte de vânt sau arsă de fulger.

Lui Gant îi era foarte frig.

Mercedes-ul lui Ray Banks, de un albastru petrol viu, era parcat lângă o pancartă mare care anunţa Proiectul de Regenerare Urbană Millenium. Sub reclama grandioasă erau stele aurii pe albastrul închis al Uniunii Europene, şi o listă a principalilor contactori şi arhitecţi pentru ceea ce devenise cunoscut în regiune drept Veneţia din Midiands. Larva schemei unui port de ambarcaţiuni, cu baza în jurul sistemului de canale vechi, poluate sau abandonate al oraşului devenise fluturele uriaş al regenerării sau poate un sfert din întregul oraş. Marian opri Escort Cabriolet-ul lângă

maşina lui Banks şi trase frâna de mână.

Banks, care cobora din Mercedes, părea posomorât. Făcu semn cu mâna, indicând depozitele goale, pe jumătate renovate, şi zona canalului renovat, care reprezenta contribuţia lui *Banks Construction* la proiect.

— Asta e, spuse el.

— Îţi mulţumesc că ai fost de acord să-mi arăţi împrejurimile. Mai ales că e duminică.

Şantierul, înconjurat parţial cu gard, era tăcut. Marian auzea sunetul îndepărtat, adus de vânt, al clopotelor unei biserici. Praful se mişca uşor pe acrii de asfalt şi pământ – părând să îmbrace fin clădirile, ca şi cum acestea ar fi făcut deja parte dintr-o investiţie de afaceri eşuată.

— Aceste trei depozite – ele sunt partea mea. Le transform în magazine, birouri, apartamente. Suntem la numai un kilometru de bazinul canalului şi de partea principală a portului – oh, ar fi mai bine să-ţi pui asta. *Nu* vreau să spun că e posibil să-ţi cadă ceva în cap, pentru că aici nu lucrează nimeni, în nicio zi a săptămânii!

Scoase două căşti din compartimentul pentru pachete al Mercedes-ului şi îi întinse lui Marian una dintre ele. Ea îşi strânse părul blond, pe care-l lăsase desfăcut în acea dimineaţă, şi îl ridică în sus, înghesuindu-l în casca pe care şi-o puse pe cap.

— Te îmbraci pentru rol, din câte văd, g. Dăugă Banks, şi Marian surprinse strălucirea de atracţie din ochii lui, îi simţi privirea examinatoare.

— Nu poartă toţi muncitorii dril? întrebă ea cu inocenţă.

— Oamenii mei nu arată ca tine, în blugi.

— Mulţumesc, bunule domn.

Zâmbetul ei dezamorsă ceva ce părea mai mult o petardă, decât o grenadă. Pe galbenul strălucitor al cămăşii ei de bumbac se aşezaseră deja insecte mici negre. Marian aruncă o privire reclamei. *Euro-Construction* erau principalii contractori. Mica firmă a lui Banks nici măcar nu era

menţionată. Erau alte nume, europene şi chiar americane… şi ea le recunoscu pe două dintre ele ca fiindu-i familiare. Acelea, ca şi *Euro-Construction Pic,* se aflau sub umbrela lui *Winterbome Holding,* conglomeratul lui David. Îşi frecă braţele, ca şi cum i-ar fi fost frig.

— E în regulă? o întrebă el cu solicitudine.

— Doar insectele acestea, sau ce sunt ele.

— Oh, aşa e. Atunci ar fi mai bjne să mă urmezi, spuse Banks şi se uită la ceas.

Marian îl sunase puţin după ora nouă şi încercase să pară imediat interesată să-i acorde lui Banks ajutorul ei. Kenneth fusese de acord, în discuţia pe care o purtaseră la Uffingham, că ea trebuia lăsată să-şi urmeze instinctele… că acea bănuială şocantă că David Winterborne era un escroc trebuia fie eliminată, fie dovedită. De altfel, după cum Marian îşi dăduse seama aproape imediat, curiozitatea legendară a lui Kenneth Aubrey fusese trezită şi era mai puternică decât dorinţa sexuală, şi nediminuată de vârstă. *Iată, îţi voi expune un mister,* era motto-ul lui Aubrey, lucru ştiut de Marian, ca şi de toţi cei care-l cunoşteau. Nu fusese dificil să-l convingă că pericolul era minim, că rezultatul posibil era spectaculos.

Trecu, împreună cu Banks, pe lângă un Portakabin cu geamuri prăfuite, dintre care două erau sparte. Betoniere, un buldozer parcat, o macara aplecându-se peste canal ca un bâtlan nemişcat. Pescuind o grămadă mare de chei din buzunarul blazerului său închis la culoare, Banks descuie uşile proaspăt vopsite ale primului depozit.

— Vei vedea cât de departe am ajuns – *şi* ce mai e de făcut. Nu există niciun motiv întemeiat să nu continuăm ce am început.

În umbra clădirii nu părea mai răcoare. Poate că era vorba doar de căldura dimineţii, dar Marian simţi o rezervă bruscă şi neaşteptată. Febrilitatea conspirativă a conversaţiei cu Aubrey dispăruse ca o durere de cap. Umbra aruncată de depozit asupra zonei excavate şi asupra canalului era extrem de neagră. Banks o conduse dincolo de uşă.

Un decor de film, fu primul ei gând. Apoi, un simplu şantier

de construcţii. Schele, miros de mortar proaspăt, urme de cizme în praful

de pe podea, beton armat pe o platformă, un pachet şifonat şi fragil care alerga ca un crab, dus de curentul de aer intrat odată cu ei Soarele pătrundea arzător prin ferestrele murdare şi făcea şi strălucească praful din aer.

— Vezi? spuse Banks, aproape forţând-o să-şi arate compă timirea. Nimic în afara faţadei blestemate! Şi niciun ban cu care şi continui…

Vocea i se stinse în faţa tăcerii ei continue. Falimentul lui iminen fusese imboldul de care avea nevoie neliniştea ei.

— Celelalte două sunt la fel?

Banks aprobă cu hotărâre din cap.

— Şi aici ar fi trebuit să se facă… Ce anume, birouri? întrebi Marian fluturând din mână.

— Exact. Un spaţiu de mii de metri pătraţi pentru birouri, în jurul unui atriu central. Vezi? Păstrezi ferestrele înalte aşa, zise Banks făcând semn spre începutul unei palier şi unui balcon. Unul dintre celelalte ar trebui să fie transformat în apartamente, iar al treilea în alte birouri. Celelalte două sunt şi mai puţin avansate ca acesta.

— De cât timp sunt aşa?

— Lucrul s-a oprit cam acum o lună – total. Am plătit ultimi câţiva muncitori care-mi mai rămăseseră, şi am făcut-o din buzunaru meu. Nu am mai primit nici măcar un penny de la contractori principali de atunci – şi nici timp de şase luni înainte să fiu nevoii să opresc lucrările!

Faţa îi era roşie ca o cărămidă, pe măsură ce-şi amintea discuţiile furia şi paranoia crescândă, neliniştea.

— Iar ei continuă să spună că cecurile sunt pe drum, nu-i aşa?

— Exact. *Euro-Construction* împreună cu celelalte pisici grase care-i susţin, pentru că ei nu au niciun fel de probleme cu numerarul zâmbeşte doar, aşa cum face soacră-mea când încerc s-o conving *ci* albul e alb şi negrul e negru, în ciuda a

ceea ce crede ea…!

Banks nu se putu abţine să zâmbească la adresa propriei frustrări adânci şi a modului în care dădea din mâini.

— Sincer. Marian e un adevărat aranjament gen anual. I lui I rod Karno…

Privirea i se plimbă prin depozit ca şi cum ar fi studiat o casă care arsese, după care spuse tăios:

— Haide, nu mai suport să mă uit la asta!

Umbra era mai răcoroasă afară, cel puţin în primele clipe.

Ţânţarii se învârteau ca fumul deasupra apei nemişcate a canalului.

144

Cutii de vopsea goale, bucăţi de plastic, cartoane ude şi inevitabilele saltele umpleau zona excavată sau îşi scoteau capetele din apa stătătoare.

— Am cerut chiar şi acelui membru al blestematului tău de Parlament European – tâmpit cu nasul pe sus! – să facă cercetări. Nu am mai auzit nimic de el de atunci, iar secretara lui nu poate să-l găsească niciodată.

— Te referi la Ben Campbell?

— Da, la el. Nu prea e bun la nimic, nu-i aşa?

— Nu cred că i-ar plăcea dacă te-ar auzi spunând asta.

Marian auzi uguitul unui porumbel guşat, speriat de prezenţa lor, în timp ce aripile îl purtau sus, pe acoperişul depozitului. Trecură pe sub un pod rutier îngust care traversa canalul. Simţi în vânt un miros puternic şi neapetisant de mâncare.

— Străzile din apropiere nu ar trebui să fie renovate, sau ceva de genul acesta?

Primise scrisori şi telefoane de protest, dar reuşise să nu facă nimic altceva decât să scoată nişte sunete liniştitoare. Consilierii şi proiectanţii oraşului hotărâseră că vechile clădiri „spate în spate” trebuiau să dispară – nu în favoarea unor blocuri turn, care măcar ar fi însemnat ceva, ci trebuiau înlocuite de o dezvoltare meschină, simulată, gen oraş.

— Oh, mirosul de mâncare. Sigur că aşa ar trebui, dar

nimeni nu s-a mutat încă. Ordinele de cumpărare obligatorii au fost transmise, s-au stabilit preţurile… dar aşa e consiliul, nişte nemernici ipocriţi. Nu au plătit încă, pentru că nimeni nu e pregătit pentru renovarea locului. Cred că, până acum, au demolat două case şi o cârciumă.

— Tu ai…?

El clătină din cap.

— *Egan Construction* se ocupă de această renovare.

— Într-adevăr.

Celelalte depozite se aflau pe malul opus al canalului. În spatele uneia dintre clădiri fuseseră excavate o pereche de dane de acostare noi, şi erau chiar şi şine de alamă. O saltea plutea acolo unde ar fi trebuit să fie locul de staţionare al unui crucişător, sau a unei ambarcaţiuni elegante, de modă veche. Urmară o cotitură mică a canalului şi Marian îl văzu întinzându-se în depărtare, printre alte depozite, pe sub poduri joase, în mijlocul canioanelor formate de clădirile din cărămidă roşie, spre bazinul canalului.

— Lucrează la bazin? întrebă ea.

În definitiv, lucrarea lui Banks era la periferie, la marginea lipsită de importanţă a întregului proiect, odată ce epicentrul acestuia fusese mutat de la portul de ambarcaţiuni la regenerarea unui sfert de oraş. Dacă banii erau insuficienţi, el era primul care suferea. Totuşi, Marian nu avea încă, o evaluare a nivelului întârzierii.

— Într-un fel – unul sau doi tipi se învârt nehotărâţi pe acolo. O parte a fost încheiată cu fonduri locale – particulare şi ale consiliului – înainte ca treaba să se extindă. Totuşi, în ultima vreme nu se mai lucrează prea mult. Cea mai mare parte din această secţiune a dezvoltării a fost închisă.

Marian îşi aminti ceremonia de deschidere şi modul în care primul ministru condusese un excavator, în prezenţa unui public foarte mare, săpând prima brazdă, cu doi ani în urmă. Premierul avea o atracţie gravitaţională faţă de grandios. Un şantier de construcţii era o ţară nou descoperită, un teritoriu

virgin pentru societatea lui fără clase. Unii colegi vorbeau despre *atracţia lui fatală* faţă de astfel de scheme, şi îşi exprimau speranţa ca Glenn Close să sară din baie şi să-l înjunghie mortal. Primul ministru ţinuse unul din discursurile sale caracteristic de neconvingătoare, referindu-se la redezvoltarea sub forma *celui mai mare proiect de regenerare urbană din Europa, şi poate chiar din lume.*

Acea parte a proiectului părea să poarte amprentele lui, se gândi Marian morocănoasă. Un entuziasm care durase două săptămâni „urmat de probele evidente a ceva faţă de care fusese pierdut orice interes. Şi acum era tot un şantier de construcţii.

Îşi îndepărtă gândurile de acea zonă familiară, cu un efort conştient. Un om îmbrăcat cu o şapcă, o cămaşă de uniformă şi pantaloni ieşea dintr-un Portakabin mic aflat pe o fâşie de asfalt invadată de buruieni. În spatele lui se vedeau străzile obosite şi înghesuite, planificate să dispară, şi se auzea zgomotul unei muzici în surdină şi ţipetele copiilor. Omul avea aproape şaizeci de ani, era scund, cu picioare strâmbe, şi purta un telefon mobil atârnat la curea, ca pistolul unui cowboy.

— Oh, dumneavoastră sunteţi, domnule Banks, spuse el, examinând-o pe Marian cu o intensitate care-i dezminţea salutul indiferent.

— Bună, Stan.

Marian văzu, pe şapca şi epoleţii omului, emblema *Complete Security.* Probabil că surpriza i se citea pe faţă.

— S-a întâmplat ceva, domnule Banks? spuse omul, fără să se uite la Banks în timp ce vorbea.

— Nimic neobişnuit. Îi arătam…

— Sunt o rudă! spuse Marian.

— Aveţi un membru al Parlamentului în familie, domnule Banks? Nu aţi pomenit niciodată asta.

— Îmi cer scuze, interveni Marian repede. Nu am vrut să daţi vreo importanţă deosebită… Ce spuneai Ray… despre

finanţare?

Îşi privi ceasul şi adăugă:

— Trebuie să fiu înapoi până la prânz, Ray. Îmi pare rău. Am putea să…?

Târfă mucioasă. Cuvintele se vedeau atât de clar pe faţa omului, încât nici nu mai era nevoie să le rostească. *Frumos, Marian – după piesa ta clasică de prostie.*

— Oh, da. Ai grijă, Stan.

Se îndepărtară, întorcându-se spre locul unde îşi parcaseră maşinile. Ea simţea că paznicul o examina cu o privire atentă şi pofticioasă. *Picioarele strâmbe nu tocesc simţurile,* recită Marian, furioasă pe minciuna ei stupidă, negândită. *Complete Security…* O simplă coincidenţă? Firma aparţinea lui *Winterborne Holdings Group.* David deţinea efectiv compania al cărei angajat era Fraser, omul care, aproape sigur, îl ucisese pe Michael Lloyd.

Nu era o coincidenţă… Rezistă tentaţiei de a întoarce capul ca să privească în spate. Era absolut sigură că paznicul o privea. Şi el ştia că ea încercase să-l mintă, şi purta la curea un telefon mobil, ca pe un pistol.

— Vreau să văd mai mult, anunţă ea, surprinzându-l pe Banks. Vreau să ştiu cât de mult nu s-a făcut. Ai la tine planurile?

El aprobă din cap.

— Totul. Fiecare şantier, vederea generală. De ce le vrei?

Banks vorbise cu vaietul nemulţumit al unui copil, care încearcă să-i linguşească pe adulţii pe cale să-şi îndrepte atenţia în altă direcţie.

— *Pentru că…* dacă vrei ajutorul meu, Ray, vreau să ştiu ce se întâmplă *cu adevărat*!

Oare chiar vreau…? Marian nu se putu abţine să se întrebe. Imaginile amintite, care-l batjocoreau pe primul ministru, grandiozitatea acelui proiect de regenerare urbană, nu mai păreau decât o glumă a unui iniţiat, chicotele şi zâmbetele iritante ale unor oameni care gustau o glumă fără importanţă sau o bârfa oarecare.

— OK, OK! Ce vrei să vezi?

Ce vreau să văd? Proba că David e un escroc şi că unul dintre angajaţii lui e un criminal – sau proba că Banks e paranoic şi

înverşunat, şi că merită să fie scos din afaceri? *La naiba* cu curiozitatea lui Kenneth, hotărî ea, e contagioasă.

— Inima problemei, declară ea. Părţile cele mai mari – şi ei îşi târăsc picioarele la fel? Asta vreau să ştiu, Ray.

Pentru că aici, cu acele trei depozite şi fâşia de canal ce trebuia reîntinerită, ea nu putea număra decât sute de mii, poate unul sau două milioane. David ar fi putut foarte uşor să vândă una din companiile lui mici, să emită o cantitate mică de acţiuni, să vândă câteva acţiuni, dacă aceea era mărimea mizei. Nu găsise încă nicio probă că dispăruseră zeci sau sute de milioane.

Filmul video realizat în momentele de după prăbuşire era reluat pe ecranul unui televizor. Instrumentele care fuseseră scoase până atunci din cabina de pilotaj erau răspândite, ca nişte oase sau rune, pe o masă demontabilă, în faţa lui Gant şi a lui Blakey, de la *Vance Aircraft.* Lângă ele erau fotografii, fixate pe masă cu pietricele, ca să nu fie luate de vântul care sufla cu putere în cortul fragil de pânză. Afară, munca de salvare şi recuperare fusese amânată până la trecerea furtunii. Aceasta se legăna şi se repezea ca un beţiv furios asupra cortului, care fusese ridicat într-o depresiune cu nisip şi smocuri de iarbă, în spatele promontoriului jos al insulei.

— Vezi? spunea Gant, arătând cu degetul spre ecranul TV, unde filmul video clipea şi se balansa ca şi cum ar fi fost afectat de vijelie. E foarte puţin kerosen sau chiar deloc. Înseamnă că rezervoarele erau goale atunci când a lovit pământul. Nu eşti de acord? adăugă el furios.

Era ca şi cum furtuna ar fi intrat cumva în interiorul lui, scuturându-i stomacul şi inima cu nişte lovituri puternice. Sau poate că era posedat de o idee de care nu putea să scape – aceea că *494* fusese sabotat.

Blakey se aplecă spre ecran, din politeţe, pentru că era

deja convins, şi îşi scoase ochelarii. Silueta lui de urs se înălţa deasupra lui Gant şi se scărpină cu degetele lui groase în barbă.

— Confirmat. Nu e kerosen. Lipsa focului susţine această teorie. Mergea cu aer… Cum? adăugă el tăios, trăgându-se de barba care începuse să-i încărunţească şi având în ochii umezi o privire plină de îndoială. Am mai văzut asta, Mitchell. Nu e *nimic* aici…

Ron Blakey examinase sistemul computerului pentru combustibil pe monitoare portabile sofisticate, iar apoi îşi reverificase instrucţiunile, cu o răbdare furioasă. Şi, nimic… Sistemul computerului de combustibil, fiecare cip al lui, *funcţiona.* Gant *ştia* că trebuia să fie ceva în neregulă cu computerul pentru combustibil… instabilitate, control manual, lupta neregulată împotriva balansării şi legănatului

avionului, pierderea finală de control şi a puterii motorului, atunci când nu mai era suficient combustibil. Totul era pe înregistratorul vocal din carlingă, *şi* în ceea ce experimentase *chiar el,* împreună cu Vance.

Blakey spuse, mai calm:

— Aş fi putut ţine sistemul acela o lună în laborator şi tot ar fi indicat la fel. Îmi pare rău, Mitchell…

Gant arătă spre masa plină.

— Cu excepţia acestuia, zise el.

— Ţi-am explicat ce face, răspunse Blakey.

— Dar nu şi de ce este acolo, îl întrerupse Gant.

— Nu…

— Nu e standard, nu e ca celelalte componente, cu marca Microlite. Nu e ca cipurile pe care le-am văzut, şi care îndeplinesc aceeaşi funcţie.

— Nu, nu este, dar nu e nimic ciudat la el, cu excepţia aspectului. Nu e decât un microprocesor, care îndeplineşte sarcini simple, primeşte ordine şi le transmite, zise Blakey, ridicând din umeri.

— Atunci, de ce e diferit? insistă Gant. De ce e

manufacturat – e chiar cuvântul folosit de tine?.

— Poate că e un prototip. Putem verifica la Microlite. Nu el a produs accidentul...

— Aşa spui tu.

— *Tu* spui că el a făcut-o. Singurul lucru care arată puţin diferit de normal, şi gata, ăsta e răspunsul tău? Că acest cip e de vină? Nu e aşa. Am făcut testele pe care le-ai cerut.

Gant ridică privirea spre Blakey.

— Ron, *te rog, fă testele.* Oricât de multe, oricât de mult ar dura. La-l la Phoenix şi descoperă de ce e îmbrăcat altfel decât ceilalţi.

Blakey acceptă, înclinând din cap.

— Bine, tu hotărăşti. Bătrânul e disperat, nu-i aşa? adăugă el.

— Da.

Priviră fiecare în altă direcţie. Burton şi Vance erau angajaţi cu frenezie, prin intermediul telefoanelor lor mobile, în respingerea armatelor de bancheri, de alţi creditori, ai presei, *lobby*-ştilor. Agenţilor de bursă, reţelelor de televiziune. Vocile care veneau din eter erau o altă furtună, la fel ca cea de afară, paralelă cu cea pe care Gant o simţea în interiorul lui.

Gant se întoarse din nou spre Blakey. Când îl văzuse ultima dată pe Vance, acesta era palid ca un mort, epuizat. Barbara, agăţată

de braţul lui, părea mai degrabă să sugă din puterea lui, în loc să-l sprijine. Un fulger străluci prin opacitatea pânzei de cort, apoi tunetul izbucni în jurul lor.

— Isuse, murmură Blakey şi se cutremură.

Gant privi în jos, la nisipul de sub picioarele lui, la smocurile de iarbă culcate la pământ. Cortul era la fel de fragil şi lipsit de substanţă cum probabil că simţise pilotul că era avionul *494.* Gant înălţă capul cu o mişcare bruscă şi se uită cu răutate la cipul de pe masă, făcut să pară insignifiant de dispozitivul fluxului de combustibil, cu acul lui indicator mincinos. *Era* cipul acela neaşteptat, era sigur de asta.

Pânza de la intrarea cortului fu trasă la o parte. Nisipul zburător se repezi peste instrumente şi fotografii, îmbătrânindu-le. Gant ridică privirea şi îl văzu pe Vance, care se oprise pentru o clipă, cu furtuna în spatele lui. Un fulger viu ţâşni din norii grei, spre mare. Şi totuşi, faţa lui Vance părea mai tunătoare şi mai incandescentă, din cauza furiei. Blakey şterse repede praful de pe masă. Barbara, cu părui negru în dezordine, era alături de Vance, trăgând în van de braţul lui, ca un copil.

Vance se apropie de masă, clătinându-se ca un beţiv, şi se sprijini greoi de Blakey, prinzându-l pe Gant de umăr cu mâna mare.

— Ei bine? Ce aţi găsit? Ce este?

Respiraţia lui era răguşită, în timp ce tunetul puternic se stingea. Furtuna se deplasa încet în lungul Golfului Finlandei.

— Ron, spune-mi, ce s-a defectat?

Blakey, aproape la fel de solid ca Vance, părea intimidat în faţa bătrânului şi începu să gesticuleze agitat, ca şi cum ar fi implorat. Trăsăturile lui Vance deveniră şi mai virulente, înnebunite.

— Tu? spuse el, încruntându-se la Gant. Haide, băiatule minune, spune-mi ce s-a întâmplat cu avionul meu.

— Nu ştim, Alan…

— La naiba! Te plătesc mult peste limită, Gant – şi pentru răspunsuri, nu pentru scuze!

Gant îşi încleştă mâinile în buzunarele hanoracului. Burton, răvăşit de furtună şi de prăbuşirea afacerii sale, stătea în deschizătura cortului, ca un străin care intrase inopinat în mijlocul unei crize familiale.

— Nu-ţi pot da un răspuns, Alan – nu există niciun răspuns. Nu încă…

— Mi-ai spus că e vorba de sabotaj, Gant! Şi vorbeai de parcă ai fi putut să juri pe mormântul mamei tale, pentru Dumnezeu! Iar acum nu ai nimic?

Se întoarse furios spre Blakey.

— Şi tu, Ron, nici tu nu ai nimic? Eşti de acord cu teoria tipului ăsta?

— Nu am reuşit să găsim nimic. Nu încă. Dar probabilităţile împotriva.

— La naiba cu probabilităţile! Mi-au ajuns până peste cap! Compania a murit, înecată. *Cunosc* probabilităţile!

— Tată, calmează-te, pentru Dumnezeu!

— Barbara?

Vance părea uluit, sau ameţit. Fulgerul făcu pânza cortului să strălucească, ca şi cum afară ar fi fost un adevărat război. Apoi, tunetul. Vance urlă, acoperindu-l.

— Îi iei apărarea? Ceva nou pentru tine, Barbara!

— Alan, spuse Gant cu o voce liniştită. Trebuie să fi fost sabotaj. Nu ştiu de ce şi nu ştiu cum – dar trebuie să fi fost asta.

— Atunci, *dovedeşte-o*!

Bătu cu pumnul în masă. Instrumentele zăngăniră, săriră, cipul în neregulă alunecând pe suprafaţa mesei.

— Dacă nu o poţi dovedi, sau nu o poţi dovedi *acum,* atunci nu eşti de niciun folos, Gant – de absolut niciun folos, la naiba!

Se sprijinea de masă, suprafaţa acesteia încovoindu-se sub presiunea furiei şi oboselii lui. Faţa îi strălucea de sudoare, ochii îi ieşiseră din orbite, respiraţia era zgomotoasă şi greoaie. Părea să se sufoce cu propria lui mânie.

— O să o dovedesc, Alan…

— Dar o să o dovedeşti prea târziu!

Flutură din mână spre Burton, care era în spatele lui. Faţa englezului nu arăta niciun pic de optimism, exprimând o înfrângere retrasă în sine.

— Crezi că el şi cu mine avem timp să aşteptăm ca tu să *dovedeşti* ceva? Nu avem *nimici* întreaga carieră a omului se scufundase sub el, îşi dădu seama Gant. Ego-ul lui extrem de focalizat şi îngust alunecase ca un dig sfărâmat, în râul furiei lui. *494* fusese visul lui, şi acesta se întorsese împotriva lui ca un copil risipitor şi îl trădase, lăsându-i întreaga afacere în ruine. Se agăţase de teoria lui Gant nu pentru că era un mod

de supravieţuire, ci pentru că aceasta ar fi păstrat avionul lui pur, triumfător. Ar fi oferit o *justificare* pentru *494* şi pentru Vance însuşi. Acum, teoria nu putea fi dovedită – iar pentru Vance devenise de neconceput.

151

— O să fac *eu* ceva să se mişte! mârâi el, scoţându-şi telefonul mobil din buzunarul impermeabilului şi consultându-i memoria. Apoi formă un număr şi aşteptă.

— Da, cine e? Sunt *Vance...*

Faţa lui era proaspăt udată de sudoare, ochii şi obrajii umflaţi.

— Olssen e acolo? Olssen, blestematul vostru de *mecanic şef.*

Burton păru să se trezească din transă, nerăbdător să se agaţe de ceea ce credea el că era scopul acelei convorbiri. Gant presupuse că era Oslo – compania de întreţinere care realizase serviciul nocturn.

— Dă-mi-l pe tâmpitul acela de Olssen la telefon, pentru Dumnezeu! Ştiu că tipul mă evită! Vreau să vorbesc cu Olssen – acum!

Se sprijinea de masă, care continua să se cutremure sub presiune, cip-urile, şuruburile şi instrumentele mai mici răspunzând ca unui cutremur de pământ îndepărtat.

— Ce crezi că ar fi putut...? începu Burton, cu nerăbdarea disperării, după care tăcu.

Gant o privea în continuare pe Barbara, care stătea lângă Blakey, ca şi cum s-ar fi retras din epicentru, şi privea neajutorată, cu un sentiment de vină evident, lipsa ei de influenţă asupra furiei tatălui ei. Apoi:

— Olssen, Vance. Vreau să vorbesc cu tine!

Vance se strângea cu putere de braţul stâng, cu care ţinea telefonul mobil lipit de obrazul înroşit.

— Ascultă-mă, ai dat-o în bară, Olssen! Compania ta mică de nenorociţi a dat-o în bară! Avionul meu s-a prăbuşit din cauza voastră!

Gant clătină furios din cap, dar nu spuse nimic. Buzele lui

Vance erau albastre de furie, faţa roşie ca o cărămidă.

— Am să vă dau în judecată, Olssen, pe tine şi pe şefii tăi. M-aţi ruinat. Vă ruinez şi eu pe *voii* Ai înţeles, ai *înţeles...*?

Gant înţelesese şi îl prinse pe Vance când acesta se clătină, o mână alunecându-i pe suprafaţa mesei, cealaltă lăsând telefonul să cadă ca să se încleşteze de piept, răsucind impermeabilul ca pe un bandaj ce ar fi putut opri durerea. Gant se clătină sub greutatea lui, apoi Blakey îl prinse pe Vance şi îl lăsă pe un scaun.

Pentru o clipă, faţa lui Vance se goli de culoare, iar ochii se holbară nebuneşte. Apoi, ca şi cum un curent uriaş i ar fi străbătut corpul, păru să sară, zguduindu-se, de pe scaun spre deschizătura cortului, şi căzu în genunchi. Un alt şoc de smucituri şi Vance se întinse pe burtă. Barbara şi Blakey se aplecară deasupra lui şi îl

întoarseră cu grijă, desfacându-i hainele. Avea ochii deschişi şi holbaţi, gura umedă şi mişcându-se necontrolat, ca într-un limbaj străin, de durere şi spaimă.

Gant ridică repede telefonul mobil din nisip şi îl şterse de praf cu mişcări bruşte. Burton primi şocul ca şi cum ar fi fost anesteziat. Barbara murmura, ştergând faţa lui Vance cu o batistă, în timp ce Blakey puse o haină împăturită sub capul acestuia, iar după aceea îl privi pe Gant.

— ...un om din fabrica voastră, propriul vostru *expert,* a verificat computerul pentru combustibil, unde se presupunea că aveţi probleme...

Degetul lui Gant rămase pe butonul de întrerupere a convorbirii

— Aşteaptă, spuse el tăios.

Apoi se întoarse spre Burton şi zise:

— Cheamă o ambulanţă aeriană – *acum!*

Îşi dădu seama că şocul lor se transforma într-o furie nedumerită. Atacul de inimă al lui Vance – asta trebuia să fie – alterase micul univers al cortului, legile psihice şi psihologice care îl guvernau. Ochii lor îl întrebau cum de vroia

să vorbească cu Oissen în clipa aceea? Gant aşteptă până când Burton începu să formeze, după care se întoarse cu spatele la ei.

— OK! Domnul Vance vrea să vorbesc eu cu dumneavoastră. Sunt de la FAA, aţi înţeles? Vă rog să repetaţi ceea ce aţi spus mai devreme – *care* om de la *Vance A irc rafii* Când? Unde?

— ...nu a vrut să asculte ceea ce aveam de...

— Nu am timp de asta, domnule Oissen. Spuneţi-mi doar ce e cu omul acela.

Vance respira încă, străduindu-se să înghită aer ca un peşte pe uscat. Gant ignoră nodul mic şi dureros pe care-l simţea în piept.

— Pretindeţi că a fost cineva de la *Vance Aircraft* în Oslo, acum două nopţi. Care era numele lui? Cine a spus că este?

Se auzi un geamăt al lui -Vance, sau poate că era un protest incoerent al Barbarei sau al lui Blakey. Burton vorbea repede la telefonul lui, descriind simptomele.

— A spus că-l cheamă Massey. Vreţi să spuneţi că nu era...

— Nu era, afirmă Gant. Massey? Nu e niciun Massey la *Vance Aircraft.* Ce a făcut? De ce a spus că venise?

Se simţea rece ca gheaţa acum, extrem de detaşat de scârţâitul picioarelor în nisipul frământat, de ţârâitul de alarmă şi linişte. Ştia că avea dreptate.

153

— Fusese trimis să verifice sistemul computerului pentru combustibil, din cauza primului accident, aşa a spus. Nu era necesar, deoarece sistemul era diferit, dar domnul Vance îi ceruse să o facă, pentru ca să fie sigur.

— Sigur. L-aţi văzut lucrând?

— Nu. Jorgensen l-a văzut, o vreme – unul dintre mecanici. A stat o oră la noi. Era un *expert* – am vorbit chiar eu cu el, era clar de la *Vance Aircraft,* nu aveam niciun motiv să credem altceva.

Uşoara melodicitate a accentului norvegian începuse să-l irite, ca şi cum ar fi fost echivalentul acustic al naivităţii

opiniilor lui Olssen. Tipul era un *expert.* Trebuia să fie, ca să aranjeze computerul pentru combustibil… cu unul dintre *acelea.* Gant aruncă o privire încruntată şi plină de răutate cipului, care rămăsese pe masă, deşi podeaua cortului era plină de lucrurile pe care le dărâmase Vance cu mâna. Trebuia să vorbească cu Olssen, faţă în faţă-avea nevoie de o descriere, o relatare cuvânt cu cuvânt a celor spuse de *expert,* cum vorbise, naţionalitatea lui. Şi să-i pună câteva întrebări acelui tip, Jorgensen, care vorbise şi el cu *expertul.*

— Trebuie să stăm de vorbă, domnule Olssen. O să trec eu pe acolo. Mă numesc Gant. E numele meii real.

— Dar sunteţi…

Tonul devenise dintr-odată conciliator, chiar linguşitor, şi apoi, imediat, defensiv.

— Dar, cum am fi putut şti?

Gant apăsă butonul de întrerupere a convorbirii şi băgă telefonul în buzunar. Se întoarse, fără tragere de inimă, şi îl privi pe Vance, fiind invadat de nişte senzaţii amestecate, care îl solicitau. Imaginea era îngrozitoare, rece. Vance avea gura deschisă, moale, înghiţind încet aer. Burton îşi legănă telefonul, spunând din buze, fără să se audă:

— Au pornit spre noi.

Barbara stătea pe nisip, lângă tatăl ei, ţinându-l de mână, murmurând continuu. Blakey stătea pe scaun, ca şi cum ar fi citit o hartă trasată în nisipul frământat. Gant ieşi din cort fără să vorbească cu niciunul dintre ei. Vance putea trece peste atacul cerebral, sau nu. Arăta îngrozitor.

Cerul era mai puţin sângeriu, iar temperatura era surprinzător de scăzută, după spaţiul închis şi umed al cortului. Se înfioră şi se aplecă în vânt, privind fulgerele, distante şi ca de jucărie acum, sclipind deasupra petelor mici şi întunecate ale altor insuliţe. Pauza

dinainte de tunet dură câteva secunde. Vântul îi făcea ochii să lăcrimeze.

Omul din Oslo, *expertul* necunoscut, îl ucisese probabil pe Alan Vance, alături de alţi cincizeci de oameni, de Hollis şi echipajul lui. Gant privi spre vest, dincolo de promontoriului lung şi jos, pe care se înălţa Hanko, spre Marea Baltică. Marea cenuşie strălucea, începând să devină argintie ca un solz de peşte, odată cu împrăştierea norilor. În direcţia aceea se afla, undeva, Oslo. *Expertul* era plecat demult, aproape sigur, dispărând înapoi în umbră, fără să lase nicio urmă. Nici epava de aici nu prezenta niciun indiciu. Se uită atent la fuzelaj, în timp ce fulgerul ardea undeva, la marginea câmpului lui vizual. Era aproape tras de pe stânci de furtună, cu capul în jos, într-o apă devenită dintr-odată adâncă, ca un peşte rănit.

Avea să-l găsească pe *expert.* Trebuia să-l găsească, pentru propriile lui motive… pentru că fusese alungat de la NTSB şi nevoit să demisioneze… pentru Vance… pentru acel: *„va fi prea târziu ca să mai conteze*”. Ura acel gând deprimant, acuzator.

— Ray, înceţează să te mai uiţi la ceas şi să-ţi faci griji pentru prânz! spuse tăios Marian, alungând cu mâna muştele ce se adunau deasupra ei.

— Îmi pare rău, murmură Banks fără sinceritate.

Era plictisit şi extrem de jenat, pentru că se părea că ea nu se mai concentra asupra problemelor *lui,* asupra porţiunii *lui* mici de lucru întârziat.

— Nu avem voie să venim aici, adăugă el.

— Oh, dragă! spuse ea batjocoritor.

Merseseră în lungul canalului, cât mai aproape posibil de acesta, spre bazinul care se transformase parţial într-un port vast. Pe maluri erau îngrămădite depozite renovate, zone de lansare, şiruri de vitrine, cafenele, blocuri de apartamente, case noi, cu porţi de fier. Era o scenă incompletă, ca jocul de puzzle al unui copil, la care compari două desene şi încerci să-ţi dai seama ce modificări au fost făcute de la unul la celălalt – buburuze cu şase pete, nu cu cinci, un copac cu o ramură în minus. Se jucaseră astfel de desene puzzle la Uffingham, în zilele ploioase din timpul vacanţelor şcolare.

Aici, portul i se înfăţişa ca o serie de desene ale artiştilor şi

imagini pe computer, într-o broşură lucioasă pe care Banks o scosese din bordul Mercedes-ului, împreună cu schiţele gen hartă ale arhitecţilor, care acum se odihneau în poala ei. *Acolo,* în jurul lor, se

afla portul real, şi Marian fu nevoită să-şi plimbe de câteva ori privirea de la schiţe la realitate, înainte ca uriaşul şantier să-şi dezvăluie starea nefinisată. Ceea ce fusese un zâmbet orbitor prezenta acum dinţi lipsă, placă, carii. Acolo se afla un depozit încă în ruină, din care trebuia să se facă un bloc de birouri. Mai departe, pe partea cealaltă a apei, care rămânea cu câţiva metri mai jos decât avea să fie în final, se vedeau porţile înalte din fier forjat, în spatele cărora se afla ceva mai apropiat de un şantier de construcţii, decât de nişte case administrative scumpe.

Era vorba de milioane în lucrările neterminate din jurul bazinului canalului, dincolo de care se înălţau blocurile a două hoteluri noi, construite pentru lanţuri de magazine americane şi terminate conform planificării. În depărtare se afla noua sală de concerte şi centrul de conferinţe, complexul expoziţional, staţia centrală a sistemului de metrou şi şina nouă de deasupra ei… care mergea tot mai departe, întinzându-se spre vest şi sud, spre centrul actual al oraşului.

Şi totuşi, toate acestea nu păreau mai terminate, chiar şi ca fundament, decât picturajui Bruegel înfăţişând Babelul – cu excepţia absenţei duminicale a oricărei activităţi umane. Praful din locul unde parcaseră părea lipsit de urme, depus demult. Babei… îşi amintea mereu de pictura din Viena, de câte ori un proiect european deosebit de grandios îi apărea pe birou sau pe ecranul televizorului. *Vanitate, vanitate, spuse predicatorul…* Dar aici, putea fi vorba de escrocherie, escrocherie, îşi aminti ea.

— Ai văzut destul? întrebă Banks plin de speranţă, bătându-se fără ruşine cu mâna pe stomac. E o întârziere chiar mai mare decât am crezut, adăugă el îndatoritor, cu scopul de a grăbi lucrurile.

— Da? întrebă Marian cu viclenie.

Semnele acestei stări erau pretutindeni. Un proiect de orăşel, înconjurat de case mai ieftine, gen vilă, nu fusese început, la trei kilometri depărtare... două blocuri de birouri erau simple cutii goale, în jurul goliciunii lor, şantiere de construcţii care se repetau la nesfârşit.

Marian coborî din maşină şi făcu câţiva paşi spre gardul înalt care înconjura portul, presându-şi faţa aproape de împletitura de sârmă. La mai puţin de cincizeci de metri depărtare, huliganii scoseseră o mică porţiune de gard din stâlpii de susţinere. Intrarea în staţia de metrou era în acea parte a bazinului canalului. Părea prăfuită, dar terminată, având chiar şi indicator *City Metro* în vârful unui stâlp de oţel ca un catarg. Banks începu să ofteze neliniştit în spatele ei.

156

— Aş vrea să arunc o privire staţiei de metrou, Ray. E o gaură în gard acolo, spuse Marian, gesticulând exagerat. Nu ai spus că, conform zvonurilor, lucrarea la tunel a fost încetinită?.

— Aceasta se execută în cea mai mare parte pe banii consiliului şi ai investitorilor particulari, replică el, simulând plictiseală.

— Şi vreo douăzeci de milioane de la Bruxelles, poate, murmură ea. Celor din Europa le plac trenurile subterane.

— Ascultă, începu Banks. Am văzut destul, nu-i aşa? Adică...

— Ce crezi că se va întâmpla dacă intrăm ilegal, Ray? Bazinul canalului nu este proprietatea Ministerului Apărării, din câte ştiu eu. Haide să vedem cât de avansat este acest sistem avansat de transport urban al pasagerilor.

Marian porni nerăbdătoare în lungul gardului, cu un zâmbet larg pe faţă. Era ca şi cum calculele pe care le făcea erau profituri ale propriei sale investiţii... Cineva calculează *exact aşa,* îşi spuse ea. David...?

Se aplecă şi trecu prin gaura din gard. În praful de pe jos se vedeau urme de labe. În spatele ei, Banks pufni şi se strecură

şi el. Milioane, îşi spunea Marian încontinuu, milioane de lire. lJpntru ca totul să meargă conform planificării, ar fi fost nevoie de mai multe milioane decât cele cheltuite deja. Iar Fazele Unu, Doi şi Trei trebuiau să continue în acelaşi ritm, îşi aminti ea din cuvintele lipsite de răsunet ale primului ministru, de la ceremonia de deschidere, şi din broşurile lucioase ale arhitecţilor. Acum, părţi mari ale acelor faze fuseseră serios întârziate, altele nu văzuseră nici măcar un ban.

Bineînţeles, în întreaga zonă de dezvoltare existau, din loc în loc, proiecte terminate, drumuri noi sau fâşii de drum, suprafeţe total noi de case, un centru de magazine. Fusese chiar şi ea la un concert în noua sală, şi participase la o adunare în centrul de conferinţe de alături. Dar, ca un oraş văzut noaptea, de sus, petele strălucitoare de lumină erau echilibrate de zone întregi întunecate. Lipseau piese mari din jocul de puzzle.

Şi nimeni nu observase.

— O să ai nevoie de asta, spuse Banks, întinzându-i o lampă de lucru.

— Noi femeile… suntem atât de nepractice, murmură ea.

— Şi ar fi trebuit să iei cu tine un aparat de fotografiat.

— De ce, Ray? îţi imaginezi că aş putea forţa oamenii să-mi spună adevărul arătându-le câteva instantanee cu şantierele de construcţii?

Marian simţi imediat exagerarea din răspunsul ei.

— Iartă-mă, se scuză ea. Şi acum, hai să aruncăm o privire…

Porni repede pe trepte, ieşind din lumina soarelui şi intrând într-o strălucire blândă, urmată de o schimbare subtilă de temperatură. Strălucirea lămpii deveni mai puternică, mai necesară, pentru o clipă sau două, apoi iluminatul, aşa prăfuit şi nefolosit cum era, crescu când ajunseră la barierele de bilete şi la peron. Deasupra celor două peroane ale staţiei era un acoperiş de sticlă uriaş, gen seră. Barierele erau deschise

şi Marian se simţi dezamăgită. Staţia, sub acea peliculă fină de praf, pereţi faianţaţi, platforme acoperite cu mozaic, anunţuri mari din oţel, era terminată, aşteptând primul tren.

— Nu, nu credeam că au mers atât de repede, bolborosi Banks.

Marian se încruntă spre el, ca şi cum ar fi fost un inamic subtil, care vroia să o convingă de vina lui David.

Dezamăgirea lui Marian era intensă şi ridicolă, chiar jenantă. Îi amintea de ironiile celor mai mulţumiţi de sine colegi din Cameră, care îi spuneau „Doamna Morală”, pentru că se plictiseau repede de simţul ei de dreptate atât de obsesiv şi mereu provocator. Uneori era ridicolă, mânia ei permanentă fiind manipulată, în diverse ocazii, de oameni care nu aveau nicio pretenţie reală. Ca şi acum, după cum se părea.

Staţia de metrou era terminată, având până şi reclamele goale, în aşteptare. Succesiunea de şantiere de construcţii prin care trecuse, şi pe baza cărora construise un castel de corupţie şi fraudă, se terminase aici, în acel interior imaculat, funcţional, *finisat.*

— Eu, începu ea şi apoi îşi drese glasul. Voi arunca o privire în tunel. Aş vrea să împrumut lampa, dacă se poate, Ray.

— Dar totul e terminat, mormăi el.

— *Totuşi…*

— Oh, vin cu tine.

— Bine.

Marian porni pe peron. Fruntea îi transpirase din cauza căştii. Se simţea invadată de o durere de cap, dar cauza acesteia era blestemata ei de frustrare. Pantofii ei ţăcăneau pe peron. Aproape că se aştepta ca un tren zvelt să iasă din tunel. Ezită, privind în întuneric. Briza uscată a oricărei staţii de metrou. Mirosul de beton şi praf, şinele care avansau în beznă.

— Nu e în faţă, nu-i aşa?

Banks chicoti, superioritatea lui masculină fiind din nou satisfăcută.

— Nu cred. Haide, atunci, să terminăm odată!

O vrabie flutură din aripi pe acoperişul din sticlă, ca şi cum mai curând ar fi încercat să se rănească, decât să scape spre libertate Marian suspină dureros.

— Bine. Aprinde lampa aceea…

Un zgomot o făcu să tresară, răsunând pe trepte în jos şi în lungul peronului, în staţia goală. Motorul unei maşini care se apropia, apoi tăcere, când aceasta se opri – apoi zgomotul produs de o uşă trântită…

El şi cu Burton păreau singurele lucruri calde şi animate de pe coridorul aseptic al spitalului, pe care se aflau uşile spre unitatea de tratament intensiv. Ferestrele aveau vedere spre Helsinki, scăldat acum în soarele după-amiezii şi semănând cu o fantomă palidă a Veneţiei, cu clădiri albe şi întinderi deschise de verde, şi cu marea cenuşie de dincolo de ele.

— Dacă teoria ta e corectă – comentă încă o dată Burton – atunci faci supoziţii despre motiv şi instigare care nu ţin – iar eu ar fi trebuit să ştiu! Aceşti oameni *ruinează,* ei nu ucid inutil – ei lucrează prin intermediul zvonurilor, a atacului din umbră..; scrisul e cel care ucide.

Îl surprinse pe Gant cu un zâmbet ştrengăresc.

Gant abia dacă clătină din cap, strângându-şi mâinile în faţa genunchilor, ca pentru a le linişti. Simţea cum devenea din ce în ce mai nervos. Ca un chiulangiu ascultând o predică, în timp ce afară îl aşteaptă aventura. Vance suferise un al doilea atac de cord, mai puternic, în timpul transportului cu ambulanţa aeriană. Reacţia Barbarei fusese o paliditate, o nuanţă cadaverică, ce sugera că ea suferise atacul cerebral. Vance rămăsese inconştient pe restul duratei zborului scurt. Primele raze de soare străluceau ironice pe faţa lui albă, prin ferestrele elicopterului. Îl duseseră repede la unitatea de tratament intensiv… cu o oră în urmă. Gant credea că Vance murise, încercaseră de două ori în elicopter să-i pornească inima, prin şocuri electrice, ca şi cum ar fi fost o maşină cu bateria terminată. Corpul arătase un interes extrem de slab, de care Barbara se agăţase ca de un colac de salvare.

Durerea îi scăldase în lacrimi obrajii supţi şi ochii lipsiţi de strălucire.

— Nu este aşa – nu mai este aşa, spuse el încet. Ei fac ceea ce trebuie să facă… iar oamenii pe care-i cunosc eu, pentru care am lucrat în trecut, caută de lucru acum.

Ridică privirea posomorât şi continuă:

— Pur şi simplu nu înţelegi, nu? Crezi că lumea ta e o lume a adulţilor şi că ştii regulile. Lumea din care am venit eu avea adulţi în ea – oameni pe care nu-i interesează că trec *prin* alţi oameni, ca să ajungă acolo unde vor. Nu doar peste ei.

— Vrei să sugerezi că sunt amestecaţi oameni din serviciile de spionaj aici, în afacerea mea?

— De ce nu? spuse Gant, ridicând din umeri. Regulile tale de membru spun că nu se pot înscrie şi ei în Club?

Burton se încruntă şi vru să răspundă, când telefonul lui mobil începu să sune, aşa cum făcuse de încă vreo şase ori în ora de când stăteau pe coridor. Îl scoase repede din buzunar. Gant privi în lungul coridorului, la pereţii şi florile care sclipeau datorită soarelui care intra pe ferestre.

— Da? zise Burton tăios şi obosit.

Era Stuart, omul lui de la relaţiile cu presa lui. Se întoarse cu spatele la Gant şi cu faţa spre ferestre şi spre vederea spre oraş, care dădea coridorului spitalului caracterul anonim şi confortabil al unei camere de hotel. Silueta lui Gant, nemişcată şi prăbuşită pe scaunul tare, era o sugestie prea clară a înfrângerii, a neputinţei.

— Tim, când te întorci aici? auzi la telefon. Cred că cerul a căzut peste noi, îmi pare rău că trebuie să…

— Ce s-a mai întâmplat?

— Suntem părăsiţi în grup de pasageri. Mii de rezervări pentru cursele Atlantic au fost anulate. Şi se pare că nu contează tipul avionului – e suficient să aibă pictat *Artemis* pe coadă. Iar marile companii aeriene egiptene şi americane preiau cea mai mare parte din ele – *zburaţi în siguranţă,* este unul din sloganele din ziarele de azi. Am reuşit să obţin o

retractare, amenințând cu acțiuni în justiție… îmi pare rău că nu e o consolare prea grozavă, dar…

— E în regulă, Stuart, răspunse Burton mecanic.

Vocea sa îi suna chiar şi lui ca îndepărtată, aparţinând cuiva care sta în poziţia ghemuită, simbol al înfrângerii, a lui Gant.

— Nu putem *renunţa la* bilete, nu?

— Nu fără efort.

— OK! Mă întorc cât pot de repede.

Simţi că Garit ridicase privirea spre el, dar ignoră tensiunea pe care o simţea între omoplaţi.

— Sigur. Da, nu, nu ştiu ce putem salva… Nu, aici nu e nimic care să ne poată ajuta pe *noi.*

Făcu o pauză şi apoi adăugă:

— S-a dus dracului tărăboanţa, Stuart. Dar nu mă cita.

În vocea lui nu era nicio ironie.

— La revedere…

Închise telefonul şi se întoarse spre Gant, ca şi cum s-ar fi aşteptat ca decizia lui să fie comentată.

— Nu poţi face nimic, spuse Gant.

— *Tu* poţi face ceva?

— Nu suficient de repede ca să conteze.

— Crezi că sunt terminat. Corect?

— La fel e şi el, acolo înăuntru – poate pentru totdeauna.

Ochii lui Gant erau sumbri, pometii proeminenţi, ca şi cum ar fi înfruntat un vânt puternic şi rece. Burton recunoscu o compătimire faţă de Vance, un gen de milă, emoţiile fiind întipărite pe trăsăturile lui cu un scris mic.

— Nu poţi face nimic. O să-i spun eu Barbarei că a trebuit să pleci.

— Mulţumesc, spuse Banks, ezitând. Eu – hm, pot face ceva… vreau să spun, să te angajez eu, într-un fel. O să o fac> dacă vrei să continui cu chestia asta…

Gant zâmbi glacial.

— Voi continua. Cineva a făcut asta avionului lui, doar

pentru bani. Tipul care a plasat dispozitivul a fost plătit, iar tipul care l-a plătit pe el se aşteaptă să obţină un profit. Asta e tot… voi continua.

Burton aprobă din cap.

— Bine. Anunţă-mă ce hotărăşti să faci, de ce ai nevoie…

— Sigur.

— La revedere, maiorule.

Gant zâmbi.

— Trebuie să mă grăbesc… continuă Burton.

Gant îl privi mergând pe coridor, paşii lui ameninţând să se transforme într-o fugă în orice clipă. Când Burton dispăru, Gant se aşeză din nou pe scaunul din plastic, privind oraşul. Acolo se vedeau acoperişuri aurii, parcuri curate, traficul de după-amiază, toate rămânând normale, obişnuite.

Era aproape două când Barbara ieşi din unitatea de tratament intensiv, uşa şuierând în spatele ei şi apoi rămânând închisă. Îi spuse că Vance nu îşi recăpătase conştiinţa, că nu reuşiseră să-i repornească inima şi că ea dăduse instrucţiuni să fie oprit aparatul de menţinere a vieţii, iar Gant nu o privi, şi o luă de mână, căci asta părea ea să aştepte de la el…

161

După o perioadă lungă de suspine şi respiraţii chinuite, timp în care Barbara privea fix oraşul aflat dincolo de ferestre, ea se lăsă încet pe scaunul de lângă el. Gant îi cuprinse umerii cu braţul şi ea se sprijini de el ca un copil, cu capul apăsat pe pieptul lui. Gant îi simţea durerea bătând în obrajii şi fruntea ei, ca propriul lui puls.

În timp ce o ţinea astfel, Gant se gândea la o perspectivă, dincolo de prăbuşirea avioanelor *494,* dincolo de ruinarea lui *Vance Aircraft,* şi de sabotajul care-i omorâse pe Hollis şi pe Alan. Primul încercase să fie prietenul lui, iar cel de-al doilea, inamicul lui, şi amândoi eşuaseră. Dar niciunul dintre ei nu meritase să moară doar pentru ca cineva să obţină un ban în plus.

Acolo, undeva, exista un om care „lucrase”

microprocesoarele care să producă prăbuşirea unui avion. Şi dincolo de el, era cineva foarte, foarte îndepărtat, care ordonase asta. Cineva care avea avioane de vânzare, cineva care avea avioane ce trebuiau să zboare pline... Cineva pe care el dorea foarte mult să-l găsească.

Capitolul 7
REVENIRE ECONOMICĂ

De pe peronul care intra în întunericul fierbinte al tunelului se auzeau paşi şi voci. Ei nu puteau fi văzuţi de pe peron, din cauza unei uşoare încovoieri a tunelului – în punctul în care lucrarea de construcţii cedase. Linia, căptuşeala pereţilor, iluminatul, toate se terminau la numaţ câteva sute de metri de zona nouă şi prăfuită a staţiei de metrou. Înainte ca Ray să stingă lampa, văzuseră lucrările de excavaţii, la fel de incomplete şi neospitaliere ca o mină de cărbuni.

Lui Marian i se părea prea brusc, prea hotărât. Se sfârşeau era o expresie nepotrivită. Lucrările fuseseră suspendate brusc, rapid... cu trei luni înaintea datei exemplarului rupt şi plin de praf din *The Sun* pe care-l găsise. Ziarul fluturase la picioarele ei ca o fiinţă vie, speriind-o, până când lumina lămpii dezvăluise o femeie cu sânii goi şi două titluri lugubre care exprimau furia morală faţă de pornografia de la televizor şi violenţa din filme. Lucrările fuseseră oprite complet pe acea ramură a metroului cu douăsprezece luni în urmă – şi probabil că la fel se întâmplase pe întregul sistem.

— Ce facem? întrebă Banks gâfâind, cu buzele aproape de urechea ei.

— Cine crezi că este – paza?

— Probabil. Oricum, nu sunt vilegiaturişti.

Lumina slabă a lămpii cădea pe podeaua şi pe pereţii tunelului. Paşii se auzeau mai tare, vocile semănau cu nişte ameninţări murmurate.

— Ce vom spune că facem aici? întrebă Banks mai grăbit.

Stăteau în întuneric, aproape unul de celălalt. Marian mirosi tensiunea care creştea în parfumul copleşitor al aftershave-ului lui scump, îi auzi respiraţia gâfâită.

— Ieşiţi la vedere, auzi ea. Haideţi, ştim că e cineva aici!

O umbră lungă se apropia prin tunel de ei, ca şi cum i-ar fi atacat. Vocile erau bănuitoare, dar totodată ezitante. Maşinile parcate nu sugerau tineri locali, dar puteau fi înşelătoare.

— Haideţi! se auzi din nou vocea mai nerăbdătoare şi mai încrezătoare.

163

— Ce facem…? Ce faci? întrebă Banks, surprins de sunetul produs de fermoarul blugilor ei, de fâşâitul bluzei pe care Marian şi-o scosese din blugi şi o descheiase.

— Fă ca mine! şuieră ea, prinzându-l în braţe. Aprinde lampa!

Îl trase pe Banks spre ea, şi simţi presiunea stomacului lui.

Umbrele lor împreunate se întindeau pe perete. *Monstrul cu două spinări...* Oh, Dumnezeule, ce nu fac eu pentru Anglia. Marian simţi, cu un dezgust curios, excitarea lui. Mai repede, se gândi ea, neplăcându-i mirosul aftershave-ului şi rotunjimea de trai bun a guşei lui lipite de obrazul ei.

— Scuză-mă… începu el să se scuze.

— Ce naiba tăceţi? auzi Marian ca replică şi îl împinse pe Banks într-o parte.

Piciorul lui mişcă lampa şi umbrele lor despărţite dansară pe pereţi. Ea începu imediat să-şi ridice blugii.

— Isuse Christoase!

— Ţi-am spus că nu vreau! îi strigă ea tare lui Banks, cu un accent local acceptabil, şi cu un ton răguşit din cauza emoţiei.

— Nu aici jos, la naiba!

Îşi încheie bluza, în timp ce Banks îşi ridica ostentativ fermoarul de la pantaloni. Lumina lămpii le scăldă feţele, zăpăcindu-i.

— Isuse, Ray. J Nu mă aşteptam la public! Tu şi plimbarea ta blestemată!

Trăsăturile lui Banks exprimau uimire şi aproape amuzament, transpirate.

— Cine naiba eşti tu, amice? întrebă una dintre cele două

siluete.

Erau numai la câţiva metri distanţă. Marian reuşi să recunoască, în strălucirea lămpii, uniformele paznicilor. *Complete Securityl*

— Vă place să priviţi, nu? îi înfruntă ea cu neruşinare, îndepărtându-şi părul de pe faţă.

— Aţi intrat într-o zonă interzisă.

— Ray nu are suficient suflu ca să facă vreun rău! replică ea, simulând că vroia să treacă pe lângă oamenii de la pasă.

Complete Security, din nou, se gândi ea. Unul dintre ei o prinse de braţ, oprind-o. Ea simţi un miros de ceapă şi bere. Îşi smulse mâna din strânsoarea lui.

— Haideţi, ce e drept, e drept – începu Banks, coborând vocea, aşa încât ea nu mai reuşi să audă decât fragmente din obscenităţile strecurate ca între bărbaţi ale explicaţiei lui. Secretara mea... coborât aici întrebându-ne cum arată un apartament – e o zi fierbinte... părea, credeţi-mă...

Gândindu-se cât de convingătoare i se părea explicaţia lui, Marian se întrebă dacă Banks avea experienţă în astfel de probleme. Soţia lui putea fi numită, în cel mai bun caz, neîngrijită... Pisică, îşi spuse.

— Nu e o crimă, nu-i aşa?

Banks începuse deja să-i împingă spre capătul tunelului şi platformei. Marian pufni şi îşi înalţă capul, mai mult ca un mânz decât ca o femeie, şi îşi aprinse o ţigară. Era surprinsă de uşurinţa cu care reuşea să adopte neruşinarea, accentul, mersul exagerat cu care se mişca în faţa lor.

— Înţeleg ce vrei să spui, dar tot aţi intrat ilegal.

— Haide, amice, nu vreau necazuri...

Şi accentul lui era acum extrem de local.

— Adică, v-aţi simţi insultaţi dacă v-aş oferi...

Marian mai aruncă o singură privire celor doi bărbaţi, ca să le vadă clar uniformele. *Complete Security.* Apoţ continuă să meargă în faţa lor, ferindu-se ca ei să-i vadă faţa. În definitiv, Stan o recunoscuse, la sediul lui *Banks Construction.* Aceştia

doi – unul de vreo treizeci de ani, celălalt între două vârste – păreau să nu-l cunoască pe Banks, dar, pentru orice eventualitate... *Şi făţâie-li şoldurile,* se ironiză singură. Pantofii ei ţăcăneau pe platformă. Tonul lui Banks era aproape glumeţ acum. Marian se surprinse tremurând de uşurare şi îşi imobiliză corpul printr-un efort de voinţă, purtându-şi noua personalitate neobrăzată, adulteră, ca pe o cămaşă de forţă.

Soarele părea mai puternic. Se aplecă pe sub gardul stricat şi se îndreptă repede spre maşina ei. Scoase ochelarii de soare din compartimentul pentru mănuşi, iar apoi şi-i puse, ca să-şi mascheze faţa. Se aşeză pe pielea neplăcut de încinsă, întorcându-şi faţa în altă direcţie, ca să nu fie văzută de cei dpi oameni de la pază, care o priviră pentru o clipă, ca pentru o recunoaştere a propriei dorinţe, după care unul dintre ei îi spuse lui Banks:

— Eşti cam prea bătrân ca să o mai faci prin tunele de metrou, amice! în locul tău, m-aş înscrie pentru unul dintre apartamentele acelea!

— Întreabă-l când vor fi terminate! şopti repede Marian, în timp ce cei doi se îndepărtau râzând.

— Când... când se vor pune în vânzare? strigă Banks.

Bărbatul mai în vârstă, cel care glumise în legătură cu apartamentele, se întoarse spre ei. Avea o faţă preocupată, ca şi cum ar fi simţit că-i scăpa ceva.

— Va scrie în ziare, amice! spuse tăios şi cei doi părură, dintr-odată, mai puţin dornici să plece.

— Asta e, admise Banks, cu o mână sprijinită pe portiera maşinii Escort, iar pe cealaltă fluturând-o în semn de înţelegere spre cei doi paznici. E timpul să o ştergem!

— De acord... Atunci ne vedem la birou, Ray! strigă Marian şi porni motorul.

Banks părea nedumerit.

— Hm, ai...?

— Dacă am văzut suficient? Da, mulţumesc. Te sun eu. Nu mai rămâne pe aici.

Zâmbetul lui deveni dintr-odată lasciv, plin de amintiri.

— Şi tot acum s-a terminat şi cu chestia aceea! spuse ea râzând. Foarte reuşită – mă refer la interpretare!

Marian flutură din mână, acceleră şi se îndepărtă, auzindu-l pe mul din paznici strigând ceva cu o voce libidinoasă. Portul se ndepărta în oglinda retrovizoare, Banks devenind o siluetă mică şi eşuată, iar cei doi paznici îndepărtându-se, satisfăcuţi. Transpira mult, nu din cauza căptuşelii încinse a scaunului şi nici pentru că fuseseră surprinşi. Se simţea ameţită de succesul mişcării ei, de modul în care o interpretase pe secretara fictivă a lui Banks. *Tanya,* i se părea un nume potrivit pentru ea. Era mai încinsă decât maşina, decât ziua aceea. Staţia era acolo – dar nu exista *niciun sistem de metrou.* Doar tunelele excavate.

Milioane… milioane de lire – de ECU, de fapt – pentru care nu se puteau da explicaţii. În timp ce conducea pe o nouă fâşie a drumului cu două benzi, ridicând praful datorat neutilizării, golurile din puzzle, succesiunea de piese nepornite şi neterminate ale proiectului de regenerare urbană o izbi şi mai puternic, imprimându-se în memoria ei cu claritatea unor fotografii. Era nerăbdătoare şi iritată că nu putea vorbi cu Aubrey decât seara, când el se întorcea la Londra. Pentru că acum nu-l putea suna la Uffingham, când era şi David acolo…

…David – *ce urmăreşti, de fapt?*

Masa urma să fie servită târziu, la cererea lui David. El rămăsese ascuns în bibliotecă cu grupul lui de personaje importante şi posibil-rele – cei doi delegaţi europeni, Rogier şi Laxton, membrul local al Parlamentului European, Campbell, Bryan Coulthard şi un proaspăt sosit, Jean-Paul Bressier, preşedintele lui *Balzac-Stendhal*, partenerii francezi ai lui *Aero UK*ân proiectul *Skyliner-u\m.* Ceea ce îngusta câmpul suspiciunilor, se gândi Aubrey încă o dată, stând pe un fotoliu confortabil, cu tapiţerie pictată, pe terasa de la Uffingham. Orice avea de gând David, avea în mod sigur legătură cu *Aero UK* şi

experienţele recente dezastruoase aflate în mâinile Ministerului Apărării şi liniilor aeriene mondiale.

Aubrey era la al doilea scotch mic şi era angajat într-o conversaţie cu vechiul lui prieten, Clive Winterbome. Şi în activitatea extrem de plăcută, acum, la bătrâneţe, de a-i privi pe alţii muncind sub soarele dogoritor. Cortul uriaş era demontat, după ce căzuse la pământ cu o oră înainte, cu graţia erotică a hainelor unei femei. Pe lac se afla o barcă cu motorul pornit, alături de lebede şi raţe, iar în ea se aflau doi oameni care adunau cu răbdare artificiile consumate. Voluntari, sub conducerea grădinarului şef, periau pajiştile în căutarea aceloraşi corpuri consumate şi ale resturilor festivităţilor din seara precedentă. *Numărul de vomitări a fost scăzut, slavă Domnului,* remarcase Clive, cu ochii strălucindu-i datorită succesului şi obişnuitului său stil poznaş. *Iar numărul de pahare sparte a fost minim,* adăugase el.

În casă, secretara lui Clive şi o echipă mică de voluntari inventariau cheltuielile, garanţiile, cecurile şi banii lichizi. Marea licitaţie fusese un succes, după iniţiativa artificiilor care crescuse sentimentul general de binefacere şi generozitate. Rândunelele zburau în jurul streşinilor casei, în timp ce ei îşi sorbeau băuturile şi gustau liniştea, unul în compania celuilalt. O linişte care, din partea lui Aubrey, ascundea suspiciunile lui faţă de fiul lui Clive.

În compania lui Clive, pe o terasă mare, în spatele unei balustrade de piatră făloase şi cu vedere spre lac şi spre parcul înceţoşat, era dificil să se gândească la o fraudă la scară mare, la deturnarea fondurilor Uniunii Europene de către cineva, şi cu atât mai puţin de către David Winterborne.

— Eşti gânditor, murmură Clive. E ceva în neregulă?

Aubrey clătină cu grijă din cap.

— Mă gândeam doar la viaţa mea lungă, răspunse el. Se pare că nu am reuşit să învăţ trucul de a face asta fără să fiu cuprins de melancolie.

Ceea ce era adevărat în general, deşi nu şi pentru momentul acela. Trucul unui interogator, îşi aminti, de a folosi

adevărul ca un şperaclu.

— Tu nu ai avut niciodată problema asta, adăugă zâmbind.

— Nu. Amintirile mele melancolice sunt destul de speciale, prietene, destul de speciale.

Moartea iubitei lui soţii euroasiatice, moartea încântătorului şi inutilului său fiu mai mic, într-un accident de maşină… poate şi alte ocazii pe care Aubrey nu le cunoştea. În rest, cariera militară a lui Clive şi cariera lui ulterioară în MI5 erau un catalog de succese şi stimă, la fel ca şi rolul lui actual de *squire* de Uffingham. *Winterborne*

Straits trecuse direct în mâinile lui David, în timp ce Clive îşi continua indiferenţa lui neîntreruptă faţă de comerţ.

În cincisprezece ani, David o extinsese, transformând-o în *Winterborne Holding*, ţâşnind din Singapore cu ferocitatea unui asalt de infanterie, investind, cumpărând, învingând concurenţa, diversificând… creând o afacere monstruos de mare. Clive îi şoptise în după-amiaza precedentă, curând după sosirea lui Aubrey, că David căuta cu asiduitate să obţină cetăţenia americană, pentru a facilita expansiunea viitoare a lui *Winterborne Holding.* Sub conducerea lui David, o casă de comerţ din Est devenise un conglomerat tentacular în Vest, ceva unic pentru secolul douăzeci – mai curând decât pentru nouăsprezece.

Clive aruncă o privire la ceas.

— I-am spus lui David că două e cea mai târzie oră la care am de gând să servesc prânzul de duminică, anunţă el morocănos, dar fără iritare. Şi cam atât e acum.

— Deci, eşti mulţumit de cheful de aseară? oftă Aubrey.

— Ţie nu ţi-au plăcut focurile de artificii, Kenneth? replică cu şiretenie Winterborne.

— Splendide. E şi părerea lui Marian.

— Ah, fetiţa noastră strălucitoare.

— Exact.

Aubrey nu se simţea bine sub pălăria lui de panama, şi îi era încă şi mai cald în costumul lui de flanel demodat, de

culoare crem. Fetiţa strălucitoare – aproape la fel de mult copilul lui şi al lui Clive, pe cât era fiica lui Giles – îl neliniştea. Sau, cel puţin, bănuielile ei o făceau, iritându-i viziunea mentală asupra lucrurilor, ca un fir de praf sau un urcior. Extinderea rapidă, chiar nesăbuită, a lui David în aeronautică, atât în Europa, cât şi în SUA, îl expusese pe acesta băncilor şi altor creditori şi investitori. Trecutul recent al lui *Aerospace UK* şi a partenerului ei francez – Aubrey aruncă o privire spre ferestrele înalte ale bibliotecii – ameninţau diversele afaceri de subcontractare pe care *Winterborne Holding* le deţinea sau controla. Criza afectase companiile lui de construcţii pe toate pieţele din lume pe care reuşise să pătrundă. *Winterborne Holding* era nesigură, dacă nu chiar instabilă, aflase Aubrey printr-un proces de interogare şi adunare a datelor. Mai slabă decât ar fi vrut oricine, cu excepţia inamicilor ei.

Barca cu motor se întorsese la malul lacului şi acum era legată de un debarcader cu pergole, împodobit cu trandafiri căţărători roz. Plantaţi în vase ornamentale aliniate pe cheiul mic.

168

— Eşti liber pentru masa de prânz, joi? întrebă Clive. Vin în oraş pentru o activitate de binefacere. Vrei să ne întâlnim?

— Bineînţeles. O să-l sun şi pe Giles. Putem fi invitaţii lui, din moment ce nu a reuşit să vină, în mod atât de lipsit de graţie, la petrecerea ta cu artificii.

— Bună idee.

Autocamionul pe care fuseseră încărcaţi suporţii cortului porni pe drum şi coti după colţul casei. Clive oftă, ca şi cum în clipa aceea ar fi scăpat de nişte oaspeţi nedoriţi.

— Reuniunile regimentului sunt toate foarte bune…

— …dar nu se compară cu artificiile! completă Aubrey chicotind.

— Probabil că Giles a avut o previziune a întâlnirii lui Marian cu George, preşedintele local al partidului nostru, adăugă Clive. Din câte am auzit, ar fi fost extrem de

stânjenit.

Zâmbi, trăsăturile lui de şoim îmblânzindu-se, faţa sa ca pergamentul încălzindu-se.

— Marian ia viaţa în piept, nu-i aşa? continuă el, cu o admiraţie nedeghizată, deşi ar trebui să stau puţin de vorbă cu ea despre atitudinea morală a caracterului ei. Biroul Central i-a pus gând rău, o ştiu de la cea mai bună sursă.

— Nu vor reuşi niciodată să facă să nu mai fie aleasă!

— Bineînţeles că nu. Poate câştiga realegerea în circumscripţia ei chiar şi hrănind la sân un copil ilegitim, în campania electorală!

Când hohotul lor de râs se diminuă, Winterborne adăugă, cu mai multă gravitate:

— Dar nu are niciun rost să necăjească oamenii, în graba ei de a călca în picioare ambiţiile pe care ei le cultivă ca pe nişte orhidee rare. Chiar şi cineva cu luminile atât de slabe ca dragul de George îşi dă seama uneori când este ironizat sau luat peste picior. Nu câştigă nimic – şi atunci de ce o face cu atât entuziasm?

Îşi aruncă braţele în sus, cu o disperare simulată.

— Gândeşte-te numai la cantitatea excesiv de mare de timp pe care trebuie să-l petreacă cu cei reduşi, corupţi, lipsiţi de principii şi plictisitori – observă Aubrey, căruia îi făcea plăcere dialogul lor patrician. Când se va întoarce de la Mama Parlamentelor, acel cel-mai-ales Palace of Westminster, nu o poţi condamna că se poartă în mare măsură la fel.

— Nu am cerut decât puţin bun simţ, zise Winterborne zâmbind.

— Ah, draga noastră Marian s-a născut cu mai puţin bun simţ, dar cu mult simţ etic – o calitate mult mai mistuitoare.

— Exact. S-ar putea ca într-o bună zi să o arunce în aer – şi nu mi-ar plăcea deloc asta.

— Chiar aşa, murmură Aubrey, ascunzându-şi faţa în spatele paharului cu whisky.

Clive aruncă o privire spre ferestrele bibliotecii şi spre uşă,

gânditor.

Căci Marian era angajată într-unul din experimentele ei explozive. *Aprinde hârtia albastră şi retrage-te.* Servea drept avertisment împotriva curiozităţii lui Marian, ca şi împotriva combustibilităţii focurilor de artificii. Ideea ei despre genul de infracţiune în care era implicat David – dacă avea dreptate – avea să o submineze şi pe ea, ca şi pe David şi Clive, şi să-i arunce pe toţi până în lună. Oare ea înţelegea cât de periculoase erau cercetările ei... pentru trecutul ei, pentru sentimentul ei de bunăstare, pentru o parte din eşafodajul personalităţii ei?

O cunoştea suficient de bine pe Marian ca să simtă o ameţeală uşoară şi descurajată, pe care nu o putea pune pe seama puterii soarelui sau a celui de-al doilea whisky. Deocamdată, exista un pericol personal foarte real în faptul că ea îşi continua investigaţia. Acesta era motivul pentru care îi spusese atât de puţin despre ceea ce descoperise el de la ultima lor întâlnire. Nu ar fi putut să liniştească inteligenţa ei ardentă. Ar fi trebuit să o mintă, iar ea şi-ar fi dat seama. Cu toate acestea, Marian nu ştia cât de mult se apropiaseră acum bănuielile lui de ale ei.

Şi asta îl făcea să se simtă slab, în faţa lui Clive, pentru că adevărul avea să distrugă prietenia lor, avea să-i îndepărteze pe Marian şi pe tatăl ei de Ufâmgham şi de Clive. Marian, dacă i se dădea frâu liber, avea să doboare întregul edificiu al relaţiilor lor. Aubrey era preocupat – şi era poate singura lui grijă – de cum să tempereze lovitura.

Tresări când David şi invitaţii lui ieşiră pe terasă, clipind din cauza luminii soarelui, ca nişte conspiratori. Clive flutură leneş din mână, apoi se ridică, strigând:

— În sfârşit, domnilor! După cum se vede, niciunul dintre voi nu are un apetit sănătos!

Chelnerul ieşi, ca la un semnal, ca să le ia comenzile pentru băuturi.

— Cred că şampanie, Russell, îl auzi Aubrey pe David anunţând. Simt că nu e prematur.

Zâmbetul lui era larg, încrezător. Era ca lumina soarelui

după o zi noroasă, o senzaţie de vreme mai bună. Cum de putea să se ascundă ceva rău în asta?

Foarte simplu… în mintea lui Aubrey rămânea ceva ce nasul moral şi energic al lui Marian mirosise, şi apoi uitase – Fraser lucra

pentru David, sau, cel puţin, era foarte *probabil*, şi exista un tânăr îngropat în Somerset, pe care *probabil* că Fraser îl ucisese.

— Şampanie, Kenneth? îi strigă David.

Aubrey se ridică cu o grabă stângace, refuzând printr-o fluturare a mâinii.

— Nu după scotch, dragă băiete, mulţumesc.

David ridică din umeri, fără să-şi strice dispoziţia. În grupul de oameni exista un sentiment de uşurare pe care Aubrey nu-l simţise în seara precedentă. Înainte era încordare, nervozitate. Poate că Bressier, preşedintele companiei aeronautice franceze, le adusese nişte veşti salvatoare? Acum exista o tentativă de interes, în creştere, faţă de *Skyliner,* deşi ei practic dădeau avionul pe cutii de cereale în aranjamentele lor de închiriere. Aşa cum îl informase cineva la Club, un ziarist economic important. Indiferent ce se întâmplase, acum exista un sentiment de uşurare, chiar de succes.

— Frumoasă zi, Kenneth, declară David, ridicând cupa de şampanie într-un salut ironic.

Lebedele pluteau pe lacul nemişcat şi sclipitor, ca şi cum nimic nu le-ar fi putut deranja.

— Absolut. Presupun că coeficientul tău de satisfacţie de sine e mai mare azi decât ieri, murmură, privind cum lebedele apăreau şi dispăreau din strălucirea apei.

— Ah, eram sigur că o să observi, răspunse David cu grijă. Pot să recunosc faţă de tine, Kenneth, că lucrurile nu au mers bine în ultimele săptămâni şi luni. Culminând cu fiasco-ul elicopterului, adăugă el cu o vehemenţă profundă. Dar *Aero UK* şi *Balzac-Stendhal* au adoptat politica mea de

împrumuturi şi avioanele au început să iasă din cele^două fabrici. Odată ce încep să zboare – ei bine, cine ştie?

— Într-adevăr, cine ştie?

— Vino să-i cunoşti pe toţi… pe majoritatea îi cunoşti deja, cred.

— Pe câţiva, desigur.

Aubrey dădu mâna cu Rogier şi Bressier, adresându-se în franceza lui corectă şi fluentă. Vorbind în limba lor naturală, putea să le detecteze mai uşor şi mai sigur uşurarea, o anumită dispoziţie nouă, mai luminoasă. Bryan Coulthard era sincer, evident încrezător. Laxton, cu toată asiduitatea cuiva care nu a învăţat nimic şi a uitat şi mai puţin, mai ales pe toţi inamicii din cariera lui lungă şi lipsită de distincţii, avea un aer patronal. Se arăta amuzat de costumul demodat al lui Aubrey şi de statutul lui de trântor la Uffingham. Ca simplu oaspete al lui Clive, el nu merita rangul acordat celor care veniseră să facă afaceri cu David. Laxton strălucea, datorită materializării oportunităţilor ce aveau să apară în Bruxelles, deşi băutura părea

să-i rearanjeze trăsăturile sub formă unei hărţi a venelor. Transpira din abundenţă, dar chiar şi acesta părea un semn de încredere.

Aubrey vorbi încet cu Laxton despre cunoştinţe comune, despre recenţii decedaţi şi despre importanţa Europei, spre marele amuzament al lui Clive, aflat în spatele umerilor căptuşiţi ai omului. O mică discuţie cu Coulthard, ale cărui răspunsuri sugerau că ieşise la liman. Exista şi o senzaţie mică de presiune a creditorilor, a pieţii de mărfuri… Acţiunile lui *Aero UK*crescuseră din nou puţin, în urma veştilor că *Skyliner-u*| avea contracte de închiriere. Aubrey, în dorinţa lui egoistă de a-i schimba părerea lui Marian şi a evita conflagraţia pe care ar fi adus-o adevărul, începu să se simtă mai bine, chiar să fie afabil faţă de Laxton. Dacă *necesitatea* de a face rău încetase, dacă ceea ce făcuseră ei era acum un episod închis, atunci poate, doar poate, Marian se va mulţumi

doar să cunoască totul, fără să acţioneze.

Se trezi din nou lângă Rogier, care se apleca cu deferenţă spre el. Bărbatul avea peste un metru optzeci, era încă zvelt, ferchezuit, cu trăsături înguste, ochelarii cu rame aurii şi papionul dându-i un aspect mai academic decât sugera reputaţia lui, decât cea a politicianului talentat. O formă de deghizare, deci. Europa, bineînţeles, mergea din ce în ce mai bine, iar Aubrey nu protesta, la fel de indiferent faţă de eurofilie şi eurofobie. Anticipa că birocraţii, aşa cum reuşeau întotdeauna să facă în situaţiile când nu aveau libertatea să facă rău, urmau să realizeze un federalism dezastruos, păcătos şi scandalos, înclină din cap, zâmbi şi lăsă lăudăroşeniile europene să dispară dincolo de urechile lui, spre lac.

Apoi, ca şi cum fusese asaltat de un sentiment de *ennui**,* spuse, aproape că schimbă subiectul conversaţiei:

— Îmi imaginez că sinuciderea acelui tânăr din departamentul dumneavoastră a fost foarte stânjenitoare, nu-i aşa, domnule delegat? Nu l-am cunoscut personal, dar un prieten al meu, da…

Rogier se albi la faţă. Aubrey făcu un efort imens de voinţă ca să-şi ia şi el o mină indiferentă.

Adevăratul înţeles era crimă – iar acest om o ştia – şi toate posibilităţile de a o convinge pe Marian să renunţe dispărură în lumina aceea puternică. Lloyd fusese ucis de Fraser la ordinul direct al lui David Winterborne, *după toate probabilităţile.*

Russell, majordomul, anunţă prânzul.

— Ah! ciripi vesel Aubrey. Slavă Domnului!

— S-a întâmplat ceva? întrebă David repede, văzând expresia de pe faţa lui.

* ennui = nelinişte (franc.) (n. tr.).

Aubrey clătină din cap, poate cu prea multă ardoare.

— Nu, nu – dragă băiete. O mică ameţeală – soarele e prea puternic, cred.

David nu părea să-l creadă pe deplin.

— Intrăm? îl îndemnă Aubrey, frecându-şi fruntea, şi nu doar ca să se prefacă.

— S-a întâmplat ceva, Kenneth? insistă David.

— Nu! spuse categoric Aubrey. Haide, haide…

Îl împinse pe David spre invitaţii lui.

Căldura din corpul lui nu vroia să se micşoreze, în ciuda efortului lui de voinţă. Gândurile sale păreau şi ele încinse. Era extrem de îngrozitor, *îngrozitor,* realiză el. Îi aruncă o privire lui Clive, care avea o faţă îngrijorată. Îi zâmbi într-un mod liniştitor, şi porniră împreună spre casă, îndepărtându-se de terasă şi de panorama ei, acum oarecum evazivă şi întunecată, spre liniştea lacului. Clive îl luă de braţ, aşa cum făcuse de atâtea ori, iar Aubrey îi fu recunoscător pentru sprijinul lui. Grupul de oameni încrezători, cu frauda lor probabil^ lăsată deja în urmă, mergeau în faţa lui şi a dragului său prieten. Îi era extrem de odios ceea ce cunoştea şi gândul înfricoşător la ceea ce trebuia să facă în legătură cu asta… sau cum, poate din motive şi mai puternice, trebuia să fie sigur că totul rămânea ascuns.

Trebuia fie să o ajute pe Marian să-l distrugă pe David Winterbome, şi pe Clive odată cu el, sau să devină un complice, acum, când cunoştea realitatea acelei crime.

Avionul particular al lui Vance aştepta pe asfalt, cu botul spre drumul de rulare, ca şi cum ar fi fost cuprins de dispoziţia de zbor a Barbarei. O furgonetă a coronerului opri lângă avion, iar coşciugul de metal în care se afla Vance fu scos ceremonios din partea din spate şi încărcat în avion. Gant urmărea de la o oarecare distanţă rezultatele şantajului, trasului de sfori şi disperării Barbarei. Cineva de la Consulatul SUA din Helsinki stătea cu ea acum, urmărind coşciugul ca şi cum ar fi conţinut victima vreunui război în străinătate… Poate că aşa şi era. Barbara vroia să plece şi Consulatul îi netezise drumul. Urma să aibă loc o examinare post-mortem corespunzătoare în Phoenix.

Seara era senină, cu nori uşori, aflaţi la înălţime, auriţi de soarele care cobora. Un *Boeing „Finnair”* se ridică de pe pistă

şi aproape instantaneu prinse lumina soarelui, sclipind ca o stea. Cherosen în briză.

Gant se îndreptă fără tragere de inimă spre avion. Diplomatul h strânse mâna Barbarei cu o solemnitate oficială Ea înclină din cap

automat, până când el îi eliberă mâna. După aceea, Barbara se întoarse şi urcă cele trei trepte până la fuzelajul avionului care fusese micul vis al tinereţii lui Vance, prima lui ambiţie. Era – acum – ceea ce Barbara se gândea că tatăl ei ar fi trebuit să continue să facă: avioane de afaceri pentru oameni bogaţi.

Pe coridorul spitalului, ea spusese, în gol:

— Ar fi trebuit să continui să construieşti jucării pentru bogătaşi, tati.

— Nu putea face asta, replicase Gant.

— Atunci se *înşela*| uriaşe ea.

Iar apoi continuase, ca un copil înspăimântat, pierdut:

— Vreau să ies de aici.

Gant nu voise să meargă în acelaşi avion cu ea. Barbara se întorsese deja la ideea sabotajului – şi vroia să afle ce avea el de gând să facă în legătură cu asta. Nu era, încă, o rugăminte sau o încercare de şantaj, dar avea să devină aşa ceva. Şi îl făcea să se simtă imediat şovăielnic, ca o senzaţie de obligaţie datorată eşecului scurtului lor trecut comun. Barbara îl făcea să se simtă vinovat, dându-i sentimentul că trebuia să plătească pentru ceva. Ceea ce îi promisese cu atâta uşurinţă lui Burton, părea imposibil de oferit Barbarei. Dacă accepta să continue de dragul devotamentului ei faţă de idolul mort pe care el nu reuşise niciodată să-l exorcizeze, atunci trebuia să termine, trebuia să ajungă la un final.

Se urcă în avion în urma ei. Coşciugul fusese depus în compartimentul pentru încărcătură. Gant se gândi la scaunul copilotului ca la o posibilitate de scăpare, dar durerea evidentă de pe faţa Barbarei îl făcu să renunţe. Nu putea să o abandoneze, aşa încât se aşeză în partea cealaltă a

culoarului faţă de ea şi îşi prinse centura de siguranţă a scaunului. Barbara păru satisfăcută, dar nu trecu decât o clipă înainte să izbucnească:

— O să mergi mai departe cu chestia asta?

— O să… o să merg atât de departe cât este posibil, răspunse el cu o voce uniformă.

În ochii ei se văzu imediat amintirea altcuiva care ar fi promis – doar că acela era mort.

— Nu-i datorezi nimic? întrebă Barbara arţăgoasă.

Uşa de la puntea de zbor se deschise, dar Jimmy, succesorul lui Gant ca pilot personal al lui Vance, aprecie situaţia într-o clipă şi se retrase.

— Nimic, se simţi Gant nevoit să spună.

— I-ai fost apropiat. Şi tu ai *crezut.*

— Iar după aceea am divorţat.

174

După o tăcere lungă, în care îşi frânse mâinile, strângându-le şi desfacându-le, şi în care faţa ei părea slăbită de o boală mistuitoare, Barbara spuse:

— Eu l-am întors pe tata împotriva ta. Vroiam tot sprijinul lui, dragostea lui. Trebuia să te fac pe tine să pari tipul rău.

— Probabil că îţi doreai foarte mult asta.

— Da, am dorit-o. Nu puteam trăi cu tine, Mitchell. În cazul tău nu există termenul „a trăi *cu* cineva”. Îmi pare rău că a trebuit să…

— Nu contează.

Şi chiar aşa era. Era ca şi cum ar fi descoperit că un profesor însemnase o foaie de examen, la liceu. Cum puteai să ai resentimente faţă de ceva petrecut cu atât de mult timp în urmă? Gant realiză că ei erau ca doi oameni din tabloul lui Edward Hopper, aproape lipsiţi de culoare şi vitalitate, privind spre finalul unei situaţii cu o imobilitate neajutorată, trupurile lor admiţând că se terminase demult.

— Nu contează, repetă el mai blând.

Vance făcuse ceea ce-i ceruse Barbara, jucase rolul tatălui furios şi rănit. El şi Barbara erau personajele din pictura lui

Hopper cu mult timp înainte ca Vance să-l vorbească de rău. Şi el, Gant, era cel care-i adusese acolo. Barbara avea dreptate în acea privinţă.

Considera că nu mai erau de făcut niciun fel de adăugiri. Dar recunoscu că exista o furie lipsită de pasiune, o nevoie de a-şi satisface bănuielile. Se simţea neliniştit, chiar neîncrezător, în moartea lui Vance, dar, şi mai important, nu putea trăi cu sentimentul că fusese păcălit.

— Spune-i lui Jimmy să completeze un plan de zbor nou – spre Oslo, începu el.

Suspinul ei instantaneu sună aproape sexual, excitat.

— Fă o escală acolo. Îi voi arunca o privire tipului care s-a dat drept unul dintre oamenii lui Vance. Poate că e ceva acolo…

— Asta va ajuta?

— Nu va salva compania. Cine ar crede-o? Cine ar *vrea* să o creadă?

Barbara nu reuşi să-şi ascundă dezamăgirea, faţa ei aranjându-se singură în linii şi planuri care exprimaseră atât de des un dispreţ obişnuit, familiar.

— Apoi trebuie să mă întorc cât mai repede posibil în Phoenix. Anunţă Barbara, rearanjându-şi expresia într-o imitaţie de scop. Trebuie *să închid* anumite lucruri.

Dintr-odată, ea nu mai era interesată de el. Gant nu putea salva slujbe, nu putea face să crească preţul acţiunilor, investiţiile – nici măcar reputaţia tatălui ei.

— Vei face Ceea ce trebuie făcut. Vreau doar să mă laşi în Oslo.

— Crezi… începu ea, dar lumina din ochii ei pieri.

Pentru ea, universul lui era format dintr-o bucătărie, o baie, un dormitor, un hol – locuri în care se certaseră. Gant nu avea nici un alt talent în afară de cel al disputelor agresive.

— Inutil, nu-i aşa? Ai dreptate. Cine ar crede totul suficient de mult ca să conteze?

Apoi, ca şi cum el ar fi purtat încă o ultimă rămăşiţă a

uniformei de erou în care ea îl văzuse prima dată, Barbara adăugă:

— *Eu* aş vrea să ştiu. De dragul lui.

— Orice voi afla eu, vei afla şi tu.

Gant păru că vroia să adauge ceva, dar uşa punţii de zbor se deschise din nou, distrăgând atenţia Barbarei. Gant o privi cum se întorcea^spre Jimmy, ca spre viitor.

— Înregistrează un plan de zbor pentru Oslo, şi apoi înapoi în SUA, comandă ea.

Jimmy îi aruncă o privire lui Gant, care îşi privea mâinile.

— Sigur, doamnă Vance. Nu va dura decât câteva minute, nu sunt prea ocupaţi acum, zise Jimmy şi închise uşa în spatele lui.

Barbara se lăsă pe spate, luând ostentativ un *laptop* de pe scaunul gol de lângă ea, şi se încruntă imediat la vederea răspunsului apărut pe ecranul calculatorului, în urma tastării ei nerăbdătoare. Gant privea o străină, studiind-o la fel cum ar fi examinat o hartă a unui loc pe care-l vizitase odată, demult – dar având bănuiala că doar visase acea călătorie, acea experienţă.

Oslo…

Charlotte Burton îl privi pe soţul ei punând jos receptorul şi lăsându-se să cadă într-un fotoliu, într-un stil la fel de neglijent şi relaxat cum ar fi făcut-o unul dintre fiii lor. Afară era aproape întuneric. Era timpul să tragă draperiile. Descoperi că devenise mai atentă faţă de astfel de probleme din momentul în care primul *494* se prăbuşise în deşert, când Tim era în America. Ea era aproape nerăbdătoare să închidă afară Holland Park-ul, nu din cauza taberei ocazionale formată de presă, ci din cauză că reporterii şi fotografii îi aminteau de vecinii lor, chiar şi de trecătorii care aveau să se amestece mental în problemele lor.

Tim acceptase o vizită a lui David Winterborne şi Bryan Coulthard. Aceştia erau mesageri care nu trebuiau executaţi, deoarece aduceau veşti bune.

— Ei bine?

Burton îşi muşca degetul mare.

— Cum? Oh… Vor să încheie o afacere cu mine. David spune că vrea să salveze Artemis.

Îşi ridică braţele, într-o ridicare din umeri uriaşă, neîncrezătoare, înşelătoare.

— O preluare, o cumpărare generală – în ce fel? insistă ea, aplecându-se în faţă pe scaun şi împreunându-şi mâinile în poală. Tim – ce este?

Era furioasă pe el, aproape la fel cum mama ei ar fi fost supărată pe tatăl ei, dacă ar fi răspuns la uşă fără să se încheie la jachetă. Totuşi, nu era vorba de pulovărul şi blugii pe care-i purta, ci de înfrângerea pe care o simbolizau acele haine, retragerea lui din vârtejul şedinţelor şi costumelor, şi al eforturilor disperate de a salva compania.

— Nu sunt sigur. Nu e o investiţie – nu au atâtde mulţi bani!

Burton se lumină, dar era o retragere în umor. Îi era teamă să creadă în conversaţia pe care tocmai o purtase.

— Poate că vrea să-mi ofere nişte contracte de închiriere ieftine, pentru *Skyliner…*? S-ar putea să fie asta. În avantajul nostru comun, genul acesta de lucruri.

— O vei face? Dacă despre asta este vorba? Vei accepta oferta lui?

— Va trebui să fie o ofertă al naibii de ieftină! declară el cu o voce puternică. Dar presupun că s-ar putea ca ei să fie interesaţi de o astfel de afacere. Nu-i aşa?

Îi era teamă să spere.

— E posibil. Tu eşti foarte cunoscut acum – din motive greşite. Dacă accepţi ca compania ta să zboare cu *Skyliner* peste ocean.

— Aş putea face asta în vara *aceasta* – măcar în iulie şi august, să prind traficul cel mai mare. Va fi foarte multă agitaţie în jurul acestui lucru, numai lucruri pozitive…

Îşi trecu mâinile prin părul lung şi apoi ridică privirea.

— Există retrageri, Charley?

— Nu imediate. Va trebui să fii răbdător – să te umileşti.

— Lui David îi place asta – umilirea.

— Vei fi dependent de *Aero UK* şi de francezi cu aproape întreaga flotă, atât pentru distanţe medii, cât şi lungi…

Barbara se prinse de bărbie cu degetele.

— Politica preţurilor poate fi dificilă, Winterborne şi Coulthard vor fi coada care va legăna câinele… Poate dura ani de zile, Tim, concluzionă ea, ridicând privirea.

— Dar ar putea salva compania, mm?

Burton aproape că o ruga să-l aprobe.

— Adică, tu crezi că e în regulă…

Ea zâmbi.

— Priveşte-o în felul acesta, oh, soţul meu, lumina vieţii mele… *Skyliner-u*\ era mult prea scump pentru *Artemis,* aşa că ai preferat *494.* Acum, *494* nu mai există, iar *Shyliner-vA* este – sau ar trebui să fie – mult mai ieftin. Dacă afacerea este bine structurată şi poţi coborî suficient de mult preţul, atunci ai putea încă să-ţi întreci adversarii, chiar şi cu cele mai scumpe avioane din lume!

— Să-i înfund pe *BA* şi liniile aeriene europene, adică! *Grozavi*

Zâmbea larg, îndemnând-o şi pe ea să zâmbească. Totul părea mult prea frumos ca să fie adevărat, pentru oricine nu era atât de etern optimist ca Tim… nu i se părea la fel de convingător şi ei, cum i se părea soţului ei, care fusese posomorât şi deloc tăcut de la întoarcerea de la Helsinki. Vina şi autocompătimirea se bătuseră ca să pună stăpânire pe dispoziţia lui.

— *Mă întreb,* continuă el. Mă întreb doar…

Burton dăduse câteva telefoane sporadice, refuzase câteva întâlniri posibile, dorise să stea ascuns acasă. În ultimele ore apelase mereu la compătimirea ei, ca un copil din ce în ce mai insistent. Era un copil^ în multe privinţe – ca acum, când avea din nou moralul ridicat. În câteva clipe avea să sugereze să deschidă şampania! Charlotte se întreba care erau adevăratele intenţii ale lui David Winterbome. Problemele lui Aera *UK* făceau ca suspiciunile lui Tim să fie foarte probabile.

Doi oameni legaţi cu aceeaşi curea de salvare – folosindu-se unul pe celălalt ca centură de salvare, mai exact. *Era* posibil...

Charlotte cedă în faţa dispoziţiei lui. Şi nu avea să tragă draperiile, nu încă.

— Când vin?

— Peste o oră.

— Atunci trebuie să mă schimb, să mă fardez... Iar tu, scapă de pulovărul ăsta şi pune-ţi ceva din hainele acelea pe care eu ţi le cumpăr mereu, iar tu nu le porţi niciodată! Haide, haide – triumf roman sau drum spre ghilotină, vei fi îmbrăcat pentru ocazie!

Rolls Royce-ul opri în Holland Park. Cerul serii reţinea o imagine remanentă a luminii zilei. Bryan Coulthard coborî din maşină şi Winterbome vru să-l urmeze, când telefonul din maşină începu să sune. Îi făcu semn cu mâna lui Coulthard.

— Ia-o înainte, Bryan. Trebuie să răspund.

Coulthard aprobă din cap şi închise portiera maşinii în urma lui. Rămase în picioare pe trotuar, cu mâinile în şolduri, studiind faţada

elegantă a casei lui Burton. O lumină caldă cădea pe el din salonul de la primul etaj.

— Da? întrebă Winterbome cu bruscheţe.

Era vocea lui Fraser, ca o reminiscenţă neplăcută a unei cunoştinţe din trecut, amintindu-i de o experienţă pe care el nu o mai recunoştea ca aparţinându-i.

— Am primit nişte rapoarte foarte amuzante despre prietena dumneavoastră, anunţă Fraser fără niciun preambul. A fost în vizită în unele părţi ale Midiands-ului în care nu aţi dori să o ştiţi.

Pentru moment, se simţi iritat să fie obiectul umorului clandestin al lui Fraser.

— Te referi la Marian? Ce a făcut? întrebă tăios.

Coulthard aruncă o privire în spate, în Rolls, ca şi cum ar fi fost neliniştit. Cineva deschisese uşa din faţă a casei lui

Burton. O uşă deschizându-se spre viitor.

— Am o întâlnire importantă, Fraser. Lasă joaca.

— Îmi cer scuze, domnule.

Insolenţa era evidentă.

— A fost împreună cu tipul acela, Banks, constructorul acela de doi bani care a devenit băgăreţ. Au mers cu maşina în jurul lucrărilor la canal, la portul de ambarcaţiuni... Doi oameni, care trebuie să fi fost ei, au fost surprinşi în tunelul de metrou al portului. E tare, prietena dumneavoastră. S-a prefăcut că erau acolo pentru o hârjonealã...

— Ce tot spui?

Dar ştia. De ce altfel i-ar fi dat instrucţiuni lui Fraser să o supravegheze? Panica lui Egan din seara precedentă, conversaţiile lui Marian cu unul sau doi oaspeţi implicaţi în procesul de regenerare... *Aubrey!*

— Eşti sigur că a fost Marian?.

— Atât de sigur cât pot fi bazându-mă pe spusele unuia dintre paznicii noştri. El spune că a recunoscut-o, pe ea şi pe Banks. Se uitau peja şantierul lui Banks.

— Înţeleg.

Aubrey şi Marian avuseseră un gen de înţelegere secretă la Uffingham, era sigur de asta. La prânz, întrebările lui Aubrey adresate invitaţilor lui, întrebări ce păreau indiferente, conversaţionale... dar îl alarmase pe Rogier atunci când vorbise despre moartea lui Lloyd. De ce ar fi făcut-o, dacă nu deliberat? Aubrey nu avea nicio legătură cu Lloyd, decât prin Marian. Iar Lloyd trebuie să fi fost sursa lui Marian în interiorul Comisiei. Probabil că moartea lui o îmboldea, nu văicărelile lui Banks, iar Aubrey urma ideea ei.

— De ce tot insistă? întrebă el exasperat. Ce Dumnezeu crede că face?

— A mirosit că ceva e în neregulă, asta e sigur.

Winterborne simţi o imitaţie de afront moral. Marian şi Aubrey *nu aveau niciun drept* să se amestece în afacerile lui. Problema era închisă. Moartea lui Lloyd nu fusese decât o

necesitate folositoare. Era în *trecut,* se terminase.

— Nu, nu sunt sigur ce trebuie făcut, recunoscu.

Coulthard urcase deja treptele spre uşa din faţă a casei lui Burton şi îl aştepta. Apăru şi Burton, care dădu mâna cu Coulthard. Momentul succesului era vizibil.

— Ce trebuie făcut? întrebă, cu greutate.

— Poate fi avertizată să renunţe. Aţi spus întotdeauna că nu poate fi cumpărată.

— Nu. Ce vrei să spui prin *avertizată*?

— Şi lui Banks trebuie să i se acorde atenţie. Aşa s-ar putea tăia orice legătură… Omul de la pază nu a văzut niciun aparat de fotografiat. Ea nu o să poată să se mai întoarcă acolo. Ar spune cuiva ce a văzut, ce bănuieşte?

— Nu, nu cred. Nu are prea mult, pentru moment. Indicii, atâta tot. O să continue să pună întrebări pentru o vreme. Va vorbi cu Aubrey…

— Nu-mi place asta, zise Fraser. Să-şi bage nasul ticălosul acela bătrân.

— Sunt de acord. Nu cred că avem altă alternativă decât să aşteptăm ca el să se plictisească. Va veni să mă vadă, probabil. Ascultă, Fraser, trebuie să plec. Ai vreo sugestie în legătură cu ce putem face cu Marian?

— Să întărim supravegherea. O *adevărată* supraveghere.

— Altceva?

Era ca şi cum el l-ar fi îndemnat pe Fraser, provocându-l să rostească acel lucru de negândit, un copil tentându-l pe altul să facă rău unei pisici, să aprindă un focuşor.

— Mâinile lui Aubrey sunt legate din cauza prieteniei lui cu tatăl meu, zise David, cu o claritate sigură, certă. El e într-o dilemă. Sunt sigur că *el* ar prefera să nu se afle nimic. Dar Marian…

— Poate fi înspăimântată? Cei mai neaşteptaţi oameni pot fi – cruciaţii moralei devin deseori uşor de neliniştit.

— Foarte bine, răspunse Winterborne după o clipă de tăcere. Oftă şi continuă:

— Dacă crezi că poate fi înspăimântată atât cât să renunţe, încearcă. Dar nu o răniţi.

— Şi Banks?

— Nu-mi paşă ce faci ca să-l faci pe Banks să tacă! Trebuie să plec. Ai grijă cum te ocupi de asta, Fraser…

— Întotdeauna am grijă.

Din nou acea insolenţă profesională, dispreţul cvasimilitar faţă de civil^faţă de omul ale cărui mâini rămâneau curate.

— Încă ceva…

— Ce? întrebă Winterborne.

— Roussillon. Îl ţine sub observaţie pe pilot, pe Gant.

— Şi?

— Pilotul lui Vance a făcut un plan de zbor pentru Oslo, apoi spre State. Tocmai am aflat asta.

— Roussillon are oameni pe care-i poate folosi la Oslo?

— Da.

— Atunci ţineţi-l pe Gant sub supraveghere. Eşti sigur că nu există nimic care să conducă la Strickland?

— Da.

— Atunci asta e mai puţin important decât Marian. Noapte bună, Fraser.

Winterborne puse telefonul jos. Îl simţise neplăcut de lipicios, lipit de ureche. Se opri o clipă ca să-şi recompună expresia feţei, după care ieşi din maşină, făcându-i instantaneu semn cu mâna lui Burton, care se afla în vârful scării casei lui.

— Tim! strigă Winterborne, urcând treptele la fel de nerăbdător ca un îndrăgostit. Mulţumesc că ne-ai primit atât de repede.

Îşi strânseră mâinile. Winterborne şi Coulthard fură conduşi în casă. Totul era aşa cum trebuia să fie… Trecutul nu avea nicio autoritate, niciun drept să intervină.

Marian îşi dădu seama că adormise în fotoliu şi că hârtiile şi carneţelul pe care le studia îi căzuseră din poală pe podea. Văzu că era trecut de unu dimineaţa şi se simţi obosită şi epuizată. Nu-şi dădea seama ce o trezise. Poate că pur şi simplu faptul că-i alunecase braţul de pe scaun.

Căscă şi se întinse. Alte hârtii îi căzură din poală. Aruncă o privire scurtă coloanelor de cifre mâzgălite, semănând cu exerciţiile unui copil, ce se aflau pe podea, lângă picioarele ei – estimarea făcută de ea asupra mărimii sumelor deturnate din proiectul de regenerare spre… *Aero UK, Winterborne Holding,* spre zeci de alte buzunare – îşi sprijini capul, care o durea. Vederea îi era neclară. Camera părea plină de un fum alb şi gros. Simţea un miros ciudat.

181

Când încercă să se ridice, căzu înapoi pe fotoliu. Se ridică din nou. Cu greu, sprijinindu-se în braţe – a ce mirosea? A ars…

Gândul se formă încet în mintea ei, şi şocul o trezi. *A ars* – simţea mirosul a ceva ce ardea. Camera era cenuşie din cauza fumului ca o pânză de păianjen. Începu să tuşească. Un zgomot, jos, ca fâsâitul derulării unei benzi. Deschise uşa bucătăriei şi flăcările se repeziră spre capul şi mâinile ei, ca un şarpe.

— Eşti sigur? întrebă Cobb.

Ferestrele din spate ale apartamentului străluceau datorită unei lumini sângerii. În spatele lor, catedrala se contura masivă pe fondul stelelor şi bazinul bisericii reflecta şirul de felinare de pe marginile lui.

— Cum? răspunse Fraser, adăugând: Sigur că sunt sigur. Am executat ordinele.

Chicoti.

— Lui Fraser i s-a spus să o înspăimântăm. Asta ar trebui să fie suficient – huliganii, cineva enervat de politica ei sau de modul în care i-a tratat ea plângerile, a aruncat o bombă artizanală sub fereastra ei. Un articol standard în cele mai multe proprietăţi în prezent, toată lumea ştie cum să le facă.

Jessop studie răspândirea focului şi înclină din cap, satisfăcut.

— Dacă o ucide, cu atât mai bine. Oricum, Fraser îşi va asuma vina, dacă asta nu le convine.

— Deci va fi înspăimântată şi va renunţa? întrebă Cobb.

— Tu nu ai fi? Dacă ai fi un simplu civil, adică.

— Ba da. Niciodată nu mi-a plăcut focul.

— Nici ei. Încă mai are urma unei grefe de piele pe braţul drept, aşa scrie în dosar, de la un accident din copilărie cu un foc…

Se opri, examinându-şi opera, apoi spuse:

— Se pare că nu iese, nu?

— Faptul că ai blocat uşa la intrare nu va fi de ajutor, nu?

— Cred că nu.

— N-ar trebui să…

— Ba da, cred că da. E posibil ca unii membri ai clerului să fi sunat deja pompierii. Haide, atunci – să mergem să-i spunem lui Fraser ce buni cercetaşi am fost. Ar trebui să primim nişte embleme de Artificieri pentru asta.

În timp ce se răsucea, murmură:

— Încă n-a ieşit. Ce păcat!

Capitolul 8
FOC, MINCIUNI ŞI CASETA VIDEO

Se opri în pragul uşii pentru pasageri a avionului mic, mai mult ca un gest legat de trecutul lor, decât din alt motiv, pentru eventualitatea în care ea vroia să mai spună ceva sau să ceară noi asigurări. Când fu sigur, după expresia feţei ei, că tot ce dorea Barbara era continuarea zborului – departe de scena distrugerii lui *Vance Aircraft* – Gant înclină din cap spre ea şi coborî scara pentru pasageri. Fiind noaptea târziu, avionul lui Vance primi aproape imediat permisiunea de decolare. Gant făcu semn cu mâna spre pata albă de la fereastra carlingii, care reprezenta faţa pilotului. Apoi se îndepărtă de avion.

Motoarele se învârtiră încă o dată şi Gant mai mult simţi decât văzu cum avionul se îndrepta spre drumul de rulare şi spre prag. Nu se întoarse şi nici nu se opri ca să-i privească plecarea, în mod deliberat, ci continuă să meargă spre uşile deschise ale hangarului de întreţinere. Aeroportul din Oslo era puţin mai mult decât o insulă luminată puternic, dincolo de sclipirile reduse ale oraşului şi de întunericul din Oslofjord

şi Skagerrak, care se aflau dincolo de el. Rucsacul i se freca uşor de picior. Gant vedea deja coada avionului care era verificat, la fel cum fusese şi *494,* cu două nopţi înainte. Când, la fel ca el acum, cineva intrase în acel hangar şi spusese că era de la *Vance Aircraft* şi că fusese trimis să verifice sistemul computerului pentru combustibil. Unul din cei probabil vreo doisprezece oameni ale căror identitate nu o cunoştea, şi care aveau talentul întunecat de a crea o piesă care să saboteze computerul.

Auzi, în spatele lui, cum un avion de linie cu patru motoare se înălţa în noapte. Probabil că Jimmy ajunsese deja cu avionul lui Vance la capătul pistei. Prin mintea lui trecu imaginea feţei Barbarei la una din ferestre, trăsăturile unei străine văzute într-un tren care trecea, o faţă trasă, obosită, tragică, ca a femeii din tabloul lui Hopper. Tabloul din care el ieşise din nou, probabil pentru totdeauna. Clipi din cauza luminilor hangarului uriaş. O schelă încercuia avionul ca un corset din os de balenă. Un paznic se apropie imediat de el, dar probabil doar ca o formalitate. Omul avea vreo şaizeci de ani, era gras, atent,

cu subsoarele uniformei pătate de transpiraţia datorată nopţii fierbinţi şi nervilor.

— Ce doriţi? repetă el în engleză, după ce Gant ridicase din umeri când i se adresase în’norvegiană.

Gant băgă încet mâna în buzunar şi scoase scrisoarea Barbarei în vântul slab.

— Sunt Gant. Am venit să-l văd pe Olssen. O să aştept până îl găseşti – sau ai putea să mă duci la el? Nu contează care din variante.

Paznicul se uită încurcat la scrisoarea pe care o scrisese Barbara, la rugămintea lui Gant – *pentru eventualitatea în care voi avea nevoie să cer ajutor oficial*... îi spusese el. *Eu mi-ampierdut slujba, îţi aminteşti?*

Probabil pentru că îl ajutase chiar el să-şi înţeleagă responsabilităţile, paznicul spuse:

— Olssen mi-a spus că veţi veni. Vă duc la el.

Îi înapoie scrisoarea. Gant o luă şi apoi se răsuci rapid, alarmându-l pe paznic.

Avionul particular al lui Vance – cel construit de acesta şi care acum îi căra coşciugul – se ridică deasupra luminilor aeroportului, în noapte, luminile de navigaţie fiind mai strălucitoare decât stelele, îl urmări cu privirea până când viră încet deasupra fiordului, apfoi şi-l scoase din minte. Ideea că corpul lui Alan Vance se afla la bordul avionului îl deprima, din cauza obligaţiei şi a promisiunii făcute.

— Sigur. Condu-mă, murmură el.

Mirosul de metal încins, combustibil, uleiuri readuse senzaţia de grabă, de superficial. Era evident că munca la *Sabena Boeing* era departe de a fi gata. Oamenii se mişcau cu dezinteresul celor care pleacă acasă, sau zăbovesc ca să palavrageascâ.

— Domnule Olssen, domnule Olssen! strigă paznicul, făcând semn cu mâna unei siluete în salopetă de lângă *Boeing.* Omul acesta a venit să vă vadă – îl aşteptaţi!

Parcă era nerăbdător să scape de ceva care-i ardea mâinile. Olssen îl privi atent pe Gant în timp ce se apropia, ca şi curo ar fi comparat statura şi trăsăturile lui supte cu o fotografie mentală. Întinse o mână pătată de ulei, după ce se ştersese pe o cârpă.

— Eşti Gant, confirmă el. Îmi pare rău că a fost nevoie să vii, că ne întâlnim astfel.

— Sigur.

În hangar era mai cald – sau poate că era amintirea arşiţei Arizonei şi a celuilalt hangar unde primul *494* stătea întins, ca molozul unei clădiri condamnate.

— Vă mulţumesc că m-aţi primit.

— Am înţeles că era necesar. Trebuie să ne verificaţi programul şi înregistrările, pentru FAA şi NTSB. Nu mă simt ofensat, aşa este rutina.

— Da.

— Vreţi să vorbiţi cu ceilalţi aici, cu cei care au lucrat la avion? Tocmai au terminat lucrul de noapte…

— Nu o să-i reţin – numai pe cei care l-au văzut pe tipul care a pretins că era de la *Vance Aircraft.* Apoi aş vrea să vorbesc cu dumneavoastră – presupun că aţi petrecut ceva timp cu el, nu?

Olssen aprobă din cap.

— Da, bineînţeles. La fel şi Jorgensen şi probabil că nimeni altcineva. A venit târziu, ca şi dumneavoastră, când aproape terminasem lucrul la avion…

Vocea i se stinse, ca şi cum ar fi devenit dintr-odată prudent, sau poate doar gânditor. Ochii lui sugerau că îşi amintise convorbirea lor telefonică, protestele lui şi susţinerea inocenţei asupra identităţii lui Massey, cum îşi spusese tipul acela. Izbucni:

— Aţi spus că nu există niciun Massey. Aţi verificat la *Vance Aicraftl* Poate că…

— Nu am greşit cu nimic, domnule Olssen. *Vance Aircraft* nu a angajat niciodată un ajutor de mecanic şef cu numele de Massey. Ştiu asta de la un om cu numele de Blakey, care este inginerul proiectant şef.

Blakey rămăsese în Helsinki ca să supravegheze continuarea recuperării epavei, investigarea ei de către finlandezi, eventualul ei transport, ca şi al corpului lui Vance, înapoi la Phoenix.

— Îmi pare rău, dar nu văd cum aceasta ar fi…

— Nu vă acuză nimeni, domnule Olssen, deocamdată. Omul acela, care şi-a spus Massey. Haideţi să vorbim despre el, da? în timp ce îmi prezentaţi programul dumneavoastră şi celelalte hârtii despre lucrarea de întreţinere pe care aţi efectuat-o asupra lui *494.*

— Vance m-a ameninţat, pe mine şi compania aceasta! Avem un dosar bun, aşa ceva nu s-a mai întâmplat…

— Sigur, spuse Gant cu un glas liniştitor. Vance era furios. Compania lui se prăbuşea în jurul lui. Trebuia să dea vina pe cineva.

Se îndreptau spre biroul lui Olssen. Olssen avea cam

aceeaşi înălţime cu Gant, puţin mai solid, şi se îndrepta spre prima burtică a vârstei mijlocii. Îl privi în treacăt pe Gant, care nu părea interesat de atenţia lui.

— Domnul Vance nu a venit cu dumneavoastră?

— Nu.

185

De ce să-i spună acelui om ceea ce avea să citească oricum în ziarul de a doua zi?

— Nu a venit. Şi acum, Massey…

Olssen deschise uşa biroului său cu pereţi de sticlă. Biroul vechi era plin de formulare şi de alte hârtii.'Fişete cenuşii, o masă şubredă plină cu cărţi şi manuale, mirosul de praf, de ulei. Lui Gant, locul mic şi înghesuit i se părea familiar şi confortabil.

Olssen trânti un dosar în faţa lui, în timp ce Gant se aşeza pe singurul scaun de pe partea pentru vizitatori a biroului. Gestul era unul de satisfacţie de sine şi de linguşire.

— Iată programul de întreţinere a avionului. L-am căutat şi l-am găsit atunci când mi-aţi spus că veniţi. Vreţi cafea?

— Mm, oh, mulţumesc.

Deschise fermoarul sacului de sport şi scoase un casetofon mic.

— Mai întâi, vă rog să mi-l descrieţi pe tipul acela, Massey. Cum arăta? Accentul, statura, comportamentul – nu vă grăbiţi…

Puse casetofonul pe birou, între ei. O fotografie de familie era pusă cu faţa în sus pe birou, ca o insectă eşuată în mijlocul grămezii de formulare, reglementări, calendare.

— Nu vă grăbiţi, repetă.

În timp ce Olssen îşi dregea glasul, Gant se aplecă în faţă, cu o nerăbdare care păru să-l demoralizeze şi chiar să-l sperie pe norvegian. *Acest* om îl văzuse pe tipul care doborâse două avioane şi aproape că îl ucisese pe el, în al treilea. Acest om îl văzuse pe Massey, omul care îl ucisese pe Vance – şi peste cincizeci de alte persoane…

Era din nou singură în şopronul cu unelte de grădinărit, iar

braţul ei, unde grefa de piele se vedea încă, *o ardea. Încercase una din ţigările mamei. Fiind o vară fierbinte, şopronul luase foc de la chibriturile pe care le scăpase, atunci când ţigara o făcuse să tuşească violent. Nu putea deschide uşa şi gâtul îi era atât de iritat, încât nu putea să strige. Taţi...*

Marian stătea încovrigată în holul apartamentului, nereuşind să deschidă uşa...

Se ghemui în colţul cel mai îndepărtat al şopronului, cu braţul plin de durere – rănit atât de tare încât nu putea scăpa de durere strângându-l. Urmărea flăcările care lingeau sacii vechi cu seminţe, stuful uscat, ghivecele de teracotă, pe ea. Sub banc erau păianjeni, dar pânzele lor agăţătoare, pline de molii şi muşte moarte, trebuiau ignorate. Printr-un ochi de geam crăpat vedea lumina soarelui, cerul albastru...

186

Flăcările din bucătărie ajunseseră în salon şi străluceau puternic, roşii-portocalii, pe pereţi decoloraţi. Uşa nu se deschidea, era blocată cumva. Probabil că fusese trezită de sunetul sticlei sparte, atunci când ceva arzând fusese aruncat în bucătăria ei. Văzuse fereastra spartă cu o clipă înainte să fie cuprinsă de panica bruscă, reamintită, produsă de flăcări. Braţul o durea tare, până la os. Nu se putea mişca, nu putea ieşi din apartament. Nu mai era nimeni altcineva în clădire, ceilalţi locatari erau plecaţi cu afaceri sau în weekend-uri lungi. Alarma contra hoţilor suna strident din cauza creşterii temperaturii. Trebuia să vină cineva, trebuia... începu să tuşească.

În şopron tuşea, ochii îi lăcrimau, şi ţipa atât de tare, încât cineva trebuia să o audă, trebuia, *era doar în grădina din spatele casei de la armată pe care o ocupau, într-una din mutările tatălui său în interes de serviciu, undeva...*

Trebuia să sosească cineva, alarma anti-furt era atât de *zgomotoasă.* Trebuia să vină cineva, ea nu putea să se mişte, picioarele, mâinile, întregul corp îi erau îngheţate din cauza panicii. Ştia ce i se întâmpla, trecutul revenind ca o injecţie masivă cu ceva ce ataca muşchii motori, sistemul nervos.

Panica era atât de învăluitoare, încât nu mai era teamă, ci paralizie.

Trebuia să vină cineva, mami era... la cumpărături, plecase cu maşina... Taţi era... în altă parte, la o inspecţie a barăcilor, de care auzise la micul dejun... trebuia să vină cineva...

Amintirea trecutului, cămaşa de forţă în care o ţinea acesta, era prea puternică ca să fie spartă. Era neajutorată, durerea din braţ amintindu-i, copleşind-o. Flăcările se strecurau în hol *şi pe bancul de lucru. Seminţele vărsate dintr-un sac erau arse de foc,* fumul produs de arderea mobilei ei care ardea mocnit îi producea greaţă... Cineva, *cineva;..*

...materialul aspru, mirosul de tutun, ca atunci când mama ei o lipea de bluza sau de vesta pe care le purta. Nişte mâini mari o prinseră şi o ridicară dintre pânzele de păianjen. Murmurul scăzut al unei înjurături interminabile. Mirosul de săpun lipit de nasul ei, de pe obrazul de care era lipită faţa ei, senzaţia de înţepătură. Apoi trecerea plină de hurducături, prin flăcări şi fum, strânsoarea mâinilor şi braţelor care nu-i permiteau să respire, aşa cum stătea îngropată în hainele kaki aspre. Apoi, lumina soarelui, cerul albastru şi mirosul de iarbă uscată amestecându-se cu mirosul de fum al hainelor ei, în timp ce era lovită. O mână mare o lovi peste braţul ars şi ea ţipă din nou şi îşi pierdu conştiinţa... Se trezi tot pe iarbă, cu feţe de adult aplecate deasupra ei şi printre ele, tati...

187

...Trezeşte-te. Covorul din holul apartamentului ardea, camera de zi era un infern – flăcările se vedeau prin fumul cenuşiu. Trezeşte-te! Se ridică, lipindu-se de perete şi prinse clanţa, trăgând de ea, dar amintindu-şi, în acelaşi timp, cu o claritate precisă, că era blocată. Dar cineva... îşi scutură capul şi coşmarul din trecut dispăru din mintea ei.

Ţâşni pe uşă în dormitorul liber din partea din spate a apartamentului, destul de sigură de mişcările ei, de direcţie. Lumina lunii pătrundea pe fereastră. Catedrala se înălţa

dincolo de Close. Ridică geamul vechi şi vopseaua care se cojea zburătă ca nişte scântei mici. În geam se reflecta focul dinăuntru.

Caporalul subordonat, Davies, o salvase din acel foc din copilărie... La fel cum o salvase şi în toate coşmarele care reveneau, de câte ori era îngrozită din cauza focului. Trecu peste pervazul ferestrei pe scara de incendiu...

Caporalul Davies privea în jos, spre ea, cu o faţă la fel de albă ca a tatălui ei...

Picioarele ei atinseră treapta scării de incendiu şi coborî poticnindu-se pe pajiştea din spatele apartamentelor, tuşind atât de tare încât îi venea să vomite. Alunecă şi căzu pe iarba înrourată. Se rostogoli pe burtă, apoi se ridică în genunchi şi se uită la apartament. Focul era vizibil la toate ferestrele. Auzea alarma anti-furt şi sunetul sirenelor care se apropiau. Zgomotul făcut de ele acoperi, în curând, alarma. O durea braţul.

Era aproape două dimineaţa. Răbdarea lui Olssen slăbise, iar Jorgensen nu îşi masca dispreţul indiferent. Şi lui Gant îi venea greu să-şi ascundă oboseala. Casetofonul rămăsese în mijlocul maldărului de hârtii de pe birou, ca o parte a lui, şi nu-i preocupa în clipa aceea pe niciunul dintre ei.

Echipa de mecanici de întreţinere a lui Olssen abandonase demult hangarul şi *Boeing-u*l în mâinile celor de la pază. Gant examinase programul de întreţinere împreună cu Olssen, mai mult din rutină, decât aşteptându-se să descopere ceva în neregulă. Cu excepţia cazului în care unul din oamenii lui greşise, răspunsul nu se afla în documente sau în duplicatele lor înmagazinate în computer. Dar trebuia să se convingă de asta, oricum.

Tot ce obţinuse era o descriere vagă a unui bărbat înalt, bine clădit, cu accent american – oare cei doi norvegieni îşi puteau da seama dacă accentul era simulat sau autentic? – care pretinsese că se numeşte Massey şi că lucra pentru *Vance Aircraft.* Purtase o cămaşă

în carouri, o jachetă din piele, cizme cu toc. Avea părul cărunt, mustaţă şi vreo patruzeci de ani.

Nu era suficient… nici măcar pe departe.

— Eu pot pleca acum? îl întrebă Jorgensen pe Olssen, ignorându-l deliberat pe Gant, dar vorbind în engleză, aşa încât acesta să-i poată înţelege exasperarea.

Olssen îl privi pe Gant servil şi cu o oarecare nerăbdare.

— Sigur. Oricum, nu eşti de niciun ajutor, amice, mârâi Gant. Poate că eşti de mai mult folos acasă.

Zâmbi fără alt subînţeles, decât propria lui frustrare.

— Şi dumneavoastră vreţi să dormiţi, domnule Olssen? Vreţi să mă lăsaţi aici…?

Acum, vroia să scape de ei. Nu-l mai puteau ajuta în niciun fel. Numai acei doi oameni îl văzuseră şi discutaseră cu sabotorul, şi niciunul dintre ei nu-i putea spune nimic care să-l ajute să-l recunoască pe tip sau să-i poată da de urmă. Un străin intrase acolo de pe stradă, comisese crima şi ieşise din vieţile lor.

— Aş putea să las cheile şi hârtiile unui paznic. S-ar putea să mai am puţin timp.

Olssen păru eliberat de grijă şi de autoritate în egală măsură. Se ridică în picioare şi spuse:

— Foarte bine, domnule Gant – o să vă las cheile de la birou şi puteţi încuia, la plecare. Când aţi terminat, i le daţi lui Halvesson. Haide, Jorgensen – oh, ştiţi să umblaţi la aparatul de cafea?

Gant aprobă din cap.

— Atunci, noapte bună, domnule Gant. Îmi pare rău că a trebuit să ne cunoaştem în astfel de…

— Mda, şi mie. Mulţumesc pentru ajutor.

— Credeţi că veţi reuşi să-l identificaţi pe omul acela? Dacă credeţi că a fost un sabotaj…

Jorgensen era deja la uşă şi începuse să fluiere, îndepărtându-se.

— Nu cred că avem vreo probă ca să putem spune asta acum, domnule Olssen. Aş vrea să rămână între noi, OK?

— OK! Vă urez noroc. Şi vă mulţumesc pentru că aţi înţeles

că eu nu aveam cum să…

— Sigur. Nu aveaţi de unde să ştiţi. Tipul avea ceva ce părea autoritate. Nu cred că vă condamnă cineva.

Strânse rapid mâna omului şi se aşeză din nou, ridicând imediat un vraf de hârtii. Cheile zăngăniră pe birou şi îl auzi pe Olssen urându-i încă o dată noapte bună.

— Noapte bună, murmură el.

189

Uşa se închise în spatele lui Olssen şi Gant respiră adânc, uşurat, lăsând în urmă ultimele ore… Dar în golul creat se strecură dezamăgirea.

Era furios pe confuzia obligaţiilor, oamenilor, datoriilor. Barbara se bazase pe asta. În consecinţă, îl convinsese uşor să promită. Mai rău decât asta era sentimentul că fusese redus la neputinţă atât de uşor, aproape exact în momentul în care începuse ceva din proprie iniţiativă. Lovi cu pumnul în biroul plin de hârtii. Fotografia sări în sus şi casetofonul se mişcă; se comută singur pe „pornit”. Probabil că butonul se lovise de ceva tare. Ascultă, ca în transă, descrierea lui Massey, cu o concentrare reînnoită, hotărâtă.

Dar nu putea recunoaşte pe nimeni din descrierea aceea. Omul care îşi spunea Massey era probabil american. Înălţime, greutate, trăsături, haine… Opri casetofonul, care îl enerva ca bâzâitul unei viespi. Îi ameninţa personalitatea. Se ridică involuntar de pe scaun şi ieşi din birou, în hangar. *Boeing*-ul stătea ca o promisiune pe cimentul pătat de ulei. Nu existau mulţi oameni care puteau face un astfel de avion să se prăbuşească, fără să folosească o bombă. Era evident că al doilea *494* ar fi trebuit să cadă în mare şi să fie pierdut, deci calculele erau precise, tehnologia avansată. Era exact acelaşi tipar ca cel pe care-l întâlnise deja, instabilitate, urmată de rămânerea fără combustibil a motoarelor… Nu ştia cine, şi nu ştia cine avea suficient de câştigat. Niciunul din marii fabricanţi de avioane din SUA nu ar fi aprobat sabotajul. Ideea era nebunească. Atunci, *cinei* Acel *de ce* era probabil rivalitatea dintre fabricanţi, nu dintre companiile de

transport. *494* zbura numai pentru *Artemis* şi pentru o companie din New Mexico. Dar *Artemis* era *mică,* prea mică pentru a produce marilor companii de transport griji mai mari decât înţepătura unei albine. Iritare, nu ruină. Vance era *mic,* nu putea rivaliza cu un mare fabricant de avioane american.

Oare un fost angajat înnebunise, şi căuta răzbunare? Cineva pe care Vance îl distrusese mai mult decât pe el? îşi trecu furios mâinile prin păr, ridicând capul spre schele, spre traversele şi grinzile acoperişului hangarului. Oare numai experienţa lui în contrainformaţii căuta o strategie, o *operaţiune* minuţios organizată, în loc de un simplu motiv omenesc?

Văzu ceva, cu coada ochiului, sus, printre scheletele metalice ale hangarului... Apoi vocea paznicului îi distrase atenţia. Se întoarse spre Halvesson, iritat. Omul era transpirat, agitat.

— Eu... telefonul. Soţia mea, a fost... Trebuie să plec la spital, e bolnavă!

190

Groaza lui era vie, intensă, la fel de puternică cum era lumina care strălucea dintr-odată în ochii lui Gant.

— Nu pot, compania nu are un înlocuitor, trebuie *să aştept*!

Femeia putea fi pe moarte sau doar inconştientă. În şocul lui

Halvesson nu se putea distinge decât teama.

— Compania nu te-ar lăsa să pleci la spital, nu-i aşa?

— Nu. Trebuie să stau aici. Soţia mea... tocmai am primit un telefon de la un doctor care a consultat-o. A spus că ar trebui să mă *grăbesc.*

Omul îmbătrânise, îşi pierduse toată voinţă, ca şi cum s-ar fi ciocnit de spusele doctorului. Mâinile i se bălăngăneau pe lângă corp, cămaşa îi era umedă pe piept, ca şi sub braţe. Faţa îi era albă ca varul.

— Sunt eu aici, zise Gant. Voi rămâne aproape toată noaptea. Ar fi mai bine să te duci. Nu o să se întâmple nimic aici.

— Dar… nu puteţi, nu aveţi autoritatea…

— Olssen mi-a lăsat cheile acestea. El consideră că poate avea încredere în mine. Dacă vrei să-ţi vezi soţia, amice, dă-i drumul.

Mila bruscă pe care o simţise se evaporase deja. Halvesson rămase nehotărât cam jumătate de minut, după care izbucni:

— Da, da, trebuie să mă duc la ea. Nu este puternică, e foarte deprimată, deseori, ştiţi?

Se temea de o încercare de sinucidere.

— Mulţumesc, mulţumesc!

Plecă repede, mai curând grăbindu-se, decât fugind. La câteva clipe după ce silueta lui mătăhăloasă dispăru din hangar, Gant auzi pornind motorul unei maşini, şi sunetul produs de accelerare şi scârţâitul cauciucurilor. Apoi tăcere. Îşi întoarse din nou atenţia spre *Boeing,* apoi…

…Era ceva… deasupra. Îşi aminti senzaţia embrionică de exaltare, cu o clipă înainte ca Halvesson să-i distragă atenţia. Ce anume? Examină coastele şi omoplaţii hangarului, în căutarea a ceva ce se mişcase, dar care nu era o pasăre. O mişcare lentă, mecanică, de rutină, ceva ce se rotea de la…

…O cameră de luat vederi. *Camera de luat vederi a paznicilor.* Monitorizând hangarul, imaginile ei fiind proiectate în biroul lui Halvesson… imaginile erau înregistrate acolo. O a doua cameră, apoi o a treia. Rutina, rutina lipsită de viaţă, uşor de uitat, a maşinăriilor.

Massey intrase în hangar la fel cum o făcuse şi el. Şi în câmpul vizual al camerei. Massey era înregistrat, înmagazinat, undeva în biroul lui Halvesson. Gant porni grăbit.

191

* * *

— OK, o să-l întreb ce vrea să facem. Bună mişcare, *mon ami…*

De data aceasta nu avusese intenţia să-l irite pe Roussillon. Fraser se rostogoli pe pat. Dincolo de fereastră, strălucirea nocturnă a Londrei înconjura Tower Bridge.

— Da, sunt de acord, Gant îl urmăreşte pe Strickland. Ştie despre sabotaj şi i-a supravieţuit.

Fraser îşi aprinse o ţigară, apoi suflă fumul spre fereastra deschisă. Ceasul de lângă pat indica două treizeci. Dar meritase să fie trezit pentru asta.

— Şi-a putut da foarte uşor seama că acelaşi truc a fost folosit şi la Oslo şi la Phoenix. De cât timp e acolo?… Atât de mult?'A vorbit cu Olssen, da… Ce face acum? Nu poţi să vezi. OK, aşteaptă acolo – o să te sun eu. Curat lucrat, Michael, îmi place. Vechiul apel de la spital pentru înlăturarea singurului martor. Cred că omul o va face. Dispariţia lui Gant nu va produce valuri. Te sun eu…

Închise telefonul mobil, după care formă numărul de la mobilul lui Winterborne, zâmbind încă. Gant era un tip inteligent, trebuia înlăturat. Aşteptă, în timp ce telefonul continua să sune. Totul se transforma deja într-o operaţiune de curăţire, a cărei fază principală era demult încheiată – singura lui implicare fusese supravegherea, puţină înspăimântare, angajarea lui Strickland. Măcar aşa puteau să-l elimine pe Gant, o alta dintre amintirile dragi ale lui Aubrey. Marian Pyott, ei bine, ea era fie moartă, arsă, fie îngrozită. Ceea ce probabil că avea să o încetinească, probabil chiar să o oprească… iar pe plângăciosul de Banks îl aştepta o surpriză în acea dimineaţă, când fata lui pleca la şcoală.

— Domnule, sunt Fraser, zise el, fără ironie sau insolenţă. Tocmai am primit un telefon din Oslo. Pot să vorbesc liber?

— Tocmai am ajuns acasă. Ce este?

Dispoziţia omului era uşor de identificat. Era la fel de plin de mulţumire de sine ca şi cum tocmai se întorsese de la o amantă care îl flatase.

— Gant, domnule. Părerea lui Roussillon – şi eu sunt de acord cu ea – este că Gant ar putea deveni o problemă. Este pe urma lui Strickland, fără nicio îndoială.

— Nici *tu* nu ştii unde e Strickland, Fraser. Cum o să-l găsească Gant?

Fraser se strâmbă morocănos şi ridică sălbatic în aer cele două degete cu care ţinea ţigara.

— Poate că nu-l va găsi, domnule. Dar sunt sigur că ştie despre sabotaj. Şi îl cunoaşte pe Strickland – *îl cunoştea,* oricum. Adică Strickland îl cunoştea pe Gant, la un moment dat.

— Unde e acum?

— În hangarul aeroportului din Oslo. Roussillon e acolo, îl ţine sub o strictă supraveghere. A reuşit chiar să-l înlăture pe paznic din drum. Gant e singur, adăugă el ispititor.

Ascultă tăcerea de la celălalt capăt al firului. În cele din urmă, Winterborne spuse, iritat:

— Ce e cu Marian?

— Jessop şi Cobb – o bombă cu benzină prin fereastra bucătăriei.

— *Şi?*

— Nu au rămas la faţa locului. Dosarul ei a sugerat că aceasta era metoda care va avea cel mai mare impact. Un accident din copilărie…

— *Ştiu* despre accidentul ei din copilărie! şuieră Winterborne. Vreau să ştiu ce s-a întâmplat cu ea!

Era ca şi cum Winterborne şi-ar fi exprimat regretul faţă de ceva ce se întâmplase deja. *Mea culpa.* Acel sentiment de vinovăţie care îl infecta ca o boală de care nu se aşteptase să se molipsească. Se temea că femeia murise. Ceva îl convingea, dintr-odată şi prin surprindere, că *el nu voise niciodată să se întâmple asta.* Fraser tăcu, batjocoritor. Winterborne avea să treacă peste asta. Nu era decât o mică răceală, în cazul lui, conştiinţa-altfel nu ar fi început niciodată asta, nu ar fi cumpărat *Complete Security,* plină de oameni ca el, nu ar fi mers atât de departe. În câteva zile, o săptămână cel mult, avea să se autoconvingă de necesitatea înlăturării femeii. Dacă asta se întâmplase deja în incendierea casei, atunci avea să înţeleagă mai repede raţiunea hotărârii sale.

— O să aflu, domnule, răspunse servil Fraser. Dar, Gant, cred că trebuie să subliniez că el reprezintă un pericol

imediat. Un risc inacceptabil de mare.

Adăugase ultima propoziţie din deferenţă faţă de automulţumirea evidentă care se simţea la capătul celălalt al liniei.

— Atunci, sunt de acord. Scăpaţi de Gant. Şi faceţi-o în linişte, fără urme. Vorbeşte cu Roussillon. Noapte bună, Fraser.

Legătura fu întreruptă.

— Noapte bună şi dumneavoastră, *domnule.*

Fraser se încruntă la receptor. Îl închise şi îl aruncă pe pat.

Unul era doborât, cu siguranţă. Aveau să se producă istericale, dacă femeia era deja moartă sau dacă se afla în vreun pat, la urgenţe,

prăjită ca o alună – asta era clar. Dar nu şi în cazul înlăturării lui Gant. Asta era ca moartea de la o distanţă sigură… Te făcea să te îmbolnăveşti, uşurinţa cu care puteai ordona lichidarea unor fiinţe umane. *Uite, mâinile mele sunt curate.* Oamenii de afaceri şi politicienii se apucau cu mult zel de astfel de acţiuni de gangster. Sfârşitul Războiului Rece îi lăsase pe cei ca el să zacă aruncaţi ca nişte arme, gata să fie cumpăraţi, gata să tragă. Celor ca Winterborne le *plăcea* o legătură cu oameni ca el, îi făcea să zumzăie. Le asigura o soluţie simplă a tuturor problemelor. Era mai simplu decât alte moduri de a face afaceri.

Ridică telefonul şi formă numărul lui Roussillon. După cum remarcase la „broscar” *, echipa lui era întotdeauna pregătită pentru genul de lucruri pe care englezii abia îl învăţau… cunoşteau faptul că puteai conduce un conglomerat prin aceleaşi metode şi mijloace ca într-o operaţiune de spionaj.

Deci, noapte bună, domnule Gant – un *noapte bună* definitiv.

Era o firmă de securitate colaboratoare. Aflase asta după zece minute de derulat cu viteză benzile luate de camerele de securitate aflate în biroul înghesuit, prăfuit şi parcă încărcat în mod deliberat, al lui Halvesson. Casetele nu erau

etichetate sau datate. Păreau să existe pauze în înregistrări, în funcţie de lumina sau întunericul care pătrundeau pe uşile deschise, de identităţile avioanelor cărora li se realiza întreţinerea şi după blazoanele companiilor lor de transport. Un teanc de casete căzuse ca o jucărie dintr-un dulap de metal, când deschisese uşa acestuia.

Era trei şi cincisprezece minute dimineaţa, şi inspiraţia strălucită de a verifica benzile camerelor de securitate se evaporase ca apa în soarele deşertului. Gant îşi trecu obosit mâinile prin păr, în timp ce mişcările bruşte şi grăbite ale oamenilor în salopetă se derulau pe ecran, ca figurile dintr-un desen animat care nu-l mai amuza. Hangarul era acoperit de patru camere de luat vederi, iar despre una dintre ele realizase deja că nu era utilizabilă. Pe celelalte trei, Halvesson părea să le utilizeze mai mult ca un capriciu, decât din rutină. Poate că se uita mai mult la casete cu filme închiriate, la micul lui banc cu patru ecrane, decât la hangar. Poate că era doar un ratat într-o slujbă de ratat. În biroul neaerisit se simţea un mod de viaţă amar, sau poate doar urmările lui. Fotografiile lui Halvesson tânăr, purtând un costum bine croit pe care nu şi-l putea permite din salariul unui paznic, alături de o soţie elegantă. Şi copiii – o serie de instantanee înrămate sau

*frog = broscar = denumire peiorativă acordată francezilor (n. tr.).

prinse cu pioneze de perete, care marcau schimbările obişnuite suburbane ale familiilor de oriunde. Măsura deziluziei, a lipsei de perspective. Copiii crescând închişi în ei şi rezervaţi, casele în care erau surprinşi devenind tot mai mici, mai puţin îngrijite. Peluze pline de tufe.

Lui Halvesson nu-i mai păsa, poate de nimic în afară de boala soţiei sale, care-l făcuse să intre într-o astfel de panică.

Gant căscă. Viaţa ratată a lui Halvesson era ca o pată pe hainele şi pielea lui. Îşi frecă braţele. Nu avea să afle nimic, decât printr-un noroc chior. ’Figura lui Olssen trecu îrttr-o

goană nebună pe o altă bandă neetichetată, gesticulând ca o păpuşă într-o conversaţie cu Jorgensen şi cu un alt bărbat. Deseori, Halvesson nu cupla cronometrul şi înregistrările nu aveau întotdeauna marcate data şi ora. Lumina zilei se transformă din nou în întuneric, ca într-un film rulat cu viteză în care erau filmaţi nori sau creşterea unor plante. Un *Boeing* deveni, aproape într-o clipă, un *Medonnell Douglas,* apoi un *Airbus.* Cronometrul intră din nou în funcţiune şi Gant încetini reluarea. Cu două zile în urmă, întuneric…

…Ceva îl alarmă, un zgomot din afara spaţiului neaerisit al biroului. Ceva ca un râcâit. Un şobolan, probabil. Cu două nopţi în urmă, *Vance 494* se afla în colţul ecranului, şi asupra lui se executau operaţiile de întreţinere. Degetele i se opriră pe butoanele aparatului. Prea devreme, prea târziu…? Camera se roti automat şi avionul apăru în centrul imaginii. Opri banda. Jorgensen urca în compartimentul dispozitivelor electrice. Schela înconjura mijlocul lui *494* ca un corset demodat. Timpul din colţul de jos al ecranului indica câteva minute după ora unsprezece. Olssen ieşi din câmpul vizual, îndreptându-se spre biroul lui. Scaunul lui Gant scârţâi, când interesul lui faţă de înregistrarea filmului mut crescu. Auzi din nou zgomotele şobolanului, undeva în afara biroului.

Le ignoră… Perspectiva camerei includea intrarea în hangar. Prin uşile acelea…

— Ce face acum? şopti Roussillon.

În spatele lui, aeroportul din Oslo era tăcut, ca un stadion sportiv gol. Aşteptă, apoi auzi:

— E în biroul pazniculuí. Se uită la ecranele de securitate. Poate că derulează benzile…?

— Fiţi atenţi! Aşteptaţi ordinul meu.

Roussillon închise radiotelefonul. Avea doi oameni deja în interiorul hangarului. Gant era singur. Îşi îndepărtă părul lung de pe frunte. Afară, noaptea era plăcută, răcoroasă. Se răsuci şi se sprijini

cu coatele pe capota înaltă a platformei hidraulice cu patru

roţi, un *Land Rover* cu un braţ îndoit terminându-se în prima dintre cuşti le din spatele cabinei şoferului. Prin binoclul pentru vedere nocturnă, uşile hangarului, larg deschise, erau scăldate în lumină.

Murmură celor doi membri ai echipei care rămăseseră lângă el:

— OK, intraţi! Fără zgomot. Dacă trebuie, ucideţi-l acolo, înăuntru, şi apoi aduceţi corpul afară.

Cei doi se îndepărtară, salopetele lor întunecate părând nişte haine de asalt în noapte, şi având feţele proaspăt mânjite cu negru. Roussillon îi privi, ca pe un ecran de televizor monocrom, cum se furişau grăbiţi spre hangar. După o clipă, dispărură înăuntru. Oare Gant era înarmat? Puţin probabil. Roussillon zâmbi. Era ceva plăcut, ceva al cărui gust îl puteai simţi pe limbă, în acea *cunoaştere* a identităţii ţintei – faptul că îi era familiară prin nume, reputaţie, că făcea parte din conul de umbră al comunităţii de spionaj. Ceva care-i dădea satisfacţie, în acel corp care avea să fie ridicat şi aruncat în Oslofjord, la fel de neglijent cum ar fi făcut cu o victimă anonimă.

Serviciul lui, DST, îi dăduse *carte blanche*.* Putea *fi de acord cu* instrucţiuni primite de la Fraser, de la Winterborne. Aceea era natura libertăţii lui, faptul că acţiunile sale puteau fi negate cu o convingere absolută de superiorii lui, de ministru, de Etysee. Afacerea de stat în această problemă consta numai în prevenirea dezvăluirii ei. Afacerile lui *Balzac-Stendhal* cu *Aerospace UK,* mituirea delegaţilor UE, dintre care unul era francez şi un posibil viitor prim ministru al Franţei, deturnarea fondurilor UE, nu trebuiau să devină publice. Nu se punea problema corectitudinii morale sau de alt gen a acţiunilor unui conglomerat francez sau ale unui politician francez.

Roussillon îşi aprinse o ţigară şi savură fumul înţepător, cu parfum dulce, în adierea slabă a nopţii.

* * *

O siluetă în pragul uşii hangarului, a cărei umbră cădea întunecată, în spate, când intră în zona luminată. Înalt, umeri

largi, cu o mustaţă groasă pe faţă. Omul purta o jachetă din piele, o cămaşă în carouri şi pantaloni de dril, deasupra cizmelor cu tocuri înalte. Era evident, cumva chiar teatral, că omul era american. Ceea ce se aştepta de la el.

Gant îl privi cum se deplasa încet, îl văzu pe Olssen apropiindu-se de el. Unsprezece şi douăzeci, cu două nopţi în urmă. Olssen şi

* carte blanche = mână liberă (franc.) (n. tr.).

bărbatul cu haine americane discutau. Gant se aplecă în faţă până când figurile deveniră granulare şi neclare, când se îndepărtară spre un colţ al ecranului, apoi reveniră în centrul acestuia, când camera de luat vederi îşi urmă rotaţia. Halvesson nu se deranjase să prindă un prim-plan, poate că nici nu urmărea monitorul. Gant apăsă butonul ca să oprească banda. American...? Un mers lejer, cu sacul balansându-se liber pe lângă el. Un actor încrezător, care luase deja în stăpânire scena. Gant continuă să privească fix ecranul, încă vreo două minute.

Acela era sabotorul, omul care îşi spusese Massey. Imaginea îngheţată îl prinsese în jumătate de profil, o faţă cenuşie anonimă deasupra unui corp solid. Nu-l cunoştea. Ştia trei sau patru oameni care aveau îndemânarea de a doborî un *494* aşa cum o făcuse străinul acela, dar nu avea idee câţi existau de fapt, în realitate. Câţi fuseseră daţi afară din Companie sau din Birou şi care acum erau undeva în lume, lucrând pentru companii şi corporaţii particulare, „vicepreşedinţi în domeniul spionajului industrial”, „vicepreşedinţi pentru sabotarea rivalilor”. La fel era şi jocul acelui tip.

Furios că entuziasmul de a fi descoperit porţiunea corectă din bandă dispăruse cu atâta uşurinţă în nisipul anonimităţii individului, Gant se ridică şi se întinse. Trebuia să ia banda cu el – cine i-ar fi simţit lipsa? – şi să o reia iar şi iar, să întrebe pe alţii, să scoată fotografii după ea. Se prinse cu mâna de spătarul scaunului pivotant al lui Halvesson şi se aplecă spre

ecran, lăsând imaginile să avanseze cu încetinitorul încă o dată, apoi cu viteză reală, apoi din nou cu încetinitorul… Prinse, ca o urmă de fum de ţigară într-o cameră goală, ceva familiar în postura omului, în mişcările lui, dar era ca şi cum încerca să prindă cu mâna un fum care dispărea. Întoarse faţa de la ecran, în timp ce trecea din nou banda la viteză reală, şi îşi privi ceasul. Trei şi patruzeci. Era înţepenit, corpul ca de plumb amintindu-i că dormise foarte puţin sau chiar deloc în ultimele patruzeci şi opt de ore. Biroul plin, redarea fotografică a eşecului vieţii lui Halvesson, ecranul monitorului, toate îl iritau.

Se întoarse spre peretele-fereastră al biroului, care oferea o vedere asupra hangarului…

…O mişcare. O străfulgerare, ca şi cum umbra cuiva intrase în câmpul vizual. Îl zărise cu coada ochiului, aşa încât nu era sigur că văzuse ceva.

Dar văzuse. O siluetă în haine negre, mergând în viteză, aproape încovoiată, ca cineva rănit sau bolnav, dispăru în spatele *Boeing*-ului. Zgomote de şoareci… Auzise, dar nu dăduse importanţă. Se întoarse

acuzator ca să privească ecranul pe care Massey şi Olssen mergeau, unul lângă celălalt, apărând şi dispărând din câmpul vizual al camerei care se rotea. Massey… *Cine naiba era?*

Îndepărtă nedumerirea produsă de identitatea omului, ca pe nişte cuverturi groase şi încâlcite. Se uită din nou în hangar, încordându-şi privirea^din cauza întunericului brusc, în încercarea de a zări alte umbre. Îşi auzi propria respiraţie, apoi lipăitul rapid al unor cizme cu tălpi de cauciuc, probabil, dar nu văzu nimic. Erau cel puţin doi. Massey… era protejat, echipa de curăţire venise ca să se asigure că eliminaseră orice urme…

…Şi pe el.

Lumini… Privi agitat în jurul camerei murdare şi înghesuite, conştient că se vedea clar în cadrul ferestrei, luminat din

spate, ca pe un ecran. Comutatorul… întuneric pentru o clipă, apoi luminile hangarului se aprinseră. Şnurul în mâna stângă. Trase de el şi obloanele prăfiiite se închiseră cu zgomot, ascunzând scena. Îşi înăbuşi un acces de tuse, în timp ce se ghemuia cu spatele la biroul lui Halvesson, părând vrăjit de ecranul monitorului şi de imaginea lui Massey, care se mişca cu viteză reală, îndepărtându-se de camera de luat vederi – şi apoi oprindu-se. Gant ascultă cu atenţie, ca şi cum s-ar fi aşteptat ca Massey să şoptească ceva, ca şi cum ar fi încercat să-i prindă cuvintele, în timp ce mişca buzele. Probabil că Olssen îl strigase. Biroul devenise mai călduros. Îşi îmbrăţişă genunchii, stând cu spatele sprijinit de birou, cu cămaşa plină de sudoare.

Din nou zgomotele de şoareci… Da. Expiră cu zgomot. Ei ştiau unde se afla… Luminile? Biroul era luminat de afară, dar imaginile de pe ecran străluceau mai viu, parcă gravate, întărite. Trebuia să plece. Să scoată caseta video din aparat, la naiba, şi să plece… Când Massey se întoarse cu faţa spre cameră, bătăile inimii lui Gant se îndesiră, simţurile îi deveniră mai ascuţite, sudoarea începu să i se prelingă pe frunte, într-o linie îngustă şi rece…

…*Strickland.* În spatele mustăţii, a părului încărunţit, a jachetei de piele şi a cizmelor. Ceva din zâmbetul acela, din înclinarea capului când se oprise, din întreaga lui postură. *Predicatorul* fusese numele lui de cod, porecla, modul în care era cunoscut şi insultat. Psihopatul cu voce blândă şi maniere de pastor… *Strickland.* Îl *cunoştea,* ştia ce era…

Gant întoarse capul spre peretele-fereastră care se sparse şi văzu cum obloanele se înnoiră înăuntru pentru o clipă, lăsând ceva să se rostogolească în cameră, ceva care scotea fum într-un mod comic, ca o bombă într-un film de desene animate. Explodă chiar în clipa în care îşi întorcea privirea de la fulgerul orbitor. Fumui se răspândi

brusc în întreaga cameră şi Gant începu să tuşească. Se aplecă în faţă şi se lăsă în genunchi, cu capul aplecat spre

podea.

Se rostogoli la distanţă de fereastra spartă, spre uşă. Se ghemui în spatele ei, în timp ce imaginile de pe monitor continuau să pâlpâie, strălucind în mintea lui. Strickland. Se aflau aici ca să-l protejeze pe Strickland. Fumul grenadei acoperise ecranul televizorului. Ochii îi lăcrimau, orbindu-l, şi nu se putea opri din tuşit.

Uşa…? Era sprijinit cu spatele de uşă. Altă uşă *prin…*? Se târî pe podea, spre uşa care ducea în celălalt birou. O deschise şi se năpusti peste o grămadă de cutii care miroseau a metal şi a unsoare protectoare. Trânti uşa care ducea în magazie. Un perete-fereastră identic, cu un oblon, un birou, fişete… *Lăsase caseta video dincolo.* Aruncă o privire agitată în spate, dar era deja prea târziu. Auzi o voce strigând.

Toate camerele aveau legătură între ele…

Nu putea să deschidă uşa spre îl treilea birou. Era ceva sprijinit de ea. Îşi dădu seama că era blocată de un fişet, din biroul lui Olssen… Fumul îl urmărise în al doilea birou, strecurându-se pe sub uşă. Gâtul îl durea din cauza lui.

Puse mâna pe clanţa uşii prin care se ieşea în hangar. Probabil că ei urmăreau cealaltă uşă – aflată la câţiva paşi depărtare – *dacă avea noroc.*

Alergă ghemuit, şi auzi un strigăt şi un răspuns. Îşi încovoie corpul, aşteptând bubuitura primei împuşcături.

— *Nu*! *Nu* deschideţi focul – în niciun caz! strigă Roussillon în radiotelefon, cu tot corpul încordat, ca şi cum era pe punctul de a o lua la fugă nebuneşte spre hangar.

— Grenada *nu era necesară,* Lucien. Cine a aruncat-o?

Vroiseră să se distreze, să-l sperie ca să iasă în fugă din biroul pazniculuiui, ca un iepure clipind din cauza luminii.

— Grenada trebuie recuperată, fiecare *fragment,* şi *fără* împuşcături!

Gant trebuia să dispară, nu trebuia să existe niciun motiv pentru care moartea sau dispariţia lui să fie declarată ca o problemă a poliţiei, împuşcăturile ar fi fost ca nişte amprente.

— El e înarmat? Nu crezi – asigură-te! Atunci când o să ştii

sigur, apropiaţi-vă de el…!

Lăsă să-i cadă braţul cu radiotelefonul, ca şi cum ar fi lăsat jos un instrument. Mâna i se lovi dureros de bordul *Land Rover*-ului. Pentru Dumnezeu, cât de dificil era să ia un om neînarmat prin surprindere? Să nu-l lase să iasă din hangar, să nu..

199

— Lucien, ce se întâmplă? Unde e? spuse tăios în radiotelefon.

— Scuze, şefule – nu pot să-l văd deocamdată. În capătul îndepărtat al hangarului sunt parcate nişte vehicule. Pascal şi Eduard se îndreaptă spre el, din direcţii diferite…

— Să nu tragă decât atunci când o să fie siguri că îl pot nimeri şi că gloanţele nu vor trece prin corpul lui. M-ai înţeles, Lucien?

— Da, şefule, am dat ordinele.

— O fumigenă blestemată! Nu era nevoie…

— Nu, şefule…

— Poţi să îl vezi?

— Nu, şefule…

Gant se ghemui la adăpostul unei platforme aeriene parcate, lăsată în jos pe sistemele ei hidraulice ca o concertină abandonată, mirosindu-i cauciucurile mici. Le ascultă mişcările, îi auzi grăbindu-se. Era ca şi cum ei ar fi fost cei panicaţi din cauza pericolului, nu el – doar că respiraţia lui era răguşită, în capcana în care era prins. Nu fusese nicio împuşcătură. Nu vroiau să lase probe în urmă. Tuburi, gloanţe ratate. Fumigena avusese rolul de a-l scoate de acolo.

Luminile…

Se retrase de lângă platforma parcată, spre peretele din tablă ondulată, ca şi cum abia atunci şi-ar fi amintit de ce se repezise în acel capăt îndepărtat al hangarului. Cutia roşie de pe perete. Tabloul principal de siguranţe. Simţea furnicături din cauza anticipării momentului în care avea să fie expus, al impactului glontelui. Întinse mâna deasupra capului,

rămânând ghemuit lângă perete, şi bâjbâi după manetă. O trase – întuneric.

Apoi icni, zgomotul coliziunii reverberându-se prin peretele ondulat. Se rostogoli, cu un corp greoi lipit de al lui, simţind alte mâini prinzându-l de braţe. Icni din nou, expirând când se lovi de una din roţile platformei aeriene. O mână îi acoperea gura, în timp ce mâinile lui strângeau fără eficienţă, ca ale unui copil. Celălalt bărbat, cu haine întunecate şi faţa înnegrită, stătea deasupra lui, cu cealaltă mână pe gâtul lui Gant, apăsându-l cu o forţă nimicitoare. Gant împinse faţa brăzdată cu negru, încercând să lovească, să-l prindă. Respiraţia omului mirosea a mâncare şi triumf, a transpiraţie.

— Eduard, l-ai prins? auzi pe cineva strigând.

Engleză, cu un puternic accent european.

— *Oui... Ici...!* *

* Oui = da; ici = aici (franc.) (n. tr.).

200

I se tăie respiraţia yi gâlgâi, când Gant îl izbi cu latul palmei peste gât. Presiunea de pe gâtul lui Gant slăbi.

Împunse cu capul, răsucindu-se ca să iasă de sub individ, ale cărui mâini îi căutau ochii. Gant lovi cu antebraţul în lateral şi în sus, izbindu-l pe atacator peste obraz şi nas. Auzi o explozie înăbuşită a respiraţiei şi corpul omului sări într-o parte, departe de el. Gant se ridică în genunchi, apoi pe vine. Lovi de două ori, în bărbie şi în tâmplă, în timp ce individul cădea.

— Eduard...! Unde sunt *luminile*!

— Siguranţa principală nu funcţionează! se auzi o voce de lângă uşilejiangarului.

Îl lovi din nou pe bărbatul căzut, în timp ce se străduia să se ridice în picioare, şi îşi zdreli încheieturile în tâmpla omului. Ceva hârjâise podeaua, în întuneric – o armă? Privi repede în jur dar nu reuşi să o găsească, apoi bâjbâi după buzunarele omului, căutând o armă, un act de identitate. Scoase ceva ce părea a fi un portofel de piele.

— Edouard! Isuse, găseşte comutatorul! Claude, rămâi

lângă uşă!

Gant ezită, încercând să-şi amintească dimensiunile, punctele de reper ale hangarului… uşi, ferestre, echipament. Apoi porni pe lângă perete, depărtându-se de bărbatul care era strigat cu numele de *Edouard.* Nume franţuzeşti, iar atacatorul strigase în franceză, chiar dacă limba folosită în operaţiune era engleza. Gant simţi cotitura zidului cu mâinile, cu spatele, şi continuă să se îndepărteze de uşi. Un camion parcat, scările pentru pasageri, un elevator cu furcă… cutii îngrămădite, apoi spaţiu liber. Reuşea să distingă contururile vehiculelor, în luminile difuze ale aeroportului. Putea să vadă suficient de bine ca să îşi dea seama că şi ei puteau să-l vadă pe el.

— Aici! auzi. Ticălosul! Aici e Edouard! Trăieşte…

Gant văzu pe cineva apropiindu-se de platforma aeriană şi o luă la fugă. Paşii lui se auzeau, acoperind chiar şi bătăile accelerate ale inimii, pe care le auzea în urechi… Umbra roţii din faţă a *Boeing*-ului. Se agăţă de cauciuc ca de o centură de salvare. Vedea silueta lui Claude încadrată de uşile deschise.

În câteva clipe, unul dintre ei avea să găsească comutatorul şi luminile urmau să se reaprindă. Erau nervoşi, şocaţi, panicaţi. Acea nervozitate însemna că aveau să înceapă să tragă la aprinderea luminilor şi când el va fi expus, chiar dacă primiseră ordin să scape de el în alt fel.

Gant ridică privirea. Trenul de aterizare din faţă sejnălţa deasupra cauciucurilor uriaşe, ca un truc indian cu funia… începu

să urce, încet, strângând piciorul trenului între coapse, lipindu-se de el. Apoi se căţără în compartimentul trenului, în clipa în care luminile se aprinseră brusc, ca un fulger. Claude se depărtă câţiva paşi de uşă, pe ceilalţi nu-i vedea… Da, zărea platforma aeriană lipită de colţul hangarului, pe omul pe care-l lovise şi pe cel care-l găsise pe acesta. Nu reuşea să-l vadă pe al patrulea bărbat, aşa cum stătea agăţat de

compartiment, cu capul în jos, simţind deja dureri în braţe, picioarele strângând ca o foarfecă piciorul trenului.

Al patrulea individ trecea pe sub el. Dacă ridica privirea, l-ar fi văzut pe Gant atârnând ca un zmeu de hârtie, deasupra lui.

— Lucien, cred că am văzut ceva lângă avion! strigă acesta.

— E posibil să se fi urcat la bord, Pascal?

— Poate. Uşa pentru pasageri e larg deschisă, dar nu e nicio scară până la ea. Nu văd cum ar fi putut să urce.

Examină burta Boeing-ului, ca un actor prost căutând un ticălos.

Gant îşi ţinu respiraţia, simţind cum sudoarea îi cădea de pe frunte spre cel de dedesubt, ca o ploaie… Susţinându-şi greutatea numai cu o mână, îşi şterse repede fruntea cu cealaltă. Când se prinse din nou cu mâna, simţi că aceasta îi aluneca. Lucien şi rănitul Edouard ieşiră din umbra platformei aeriene.

— Unde naiba eşti, domnule Gant? strigă Lucien.

Vocea lui răsună prin hangar. În tăcerea care urmă, se auziră sunetele ca de şoarece ale unui radiotelefon şi o voce slabă, indescifrabilă, transmiţând alte ordine. Bărbatul de sub el, Pascal, păru să strângă mai hotărât pistolul, mimând hotărâre, determinare. *Nu te uita în sus...* Chiar dacă se lăsa să cadă asupra lui în clipa în care ridica privirea, rămânea timp pentru o împuşcătură, cel puţin.

— Poţi să ieşi, domnule Gant! strigă Lucien.

În tăcerea care urmă se auzi din nou radiotelefonul. Câţi mai erau?

— Predă-te!

Îl vedea pe Lucien gesticulând violent. Auzi lipăitul unor paşi. În pragul uşii nu mai era nimeni, probabil că o acopereau de afară. Pascal rămase sub el, stând atent, lângă roată.

Sudoarea de pe fruntea lui Gant picură din nou. Aveau să stea lipiţi de pereţii hangarului, aşteptându-l să se mişte, în timp ce hăitaşii speriau pasărea ca să zboare în bătaia

puştilor care-l aşteptau. Acum li se spusese că puteau să-l ucidă în clipa în care-l vedeau. Trecuse prea mult timp şi probabil că începuseră să se teamă să nu fie descoperiţi chiar ei. Pascal urma să se mişte, în orice clipă… Umbra unui alt om în pragul uşii. Unul singur.

202

Nu, Pascal nu se mişca, nu încă. Ţinea arma în poziţie de tragere. Ceilalţi erau hăitaşii, el era vânătorul. Pistolul îi strălucea în mână. Gant îşi şterse fruntea. Mâinile îi alunecau, braţele îl dureau, picioarele începuseră să-i amorţească. Pascal se învârtea ca o jucărie de iarmaroc, rotindu-şi corpul şi privirea peste întinderea de beton, îi auzea pe ceilalţi mişcându-se rapid, grăbiţi, aproape că le auzea şi pauzele, când verificau echipamentele, maşinile, cutiile şi paletele. Ştiau că încă era în mâna lor. O picătură de sudoare…

…Obrazul bărbatului tresări şi capul lui începu să se întoarcă încet, aproape fără curiozitate. Gant îşi dădu drumul. Picioarele amorţite cedară sub el şi prinse cu mâinile alunecoase mâna în care ţinea Pascal arma. Respiraţia francezului era încinsă, surprinsă. Gant era întins deasupra lui, iar arma se rotea la o depărtare de un braţ, ca şi cum şi-ar fi bătut joc de strânsoarea lor comună. Gant simţi că e împins, că mâna îi aluneca de pe braţul omului. Simţi cum lovea năucitor cu arma în umărul lui Pascal, îl auzi pe acesta strigând. Izbi cu patul armei în faţa cu gura deschisă, simţind cum îl ardea gâtul datorită impactului. Se căţără pe corpul lui Pascal, care se zvârcolea – lovindu-l cu picioarele, rotindu-şi şoldurile – spre armă. Explozia…

…surzenie, un huruit slab, distant, strigăte înfundate, ca sunetul unui telefon atunci când faci duş. Realiză că pistolul era în mâna lui, care acum păru de acord să coboare, izbind nasul deja însângerat al lui Pascal. Auzi nişte paşi care alergau, prima împuşcătură…

…la adăpostul roţii de la prora, un refugiu de moment, respirând cu greutate. Trase de două ori, repede, spre oamenii care îşi dădură dintr-odată seama că se aflau expuşi

pe un teren de tir. Focuri de armă din direcţia uşii hangarului, zgomotul ca al unui şarpe care scuipa, al armei cu amortizor. Stătea ghemuit în spatele roţii, protejat de ei numai până când îl încercuiau. Pascal zăcea inconştient, cu faţa acoperită de sânge îndreptată spre tavanul hangarului.

Dorinţa de supravieţuire era la fel de puternică ca bătăile inimii sale. Mintea îi alerga – *profesionişti* francezi... care îl protejau pe *Strickland*... caseta video – probe – *în birou...* Mai trase două focuri. Arma era un Beretta Mo-92 – cincisprezece cartuşe. Trase încă o dată, dintr-odată prudent, apoi ieşi ghemuit din adăpostul roţii trenului de aterizare, ţâşnind pe cimentul luminat şi cu pete de unsoare, spre ceea ce el văzuse ca fiind o umbră care se apropia încet, dar care deveni omul care intrase ultimul în hangar. Văzu, în viteză, surpriză, ezitare, micşorarea distanţei dintre ei. Apoi mişcarea mâinii care ţinea, probabil, arma, şi celălalt braţ ridicându-se rapid, într-un gest instinctiv de apărare. Se aruncă într-o parte, propulsân-

du-se în şi peste individ, rămânând fără respiraţie în momentul în care ateriză, rostogolindu-se...

...ei traseră acum pentru că omul pe care ar fi putut să-l nimerească, şeful lor, era la pământ şi îl puteau vedea clar pe Gant. Un glonte ricoşă în peretele hangarului chiar deasupra capului lui, când ajunse la uşă, unde aerul nopţii îi lovi cu o răceală neaşteptată. Partea laterală a corpului era învineţită şi îl durea. Se opri, lipindu-se de uşa deschisă, şi trase în spate, în direcţia lor. Trei împuşcături, ca să-i împrăştie.

Timp câştigat. Alergă spre maşina lor parcată, departe de luminile hangarului, în întuneric, simţind iarba mică de sub picioare, în timp ce tiparul miilor de lumini ale aeroportului îl năuceau şi îl dezorientau – dar şi pe ei, *şi pe ei...* Auzi alte două împuşcături inutile, apoi numai bătăile inimii lui. Acum nu-l mai vedeau. Era în siguranţă...

...Pentru cât timp?

Capitolul 9

TOŢI FIII MEI

Giles Pyott, aşteptând lângă cabina goală a controlorului de bilete de la capătul peronului, o zări pe Marian apropiindu-se de el, cu o servietă în mână. Părea epuizată, şocată. Entuziasmul cu care o întâmpina el de obicei se transformă brusc în groaza produsă de o amintire. Marian îi amintea întotdeauna de Anne, dar acum înaintarea ei ezitantă şi uşor pierdută era extrem de asemănătoare cu mersul soţiei lui. În timpul ultimei boli. Giles se simţi slăbit, chiar înfricoşat, văzând faţa epuizată şi suptă a lui Marian.

Ea se opri, tot fără să-l vadă şi păru să se lupte cu bagajul ei. Apoi o văzu răspunzând la telefonul ei mobil.

— Da, Ray?

În vocea lui Banks se simţea o tulburare care-i tăia răsuflarea, o mânie adâncă. Marian se simţi asediată psihic şi slăbită de furia lui.

— …nimic de a face cu asta – sau cu tine! spunea el cu o voce tunătoare. Familia mea e pe primul loc…!

Era vaietul unui om care fusese compromis de un altul, care fusese pus în pericol.

— Ea se îndrepta spre şcoală! Maşina lor blestemată s-a urcat pur şi simplu pe trotuar şi a izbit-o de perete!

Îl auzea respirând, dar fără pauze. Era doar o expirare lungă, plină de teamă.

— E bine acum, doar zdruncinată şi şocată, câteva zgârieturi – însă nu datorită ţie!

Propriul lui sentiment de vină era evident, iar el îl îndrepta asupra ei, ca şi cum ar fi alungat un roi de albine care-l chinuiau.

— De altfel, toată treaba s-a lămurit! Au plătit cea mai mare parte din sumă. Azi-dimineaţă a venit cecul de la cea mai mare firmă pe care am aprovizionat-o… plus un cec pentru munca la şantier!

În clipa aceea el făcu o pauză, ştiind că recunoscuse natura băţului, natura morcovului. Marian nu putea să-l dispreţuiască.

— Mă bucur că ea e bine, Ray, sincer – reuşi ea să spună.

Banks luă afirmaţia ca pe o recunoaştere a culpabilităţii.

— Nu ar fi trebuit să te ascult, de la început!

— Da, probabil că aşa este.

205

— Să nu mai încerci să mă implici din nou – în *nimici* ameninţă el, cu vinovăţie.

— Nu, Ray…

Banks întrerupse legătura. Marian se simţea ameţită. Giles Pyott o văzu clătinându-se slăbită, şi alergă spre ea, prinzând-o în braţe. Marian se sperie, şocată, până în clipa în care-l recunoscu şi se sprijini de el ca un beţiv care avea nevoie de un sprijin.

— Te simţi rău? o întrebă, când ea ridică privirea spre el.

Giles se gândi că păreau, probabil, doi îndrăgostiţi – el, ridicol de bătrân, dar în mod clar demn de invidiat. Marian clătină din cap.

— Nu. E vorba doar de şoc, ca reacţie întârziată, sau de ceva de genul acesta, murmură ea vag.

Apoi, fiica soldatului, se forţă să zâmbească, şi adăugă:

— Caporalul Davies mă salvează *întotdeaunal* încerca să ridiculizeze expresia lui gravă, dar el îi ignoră încercarea de glumă.

— Ce s-a întâmplat, Marian? o întrebă cu o voce fermă.

— *Taţi,* spuse ea ca un avertisment. Nu s-a întâmplat *nimici*

— Cineva a încercat să te ucidă. Erai mai sinceră când ai vorbit din spital.

— Probabil din cauza şocului nu ştiam ce spuneam.

Giles îşi înălţă capul. Nu avea niciun rost să-şi recompună trăsăturile feţei sau să lase grijile deoparte.

— Spune-mi ce s-a întâmplat. Mergem?

— Mm.

Îi ridică valiza şi o conduse spre mulţime. Ceilalţi pasageri din Inter City Shuttle dispăruseră în direcţia staţiei de taxiuri de la Euston sau spre metrou, şi ei erau relativ singuri pe peron, cu excepţia unei caravane de pachete remorcate, care

zăngăneau. Zgomotul lor o făcu să tresară, în mod iraţional.

— Ce s-a întâmplat?

— Cineva a dat foc apartamentului, ţi-am spus.

El simţi încercarea ei speriată de a păstra secretul.

— Cine a făcut-o? Ascultă, fetiţo, spuse Giles şi ignoră privirea ironică, cu sprâncenele arcuite, pe care i-o aruncă ea – nu ai fost aproape să fii victima unei lecţii despre fumat. E foarte posibil ca cineva să-ţi dorească moartea.

Părea ridicol să-i spună asta fiicei sale, membră a Parlamentului, în timp ce traversau spaţiul aglomerat de la Euston, în mijlocul bagajelor şi anunţurilor referitoare la întârzieri.

— Spune-mi ce s-a întâmplat.

— A fost o bombă cu benzină, prin fereastra bucătăriei. Aşa mi-a spus şeful pompierilor.

Marian se concentra intens în timp ce vorbea. Sau poate că, pur şi simplu îşi studia paşii nesiguri, Giles nu-şi dădea seama exact.

— Nu le-au trebuit decât cincisprezece minute ca să-l controleze – au salvat dormitoarele, biroul… Eu nu am avut arsuri, adăugă ea, cu o cutremurare perceptibilă.

— Slavă Domnului, murmură Giles involuntar, descuind maşina şi aruncând servieta ei pe scaunul din spate, printre ziare şi cărţi.

O privi cum îşi îndepărta părul de pe faţă, cu un gest sfidător, dar văzu şi expresia de teamă din ochii ei. Ca şi cum i-ar fi ghicit răspunsul, Marian zise:

— Da. M-au speriat, tati. M-au speriat foarte tare. Asta au vrut, nu, nu să…

— Urcă în maşină, Tig, spuse el, şi trăsăturile ei se luminară imediat, pentru că el folosise numele cu care o striga în copilărie – prescurtarea de la Tigru, ceea ce pretinsese el întotdeauna că era Marian.

Giles îşi aminti cum folosea mereu acel nume de alint, în timp ce ea se întindea pe iarbă, cu braţele arse, cu ochii plini

de o groază şocată, traumatizată. În timp ce maşina se îndepărta de bordură, urcând pe Euston Street spre Gower Street, ea pufni zgomotos şi spuse:

— Trebuie să vorbesc cu Kenneth despre asta.

Îşi aprinse o ţigară. Giles ar fi vrut să-i reproşeze că făcea asta în maşina lui.

— De ce?

Ea se întoarse cu violenţă spre Giles, în timp ce el oprea maşina, din cauza traficului.

— Pentru că numai el poate să-mi explice!

Avea o voce spartă, din cauza încordării. Sub ochii mari avea pete întunecate. Împunse aerul cu ţigara şi continuă:

— Se pare că lumea lui Kenneth e cea care mă invadează – nu-i aşa? Nu pare să fie ceva întâmplător, nu?

— Marian, zise Giles cu greutate. Nu ştiu ce e asta, dar vă condamn în egală măsură pe Kenneth şi pe tine.

Dintr-odată, temându-se pentru ea, nu mai reuşi să-şi stăpânească furia părintească.

— Cum de *ai putut* să agiţi toată chestia asta? Ce naiba credeai că *faci,* şi pentru cine? Dumnezeule, puteai să fii *ucisăl*

Marian privea fix în faţă, cu buza de jos tremurându-i. Giles era chinuit de sentimentul de vinovăţie. Ea ştia că ar fi putut muri. Poate

că era mai bine să o ducă la Kenneth. Condamnabilul Kenneth, care nu avea niciun copil de pierdut... Era nedrept, şi se corectă singur. Cu toate acestea, putea să-şi reverse mai uşor furia asupra lui Kenneth decât asupra propriei lui fiice.

— Iartă-mă, Tig, murmură.

Ea îşi puse mâna peste mâna lui, care se odihnea pe schimbătorul de viteze. Giles încercă să ignore valurile fierbinţi de recunoştinţă îngrozită faţă de siguranţa ei, sentiment ce părea să crească în trupul lui ca o lavă.

Faptul că nu avea absolut niciun bagaj trezi în mod vag interesul de moment al vameşului tânăr, în timp ce trecea

prin culoarul verde. Era o mică repetiţie care-i ascuţea simţurile, aşa încât atunci când ieşi în mulţimea de la Terminalul 2, îşi dădu aproape instantaneu seama că ei îl reperaseră – erau doi. La amiază, pe Heathrow, şi unul dintre ei era la mai puţin de zece metri de el, deplasându-se paralel şi fără să-şi ascundă interesul, făcând chiar semne celuilalt bărbat. Vroiau ca el să ştie că erau în preajmă. Gant scăpase de ei în Oslo, dând alarma şi umplând hangarul de întreţinere cu poliţia aeroportului. Golise astfel zona din jurul lui, oferindu-şi timpul şi spaţiul ca să prindă cursa aeriană de dimineaţă spre Londra. Trebuia să-l vadă pe Burton, să-i vorbească despre Strickland şi despre…

…în clipa în care se opri ca să le zărească reflecţiile în geamul unui stand de cărţi, avu senzaţia că primise un pumn. Titlurile ziarelor

— Pe pagina roz a unui exemplar din *Financial Times* se afla fotografia lui Burton şi a unui bărbat cu trăsături euroasiatice, sărbătorind un nou contract de parteneriat între *Artemis Airlines* şi *Skyliner.* Dezorientat, Gant nu reuşea să-şi dea seama dacă îl deranja mai mult titlul, sau articolul mai mic de pe prima pagină a lui *Herald Tribune… Erou căutat pentru arestare*, şi propria lui faţă, privindu-l fix, din fotografia din ziar.

În geamul reflectant îl văzu pe unul dintre bărbaţi făcându-i semn cu un ziar strâns sul, un gest extrem de scurt, cu o semnificaţie foarte clară. *Te ştim, al nostru eşti…* Gant îşi stăpâni un fior. Se simţea zdruncinat de nelinişte şi de noutăţile articolului, aşa că smulse neîndemânatic *Herald Tribune* şi începu să citească, ca şi cum ar fi fost indiferent la pericolul imediat. *Mandat FBI* – deci Melntyre

— *Fost erou al războiului din Vietnam…* Erau redate afacerile financiare ale lui Vance şi acuzaţia că părăsise America pentru ca să evite interogatoriul. Acuzaţii de conspiraţie, mită… Da, *Agentul Melntyre adaugă că Gant era…* Puse ziarul înapoi în suport, neglijent, şi se răsuci. Povestea cu Burton era subliniată şi în alte titluri de

articole – *Puştiul-vrăjitor dă înapoi... încântat de afacere... Un mare viitor asigurat... Burton şi încântătoarea lui soţie, Charlotte, fotografiaţi seara trecută...* întorcându-se cu spatele, Gant avea deja impresia că se zbătea în apă mică, împotriva unui curent puternic, chiar înainte să zărească cum „coada" care fluturase ziarul spre el, îi zâmbea.

Scoase furios telefonul mobil al lui Vance din buzunar, rotindu-se pe călcâie în timp ce o făcea – da, iată-l şi pe al doilea bărbat. Nicio încercare de a mima indiferenţa, erau hotărâţi să-l preseze, ca o factură nouă care-i cădea pe preşul din faţa uşii, în momentul în care era declarat falit... Formă numărul pe care i-l dăduse Burton şi aşteptăvsala părea neaerisită, mulţimea răpindu-i oxigenul.

— Îţi mulţumesc că ai nenorocit avionul lui Vance! spuse tăios, chiar înainte ca Burton să zică ceva.

— Cine este? auzi Gant, deşi Burton ştia deja cu cine vorbea.

— A fost un sabotaj, Burton. Îl cunosc pe tip, l-am văzut pe banda video a securităţii. Numele Strickland îţi spune ceva?

— Gant? Nu, nu-mi spune nimic. Cine e?

— Unul dintre tipii care a fost dat afară, în Tărâmul celor Răi, Burton – doar un *nimeni* care a doborât două din avioanele lui Alan. Poate că a avut scopul de a te face pe tine să închei afacerea pe care tocmai ai făcut-o? Nu am de unde să ştiu!

— Ce naiba vrei să spui cu asta?

— Ascultă-mă, Burton. Ai spus că vrei răspunsuri. Erai acolo când a murit tipul. Acum am răspunsul. Tipul a fost *aranjat.* Asta vroiai să ştii, cu adevărat?

— Vrei să spui… că a fost ceva deliberat? A fost...?

Burton părea tulburat. Cei doi oameni care-l supravegheau se mişcară, dar rămaseră uşor vizibili, enervându-l pe Gant.

— Nu se poate să fi fost un sabotaj.

— Îţi spun eu că a fost!

— Ascultă, Gant. Îmi pare rău că a trebuit să o afli din ziare.

Nu vreau să crezi că i-am întors spatele lui Alan cu uşurinţă. Nu a fost aşa. Dar, aşa cum ai spus şi tu, Alan e mort, compania şi avionul lui de linie sunt terminate. Trebuia să o fac. Mii de oameni depind de mine. Am făcut ceea ce era mai bine pentru ei.

Gant murmură, după o lungă tăcere:

— Sigur.

— Vei continua cercetările? întrebă Burton.

Cei doi bărbaţi erau, în continuare, foarte la vedere. Oare aparţineau contraspionajului francez, ca echipa din hangar, ca bărbatul a cărui carte de identitate o avea acum în buzunar? *Edouard*

209

St. Cloud, agent al DST DST – era o chestie guvernamentală franceză.

— Da, zise cu o voce tăioasă, ca şi cum ar fi răspuns unei provocări.

— Foarte bine. Îţi voi plăti eu cheltuielile, indiferent care vor fi ele. Şi voi asculta ce ai de spus, orice vei descoperi. Eu – hmm, trebuie să închid acum, Gant. Mă aşteaptă o anticameră plină de oameni…

— OK, o să te mai sun.

Întrerupse legătura, continuând, pentru o clipă, să privească fix telefonul mobil al lui Vance, cel pe care-l ridicase din nisip, pe acel promontoriu de deasupra locului unde se prăbuşise al doilea *494.* Echipa de supraveghere formată din doi oameni continua să se ţină după el, ca nişte viespi.

Taxi. Văzu semnul, o săgeată neagră care indica direcţia. Porni – ei îl urmau. Contraspionajul francez. Încercase să se gândească la asta în timpul zborului de la Oslo, dar ego-ul lui îl învinsese, insistând asupra descoperirii unei acţiuni solitare. Echipa de supraveghere, titlurile articolelor, toate acestea îi răpiseră acea umbră de încredere, iar gândurile lui din avion erau acum imperative. Era vorba de ceva local, *european.* Trebuia să vorbească cu Aubrey, chiar dacă bătrânul se

retrăsese odată cu Reagan şi Thatcher, şi cu oamenii care îl conduseseră în Companie. Avea nevoie de *sfaturi* şi – deşi îi venea greu să o recunoască – de un controlor operaţional. *Erou căutat pentru arestare* – să te ia naiba, Jâck.

Urmă săgeţile indicatoare, cu cei doi bărbaţi în urma lui, dar fără să se apropie, mulţumindu-se să aştepte, să supravegheze. Dăduse un telefon din Oslo, unui tip care-i datora un serviciu şi care lucra încă la Arhivele din Langley. *Unde-l pot găsi pe Strickland?... Nu mă lua pe mine cu de-astea, întotdeauna se păstrează dosare... până la prânz, ora Angliei.*

Nu primise încă niciun telefon. Poate că tipul fusese avertizat să stea deoparte, sau poate că era neinteresat, pentru că văzuse şi el ziarele. La suprafaţă, se părea că Melntyre avea un caz solid împotriva lui. Vance, naiba să-l ia, îi trimisese *bani.* Un angajat federal primise bani de la un mare om de afaceri. *Post* pusese, probabil, o mulţime de reporteri pe urmele lui, deja. Gant reprezenta acum un bun subiect pentru *Ştiri.*

Gant se strâmbă când ieşi în lumina rece a amiezei. În staţia de taxiuri, lângă maşinile negre, era o coadă de turişti şi oameni de afaceri. Cei doi oameni care-l urmăreau păstrară distanţa, fără să se grăbească. Locul era prea public ca ei să încerce ceva... Poate că

vroiau doar să vadă ce făcea, unde se ducea, cu cine se întâlnea. Mugetul unui avion care decola, pocnetul portierelor taxiurilor.

Se aşeză la coadă. Bărbaţii ezitară, apoi rămaseră mai în spate, ca şi cum ar fi vrut să-i arate că nu se afla sub nicio ameninţare fizică imediată. Doar *reţinut,* controlat.

Trebuia să dea de Strickland, acesta era cheia. Artizanul de bombe al nu se ştie cui. Oare Aubrey putea să-l ajute? Clătină din cap, nefiind sigur.

Pasagerul din faţa lui, mirosind proaspăt a aftershave, dar cu spatele jachetei foarte şifonat, se urcă într-un taxi şi veni

rândul lui Gant. Se opri cu mâna pe portiera taxiului. Cei doi bărbaţi zâmbeau, dar nu se mişcară. Se urcă într-un taxi, simţind un fior rece între umeri.

— În centru, îţi spun eu unde.

Şoferul aprobă din cap şi taxiul se îndepărtă de staţie. Gant aruncă o privire în urmă, pe geamul din spate. Urmăritorii se urcau în taxiul următor. Aveau să-l urmărească prin Londra. Trebuia să scape de ei înainte să se îndrepte spre Aubrey.

Aubrey – un bătrân pensionar. Ce putea el să facă? Oamenii care-l urmăreau pe Gant îl vroiau mort.

Semnele succesului lui umpleau masa laterală ornamentată cu încrustaţii, unul sau două dintre ele fiind împrăştiate pe covorul persan cu model complicat. Şi totuşi, el nu-şi putea stăpâni furia, a cărei origine ştia că se afla în nelinişte, în posibilitatea eşecului.

— Indiferent ce stăpân misterios serveşti la Elysee, în Quai d'Orsai sau din orice altă parte, Roussillon, demascarea este la fel de periculoasă pentru toţi cei implicaţi în această afacere! urlă David Winterborne.

Francezul stătea, neconfortabil şi afectat, pe un scaun Sheraton. Winterborne ştia că lui Fraser îi făcea plăcere confuzia lui, chiar dacă îşi şterse de pe faţă orice urmă a acestei plăceri.

— De două ori, *de două ori*| continuă Winterborne. Ai lăsat un amator să-ţi scape, cu toate că m-ai asigurat că eşti de părere că Gant ştie că Strickland e implicat!

Casetele video se aflau lângă ziarele care relatau înţelegerea dintre *Aero UK, Balzac-Stendhal* şi *Artemis Airways.* Fotografia lui era sub majoritatea titlurilor, stând alături de Tim Burton şi Bryan Coulthard. Exemplarele abia apărute din presa franceză erau la fel de entuziaste şi de şoviniste. Firma *Boeing* clădea deja o campanie-ripostă, în conlucrare cu marile companii de transport

aerian americane. Se lansa un război transatlantic al preţurilor, iar *Skyliner-u*| se afla în linia întâi.

— Şi Strickland unde e? continuă el, întorcându-se spre Fraser, a cărui poziţie neglijentă pe scaun se transformă în poziţia de drepţi a unui şcolar mustrat. Trebuie să-l găseşti pe Strickland – nu se poate să fi dispărut, pur şi simplu.

— Îl căutăm, domnule.

— Căutaţi mai bine.

Se întoarse cu spatele la ei, ca şi cum s-ar fi pregătit pentru o apariţie la balconul cu vedere spre Eaton Square.

Învinsese. Îndrăzneala fraudei păstrase *Aero UK* pe linia de plutire suficient de mult, sabotajul distrusese *Vance Aircraft. Skyliner*-ul îl salvase pe Tim Burton, cel mai mare proiect european începuse să primească ordine de închiriere. Acum, toţi aceşti oameni – Gant şi Strickland, şi poate Marian – constituiau o ameninţare pentru el. Fraser şi Roussillon produseseră, cumva, un fel de vârtej, atrăgând oameni din lumea lor secretă. Oameni care-i erau adversari.

— Fraser, spuneai că există un mandat FBI pentru arestarea lui Gant. Va fi folosit?

— Am făcut nişte cercetări, domnule. Agentul Biroului cel mai implicat este un om numit Melntyre. L-am cunoscut. E un tip şters şi răzbunător – un fost om al Companiei. Îl persecută pe Gant, asta ca să nu spunem mai mult…

— Poate fi folosit?

— Dacă Gant se întoarce în Statele Unite, Melntyre îl va face inofensiv. Pariez.

Winterborne se întoarse spre ei.

— De ce s-a implicat Gant?

— Probabil din cauza lui Vance. A fost căsătorit cu fiica lui. Are o privire de băiat de la ţară asupra lumii. Îi cunoaşteţi pe yankei, domnule. Toţi cei din barăci urăsc guvernul şi pe marii afacerişti.

— Şi e periculos?

— Nu are nicio dovadă, interveni Roussillon, îndepărtându-şi de pe frunte o buclă de păr negru.

— Dar nu datorită ţie!

— Eu nu lucrez pentru dumneavoastră, domnule Winterborne. Nu sunt omul dumneavoastră plătit!

— Ţi-ar veni foarte greu să explici seiviciului sau guvernului tău că interesele lor diferă de ale mele, Roussillon. Trebuie efectiv să primeşti ordine de la mine.

Ochii francezului erau plini de ură.

212

— Dacă nu are nicio probă, atunci Gant nu ne poate produce prea mult rău. Mai ales fiind un condamnat. Dar, deocamdată, Gant e la Londra, nu la Washington. El îl poate găsi pe Strickland, Fraser? Cât de bine îl cunoaşte?

— Nu prea bine. Nu cred că ştie de unde să înceapă.

— Insuficient. Nu-l cunoaştem suficient de bine pe Gant.

Se simţea brusc obosit de propria lui furie. În biroul lui şi în biroul secretarei, telefoanele erau puse pe aşteptare, afacerile erau suspendate. Nu trebuia să fie nevoit să se ocupe de acele lucruri meschine şi degradante. Gant, Marian şi Strickland, suflaţi ca nişte bucăţele de hârtie în vântul afacerii lui, scăpau de băţul lui arătător.

— Ce sugeraţi, Fraser?

— Gant e încă sub supraveghere, deşi el crede că a scăpat de noi, sărind din taxi în Piccadilly. Vor fi o mulţime de ocazii de a rezolva…

Ţârâitul telefonului mobil îl întrerupse pe Fraser. Deconcertat, acesta îl scoase din buzunar.

— Fraser.

Ascultă. Winterbome îi urmărea expresia feţei, pe care se citea că simula o recăpătare a încrederii lejere cu care vorbise. Apoi, pometii i se înroşiră puţin, şi ridică privirea, închizând telefonul.

— Ei bine?

— Gant. A… a ajuns acasă la Aubrey.

— La Aubrey? Ce treabă are cu bătrânul acela blestemat? Ei, Fraser, ce treabă are cu *ell*

Ca şi cei doi oameni din cameră, Aubrey apăruse în momentul triumfului lui, ca să-i amintească de ceva ce părea deja la fel de îndepărtat şi lipsit de importanţă ca o poznă din copilărie.

— Aubrey nu poate face nimic, domnule…

— Ai primit asta în scris? spuse el muşcător. Ţi-a spus-o Aubrey în persoană?

Se întoarse cu spatele. Aubrey avea să afle de sabotaj… Ce putea sau ce va încerca el să facă, înarmat cu cunoaşterea acelui lucru? Desigur că asupra lui vor atârna forţa inerţiei, euforiei guvernului, reducându-l la tăcere. Nimeni, absolut nimeni, în afară de Gant şi, poate, de Marian, nu va face nimic. Iar Marian era împiedicată de aceleaşi presiuni care apăsau şi asupra lui Aubrey. Ea trebuia să…

…deci rămânea Gant. Numai Gant. Căutându-l pe Strickland, la fel ca şi ei. Dacă cei doi se întâlneau…

— Nu-l pierdeţi pe Gant, spuse el ca un avertisment. Nici măcar pentru o clipă. La prima ocazie prielnică, ucideţi-l.

213

Aubrey se simţea aproape ca un jurnalist, confortabil în mijlocul disputei şfichiuitoare dintre Marian şi tatăl ei. Era doar intrigat de drama lui Marian, odată ce se micşorase şocul produs de înfăţişarea ei epuizată. Ea însăşi se scuturase de urmele traumei, prin intermediul unei furii provocatoare.

— Îţi dai seama ce spui, Tig? mârâi Giles. Vorbeşti despre David Winterboume, pentru Dumnezeu! De ce, ce motiv ar putea avea David ca să-şi asume un asemenea risc, să meargă atât de departe? Dumnezeule, practic îl acuzi de tentativă de crimă, cu această poveste a fiicei unui constructor!

— Se comportă ca nişte gangsteri, tati! Tu ai tolera aşa ceva? ripostă Marian, cu obrajii îmbujoraţi, îndepărtându-şi părul de pe faţă cu mâinile.

Avea fruntea palidă, iar pielea de sub ochi era întunecată. Lui Aubrey i se părea că arăta ca o profetă sălbatică. Poate că asta şi era… Şi totuşi, probabil că Giles avea dreptate, în ciuda propriilor lui suspiciuni, a prudenţei lui David faţă de el şi a întâlnirilor clandestine de la Uffingham. Toate acestea păreau de domeniul fantasticului, odată aduse sub privirea onestă şi directă a lui Giles.

— Ei bine, tati? întrebă din nou Marian, aproape luându-şi în derâdere tatăl.

Ea moştenise tot simţul moral al acestuia, ba chiar şi mai mult. La ea, însă, aceasta condusese la scepticism, şi nu la optimismul lui Giles.

— Copii… murmură Aubrey bine dispus.

— Pe tine te condamn, Kenneth, pentru cea mai mare parte din toată treaba asta, i se adresă Giles tăios. Tu ai încurajat întotdeauna înclinarea lui Tig pentru suspiciune, pentru ridicatul pietrelor. Şi cred că o faci şi acum!

Expresia lui Giles se destinse într-un zâmbet şi flutură din mână, ca să împiedice orice ripostă spirituală.

— Ştii ce vreau să spun, Kenneth. Şi am dreptate, oricât de pompos ar suna.

— Oare? îl provocă Marian. Ai de gând să treci cu vederea peste fata lui Banks, peste cecurile aflate pe drum, peste *uciderea* lui Michael Lloyd?

— …şi peste Fraser, murmură Aubrey cu gravitate.

Giles, probabil ca un antidot al reflecţiei, îi servi din nou cu cafea, după care îşi luă ceaşca şi se duse la fereastră, unde rămase ca o statuie, privind afară. Zâmbetul pe care Marian îl adresă spatelui lui era cald şi recunoscător.

214

— Ei bine? îl întrebă ea. *Şi Fraser,* într-adevăr. Şi eu.

La fereastră, Giles tresări.

— Da, tati, nu se putu ea abţine să adauge, triumfătoare. Chiar şi tu crezi că am tulburat apele, scoţând *ceva* la suprafaţă.

— Dar nu David, protestă el, fără să se întoarcă.

Aubrey îi făcu semn lui Marian să tacă şi spuse:

— Nu putem merge atât de departe, sunt de acord cu asta.

Marian se încruntă, clătinând din cap. Giles se relaxă vizibil.

— Dar există toate indiciile că…

Se întrerupse iritat, la sunetul soneriei.

— Toate indiciile unei escrocherii gigantice, *pentru un*

anumit scop.

Vocea lui deveni mai aspră, reprimând izbucnirea lui Marian. Auzi vocea doamnei Grey, care răspundea la robotul video de la intrare. O clipă mai târziu, ea intră în salon.

— Îmi cer scuze că vă întrerup, Sir Kenneth.

Doamna Grey aruncă o privire respectuoasă spre Giles Pyott, atenţia ei alunecând imediat spre cafetieră, pe care, în ciuda părerii sale contrare, fusese rugată să o folosească.

— Un domn, american după voce, vrea să vă vadă. E la uşă acum – un anume domn Gant. Vreţi…?

Se opri, surprinsă de tresărirea lui Aubrey şi de uimirea evidentă a lui Giles.

— Eu, hm, ar fi mai bine să-l invitaţi înăuntru, doamnă Grey, zise agitat Aubrey. Da, vă rog să-l primiţi imediat.

— Foarte bine, Sir Kenneth.

Era deja suspicioasă faţă de cineva care putea tulbura apele calme în care naviga ea de obicei.

— Kenneth? începu Giles, cu teamă.

— Nu ştiu nimic despre asta. O coincidenţă demnă de un roman victorian?

— Omul e într-o belea foarte mare, Kenneth. Asta nu e o coincidenţă. Dacă ai citit cu atenţie *Times,* atunci ai şti că există un mandat FBI pentru arestarea acestui om sub acuzaţia de…

— …de a fi fost mituit, murmură Gant din pragul uşii. Vă salut, generale, Sir Kenneth.

Ridică din umeri copilăreşte, autodepreciativ, aşa încât Aubrey îl privi ca pe o caricatură a unui fiu risipitor, care nega orice amestec în pierderea averii familiei. Aubrey se ridică cu greu în picioare, cu ajutorul bastonului. Amuzamentul lui Marian era egal cu curiozitatea ei, în timp ce-l privea cercetător pe Gant.

— Mitchell, dragul meu băiat!

Efuziunea lui Aubrey era exagerată. Privirea lui Gant deveni mai dură.

— Păreaţi că vă simţiţi bine aici, domnule, v-am întrerupt…

În remarca lui era o urmă de sarcasm. Gant se întoarse spre Pyott.

— Sunt doar nişte prostii, domnule. Nu am primit mită.

— Îl ajutai doar pe fostul tău socru?

Se întoarse spre Marian, a cărei expresie şireată îl dezarmă.

— Da, aşa este, răspunse Gant cu o politeţe studiată, afectată. Era *lucrat,* scuzaţi expresia, doamnă.

— Vă scuz, domnule maior, spuse Marian, ridicându-se. Nu cred că e nevoie să mai punctaţi – Marian Pyott, adăugă ea, întinzând mâna.

El i-o strânse superficial, dar călduros.

— Fiica mea, murmură Giles.

— Încântat de cunoştinţă.

— Presupun că nu este o vizită de curtoazie, Mitchell. Ia loc. Doamnă Grey, încă nişte cafea, vă rog. Ia loc, ia loc…

Aubrey îi indică lui Gant un fotoliu, pe care acesta se aşeză ca o pasăre de vânătoare liniştită, dar atentă. Părea nelalocul lui, şi totuşi cumva stăpân pe sine.

— Arăţi bine, deşi cam obosit, adăugă cu stângăcie Aubrey, ca şi cum şi-ar fi uitat stăpânirea de sine în prezenţa lui Gant.

Interesant, se gândi Marian. Intrigant Era, într-un mod ciudat, ca şi cum i-ar fi fost arătate medaliile tatălui ei, ca o amintire romantică, de fetişcană, dar totodată plină de forţă, că tată! ei avea un trecut care se întindea cu mulţi ani înaintea naşterii ei. Acesta era, totodată, trecutul real al lui Aubrey, personificat în acel american încrezător, în haine de week-end.

Aubrey îl studie pe Gant. Omul părea să fi dus o bătălie lipsită de pasiune în ceva ce era, în ansamblu, mult mai interesant. Îndepărtă acel gând. Senzaţia vieţii sale profesionale era inconfortabilă, ca un sacou devenit prea strâmt sau demodat.

— Am nevoie de sfatul, de expertiza dumneavoastră, spuse Gant.

Ridicarea lui din umeri indica faptul că o privea pe Marian

ca pe un intrus. Aubrey ştia că Gant solicita talentele lui speciale. În legătură cu avionul de linie al lui Vance, cu eşecul lui spectaculos, cu moartea lui Vance, ca efect al acestuia…?

— Marian cunoaşte problema, Mitchell.

Gant îi aruncă o privire lui Marian, după care aprobă din cap.

— OK! Hm, asta este…

Scoase ceva din buzunarul jachetei. Audrey observă cât de neîngrijite păreau hainele lui Gant, pătate şi şifonate.

— Este autentică?

Îi întinse o carte de identitate lui Aubrey, care îşi manifestă imediat surprinderea.

— Da, cred că este. *Edouard St Cloud. DST.* De unde o ai?

Îi întinse carnetul lui Giles, care aprobă şi el din cap. Marian se aplecă în faţă, pe scaunul ei.

— De la Oslo. M-am dus să-l caut pe un tip, şi l-am găsit pe *el.* Făcea parte dintr-o echipă. Nu mă aşteptau, dar m-au găsit destul de repede.

— Are vreo legătură cu *Vunce Aircraff!*

Gant aprobă din cap.

— Cel de-al doilea *494* care s-a prăbuşit a fost verificat peste noapte, în Oslo. A fost acolo un tip care a pretins că a fost trimis de Vance, după primul accident, după ce Alan şi cu mine am…

Ridică din nou din umeri. Apoi ridică privirea, posomorât.

— Trebuie să aflu de ce este implicat serviciul secret francez în asta.

— Ce-i interesa? întrebă Aubrey.

Doamna Grey aduse cafetiera pe care o reumpluse şi încă o ceaşcă Crown Derby. Gant de ridică în picioare, cu o politeţe exagerată. Doamna Grey se îmbună imediat şi îi turnă cafea. După plecarea ei, Gant spuse:

— Acţiune ostilă. Au încercat să mă elimine.

— De ce?

În vocea lui Aubrey era un mic tremur datorat tulburării.

Era un nou moment de genul celui de pe terasa de la Uffingham, sau ca cel în care o descoperise pe Marian în holul casei, trăgând cu urechea la ce spunea David, chiar şi de genul neliniştii protectoare a lui Giles, toate ca nişte adieri care tulburau apele calme ale lacului vârstei sale înaintate.

— A fost sabotaj în ambele ocazii, declară Gant.

Aubrey auzi şocul uşor şi instantaneu din respiraţia lui Marian şi fâţâiala neîncrezătoare al lui Giles. Pentru el, trecutul dădea năvală, nechemat.

— Eşti sigur? întrebă.

— Da.

— Şi ştii cine a făcut-o? izbucni Aubrey, înfuriindu-se brusc pe Gant.

— Un tip numit Strickland. Fost om al CIA. E meseria lui. L-am recunoscut pe caseta video care acum e la ei, presupun. Nu am recuperat-o.

— Vrei să spui că Alan Vance a fost victima unui sabotaj, izbucni Marian, că cineva l-a angajat pe omul acesta, Strickland, ca să se asigure că *494* va fi un dezastru?

— Cam aşa ceva.

— *Cinei*

— Nu ştiu răspunsul la această întrebare. Securitatea franceză îl protejează pe Strickland. Este o operaţiune de acoperire.

— Kenneth! exclamă ea. Kenneth…?

Vocea lui Marian se stinse, într-o reflecţie sumbră. Îşi frământa mâinile în poală, printre florile uriaşe ale rochiei sale lungi.

— Aşteaptă, Marian, aşteaptă, o îndemnă el. Mitchell, spune-ne ce s-a întâmplat cu primul avion, apoi ce ai păţit tu… Te rog. Şi nu te grăbi.

Când Gant îşi încheie naraţiunea scurtă, Giles vorbi primul.

— Eşti sigur de tot ceea ce ne-ai spus?

— Da, domnule general. Burton vrea să continui, dar cred că e vorba doar de un interes dictat de amabilitate. Nu vrea

să ştie ce s-a întâmplat *cu adevărat.*

— Dar noi vrem? întrebă Aubrey tăios. Nu tu, Mitchell, nu tu

— Noi trei?

Sentimentul de nedreptate al lui Gant era primitiv. Motivul lui fusese evident în modul în care vorbise despre Vance, sau, poate mai precis, despre avionul şi ambiţiile acestuia. Dar aici…?

Se temea de intuiţia ascuţită a lui Marian. Semăna atât de mult cu a lui. Oare o va conduce la…?

— Dumneata crezi că acest efort de a discredita – de a distruge

— Modelul *Vance 494* îşi are originile în Europa, nu-i aşa, maiorule?

— Nu sunt sigur. Serviciul de securitate francez lucrează şi pentru particulari, domnule?

— Ocazional, recunoscu Aubrey.

— Încetează să mai tragi de timp, Kenneth, zise Marian, cu fruntea încruntată şi privind fix covorul, ca şi cum ar fi citit acolo vreun text scris cu hieroglife.

În timp ce vorbea, mâinile ei făceau nişte mişcări mici şi hotărâte, ca şi cum ar fi retezat ceva.

— Cele două probleme *trebuie* să aibă o legătură. Consecinţele a ceea ce a descoperit maiorul au adus beneficii extrem de mari lui *Aero UK,* lui David.

Gant asculta cu o atenţie flămândă, fixă.

— Nu, nu mă întrerupe… Tim Burton a fost câştigat de partea lui, *Skyliner-u*| este la un pas de a fi acceptat pe plan mondial, când în urmă cu doar câteva săptămâni era privit ca o raţă moartă. *Aero*

UK înfloreşte, când cu două săptămâni înainte era gata să se prăbuşească.

Ridică o privire înflăcărată spre ceilalţi.

— Prăbuşirea a două avioană a produs cea mai mare schimbare posibilă!

— Adică ştiţi…? începu Gant.

Marian aprobă din cap, dar Aubrey protestă.

— Nu *ştim* absolut nimic, Mitchell, nimic.

— Kenneth, asta e doar o aiureală…

— Marian, îţi laşi imaginaţia să o ia razna, o avertiză Giles.

El întrezărea adevărurile, dar asta îl făcea să fie şi mai hotărât în evitarea lor, pentru binele fiicei sale.

— Oare? Aşa este, Kenneth? îl întrebă ea provocator. Ştim că *Aero UK* a fost menţinută pe linia de plutire prin fraudă. Poate că a fost nevoie de crime ca să fie siguri de succesul final!

— Vorbim despre o rivalitate în afaceri, nu despre o *vendetta*| obiectă Giles furios. E un nonsens.

— Ei, Kenneth? întrebă ea din nou.

Aubrey se mulţumi doar să clatine încet din cap. Părea bătrân, oarecum incapabil să înţeleagă, iar dezamăgirea pe care o simţea Marian faţă de el se reflecta şi pe faţa lui Gant. Marian continuă:

— L-au ucis pe Michael Lloyd ca să-l facă să tacă. De ce ar conta mai mult câteva avioane şi nişte pasageri, toţi nişte necunoscuţi?

Lui Marian, ezitarea lui Aubrey i se părea ceva mai mult decât o simplă încetineală în gândire, iar tactica defensivă a tatălui ei şi negarea a ceea ce era atât de evident i se părea exasperantă. Chiar şi Gant era un simplu mesager care aducea confirmarea intuiţiilor ei. Era evident că serviciul de informaţii francez era implicat din cauza lui *Balzac-Stendhal*. Sabotajuţ fusese un gen de deposedare violentă, un atac în zori, cu arme reale. Îşi scoase ţigările din poşetă şi aprinse una, pufăind furioasă şi dând din mâini în timp ce continua să-i ocărască pe bărbaţii din cameră.

— Sunt prea multe coincidenţe, prea mulţi factori comuni. Este Fraser şi moartea lui Michael, scăparea mea norocoasă, schimbarea taberelor de către Tim Burton, cele două *494* sabotate, tentativa asupra vieţii maiorului, *totull* Dacă nu poţi înţelege că totul formează *un singur* desen, nu două, atunci te încăpăţânezi cu bună ştiinţă, Kenneth!

Urmă o tăcere tensionată. Marian îşi dădu seama că

Aubrey se prefăcea, menţinându-şi lipsa de expresie. Nervozitatea tatălui ei era aparentă, o recunoaştere a faptului că era de acord cu ea şi că se temea de consecinţele adevărului. Gant întrebă:

— Puteţi să-mi explicaţi care e problema?

219

Marian se aplecă concentrată în faţă şi îi explică rapid, împungând cu ţigara în direcţia lui. Simţea că avea obrajii roşii şi că îi tremura corpul din cauza mâniei nereţinute. Avusese dreptate tot timpul! David *plănuise* asta, angajase un sabotor profesionist ca să-l înlăture pe rivalul *Skyliner-văm.* În urma eşecului cu proiectul elicopterului, acum era şi mai presant să afişeze un succes. Fusese nevoit să prăbuşească şi un al doilea avion, ca să fie sigur.

Şi o făcuse, la fel de uşor ca şi cum ar fi comandat o cină într-un restaurant.

— Sunt sigură că frauda şi sabotajul sunt legate, repetă ea. Amândouă companiile ar fi fost ruinate, iar frauda ar fi fost descoperită, dacă *Artemis* ar fi cumpărat avioanele *494* şi apoi alte linii aeriene i-ar fi urmat exemplul. Respingerea elicopterului a fost ultima picătură. *Trebuiau* să acţioneze, şi să o facă repede!

Se lăsă pe spate, îşi stinse ţigara şi aprinse imediat o alta. Îşi mai turnă nişte cafea, cu gesturile teatrale şi calculate ale unei actriţe. Trebuia să-l convingă pe Gant – şi pe Aubrey şi pe tatăl ei – că nu trebuiau să se oprească aici. Scopul, îndrăzneala, lipsa de moralitate a acelor acţiuni o ofensau. Tatăl ei şi Kenneth puteau sta liniştiţi, pretinzând că nu era problema lor, că ei erau acum *civili* şi că nu avea nicio legătură cu câmpul de bătălie sau cu lumea spionajului din Războiul Rece – dar *nu* cu preţul negării faptelor. Expresia feţei tatălui ei o implora, ca şi cum ea şi-ar fi putut provoca o amnezie autoimpusă. Kenneth părea neinteresat şi indiferent, ca un patrician.

— Nu are nicio legătură cu tine, Kenneth? E pe cealaltă parte a străzii, e problema altcuiva?

— Marian! spuse tatăl ei tăios, cu vocea cu care îi critica lipsa bunei cuviinţe, în copilărie.

Gant^avea o faţă gânditoare. Marian bănuia că el era aproape convins. Întrebă, privindu-l provocator pe Aubrey.

— Ce facem?

După o tăcere lungă, Aubrey oftă adânc.

— Foarte bine, admise el, cu cât mai multă reavoinţă posibil. Foarte bine.

Era iritat, ca şi cum s-ar fi trezit dintr-un somn, după ce ratase căderea a două portiţe, după un prânz prea bun. Marian îşi dădu seama că-i aţâţase curiozitatea, ca unui peşte cu cârligul. Tatăl ei părea furios că Kenneth fusese învins atât de uşor. El nu dorea decât siguranţa ei… Marian îşi suprimă un fior care ameninţa să-i trădeze nervozitatea. Focul acela… încercaseră să o ucidă. Respiră uşor, adânc. Cu toate acestea, Giles îi sesiză neliniştea. Faţa lui o implora să renunţe.

— Kenneth, spuse el ca un avertisment.

— Da, bătrâne, înţeleg, murmură Aubrey. Dar aceşti doi tineri au trezit *deja* curiozitatea părţilor interesate, chiar şi unele riposte din partea acestora. Acum nu mai putem lăsa lucrurile aşa cum sunt. Au încercat de *două* ori să-l ucidă pe Mitchell şi…

— …o dată în cazul lui Marian, spuse Giles cu greutate, şi apoi izbucni imediat. Dar cel despre care vorbim aici este *Davidl* Cum putem discuta aşa ceva despre fiul celui mai vechi prieten al nostru?

Marian spuse muşcător, deliberat şi fără generozitate:

— Cine altcineva ar putea fi în spatele acestor fapte, tati?

— Francezul – Coulthard…?

— Nu e atât de deştept pentru asta, ripostă ea.

— Atunci, francezii.

— Nu e o operaţiune de spionaj, Giles, zise Aubrey calm, reducând-o pe Marian la tăcere cu un semn scurt şi furios cu mâna. Ar face-o, pentru *la France* sau pentru *la gloire,* pentru

raţiuni de stat, chiar şi pentru afaceri… dar nu ei par iniţiatorii, în acest caz. Nu au nicio implicare directă în schema de regenerare urbană şi nici în frauda masivă. Compania lui David, însă, da. David e implicat în *Aero UK,* David s-a întâlnit cu delegaţii la Comisia Europeană bănuiţi de Marian – printre care şi cu superiorul lui Lloyd – şi David e preocupat de fiecare persoană care se arată interesată, fie că e vorba de mine, fie de Marian. David…

Clătină din cap, mai mult îndurerat, decât cu furie.

— Nu eşti obligat să o faci, Kenneth, spuse Pyott rugător.

— Giles, trebuie să-i ajut, dacă pot.

Încercă un zâmbet afabil.

— În definitiv, nici chiar tu nu ai putut să o opreşti.

— Clive nu trebuie implicat deloc, absolut deloc, Marian. Şi nu trebuie să se ştie că este implicat vreunul dintre noi, spuse Giles.

Se întoarse cu spatele la ei în momentul în care termină de vorbit, ca pentru a-i renega, şi privi fix pe geam, la Regent Park, care era scăldat de strălucirea soarelui amiezii.

Aubrey întrebă repede:

— Tu de ce vrei să continui asta, Mitchell? Mai exact, de ce te afli aici?

— Mă întrebaţi de ce trebuie să o fac sau dacă pot să o fac?

— Ambele, probabil.

Marian era şocată de agerimea lui Aubrey, de modul brusc în care-şi recăpătase concentrarea. Gant era conştient că ea îl examina, şi se simţea mai provocat de ea, decât de Aubrey.

221

— Vance a construit un avion bun. Cineva a decis că nu-l poate concura şi a schimbat sorţii ucigând nişte oameni. Iar unii dintre ei erau prieteni ai mei.

Lui Marian i se păru că recunoaşterea acelui fapt semăna mai mult a datorie, decât a afecţiune. Apoi, Gant adăugă:

— Pilotul primului avion, Hollis… Nu am putut participa la înmormântare. Ar fi trebuit să o fac.

Ridică capul spre Aubrey, privindu-l cu nişte ochi duri.

— Iar dacă nu ne mai gândim la morţi, da, pot să o fac. Îl cunosc pe Strickland. E doar unul dintre psihopaţii pe care i-am întâlnit, în viaţă. A mai făcut astfel de lucruri. Pentru *interese mari,* corect? Aşa încât acţionarii să nu fie dezamăgiţi la sfârşitul anului.

Marian sesiză furia lui extremă, suspiciunea lui ascuţită în legătură cu politicienii şi oamenii de afaceri cu manichiura făcută şi cu ochi inexpresivi.

— Pot să-l găsesc. L-am sunat pe un tip în Langley, cineva care îmi e dator. Acolo păstrează întotdeauna dosare, mai ales despre oameni ca Strickland. M-a sunat ca să-mi dea răspunsul, când mă îndreptam încoace. Am o adresă din Franţa.

— Dacă tu ai adresa, atunci o au şi ei, remarcă Aubrey.

— Presupun că da.

— Mi-ar plăcea să-l găseşti pe Strickland în viaţă.

— Mă voi strădui.

Lui Gant i se părea că nu-i plăcea ideea.

— Strickland e genul fanaticilor religioşi de la televizor. Marii afacerişti îl plac. El le uşurează sarcina. Orice tip în costum care are o problemă poate să-l cheme pe Strickland în biroul lui, în sacou şi cu o cravată, şi aranjamentul este rezolvat.

Marian îşi dădu seama că exista o moralitate arzătoare în dispreţul lui, şi asta o tulbura în mod ciudat, la fel ca şi lipsa lui de compromisuri.

— Crezi că omul tău l-a folosit pe Strickland, aşa e?

Aubrey răspunse, cu greutate:

— Posibil. Aşa se pare.

— Dacă vă aduc dovada de care aveţi nevoie, o să-i aplicaţi *schema englezească,* dumneavoastră şi domnul general, şi o să-i spuneţi doar să renunţe. Corect?

— Nu se poate altfel, Mitchell. Problema aceasta nu a trecut în întregime graniţa ţării noastre. Există alte priorităţi…

— Omul vostru a trecut graniţa.

— Da, cred că a făcut-o.

Aubrey se simţea învigorat, dintr-odată. Îşi plesni palmele, luându-i prin surprindere, cu ochii strălucitori. Se eliberă de reţinerile morale şi emoţionale la fel de uşor cum doamna Grey ar fi curăţat firimiturile de pe tava de cafea.

— Atunci, la lucru, spuse vesel. Tu, doamna mea, trebuie să rămâi în umbră, vorbesc serios. David te suspectează deja, nu trebuie să-l alarmăm.

— Nu am de gând să stau degeaba, Kenneth…

— Trebuie! îi reteză el fraza. Mitchell, unde e Strickland acum?

— Are un loc în Franţa, o fermă. În Dordogne?

Era evident că nu cunoştea zona.

— Ştii exact unde?

Gant aprobă din cap.

— Foarte bine. O să discutăm detaliile într-o clipă. O să fie şi el acolo?

— E proprietarul ei de destul de mult timp.

— Îţi mai amintesc o dată – *ei* ştiu asta.

— Sigur.

— Atunci, trebuie să ne pregătim. Cred…

— Kenneth, zise calm Giles. Sunt sigur că apartamentul tău este supravegheat.

Se întoarse liniştit de la fereastră.

— Probabil că l-au urmărit pe Gant până aici. Ce propui să facem, în aceste circumstanţe?

Capitolul 10
CETATEA EUROPA

— Ei bine, unde e autobuzul? strigă Marian, cu o tentativă de veselie care era foarte în dezacord cu ultimele efecte secătuitoare ale şocului.

Membrii Comisiei Speciale pentru Probleme Europene a Camerei se strânseseră în jurul lui St Stephen’s Porch ca nişte şcolari, aşteptând mijlocul de transport care să-i ducă în plimbarea atât de aşteptată. Şi într-adevăr, printre ei se aflau doi membri ai Comisiei suficient de bătrâni ca să-şi

amintească cum fuseseră evacuaţi în timpul războiului. Ei aveau pe feţe zâmbetele cele mai largi, faţă de gluma cu care ea încerca să-şi învioreze propria dispoziţie.

Statuia lui Cromwell părea să se încrunte la micul grup din Old Palace Yard, care aşteptau minibuzul ce urma să-i transporte la Waterloo şi la trenul de mare viteză *Eurostar.* Aerul de vacanţă care plutea în grupul de zece oameni – doi cercetători reuşiseră să facă rost de o deplasare la Bruxelles – nu reuşea să o molipsească şi pe ea. Colegii îi şoptiseră compătimiri liniştitoare şi calmante pentru incendiu şi modul în care scăpase din el. Amintirea acelor clipe era ca atingerea arsurilor dureroase, din copilărie.

Totuşi, nu focul o preocupa. Exista o altă teroare, mai lentă şi mai acidă, pe care dorea ea să o îndepărteze. Cu numai câteva minute înainte să plece din apartamentul ei din Londra, descoperise că fusese jefuită de un expert pe durata vizitei ei în circumscripţie. Cineva intrase în casă fără să lase nicio urmă şi furase notiţele şi fotografiile trimise de Michael Lloyd. Computerul ei fusese „curăţat" de tot ce transcrisese ea în problema…

…Lui *David...* a fraudei… bănuielile ei… Michael Lloyd. Nu fusese lăsat în urmă niciun fragment de dovadă sau probă. Îşi dorea să nu fi cercetat ascunzătoarea înainte să plece spre Cameră, pentru că atunci nu ar fi ştiut ce mişcări complete şi experte erau executate împotriva ei… Unghiile lungi o răniră în palme, când strânse pumnii. *Adună-te,* îşi comandă singură, cu fermitate. *Dar toate dovezile au dispărut... Atunci ar fi bine să găseşti altele.*

Se cutremură, atrăgând atenţia unui membru senior al parlamentului, din opoziţie, un aliat eurosceptic din Comitet. Îi zâmbi

dezarmant. Omul era la fel de nepopular faţă de conducerea partidului său, cum era ea cu guvernul. Bătrânul se întoarse într-o altă direcţie şi Marian simţi din nou presiunea amintirii furtului… De data aceasta, reuşi să o

îndepărteze. Respiră adânc, calmându-se.

Un alt sceptic din partidul ei îşi privea ceasul în mod ostentativ.

— Tipic! Nu mă îndoiesc că şampania va fi şi ea prea rece!

Stilul adoptat de el, de mare moşier, era o glumă şi mai bună.

Părinţii lui fuseseră profesori, iar el, agent imobiliar într-una din marile firme londoneze.

— Tipic pentru tine, Roger, interveni unul dintre cei mai scandalagii şi încrezători eurofili, din opoziţie.

La Westminster, era cunoscut sub *le nom de guerre* *de Ethelred* * încrezătorul. Unii – cei incorigibili – îi spuneau Euro-Evreul. Pe trăsăturile înguste ale lui Roger trecu o umbră întunecată. Un incorigibil? Marian făcea rareori tabără comună cu Roger, chiar şi în privinţa Europei.

Familiaritatea companiei, simpla perspectivă a călătoriei la Bruxelles, lucrau asupra ei ca un întăritor. Se simţea mai calmă.

— Calmaţi-vă, copii, spuse ea, zâmbind cu o strălucire aproape ireproşabilă. Vremea pentru ciorovăieli este în timpul drumului de întoarcere, când veţi fi cu toţii obosiţi – ah, iată că vine!

Ceilalţi îşi ridicară imediat valizele, cu o nerăbdare pe care o văzuse la Onorabilii Membri numai atunci când călătoreau la clasa întâi fără să plătească şi se îndreptau spre o trataţie îmbelşugată. Bruxelles oferea aproape orice îşi putea dori un membru al parlamentului obişnuit, cu excepţia unui deplasări permanente! Aceasta nu fusese una dintre glumele ei. Emblema *Eurostar* strălucea în soarele dimineţii pe laturile minibuzului, care parcă în Old Palace Yard, atât de aproape de grup cât să fie respectuos.

Marian îşi ridică valiza mică şi, în timp ce se îndrepta, spuse pe un ton ironic:

— Văd că băieţii se îngrămădesc în faţă, ca de obicei…!

…Se întrerupse, văzându-l pe David Winterborne traversând piaţa în compania secretarului de stat de la Departamentul Comerţului şi Industriei. Simţea că valiza

atârna mai greu. Membrii Comisiei se îngrămădeau în autobuz, în timp ce valizele lor erau încărcate în spate de şoferul în uniformă, iar vorbăria fericită şi seacă a ghidei semăna cu zgomotul unor păsărele. Faţa lui David se înnegură pentru o clipă, apoi el îşi recăpătă aplombul educat cu atâta grijă.

— Marian! Ce minunat...!

*nom de guerre = nume de război (n. tr.).

** Ethelred = rege al Angliei (n. tr.).

Întinsese mâinile spre ea. Ministrul, ştiind că ei se cunoşteau demult, nu remarcă nicio tensiune între ei. Marian îi strânse mâna rece şi slabă.

— David – aşa cum vezi, tocmai m-ai prins plecând în excursie. Altă deplasare gratuită!

Ultimele cuvinte ale lui Aubrey îi răsunau în minte. *„Nu a avut toc nicio crimă, pentru că motivul pentru crime nu mai există. Acest gen de lucruri sunt cunoscute sub numele de morala afacerilor. Dar vor fi şi mai hotărâţi să acţioneze împotriva* oricui *va ameninţa să le amintească faptul că a fost comisă* o crimă, *că oameni* au murit... *Ai grijă, te implor.* I se adresase lui Gant, cu aceeaşi sinceritate ca şi ei.

— David, repetă ea, cu mai multă încredere în sine. Ce plăcere să te văd, şi să văd că ai timp de pierdut pentru cultivarea afacerilor în mica noastră republică „bananieră”!

David fu obligat să chicotească. Ministrul, a cărui gravitate semăna mai mult cu aceea a unui antreprenor, decât ca fiind născută din încredere sau sinceritate, se încruntă gluma ei frivolă. Ca pentru un reproş şi mai accentuat, ministrul de Finanţe, care ieşea din limuzina oficială, îi făcu semn cu mâna lui David, după care îşi îndreptă cravata peste stomacul amplu şi îşi îndepărtă o şuviţă de păr linsă, de pe frunte.

— Parfumul lunii, murmură ea.

— Gata, David? interveni ministrul.

Marian se simţea mai curând uşurată, decât iritată de aerul de superioritate al omului. Privirea neşovăitoare a lui David

era ca o lumină paralizantă, care îi chinuia nervii.

— Cum? Oh, da… Marian, distracţie plăcută în Bruxelles, presupun. Te simţi bine? După focul acela…?

Întrebarea era orbitoare, prin inocenţa ei.

— Da! răspunse ea, cu o ingenuitate egală.

El se aplecă în faţă şi o sărută pe obrajii care deveniseră brusc reci. Marian se forţă să rămână rigidă, aşa încât să nu tremure sub atingerea lui. David zâmbea când se retrase, apoi atenţia lui se îndreptă imediat spre secretarul de stat. Ministrul de Finanţe zăbovea încă la St Stephen’s Porch, aşteptând să discute cu Winterborne. *Nu a avut loc nicio crimă,* spusese Aubrey. La naiba, Kenneth, câtă dreptate ai avut!

Se simţea tulburată, până când un parlamentar mai în vârstă o luă de braţ şi începu să o conducă spre autobuz şi spre ghida care zâmbea ridicol de larg. Marian nu reuşi să-şi suprime un fior nervos, alarmându-l pe parlamentarul din opoziţie.

— Te simţi bine, fetiţo? întrebă el, cu accentul lui pronunţat de Yorkshire. Nu ţie rău pentru cevaşilea, nu?

Marian zâmbi. Tonul lui era la fel de normal şi liniştitor ca traficul care avansa, cu poticneli, din semafor în semafor, pe St Margaret’s Street. La fel de familiar ca Parlamentul din spatele ei. Clătină din cap.

— Mă simt bine, Henry. E perioada dificilă a lunii, ştii tu.

— Da, da. Şi eu am auzit această scuză, pentru a acoperi o mulţime de păcate, la vremea mea.

Ajunseseră la autobuz şi ea îl bătu pe mâna care se odihnea încă, noduroasă şi plină de vene albastre, pe braţul ei.

— Mă îndoiesc că a fost folosită vreodată ca să se opună avansurilor tale, Henry. Mulţumesc.

Se urcă în autobuz, scuturându-şi capul ca să-şi îndepărteze părul de pe faţă, şi se aruncă pe unul din scaunele libere. Partea masculină a parlamentarilor păreau

molipsiţi de atmosfera de vacanţă. Ce altceva era, de fapt? îşi păstră valiza pe genunchi, şi o deschise hotărâtă, ca să scoată din ea *Private Eye.* Se întoarse spre parlamentarul bârfitor, „Zeama Maiestăţii Sale” şi strigă:

— Te văd în *Eye,* Roger – *din nou*

Roger păru extrem de ofensat, dar în cunoştinţă de cauză.

— Tot ce e acolo a fost deja declarat la Registru, spuse el tăios.

— Aşa speri; tu! strigă altcineva.

Un altul comentă, bine dispus:.

— Văd că Marian e pusă pe şmecherii, ca de obicei.

Şi aşa era… Plecase din apartamentul lui Aubrey după-amiaza, împreună cu Giles, după ce promisese e *ava fi o fată bună.* Giles o dusese spre lumea ei solemnă şi prefăcută, dar Kenneth era suspect de neliniştit în legătură cu ea… Iar acum înţelegea de ce. Se încruntă în timp ce citea bârfele deja răspândite peste tot, din *Private Eye.* Ştia chiar şi sursa celor mai multe dintre ele.

Gant rămăsese cu Aubrey, pentru un fel de instructaj. Poate că rămăsese şi peste noapte. Părea calm, dar ca o oală sub presiune, plină cu apă fierbând şi cu aburi. Îi înţelegea motivele, deşi intenţia lui era un final primitiv, violent. Strickland produsese un haos în lumea lui, la fel cum făcuse Winterbome în a ei. Minibuzul ieşi din Old Palace Yard şi se înscrise în trafic, îndreptându-se spre Waterloo şi spre trenul de Bruxelles… unde fusese ucis Michael.

Servieta ei era plină de ziarele de dimineaţă, şi fiecare dintre acestea celebra, în stilul lui particular, succesul lui *Aero UK,* planurile de expansiune ale lui Tim Burton şi apropiatul război al preţurilor

transatlantice. Firma *Boeing* se angajase deja într-o ripostă furioasă. *Air France* vroia să închirieze o duzină de *Skyliner-e,* cu promisiunea de a cumpăra cel puţin şase dintre ele până la sfârşitul anului. Europa se strâmba cu vigoare la SUA şi la fabricanţii ei de avioane.

Ridică privirea, când Ben Campbell se aşează lângă ea. Zâmbetul lui era liniştitor, demn. Ziarul lui *Times*, atunci când îl despături, remarca într-un titlu „*Succesul Skyliner-ului, în cel de-al unsprezecelea ceas*”. Linia de demarcaţie dintre succes şi eşec fusese foarte subţire. David doar înclinase puţin balanţa, deplasase foarte uşor punctele de susţinere, aşa încât el, *Aero UK* şi *Balzac-Stendhal* se aflau acum în cealaltă parte a liniei înguste. Succes şi eşec… nu fusese nevoie decât de câteva instrucţiuni date într-un birou înalt, cu vedere spre City – după primirea celui mai bun sfat – iar consecinţa fusese o crimă într-o altă ţară şi două accidente de avion îndepărtate. Pentru acele evenimente mici şi obscure, răsplata putea fi o diferenţă de sute de milioane, şi, în cele din urmă, chiar de miliarde. Cum ar fi putut David să *nu* o ia pe drumul pe care o luase?

— Te simţi bine? întrebă Ben Campbell. Păreai puţin cam pal idă, afară.

Întrebarea parlamentarului era pusă pe un ton vesel, lipsit de curiozitate.

— Sunt bine, răspunse ea, ridicând capul – şi apoi aplecându-l repede din nou, când îi întâlni privirea fierbinte şi pătrunzătoare, când simţi greutatea, raţionamentul care apăruseră în spatele acelei priviri. Da, mă simt bine, Ben, repetă ea. Mulţumesc pentru întrebare.

— E vorba de chestia aceea cu focul, presupun? murmură el.

— Cred că da, zise ea tăios şi fără graţie, după care adăugă: îmi pare rău, a fost puţin cam tulburătoare… Ştii cum e.

— Da, sunt sigur.

Campbell, membru al Parlamentului de trei ani, funcţionar al Comisiei înainte de asta, era *duenna** lor pentru excursia la Bruxelles. Era un rol de relaţii cu publicul pe care el părea destinat să-l îndeplinească, părul lui des, dinţii albi, bărbia fermă oferind asigurările necesare privind corectitudinea a tot ceea ce era european. *Euro-Supa lui Campbell,* cum spuneau cu neplăcere mulţi membri.

— Va trebui să te facem să te răzgândeşti, Marian, te avertizez, anunţă el cu un zâmbet insinuant. Dezbracă hainele noastre de căpcăuni pentru ceva care ţi se potriveşte mai bine.

— Nu mă îndoiesc.

* duenna = guvernantă (n. tr.).

228

Ochii lui păreau plini de o întrebare pătrunzătoare, dar Marian nu era sigură dacă nu doar nervii ei făceau ca apropierea şi interesul lui să pară suspecte. Părea să mai existe şi un alt rol, în afară de acela de expert în relaţiile cu publicul. Bineînţeles, Ben Campbell era demult un *lobby*-st pentru *Aero UK* şi *„Stendhal-Balzac”…* şi asociat al lui Winterborne. Reuşea, cu o uşurinţă surprinzătoare, să se imagineze pe ea şi pe Campbell ca pe un prizonier şi paznicul lui. Îşi frecă braţele, involuntar. Ben Campbell era un linguşitor profesionist, angajat cu normă întreagă… era exact stilul lui. Oare…?

— Mama ta ţi-a pregătit sandvici-uri pentru tren? reuşi ea să întrebe.

Zâmbetul lui era cald, liniştitor: eradezarmant. Şi totuşi, prezenţa lui o deranja. Londra trecea pe lângă ferestrele minibuzului, dar, în ciuda propriei dorinţe, nu putea să nu simtă din nou că era ameninţată. Chiar şi de Campbell.

Autobuzul traversă Westminster Bridge. Marian aruncă o privire în spate, spre Parlament, ca şi cum s-ar fi aşteptat ca David să stea acolo, monstruos de mare. Lumina soarelui transforma Palace of Westminster într-o casă de turtă dulce, de culoarea biscuitelui. Tamisa era împestriţată cu ambarcaţiuni de plăcere – alte petreceri, distracţii corporative, afaceri obişnuite. Oare David hotărâse la o petrecere de cocktail sau la o recepţie, pentru prima dată, reducerea la tăcere a lui Michael Lloyd… sau că ea trebuia să ardă de vie?

Se cutremură şi Campbell remarcă spasmul involuntar. Waterloo se înălţa întunecat, ca o închisoare victoriană.

Haide, haide, îşi spuse Marian, dar se părea că nu mai exista nicio provocare disponibilă.

Îşi mută privirea de la harta legată pe genunchii lui, la peisajul care se afla la o mie două sute de metri sub avionul *Cessna.* Se afla deasupra Perigueux, în spate era Limoges, Brive era o pată, spre est. Terenul din faţa avionului începuse să fie „şifonar”, ca o faţă care îmbătrânea brusc, datorită cutelor şi zgârciturilor provinciei Dordogne. În curând trebuia să caute un loc liniştit în care să aterizeze.

Mersese spre avionul pe care-l închiriase Aubrey pentru el, intrând în soarele strălucitor al dimineţii, prin care trebuia să avanseze ca şi cum ar fi fost un simplu decor de scenă. Rouă era încă pe iarbă. O tânără din birou îi completase hârtiile şi aruncase o privire neglijentă licenţei lui de pilot. Asta fusese tot, până când descuiase avionul *Cessna,* îi făcuse verificările externe, urcase în el şi pornise motorul. Chiar şi numele locului, Biggin Hill, influenţa, fără niciun rost, trecutul lui. Orele pe care le petrecuse cu Aubrey, după plecarea generalului şi a fetei lui, şi înainte să doarmă puţin în dormitorul

iiber al bătrânului, îl storseseră ca nişte lipitori. Până când acest zbor deasupra sudului Angliei, peste Canal, apoi peste nordul Franţei păruse o simplă plecare, un gen de evadare temporară.

Femeia se agăţase de el cu mâini febrile, hotărârea ei fiind mai mare decât a lui, sentimentul ei de urgenţă mai viu. Pentru ea, căutarea lui Strickland nu era doar o nebunie, ci o promisiune solemnă. Simţea greutatea indignării ei, dorinţa ei de adevăr, împingându-l de la spate. Nu se simţea confortabil în preajma lui Marian, nici chiar a amintirii ei.

Canalul fusese plin de vase şi siaje albe, dând impresia unui scop lent şi inexorabil, a unei certitudini, a unei destinaţii. Zborul lui era mai gol, încetineala neobişnuită a avionului sugerând o plutire în derivă, o lipsă de scop.

Verifică din nou harta. Ceasul de pe panoul de instrumente

indica zece şi treizeci. Controlul traficului aerian francez era foarte lent, nerăspunzând apelurilor lui de când contactase prima dată Parisul. Un avion *Airalgerie* care recepţionase unul dintre apelurile lui, se oferise să contacteze Paris Control pentru el, dar nu asta dorea el.

Fusese un aeroport la Perigueux, deja în spatele lui, un altul la Brive şi un al treilea la Sarlat, la vreo treizeci de kilometri sud faţă de poziţia lui. Sarlat era ideal – dacă vroia să folosească un aeroport. Dar nu vroia. Deşi aproape sigur că părăsise apartamentul lui Aubrey fără să fie văzut şi că taxiul nu fusese urmărit la ieşirea din Londra, simţea totuşi că ei – Contrainformaţiile franceze, oamenii de la Oslo – îl vor aştepta la Bordeaux, locul pe care-l trecuse ca destinaţie în planul lui de zbor. Orice deviere spre un alt aeroport era depistabilă şi ar fi însemnat doar un drum de o oră cu maşina, din Bordeaux. Trebuia să dispară, temporar, şi să aibă la dispoziţie un avion sigur, nedescoperit, cu care să se întoarcă la... cu Strickland. *Dacă* Strickland era la casa lui de la fermă.

Nu avea rost să se îndoiască de asta. Îndepărtă îndoiala, trase în spate de manetele de admisie şi poziţionă avionul într-o coborâre tentă. Altitudinea lui era de o mie două sute de metri deasupra nivelului mării, terenul era la nouă sute de metri sub el. Văzuse câteva văi înguste de râuri care erau posibile locuri de aterizare, dar pe pantele lor erau împrăştiate tufişuri şi grupuri de copaci, ca nişte capcane. Oricum, cele mai multe dintre ele erau doar nişte şanţuri înguste – prea înguste pentru o aterizare sigură. Ar fi fost posibilă doar o aterizare forţată, iar avionul trebuia să rămână întreg, „burta” lui fragilă trebuia să poată fi folosită pentru decolare. _

Coborî şi mai jos, efectuând un viraj la stânga. Întinse mâna dreaptă ca să apuce maneta de comanda a amestecului combusts-

bilului. Micşoră amestecul, degetele lui aproape mângâind

maneta, până când motorul icni, trosni, deveni fragil şi insuficient ca să susţină greutatea avionului *Cessna* în aer. Zgomotul aerului se amesteca cu tuşea motorului. Readuse amestecul la rata normală, înclinând din cap.

Probabil că cineva auzise primele note de rateu ale motorului. Când repetă manevra şi păru să cadă şi mai rapid, martorii oculari urmau să facă speculaţii pe marginea celor văzute, aşa cum făceau întotdeauna. Fum, poate un motor în flăcări, o aripă care se desprinsese... Oamenii făceau asta, încercând să ajute investigaţia. Zâmbi scurt.

Terenul era punctat de sate, unele prinse ca nişte midii de ieşiturile stâncilor, acoperişurile caselor fiind maronii. Pete întunecate de pădure, livezi cultivate şi dumbrave. Firicelele râurilor ca nişte fire de lână strălucitoare, deşirate accidental dintr-o tapiţerie complexă. Continuă să se joace cu maneta amestecului, producând un sunet neregulat şi aspru al motorului. La cinci sute de metri sub el, un tractor ce părea imobil stătea înclinat pe un teren în pantă, pământul rămânând negru şi fărâmiţat în urma plugului lui. Câmpul părea lipsit de garduri, de şanţuri, de tufe. Punctat cu copaci mari şi bătrâni, avea o pantă care ar fi permis o distanţă suficientă pentru apropiere şi aterizare. Permise avionului să coboare ca o frunză spre câmp, ca şi cum ar fi fost întors doar de vânt. Motorul continua să tuşească şi să bubuie convingător. Omul din tractor privea în sus, vehiculul stătea imobil pe pantă. Câteva oi păşteau într-o parte a câmpului, dar căutau deja umbra copacilor, ca să se protejeze de arşiţa amiezii.

Două sute cincizeci de metri... 0Abubuitură dublă, simţită prin comenzi, în acelaşi timp când o auzi. Împinse amestecul la maxim, alertat de o hurducătură a avionului, care păru să se balanseze pentru o clipă, ca şi cum ar fi fost gata să se prăbuşească. Aduse aripile la acelaşi nivel. Verifică instrumentele furios, neliniştit. Comenzile răspundeau normal. *Ce naiba...?* Pe bara aripii de la tribord se vedea o pată alb-purpurie.

Lovise o pasăre. O pasăre zburase în elice. Pe parbrizul

cabinei erau pete întunecate, iar aripa de la tribord era mânjită. Motorul tuşi şi se înecă, de data aceasta fără intervenţia lui. Avionul se cufundă spre copaci şi spre câmpul în pantă. Omul din tractor îl privea, imperturbabil. Direcţia vântului era bună. Reduse puterea şi coborî trenul de aterizare. O gaură de şoarece ar fi fost suficientă ca să răstoarne avionul uşor peste cap, să îl facă să se rostogolească pe pantă, descompunându-se în fragmente. Coborî flapsurile cu un şanţ.

focalizându-şi atenţia asupra unui punct aflat la vreo două sute de metri, dincolo de un grup mic de pomi şi de oile care se odihneau. Opri admisia.

Coborî complet flapsurile şi se încordă, aşteptând prima atingere a pământului… *acum.* Avionul păru să plutească pentru o clipă, ca şi cum ar fi întâlnit apă care îl susţinea la suprafaţă. Roţile bubuiră, săriră, începură să se învârtă. Zgomotul motorului fu înlocuit de zăngănitul rulajului peste terenul dur. Trecu pe lângă tractor, surprinzând fugitiv expresia surprinsă a şoferului. Avionul încetini, ca şi cum ar fi avansat prin noroi. Apoi se opri treptat, cu panta câmpului înălţându-se în faţa lui, iar în oglinzi cu imaginea tractorului abandonat de fermier, care se apropia cu paşi mari de el.

Motorul ţăcănea, răcindu-se. Deschise uşa carlingii. Micele se opriră, tăcând. Auzi cântec de păsărele şi strigătele fermierului. Oile ţâşniseră de la umbră în lumina soarelui. Gant aşteptă ca francezul să ajungă la avion. Privind în jos, la faţa lui roşie şi transpirată, la mânia lui evidentă, ridică din umeri şi spuse:

— Îmi pare rău, amice. Probleme cu motorul…

Coborî sub aripă, trăgând după el un rucsac, şi se aruncă pe iarbă. Francezul gesticula supărat spre *Cessna*, spre câmpul lui, spre oile care păşteau deja – chiar şi spre cer şi spre zona din jurul lor.

— Scuze, nu *pariez francais,* amice.

O ridicare diţi umeri în semn că nu înţelegea şi apoi

continuă:

— Probleme cu motorul.

Îi vorbea ca unui copil idiot.

— Am nevoie de un *garage.* Nu ca să fac unele reparaţii… înţelegi?

Uşurarea lui se transforma în amuzament.

— *Garage*? răspunse francezul într-o engleză cu accent puternic. Avionul… motorul? Am auzit…

Făcu semn spre cer şi spre urechile lui. Gant înclină din cap.

— Aşa e.

Se uită la ceas, având deja senzaţia că acea scenă era doar un intermezzo, ceva plasat într-un film de Hitchcock, chiar înainte ca cineva să fie ucis sau ca publicul, luat prin surprindere, să fie şocat într-un fel. Casa de fermier a lui Strickland era la aproximativ trei kilometri de locul în care se afla acum.

— Pot să las avionul aici? Cât timp mă duc să caut piese de schimb?

Bătu cu mâna în apărătoarea motorului.

— Reparaţii? Pot să las avionul *aici*?

Fermierul aproba cu înverşunare din cap.

— Mais oui, *m'sieur**… Sunteţi OK?

Ar fi trebuit să înceapă apropierea finală de aeroportul Merignac din Bordeaux peste zece minute. Întârziase să-i contacteze. Pierduse deja timp, evaporat în arşiţa dimineţii.

— Mulţumesc, amice; sunt bine.

Încuie uşa avionului.

— Unde e cel mai apropiat garaj?

— Poate la St Amand de Coly, zise francezul, ridicând din umeri. Ce vă trebuie, *m'sieur*?

— Doar câteva piese.

Examină harta, indicând satul pe care-l numise fermierul. Se afla în aceeaşi direcţie cu casa lui Strickland, poate la câţiva kilometri mai spre sud-vest. Nu avea să creeze nicio

suspiciune, îndreptându-se brusc într-o altă direcţie. Degetul bont şi maroniu al ţăranului lovi harta, în semn de aprobare. St Armand de Coly.

— Mă întorc în două ore, poate trei…

— Nu o să vă fure nimeni avionul, *m'sieur*! râse fermierul.

Gant îşi aruncă rucsacul pe spate, făcu cu mâna fermierului şi porni spre poartă. Începu să calculeze mental timpul. *Ei* aveau să-i aştepte pe aeroportul din Bordeaux, aveau să-şi dea seama în curând că el nu va mai apare…

Urmă din nou şampanie, din nou *canape,* apoi, dintr-odată, lumina aspră a Tunelului Canalului, când trenul se năpusti în el ca cineva care se repezea să se adăpostească de norii de ploaie ce se adună pe cerul albastru al Kent-ului. Marian se concentră cu un efort deliberat asupra ultimelor scrisori primite din circumscripţia ei electorală, gâdiliturile claustrofobiei făcându-i temperatura să crească şi să se foiască neliniştită pe scaun. Masa din faţa ei era plină de obişnuitele seducţii ale Parlamentului, prezentări pentru cercetători în mai multe probleme, casetofonul şi carneţelul ei. Roger şi unul sau doi dintre ceilalţi ironizaseră deja atenţia ei exagerată faţă de problemele Camerei, în timp ce ei înfulecau şi goleau paharele cu şampanie. Ospătari atenţi apăreau, turnau şi ofereau cu impertinenţă. *Vino în însoritul Bruxelles, pentru o viaţă bună…*

Se frecă la ochi şi ridică privirea, când Campbell se aşeză pe scaunul de vizavi de ea. Din nou Ben Campbell, ca pentru a alunga efectul talismanelor liniştitoare pe care le aruncase Marian în jurul ei. Luminile tunelului treceau fulgerător pe lângă fereastră, ca o realitate hipnotică şi virtuală.

*Mais oui, m'sieur = bineînţeles, domnule (franc.) (n. tr.).

— Merge repede, nu? murmură el, făcând semn cu capul spre fereastră. Aşteaptă să mergi cu *Skyliner-u*|. Nu ai zburat niciodată cu el, nu?

— Nu, abia aştept.

Oare prezenţa lui sau doar efectul claustrofobiei o făceau

să se simtă încinsă, aproape ca la menopauză?

— E ceva ce merită sărbătorit, adăugă Marian.

— Nimic mai adevărat! Când te gândeşti că acum câteva săptămâni… zise el, clătinând din cap. Au scăpat ca prin urechile acului – *Aero UK* şi „broscării" – ca să nu exagerăm.

— Au ieşit cu toţii din belea?

El flutură din mână.

— Să spunem doar că Comisia încă scoate suspine colective de uşurare, spuse el şi zâmbi.

— Grandiosul proiect e pus din nou pe roate? Aproape napoleonic, s-ar putea spune.

Campbell păru nedumerit pentru o clipă, apoi zise:

— Ah, îţi ascuţi toporul, Marian.

Era rândul ei să clatine din cap. Părul îi căzu pe faţă. În ochii căprui ai lui Campbell există un moment de pur interes sexual, apoi expresia lor interogativă şi examinatoare reveni. Marian îşi dădu părul pe spate ostentativ, aţâţător, dar el rămase neafectat.

— Nu chiar. Sunt încântată că *Skyliner-u*l are un viitor. La fel şi mulţi dintre alegătorii mei – ca să nu-i mai menţionez pe deţinătorii de acţiuni… oameni ca David, care probabil că se aşteptau să piardă o avere. El e investitor majoritar în *Aero UK,* nu-i aşa? Şi e subcontractor într-o mulţime de moduri…

Scose un oftat care păru a fi de uşurare şi continuă:

— O cursă al naibii de strânsă, cum a spus altcineva odată în Bruxelles.

— Chiar aşa, zise el, adăugând cu viclenie: Asta semnalează o schimbare de comportament? O să-l iei mai încet pe bietul Bryan Coulthard în viitor?

— Am dorit întotdeauna ca *Skyliner*-ul să aibă succes, Ben. *Costul* era cel aproape obscen, nimic altceva. Nici măcar visurile birocraţilor, oricât de umede erau ele.

El zâmbi, după o clipă.

— O lovitură. Dar vezi tu – e un avion minunat. Mai luxos decât trenurile acestea, nivel de confort clasa „afaceri" pentru toţi pasagerii, compartimente de dormit clasa întâi… şi mâncarea e nepământească!

— Nu sunt la piaţă singură, murmură Marian.

234

El păru brusc iritat de ironia ei şi spuse tăios:

— Poate că ar trebui să încerci să iei o pauză, Marian! Lasă oamenii cărora le pasă să aibă şi ei ceva de spus, ca o schimbare.

Tenul lui măsliniu se înroşise de iritare. Era ca şi cum rolul lui îl deranja, îl lega de un copil încăpăţânat şi recalcitrant, pe care îl detesta.

— Ben, nu am ştiut că îţi pasă…

— Marian, angajamentul tău nu e singurul din lume.

Apoi, cu un efort, adăugă:

— Îmi pare rău… Dar e important ca proiectul *Skyliner* să aibă succes. E în joc întregul viitor al fabricanţilor de avioane din Europa, înţelegi?

— Da. Pe lângă milioane, poarte chiar miliarde, din fondurile guvernului, averi particulare.

Ochii lui se îngustară pentru o clipă şi ea se înfurie pe propria ei încredere exagerată. Campbell arăta doar ca un manechin masculin, nu trebuia să-i subestimeze inteligenţa. Era un animal politic extrem de versat.

Paharele lor fură umplute din nou. Marian refuză să mai servească vreun sandvici micuţ, vreo felie subţire de pâine prăjită şi caviar. În jurul lor, zgomotul produs de însoţitorii lor era absolut sociabil, râsetele erau din inimă şi neinhibate de antagonismele de partid sau personale… Era ca şi cum scena ar fi fost aranjată ca o tentaţie. *De ce să nu participi şi tu, să ignori colţurile întunecate? Totul s-a terminat deja – de ce să mai creezi agitaţie?*

Dacă ar fi atât de simplu, răspunse ea jovialităţii şi ei însăşi.

— L-ai cunoscut pe Michael Lloyd, Ben? Ai lucrat vreodată cu el la Comisie?

Pusese întrebarea cu grijă, aproape cu blândeţe, şi totuşi îl surprinse, la fel cum ar fi făcut-o sinceritatea brutală.

— Hm, da. Cu vreo doi ani în urmă, când el venise pentru

prima dată. Am fost împreună în biroul delegatului pentru transporturi. Am… am auzit de supradoza lui.

În cuvânt exista o anumită subliniere, urma întunecată lăsată de o gumă. Clătină din cap şi continuă:

— Mare ruşine. Un tânăr strălucit. Puţin cam independent, stângaci acolo unde Comisia nu era. Totuşi, sunt sigur că ar fi ajuns departe. L-ai cunoscut, Marian?

— Puţin. Interese şi cunoştinţe comune. Ştii cum e.

— Ah, înţeleg. Credeam că eraţi mai apropiaţi.

— Nu…

235

Campbell se uită la ceas, apoi în lungul culoarului compartimentului. Marian simţi că el era mulţumit de asiduitatea cu care doi funcţionari ai Comisiei şi alţi membri ai Parlamentului discutau liniştiţi, calmi, flatându-se şi linguşindu-se.

Campbell murmură:

— Prietena lui părea că nu reuşea să înţeleagă ce se întâmplase – cred că a fost un şoc teribil.

Stânjeneala dispăru aproape imediat de pe faţa lui, printr-un efort de voinţă. Se lăsă pe spate.

— Am auzit că era într-o stare jalnică, biata de ea.

În carneţelul ei, pe o dischetă, fuseseră chiar cuvintele lui Marian… *nu reuşea să înţeleagă…* Nu exista niciun motiv ca Campbell să o fi cunoscut pe tânăra femeie, sau să prezinte mai mult decât un interes superficial faţă de moartea lui Lloyd. Marian ştia că Michael şi el nu se plăcuseră niciodată. Campbell ori citise însemnările de pe PC-ul ei, ori acestea îi fuseseră relatate. *După* spargere.

— Cred că era. E întotdeauna dificil să te împaci cu o astfel de moarte. O pierdere atât de mare. Ca şi cum Michael ar fi respins-o. Iar ea nu ştia că el lua heroină… Ciudat.

— Eu… hm, cred că da.

Luminile Tunelului treceau în viteză pe lângă ei. Marian deveni şi mai conştientă de viteza ca de glonte a trenului. Părea să o grăbească şi pe ea spre pericol.

— Şi fata mea e în siguranţă? întrebă Giles Pyott de la fereastră, de unde tocmai anunţase că apartamentul lui Aubrey era din nou supravegheat.

Aubrey vroia să fie sincer cu Pyott. În schimb, temerile lui îl închideau în sine ca cochilia unui melc, separându-l de cel mai vechi prieten al lui. Ce putea, în definitiv, să-l facă pe David să se oprească? Marian nu-i spusese lui Giles despre furt, iar acum nici el nu putea să o facă. David avea o dovadă sigură că ea ştia. Nu ar fi trebuit să o lase să se ducă la Bruxelles, nu fără să ia mai multe precauţiuni decât acel repetat: *Ai grijă, fii atentă...*

— Da, Giles. Locuri publice, însoţită permanent – sunt sigur, răspunse el dulce, aproape cu convingere.

Giles păru să-i accepte asigurarea, pentru liniştirea propriei frici şi poate din mândrie faţă de competenţa fiicei lui.

— Foarte bine. Dar, Gant? El e agentul nostru, dar poate face ceva?

— Sper.

236

Gant plecase, nevăzut, la răsăritul soarelui. Închiriaseră un avion mic şi completase un plan de zbor spre Bordeaux. Avea hârtii pe un alt nume. Cu toate acestea, nu părea potrivit să trimiţi un singur om împotriva lui Fraser, a securităţii franceze, a lui David. Neavânc! absolut deloc siguranţa că Strickland, sabotorul, stătea liniştit în Dordogne, aşteptând ca Melntyre să-l ridice ca pe un pachet.

— Foarte bine, atunci, declară Giles. Noi? Noi ce facem?

Bătrânul se întoarse cu spatele la fereastră, cu o nerăbdare gravă, stând la fel de drept ca pe vremea când era soldat în serviciu.

— Asta, spuse Aubrey oftând şi făcând semn spre biroul plin în spatele căruia stătea aşezat, înghesuit într-un colţ al camerei.

Îşi dădu seama că stătea acolo, aproape fără să se mişte, de la şase şi jumătate.

— Cred că am putea începe de aici.

Pyott ridică dosarul şi se duse lângă fereastră, redevenind bătrân imediat ce-şi puse ochelarii pentru citit.

După plecarea lui Gant, Aubrey încercase să doarmă, dar efortul fusese inutil. Atunci se sculase, se îmbrăcase şi se aşezase la birou, în timp ce cei care-şi făceau alergarea de dimineaţă treceau pe sub ferestre, iar porumbeii şi ciorile erau ocupaţi cu inspectarea ierbii de dincolo de gardul lui Regent's Park. Lui Aubrey i se părea că exista ceva batjocoritor în zgomotele produse de păsări, ceea ce-l făcuse să se înfurie din nou pe vârsta lui, pe lipsa unui birou. Şi să se teamă că-l trimisese pe Gant într-o misiune ce se putea dovedi fatală... şi pentru că nu o împiedicase pe Marian să navigheze spre recifuri şi dezastru, în stilul ei caracteristic, plin de încredere în sine şi invulnerabilitate morală. Scrisese cele mai amare gânduri în jurnalul lui, lucru pe care-l făcuse foarte rar în ultimii ani, de când se pensionase. Exerciţiul nu-l ajutase să se calmeze sau să se liniştească.

— Nu avem prea mult timp, Kenneth – Johnny Laxton pleacă cu avionul la Bruxelles azi. Delegatul European pentru Dezvoltare Urbană trebuie să-şi arate faţa la diversele întruniri la care participă Tig. Mi se pare rezonabil.

Ultima frază fu spusă cu un fornăit ce exprima dispreţul soldatului faţă de civili şi de corupţia lor jalnică.

— Da, am anticipat asta. În consecinţă, l-am invitat să ia masa cu noi la Club. Am o scurtă şedinţă de consiliu. Trebuie să mărturisesc că e vorba de una din companiile lui David, adăugă el, oarecum ruşinat. Dar trebuie să ajung acolo până la unu.

— Bine. O să vă aştept pe amândoi, zise Giles şi zâmbi cu o expresie încordată, anticipativă. Nu vreau să torn apă rece, Kenneth, dar crezi că vom scoate ceva de la Jerry Laxton? Tipul a fost atât de

prost ca secretar al ministrului, încât trebuie să mă întreb dacă ştie ceva cât de cât util pentru noi.

Aubrey râse, scoţând zgomotul ascuţit al lătratului unei

vulpi.

— Oh, eu cred că Laxton ştie, Giles. Cred că i s-a permis să treacă o sumă foarte mare de bani prin mâinile lui, pe biroul lui.

Se ridică pe scaun cu un zgomot sesizabil al respiraţiei şi al încheieturilor bătrâne, dar mersul lui era ferm şi grăbit.

— Haide, bătrâne prieten. Trebuie să-l speriem pe Johnny Laxton aşa cum nu a mai fost speriat el niciodată!

Îl prinse de braţ pe Pyott cu strânsoarea unui om tânăr şi nerăbdător, ca şi cum l-ar fi tras, dacă era o fată, pe ringul de dans. Pyott zâmbi, privind în jos, spre el.

— La cai, murmură. Şi spre sunetul puştilor.

Aubrey văzu cum temerile lui Giles pentru Marian erau înghiţite de entuziasmul lui renăscut. Temerile lui – atât pentru ea, cât şi pentru Gant bolboroseau încă, precum lava fierbinte a unui vulcan.

Cărarea spre casa de fermier şi hambarul ei era pustie. Casa părea şi ea la fel de tăcută şi lipsită de viaţă. De pe colina pe care se afla şi o studia printr-un binoclu, era sigur că Strickland plecase. Nu doar până la magazinul local din satul cel mai apropiat – ci plecat, punct. Seara şi noaptea precedentă şi orele de zbor se prăbuşeau asupra lui ca o clădire părăginită, lăsând un loc gol. Misiunea era molozul. Avea doar acea unică adresă, singura pistă spre Strickland. Nu aveau să mai existe altele, nu pentru el, un fugar din faţajustiţiei.

Amiaza din Dordogne era plină de zgomotele insectelor. Un tractor mic înainta încet pe un câmp îndepărtat, iar vitele erau răspândite ca nişte pete de funingine pe pajiştile povârnite. Pe cer se vedea dâra lăsată de un avion de linie care decolase de pe aeroportul Merignac din Bordeaux, unde pretindea planul lui de zbor că va ateriza. Era în întârziere… Putea recupera timpul pierdut plecând în clipa aceea, acolo nu mai avea nimic de făcut.

Plimbă binoclul nerăbdător peste terenul din jur. Case şi hambare distanţate, sate împrăştiate în cutele terenului sau în aflorimentele stâncilor, clădiri maronii ca nişte monede, în

lumina soarelui. Întinderi de păduri întunecate de stejari şi goruni, râpe cu nuci, pajişti deschise cu lanuri cereale îngălbenite. Castele încovoiate şi meditative, ca nişte turnuri de pază marcau valea râului Dordogne, la sud de el. Întoarse din nou privirea spre casa lui Strickland.

Nemişcare...

Aşteptă încă o jumătate de oră, apoi îşi aruncă rucsacul pe umeri, se ridică în picioare şi începu să alerge încet pe terenul în pantă, spre

cărarea alb-cenuşie care ducea la casă. Nimic nu se mişca... nimic. Sări peste un gard, apoi peste încă unul. Din iarba înaltă se ridicau fluturi, sperie o pasăre mică, dar nu se vedea nimic uman. Amiaza era fierbinte. Încetini până la un mers prudent, când ajunse la cărare, la o sută de metri de casă. Umerii lui se lăsară mimând indiferenţa, mersul lui sugera că parcursese deja o distanţă mare. Era posibil ca Strickland să-l recunoască... dar, de fapt, Strickland nu era acasă.

Obloanele, dreptunghiuri mici de vopsea verde cojită, plasate în blocul din piatră de var auriu al casei, erau închise la toate ferestrele de la parter, ca şi la cele de la etaj. Trei ferestre mai mici se proiectau ca nişte cocuri de pe acoperişul abrupt, din ţigle maronii. Dincolo de casă, uşile cojite de vreme ale hangarului erau şi ele închise. Locul părea potrivit cu personalitatea lui Strickland. *Predicatorul* avea o introversiune încrezătoare, de sihastru – era omul care, în copilărie, petrecuse zile întregi în dormitorul lui, construind, demontând, citind, meditând. Gant se opri, studiind casa şi reflecţiile lui asupra lui Strickland.

Tipul era nebun, cu certitudine... şi semăna prea mult cu el însuşi. Ridică din umeri, dar recunoaşterea acelui fapt nu putea fi alungată. Un alt copil singuratic, poate brutalizat, care se retrăsese în sine, stătuse departe de vederea părinţilor, vecinilor, a întregii lumi. Şi, în cele din urmă, turnase tot ce adunase şi nu folosise, în zbor. Gant clătină din

cap. Nu conta, cu excepţia faptului că acela era exact genul de loc pe care l-ar fi ales Strickland.

Ajunse la uşă şi ciocăni inocent, verificând pistolul pe care i-l dăduse Aubrey, şi care era înfipt în curea, la spate. Sunetul ciocănitului lui se pierdu undeva în interiorul casei goale. Încercă clanţa uşii. Casa trebuia să fie încuiată…

…Uşa se deschise încet. Ca şi cum clanţa grosolană şi uzată l-ar fi ars, Gant închise uşa, depărtându-se de ea spre cea mai apropiată fereastră, cu fruntea plină de transpiraţie.

Uşa nu ar fi trebuit să fie descuiată… Era descuiată în mod *deliberat.* Strickland fabrica *bombe...*

Roussillon închise clapeta telefonului său mobil şi se întoarse pe scaunul din faţă, de lângă şofer, al Citroen-ului mare.

— A ajuns la fermă. Pentru o clipă, am crezut că o să intre pe uşa din faţă…

— Dar nu am avut norocul ăsta? îl întrerupse Fraser, fără să pară deloc surprins. Ţi-am spus că bomba-capcană a lui Strickland nu o să facă treaba în locul nostru.

— Ai spus-o, într-adevăr, prietene, zise Roussillon, ridicând din umeri.

Oamenii lui cercetaseră casa în acea dimineaţă, devreme. O scurtă inspecţie vizuală dezvăluise faptul că uşa din faţă făcea să explodeze o bombă mică, atunci când era deschisă. Ordonase ca dispozitivul să fie lăsat la locul lui şi casa ţinută sub o supraveghere strictă. Exista şansa ca Strickland – care era evident că dispăruse – să se ocupe de amicul lor american, în locul lor. Acum, trebuiau să facă treaba chiar ei.

Îşi îndepărtă o şuviţă de păr negru de pe frunte. Prin fereastra din spate vedea micul oraş Beynac ghemuit la picioarele dealului pe care se afla castelul. A doua maşină se afla la cincizeci de metri în spatele Citroen-ului. Se aflau la cel mult o jumătate de oră distanţă de casa lui Strickland.

Gant nu avea să găsească niciun indiciu referitor la locul în care se afla Strickland. Locul semăna mai mult cu o *gâte*,*

aşteptând primii turişti ai sezonului, decât cu un loc în care locuise cineva până de curând.

Drumul principal urma o buclă a râului Dordogne. Dealurile albe, stejarii şi nucii se îngrămădeau în apropierea drumului. Lumina soarelui strălucea pe râu.

Tonul şi comportamentul lui Fraser erau lipsite de amabilitate. Ca un bun mesager ce era, el imita neplăcerea patronului său produsă de faptul că Gant scăpase echipei sale de asasini, în Oslo. Pe lângă iritarea produsă de ratare şi de Fraser, Roussillon simţea un resentiment datorită implicării lui tot mai dese cu fostul agent SIS şi cu Winterborne. Superiorii lui direcţi îi comandaseră să continue colaborarea. Cei de la *Balzac-Stendhal,* înfăşurându-se în *tricolor,* îl împrumutaseră pe el şi alte câteva elemente din serviciul lui, DST, până când dispăreau toate posibilităţile de izbucnire a unui scandal. El îşi primea ordinele, efectiv, mai mult de la Winterborne, decât de la Paris. Ceea ce începuse ca o protejare a finanţării secrete a fabricantului francez de avioane, în contradicţie cu principiile UE, devenise o vânătoare de oameni, pentru un agent american, ascunderea a două acte de sabotaj, urmărirea celui care plasase bombele. Afacerea Winterborne devenise dezgustătoare, degradantă. *Le diable* exista întotdeauna pe pământ, stând pe umărul cuiva... Diavolii cu care era obligat să trăiască din cauza acelei operaţiuni nu erau cei pe care i-ar fi ales el.

Drumul cobora încă o dată spre râu, care se strecura printre stânci ca un şarpe argintiu strecurându-se într-o crăpătură a stâncilor. Satul

*gâte = vizuină de iepure (franc.) (n. tr.).

Domme privea în jos, spre maşină, de pe piscul lui. *Pour la France* nu părea o descriere suficientă a sarcinii pe care o primise Roussillon. Era o legătură la ochi, care era tot mai zdrenţuită. Copacii de pe marginea drumului deveniră ademenitori, producând jocuri de lumini cu picăţele pe parbriz.

— Cum a ajuns Gant aici? întrebă Fraser, fără curiozitate.

— Un avion uşor a fost văzut mai devreme în zonă. Probabil că a aterizat undeva în apropierea casei, răspunse Roussillon, adăugând, cu un ton sigur, răutăcios: Nu ştii cum a părăsit Anglia azi-dimineaţă?

— Dacă avionul lui a fost cel zărit în zonă, pune-i pe oamenii tăi să-l caute. Trebuie scos din acţiune. Cât mai e până acolo, la naiba?

— Douăzeci de minute.

— Să sperăm că va fi încă acolo când vom ajunge.

— Nu poate pleca fără să fie văzut şi oprit.

— Bun.

— Eu cred că nu Gant este marea problemă a lui *m'sieur* Winterborne, *mon ami.* Cred că ar trebui să se hotărască cum poate scăpa un membru al Parlamentului englez, dacă vrea să se simtă în siguranţă. Nu eşti de acord?

Oblonul era desprins şi el îl deschise furios. Închise ochii pe jumătate din cauza întunericului. Avea o respiraţie grea şi uscată, simţea cum sângele îi pulsa în urechi. Strickland făcea *bombe...* Bâjbâi la curea şi localiza revolverul *Smith & Wesson* pe care Aubrey îl scosese dintr-un seif mic din perete şi i-l dăduse, ca şi cum ar fi prezentat un şobolan mort directorului unui hotel. Putea distinge contururile lipsite de viaţă ale mobilei. Înaintă în lungul peretelui, cotind spre o altă fereastră cu oblonul închis. Oblonul rezistă, în ciuda eforturilor lui, dar vecinul lui se deschise. Pe degete avea urme de vopsea verde şi praf. Privea în aceeaşi cameră mare, de data aceasta spre uşă.

Reglă binoclul, îl focaliză pe geamul ferestrei şi studie conturul uşii. În cele din urmă, pe măsură ce ochii i se acomodau cu lumina slabă, descoperi urma unei sârme şi cutia mică care trebuia să fie mecanismul de detonare. Dacă deschidea uşa, arma dispozitivul – unde era el ascuns, poate pe una din acele bare expuse? – şi, după timpul care-i trebuia cuiva să ajungă, mergând prudent, până în mijlocul camerei, capul i-ar fi fost smuls de pe umeri, corpul i-ar fi fost sfârtecat. Nu ar fi fost nevoie decât de o grenadă obişnuită,

cu cuiul înlocuit cu un dispozitiv de declanşare cu ceas... Strickland

putea face aşa ceva în câteva clipe, cu ochii închişi şi cu mânuşi în mâini.

Examină fereastra şi apoi sparse ochiul de geam mic de lângă zăvor. Îl deschise, după care îl deplasă pe cadru, ţinându-şi respiraţia. Aşteptă...

...Expiră zgomotos. Puteau fi o duzină de dispozitive, o duzină de moduri de a declanşa un singur dispozitiv... Gant coborî încet peste pervazul ferestrei şi păşi în cameră. Ascultă tăcerea netulburată şi nealarmantă, după care porni spre uşă.

Dacă ar fi deschis-o cu încă cincisprezece centimetri, sârma ar fi desfăcut contactul şi... da, cutiuţa era un transmiţător. Ridică privirea spre tavanul cu traverse de lemn, care era jos şi aproape de capul lui. De una din traverse era prins cu bandă un tub mic. La şase paşi după intrarea pe uşă, poate o amorsă de cinci secunde, sau chiar zece, pentru a lua în calcul orice precauţiune a intrusului, apoi explozia.

Studie o clipă metalul mat al tubului, banda incoloră, granulaţiile şi nodurile traversei de care era ataşat dispozitivul. Probabil că Strickland presupusese că niciun localnic, nicio persoană inocentă, nu avea să-i deschidă uşa... dar, oricum, nu conta. Mesajul ar fi rămas acelaşi, chiar dacă securitatea franceză sau oricine altcineva ar fi citit despre asta într-un ziar. *Nu veniţi după mine, staţi departe de grădina mea.*

Privi în jur, în cameră. Lumina soarelui ce pătrundea prin cele două obloane pe care le deschisese revela o ordine perfectă, o satisfacţie. Un dulap vechi, mai bun decât cel din casa lui din Iowa, din care se străduise ani întregi să scape, era plin cu farfurii bogat decorate, cu ceşti de porţelan. Pe pereţii albi, care se umflau, marcând trecutul clădirii vechi, erau atârnate tablouri. Canapele acoperite cu huse moderne,

o masă extrem de lucioasă.

Se îndreptă cu precauţie spre bucătărie…

…găsi vasul unui animal, fără mâncare în el, vasele spălate şi introduse într-un uscător din plastic, puţin praf. Un ziar împăturit frumos în coşul de gunoi, nicio sârmă legată la uşa din spate. Nu existau cutii transmiţătoare, nici sârme care să dispară sub covoare. Strickland nu lăsase decât un singur mesaj clar. Unde era animalul?

Privi pe fereastră spre hambar, apoi se întoarse în camera mare, din care o scară urca scârţâitoare spre primul etaj. Urcă treptele uzate cu grijă, oprindu-se pe fiecare.

Un coridor îngust, două dormitoare, curate în întunericul datorat obloanelor, o baie. În dulăpiorul din baie şi în nişa duşului nu era nimic.

242

Se întoarse la parter, se uită la ceas, ascultă tăcerea care continua. Apoi începu să caute, scoţând fiecare sertar din bucătărie, deschizând toate dulapurile. Un pachet de zahăr, cafea – cutia de gheaţă era goală. Niciun calendar, niciun carneţel. Căută în şifonierul mare şi noduros, lustruit aproape până devenise mat, scoţând toate sertarele, golind bufetele. Strickland îi scăpa, ca o fantomă, ca fumul. Fie nu exista nimic personal în afară de ceea ce se afla în *laptop,* fie totul fusese curăţat metodic în casă, înainte de plecarea lui Strickland. Verifică gunoiul…

O scândură din podea deprinsă nu ascundea nimic. Auzi ticăitul unui ceas vechi, cu talie groasă şi înalt, care era sprijinit de un perete. Ticăitul devenea din ce în ce mai puternic, bătându-şi joc de el. Timpul trecea, timp pierdut. Ceasul…

Deschise uşiţa ceasului şi îi verifică greutăţile. Pendula din alamă sclipea, greutăţile erau aproape de podea. Cheia, de forma unei manete, era în interiorul uşiţei, prinsă cu o sfoară, dar nu exista nimic altceva. Oare Strickland se mai întorsese acolo după Oslo?

Deschise un birou mic, folosind un cuţit de bucătărie ca să

spargă încuietoarea de mărimea unei jucării. Era gol. Deschise fiecare sertar şi apoi le închise la loc, frustrarea provocându-i o furie încinsă, împinse violent înapoi ultimul sertar, simţind o rezistenţă uşoară, împinse din nou, şi ceva foşni, ca şi cum o bucată de carton ar fi fost îndoită prin împingerea sertarului. Îl smulse afară şi se aplecă să se uite în spaţiul întunecat. Scoase cu grijă mica piedică… o fotografie mototolită. O netezi pe pielea din interiorul biroului.

Din fotografie îl privea Stickland, cu un zâmbet sever şi abia schiţat pe faţă, cu ochii întredeschişi din cauza soarelui. După cum arăta, se părea că poza avea câţiva ani vechime. Părea de vârsta pe care o avea atunci când Compania încă îl mai angaja. Stătea cu un picior rezemat pe un gard – nu, era balustrada unui gen de debarcader. În depărtare se vedeau munţi, cu vârfurile încă acoperite de zăpadă, şi în spatele lui strălucea apa unu râu sau a unui lac.

Era singura indicaţie palpabilă că Strickland fusese vreodată în casa aceea. Gant băgă fotografia în buzunarul hanoracului. Ceasul ticăia, fiind singurul semn, în afara fotografiei, care atesta o locuire recentă a casei.

Privi din nou prin cameră. Se afla acolo de aproape o jumătate de oră. Ascultă liniştea care se întindea în jur, întreruptă doar de sunetele scoase de păsări, de mugetele ocazionale ale vacilor. La parter nu era nimic altceva, poate doar un coş de gunoi, în curte. Era mai bine să verifice întâi la etaj.

243

Cincisprezece minute mai târziu, ştia că fotografia era singurul lucru pe care Strickland îl trecuse cu vederea, cu excepţia câtorva fire de păr din gaura de scurgere a duşului. Ori avusese foarte puţine lucruri personale acolo, ori fusese la fel de minuţios în îndepărtarea tuturor urmelor cum era în fabricarea bombelor. Senzaţia că omul îi scăpase îl asaltă din nou pe Gant, având asupra lui acelaşi efect înnebunitor ca nişte goarne. Izbi cu pumnul în zidul vechi al peretelui dormitorului, ascultând sunetul produs şi simţind forţa

loviturii stingându-se în zidul gros al casei. Se întorsese în acea cameră, cea mai mare dintre cele două şi cu o vedere mai bună asupra peisajului de ţară, după ce examinase camerele îngrămădite în spaţiul acoperişului. Praf, insecte moarte, zgomotul produs de rânduneiele care construiau sau îşi hrăneau puii. Nimic altceva.

Se sprijini de perete, cu faţa ridicată spre tavanul traversat de bare. Camera mirosea a var vechi şi a părăsire. Patul era făcut frumos, sugerând ironic că Strickland avea de gând să se întoarcă. Deschise fereastra. Mirosul ierbii şi al florilor şi arşiţa după-amiezii urcară încet până la el. Gant începu să respire mai calm. Era imposibil. Strickland dispăruse, *punct...*

Într-un târziu, se îndepărtă de perete împingându-se în mâini şi linia privirii lui căzu dincolo de fereastră. Terenul cobora, depărtându-se de casă, spre valea Dordogne, unde aflorimente de stâncă se înălţau ca un val de pământ zdrenţuit, profilat pe cerul după-amiezi. Petele vitelor, ordinea dumbravelor cu nuci, casele aurii...

Pentru o clipă, hainele negre îl făcură pe Gant să creadă că văzuse o sperietoare de ciori. O siluetă se apropia de casă, mişcându-se cu o prudenţă şi o încetineală care nu se datorau numai pantei terenului. Se ghemui lângă fereastră. Omul se apropia, fără să-şi dea seama de prezenţa lui. Încovoiat aproape de la mijloc din când în când, oprindu-se des. Apoi, flutură o mână şi Gant văzu un al doilea om ridicându-se peste conturul accidentat al terenului. În timp ce privea, cei doi începură să parcurgă rapid ultima sută de metri până la casă. Feţe albe, mâini... Observă forma unor arme.

Gant porni grăbit spre uşă, traversă coridorul şi intră în al doilea dormitor. Se lipi de perete şi privi dincolo de cadrul ferestrei. Un alt om stătea într-un genunchi, cu arma ridicată, la două sute de metri depărtare.

Trei – cel puţin. Şi ştiau că el se afla acolo. Casa fusese supravegheată, iar el nu-şi dăduse seama de asta. Intrase direct în capcană.

Partea a III-a

UN MIEZ DE NOAPTE FAMILIAR

Bogate, bogate sunt camerele împăratului Şi toate palatele, cât de plin de splendoare E drumul imperial ce iese din pădure, Acoperişurile palatului pe care flutură cu steaguri strălucitoare.

Dar prima noastră dorinţă se îndreaptă spre dealurile albastre

Şi să ţinem companie norilor albi…

Wang Wei, *Poemul lui Melon Garden*

Capitolul 11

INOCENŢĂ ŞI EXPERIENŢĂ

Aubrey, Laxton şi Pyott stăteau cu paharele de vin de Xeres în mână, lângă şemineul mare din marmoră colorată, din biblioteca Clubului. Trei bărbaţi de o vârstă, distincţie şi renume pe care un observator le-ar fi putut considera foarte potrivite cu ambianţa care-i înconjura, intrinsecă scenei de putere, privilegii şi dominare a camerei cu tavan înalt. Suplimente corespunzătoare la portretele mari sau la picturile murale ale victoriilor în războaie în străinătate.

Totuşi, pentru privirea atentă şi oarecum morocănoasă a lui Aubrey, ei erau pur şi simplu trei bătrâni, dintre care doi erau făcuţi ineficienţi de lipsa de birou, iar al treilea era un politician de mijloc, care trecuse în tabăra celor răi, murdărindu-şi mâinile într-o fraudă importantă.

Un spion şi un soldat aspirând la înălţimi morale, în timp ce companionul lor mergea de bună voie prin valea umbrelor lăcomiei… Ar fi fost amuzant, într-un alt context. Erau, poate, o friză a acelor timpuri.

— În sănătatea ta, John, propuse Aubrey.

Laxton zâmbi mieros, drept răspuns, aruncând o privire la ceas, pentru a sugera preţiozitatea timpului său.

Pyott sorbi din paharul său, încruntându-se la vederea acelui gest.

— Kenneth, spuse Laxton, privind în jurul lui şi evaluându-i pe cei vii în raport cu portretele celor morţi şi cu propriul lui

prestigiu.

Părea dornic să facă schimb de saluturi familiare prin înclinări din cap, să ofere şi să primească deferenţă.

— Foarte frumos din partea ta să mă inviţi la prânz, deşi a fost unul cam frugal, cred, date fiind circumstanţele.

Zâmbetul lui părea de neşters, recent pictat. Ca politician, apăruse deseori ţinând discursuri, la televiziune sau în Cameră. Ca delegat, era olimpian.

Un membru actual al Cabinetului trecu, înclinând prieteneşte din cap. Laxton răspunse la fel de nerăbdător cum ar fi făcut-o faţă de o fată.

246

— Deci, e probabil ca adevărul să fie copleşitor în seara asta, nu-i aşa? întrebă morocănos Pyott, ca şi cum picturile murale i-ar fi amintit brusc de unica posibilă relaţie cu Europa.

Welington călare, cu armata în spate, izbindu-i pe francezi, la Salamanca.

Laxton nu fu perturbat de întrebare.

— Am auzit că fata ta nu e deasupra acceptării ospitalităţii Comisiei, Giles, murmură el.

Incruntătura de moment a lui Pyott era la fel de ascuţită ca şi cum faptul că Laxton o menţionase pe Marian constituia o ameninţare imediată.

— Nu mă îndoiesc că trebuie să suportăm cu toţii un alt seminar asupra inechităţilor de la Bruxelles, în timpul servirii *canape*-ului.

— Punct lovit, Giles, zise Aubrey cu o voce liniştitoare, zâmbind cu o inocenţă orbitoare. Îţi sugerez calcanul, John, dacă vrei să-ţi păstrezi apetitul… şi cred că un Corton-Charlemagne ar fi perfect pentru început. Poţi continua sticla, în timp ce Giles, care mănâncă numai carne în sânge, mi se va alătura, probabil, în degustarea vinului roşu.

Se lăsă pe spate în fotoliul moale, cu spătar înalt, inocenţa lui transformându-se într-un aspect de inteligenţă limitată şi o deplină mulţumire de sine, pe trăsăturile lui de heruvim.

Laxton suspină, gândindu-se la ce urma.

— Ştii, Giles – anunţă Aubrey – l-am găsit pe vechiul nostru tovarăş de arme, pe dragul de Gilbert, într-o dispoziţie destul de arţăgoasă, în şedinţa de consiliu din această dimineaţă.

— Arţăgoasă? Tânăra lui soţie nu s-a ridicat să plece încă, nu-i aşa? întrebă Laxton.

Atenţia lui părea distrasă în mod satisfăcător, ca şi cum Aubrey ar fi deschis un portofel din piele care conţinea cea mai preţioasă monedă a guvernului, bârfa. În acest caz, referitoare la un fost Secretar Permanent de la Departamentul de Comerţ şi Industrie *(DTI).*

— Cred că nu. Nu l-am întrebat decât dacă la DTI, pe durata mandatului lui, n-a manifestat vreun interes faţă de sugestia lui Marian referitoare la fonduri deturnate şi plăţi dubioase în acest, hm, Proiect de Regenerare Millenium.

Pe trăsăturile lui Laxton apăru o bănuială vagă, care se răspândi ca o pată pe propria lui mulţumire de sine. Vinul de la buzele lui Aubrey părea că se scurge pe ceafa lui Laxton. Pyott îi aruncă o privire de avertisment lui Aubrey, care insistă:

— Nu vroiam decât să aflu sigur dacă s-a făcut vreo anchetă în privinţa zvonurilor care erau în acea perioadă în presă şi la Cameră…

Privirea lui deveni ageră în momentul în care Laxton îl întrerupse.

— Sunt sigur că acestea sunt doar nişte prostii gen *Private Eye,* cu scopul de a stânjeni? spuse Laxton, aruncându-i o privire lui Pyott şi adăugând:

— Doar ceva prin care fiica ta să se umple cu aer!

Chicotitul lui era plin de încredere.

— *Exact* ce a spus şi Gilbert, şi aproape pe acelaşi ton, dispreţuitor, obiectă Aubrey. Asta e problema, înţelegi. Oricine deschide acest subiect devine ţinta hohotelor de râs.

Clătină din cap, ca şi cum i-ar fi reproşat asta lui Pyott. Gestul lui îndepărtă bănuielile lui Laxton.

— Dar sunt sigur că reţeaua s-a extins puţin mai mult decât în *Private Eye,* nu-i aşa, John?

Se apropie un chelner. Aubrey aruncă o privire la meniu şi listei de vinuri de pe genunchii lui, apoi închise cu un pocnet volumele îmbrăcate în piele groasă. Laxton îi spuse repede lui Aubrey comanda lui.

— …iar pentru mine şi pentru generalul Pyott, somon afumat pentru început, urmat de Beef Wellington. Un Corton-Charlemagne şi Château Palmer din ’83. Mulţumesc, George.

Aubrey îşi frecă palmele, nerăbdător.

— Splendid. Deci, unde rămăsesem…? Ah, da. Apărarea curajoasă a lui John, identică cu a lui Gilbert a probităţii fondurilor pentru Proiectul de Regenerare Millenium…

— De ce te interesează problema asta, Kenneth? întrebă Laxton, cu ochii umbriţi, aşezând paharul cu vin pe masa joasă dintre ei. O simplă curiozitate?

Aubrey ridică expansiv din umeri, zâmbindu-i unui fost secretar permanent de la Ministerul de Externe, care trecea pe lângă ei, un om afabil din fire, tratat ca inamic în toate afacerile lui cu Aubrey şi serviciile de informaţii, până la retragerea lor comună. Se părea că antagonismul lor fusese inspirat de un dezgust moral faţă de spionaj şi subterfugii – când nu era vorba de domeniul privat în serviciul diplomatic.

— Probabil. Ştii cum e, mirosul bătăliei, chestia cu trezirea calului bătrân…

— Îţi pierzi timpul, Kenneth, sincer! îl asigură Laxton.

— Aşa cum a afirmat şi Gilbert.

— Serios, Kenneth, eu *sunt* delegatul pentru Dezvoltare Urbană, în definitiv. Eu aş şti, dacă ar fi ceva adevărat!

— Aşa a fost? întrebă brusc Pyott, exact în momentul potrivit.

Laxton era nedumerit.

— Ce anume?

— Ai ştiut?

— Nu era nimic de ştiut.

— Atunci când s-au pus întrebări? Ai făcut cercetări?

Faţa lui Laxton era înnourată de suspiciune.

— DTI consideră că zvonurile din presă trebuie înfruntate, şi amestecate. Preşedintele de atunci al Consiliului de comerţ…

— Al cărui birou e recunoscut ca fiind cel mai mare de la Whitehall! lătră Pyott.

— …m-a contactat. Am putut să-l asigur că putea să respingă acuzaţiile, cu cea mai mare încredere.

— Fraudă? Deturnare de fonduri? interveni Aubrey. Eşti sigur? Sunt tot felul de zvonuri, John, ştii. Noi nu vrem decât să fim siguri.

— Voi? De ce aţi cere *voi* să fiţi siguri?

Laxton avea o expresie vicleană. Modul în care făcu semn cu mâna ca răspuns la salutul unui fost coleg de Cabinet era superficial, distrat. Mânia faţă de sâcâiala lor era amestecată cu dorinţa de a sonda cât de adânci erau suspiciunile lor.

— Spune-mi, Kenneth. Ce însemnătate are asta pentru voi?

Trecutul lui Aubrey îl deranja pe Laxton, dând naştere unei bănuieli că acesta ar fi putut primi vreun gen de însărcinare temporară, întrebările lui erau oare puse în folosul lui…? Era o tactică sugerată de Aubrey şi spre care acesta îl ghidase pe Giles. Laxton nu-şi putea da seama *cine* era iniţiatorul întrebărilor care îi erau puse de un fost Preşedinte al Comitetului Reunit de Informaţii – în definitiv, spionii bătrâni se *pensionau* oare vreodată? Confuziei lui Laxton amuza.

— Nu am libertatea să o divulg, şopti Aubrey, aplecându-se în faţă pe scaun. Ştii cum merg lucrurile astea.

— *Care* lucruri, mai exact?

— Cine-i deştept, aude… ai putea verifica ceva pentru noi, atâta tot, murmură Aubrey.

Într-adevăr, Clubul era foarte potrivit pentru acel gen de conversaţie. Şemineul îi făcea chiar şi pe cei înalţi să se simtă micşoraţi, sugerând grupări şi activităţi conspirative.

— Nu ai de ce să-ţi faci griji, John. E vorba doar de o cercetare, ca să fim siguri.

— Siguri în ce sens?

— Că nu se va întâmpla nimic. Că nu e anticipată nicio explozie.

Era evident că Laxton îl privea pe Aubrey ca pe un potenţial aliat, iar pe Giles ca pe un intrus.

249

— De aceea se află Giles aici, în principal, explică Aubrey. Vrem să reuşim să o liniştim pe Marian, să o reducem la tăcere. Să o calmăm.

Se aplecă din nou în faţă şi continuă:

— Se vehiculează nişte zvonuri destul de alarmante, de plăţi întârziate sau chiar neefectuate deloc… şi ştim că iar departamentul tău din Comisie asigură fondurile, verifică garanţiile… mm?

— Nu e nimic în neregulă în asta, Kenneth! protestă Laxton, cu fruntea încinsă şi roşie. Banii au fost plătiţi de Bruxelles – prin autoritatea mea, presupun – iar proiectul este…

— …nu este în desfăşurare! spuse tăios Pyott. Nu, nu reuşeşte să mă liniştească, Kenneth. Fata mea nu e singura care a auzit zvonuri. Poate că tu crezi că poţi muşamaliza…

Aubrey ridică mâna, în semn de avertisment.

— Giles, *te rog*| ceru el, cu o exasperare simulată. Îmi pare rău, John. Ce spuneai?

— Chiar complexitatea proiectului este o explicaţie pentru unele întârzieri ce pot apărea, Kenneth. David m-a asigurat…

Se opri, surprins el însuşi.

— O să vedeţi. Du-te să vezi cu ochii tăi, de ce nu?

Încrederea îi revenise ca sângele eliberat dintr-un garou.

Aubrey simţea dezamăgirea ca o piatră pe inimă. După un moment de calmare, Laxton era suficient de încrezător ca să devină dispreţuitor. Nu avea niciun motiv ca să se teamă, asta era evident. Râul de bani deturnaţi fusese readus pe cursul firesc, spre Proiectul de Regenerare Millenium.

— A avut loc o investigaţie DTI *corectai*

— Din câte ştiu eu, da. La fel şi la Comisie.

Giles, încă în pielea personajului său, hârâi zgomotos. Zâmbetul lui Aubrey era inexpresiv, reţinut. Laxton, cea mai

bună şi mai slabă ţintă a lor, nu putea fi scuturată. În trecutul apropiat nu existau fantome care să-l bântuie. Se simţea sigur.

Deci, totul depindea de Marian şi de Gant.

Linia de transpiraţie de pe fruntea lui era ca un stigmat vechi, cerându-şi drepturile. Palmele lui erau cleioase, lipite de tencuiala veche şi albă, în timp ce se lipea cu spatele de peretele dormitorului mai mic. Un bărbat în genunchi, cu puşca ridicată, trăgând un semnal luminos asupra casei, mişcările uşoare ale butoiaşului, provocate de modul în care supraveghea fiecare din ferestrele casei prin vizorul telescopului.

Se îndepărtă cu mare efort de perete şi traversă parchetul lustruit. Paşii stângaci deranjară un covor deschis la culoare. Traversă palierul

îngust şi merse încovoiat până la fereastra dormitorului principal. Ridică încet capul până la marginea ferestrei. Inima îi bătea cu putere, ca zgomotul unor paşi panicaţi, care se îndepărtau rapid.

Cei doi oameni erau numai la patruzec i de metri de casă, şi doar la câţiva paşi unul de celălalt. Gant simţea mirosul de mucegai, de vechi, al lemnului casei. După-amiaza era ameţitoare, casa goală, închisă. Amândoi bărbaţii erau îmbrăcaţi în negru, obişnuiţi cu acel gen de întâlniri. Gant bâjbâi cu mâna după legăturile rucsacului şi îl trase lângă el, târându-l pe podea. Cei doi oameni, care păreau să-şi fi comunicat un gen de decizie tăcută unul celuilalt, se apropiară repede de umbra aruncată de casă.

Îl auzi pe prunul dintre ei izbindu-se uşor de peretele de sub fereastra dormitorului, apoi o bufnitură mai surdă, în momentul lipirii pielii şi hainelor de casă. Probabil că ştiau de capcană, urmau să vină prin fereastra pe care o forţase el. Îşi şterse furios fruntea. Atinse cu mâna revolverul pe care i-l dăduse Aubrey. Sudoare sub braţe, mâinile umede. Stigmatul

vechiului joc, îşi dădu singur seama, în timp ce buzele i se depărtau, dezvelind dinţii într-o expresie sălbatică, ameninţătoare. Trei, patru – câţi? Scoase revolverul şi îi verifică camera, ascultând zgomotele produse dincolo de geam de păsări, freamătul unei brize uşoare, sunetul de paşi – poate – pe lângă peretele casei. Îşi puse revolverul *Smith & Wesson* la brâu, de data aceasta lipindu-l de stomac. Ţeava şi butoiaşul butucănos îl deranjară numai pentru o clipă. În după-amiaza liniştită se auzea lemnul troznind.

Între el şi hambar nu era nimeni. Dacă sărea pe fereastră şi o lua la fugă, nu avea să fie expus mai mult de treizeci de metri, câteva secunde... în timp ce alerga cu capul înainte, devenind din ce în ce mai vizibil în vizorul telescopic, căzând ca lovit de un cal, la lovitura primului glonţ. Nu era nimeni între el şi hambar pentru că vroiau ca el să o ia pe acolo, dacă îi văzuse.

Gant traversă încet podeaua lustruită, tot încovoiat, simţind mai mult decât auzind râcâielile şi târşâitul uşor pe care-l făceau pantofii lui cu tălpi din cauciuc, pe podeau din lemn. Apoi se îndreptă pe culoar şi merse în vârful degetelor spre capul scărilor, conştient de mortarul uscat şi farâmicios, în timp ce îşi întindea mâna stângă, ca să-i oprească mişcările nefireşti. Avea rucsacul atârnat pe umăr. Pe o masă din capul scărilor se afla o lampă veche cu petrol. Gant simţea mirosul de combustibil, de fitil ars. Se afla pe o faţă de masă curată, dantelată, aşa cum ar fi avut şi mama lui. Şi mama lui Strickland, de altfel...

251

...o umbră traversă camera, mică şi butucănoasă, în soarele începutului de după-amiază, oprindu-se după ce intrase pe fereastră. Gant ascultă şi auzi respiraţia bărbatului nevăzut, şi parcă şi respiraţia altuia, în spatele lui. A unuia care se afla, încă, în cealaltă parte a ferestrei. Aşteptă, nedorind să scoată pistolul, să tragă cu el.

Umbra se mişcă, prudentă, cu mişcări precise. Ţinea mâna strânsă şi din ea ieşea o altă umbră, micuţă, ca un băţ. Se

aşteptau chiar ca acela să fie ucis, dar aceasta ar fi servit la localizarea precisă a lui Gant, la îngustarea câmpului de foc… Transpira din abundenţă. Revolverul rămase la brâu, mâna lui atingând, în schimb, alama lucioasă a lămpii cu petrol, un model de frunze ieşind din sticla ei înceţoşată.

Încă trei sau patru trepte şi umbra avea să ajungă la piciorul scării, aveau să se poată vedea unul pe celălalt… Bunica lui muncise la lumina unor lămpi ca aceea, mama lui păstrase una ca amintire… O ridicase, în timp ce amintirea îi trecea prin minte, apoi o puse din nou jos, ca un client nehotărât, deschise cutia de chibrituri care se afla lângă ea, pe dantelă. Privi cum umbra făcea un pas, apoi încă unul… îşi ţinu respiraţia când scoase bolul din sticlă şi îl lipise de stomac cu braţul îndoit, răsuci fitilul, aprinse chibritul cu un zgomot puternic, privi cum se aprindea fitilul, iar apoi…

…Piciorul scării, primul bărbat, cu mâna pe balustradă. Gant aruncă lampa cu petrol aprinsă spre omul solid, cu faţă colţuroasă, iar acesta se feri. Lampa se sparse, petrolul se împrăştie. Flacăra îl urmă, furioasă.

Deşi focul începuse în spatele lui şi draperiile ardeau la fel de repede ca nişte zdrenţe, pistolul lui. Era îndreptat spre Gant. Acesta scoase revolverul *Smith & Wesson* şi trase de două ori, trăgându-se în spate şi ferindu-se în timp ce mortarul peretelui era împroşcat de focurile atacatorului, punctându-i obrazul cu fragmente ca nişte pietricele. Bărbatul era întins pe spate, peste covorul care ardea, hainele lui începând deja să ardă mocnit. Se auzi ţârâitul unui radiotelefon, mai puternic decât trosnetul lemnului arzând. Al doilea bărbat era încă dincolo de fereastră. Gant se lansă în jos pe şirul scurt de trepte, fără să se oprească pentru ca să privească spre fereastră, şi coti spre bucătărie, alergând…

…se ciocni. Respiraţia îl lăsă, iar corpul îi deveni vulnerabil din cauza şocului, când se aplecă pe spate, pe masa masivă. Bărbatul de care se ciocnise era aplecat peste chiuvetă, ca şi cum ar fi fost doi luptători care se odihneau. Prin fereastră, văzu oameni alergând. I se

păru că recunoaşte silueta şi mişcările unuia din echipa de la Oslo. Omul lipit de chiuvetă îşi recăpăta respiraţia, tuşind. Gant îl lovi în tâmplă cu butoiaşul buţucănos al revolverului, cătarea acestuia producându-i o tăietură. În clipa în care omul căzu, Gant deschidea deja uşa şi porni în fugă spre hambar.

Urechile îi bubuiau. Îi venea greu să tragă aer în plămâni. Faptul că ştia că alerga spre un trăgător îi comprima pieptul. Cineva trase şi primul glonte trecu vâjâind pe lângă umărul lui. În spatele lui se sparse o fereastră. Se aruncă prin poarta deschisă din peretele jos de piatră, în umbra punctată a copacilor. O mică livadă. Sub picioarele lui trosneau cojile goale ale unor nuci. Un copac fu brăzdat de alte focuri, în timp ce el alerga aplecat prin livadă, aproape de la mijloc. Lumină, umbră, lumină...

Urmă o pantă abruptă, coborând ca un pisc plin de iarnă spre o dumbravă cu pomi întunecaţi, spre câmpuri pe care se vreau animale împrăştiate şi înconjurate de lini goruni. În spatele celui mai apropiat câmp se vedea apa, strălucind printre pomi. Gant văzu peisajul apropiat ca pe o hartă aeriană, privită din poziţia avantajoasă oferită de avionul *Cessna.*

Aruncă o privire în spate. Flăcările se prelingeau de la o fereastră, palide în lumina după-amiezii. Fuioare de fum. Trei oameni alergau după el în livadă. Cel pe care i se păruse că-l recunoscuse din hangarul din Oslo îşi flutura braţele, indicându-le celorlalţi să-l încercuiască.

O luă la fugă pe panta abruptă, iarba înaltă şi tufişurile rănindu-i genunchii. Se împiedică şi căzu. Două împuşcături îi fluierară pe deasupra capului, pocniturile speciale puştii speriind o vacă care păştea şi care se mişca greoi, la distanţă de el. Se lăsă în genunchi, privind în spate. Se apropiau deja, repede, pe pantă. Copacii şi apa se aflau încă la peste o sută de metri depărtare.

Gant o luă la fugă, alergând şerpuit ca un fotbalist care încerca să scape de nişte atacuri invizibile. Se auziră încă

două focuri de armă. Coti la stânga, la dreapta, din nou la stânga...

...Se izbi de o ramură subţire, apoi trecu prin tufele tari, care vroiau să-l reţină. Îşi pierdu echilibrul, se împiedică, apoi se rostogoli. Malurile râului erau înalte şi apropiate, apa avea doar un metru şi ceva adâncime. Ţinea revolverul deasupra capului, ca şi cum ar fi îngheţat într-o acţiune disperată de fluturare a mâinii. Copacii se aplecau mult deasupra apei care curgea încet. Peste câteva clipe, dispăruse din câmpul lor vizual.

Biroul lui David Winterborne avea vedere spre strada îngustă din Poultry, iar vizavi de el se afla Banca Angliei şi Mansion House.

Putea să vadă şi Royal Exchange şi St Maiy Woolnoth, turnul lunguieţ Hawksmoor, care se străduia să simbolizeze credinţa, fiind înconjurat de clădirile înalte ale băncilor. David alesese sediul cartierului general al corporaţiei sale cu ani în urmă, când vederea de la ferestre păruse mai necesară. O încercare de a sugera că W*interborne Holding* îşi avea într-adevăr locul în City.

Acum, se uita la biserică, imaginându-şi interiorul ei baroc ornamentat, coloanele şi ornamentele *baldachino* ale altarului. Marian fusese cea care îl dusese prima dată înăuntru, îl făcuse să privească aşa cum trebuia, îi ţinuse o prelegere. Marian, *bineînţeles...*

Iritat de amintire, sau poate de pommbeii de pe pervazul ferestrei, Winterbome se întoarse cu faţa spre birou. Pe ecranul PC-ului său se afla scrisoarea *e-mail* pe care i-o trimitea lui Strickland.

Putea fi trimisă anonim, fără să poată fi urmărită. Conţinea o propunere pentru un contract. O ţintă pentru una din bombele lui Strickland. Scrisoarea susţinea că venea din partea unui intermediar, în numele unui grup extremist din Orientul Mijlociu. Ţinta nu era specificată, dar Strickland putea deduce că era Arafat... *Trădătorul oamenilor*

deposedaţi şi al lui Dumnezeu, păpuşa sionişţilor… Winterbome se distrase făcând acea descriere. Hamas şi Hizbollah, sau Jihad-ul islamic, nu erau niciodată subtili în condamnările lor.

Plata propusă era de un milion de dolari SUA. Strickland avea să fie tentat, nu de bani, ci de faptul că eşuase, cu ani în urmă, în încercarea de a-l ucide pe Arafat. Probabil că atunci fusese angajat de israelieni. Preşedintele PLO părăsise baia în care fusese plasată maşinăria cu zece secunde înainte ca aceasta să explodeze. Eşecul îl umilise pe Strickland. Nu va putea rezista unei a doua ocazii. Mândria lui referitoare la infailibilitatea sa era esenţa personalităţii lui.

Strickland avea să răspundă la *e-mail* prin PC-ul lui. Fără să ştie cui îi era adresat răspunsul său. Chiar dacă bănuia că era un truc ca să fie scos la lumină, tot avea să vină. Premiul era prea tentant ca să-i reziste, Winterbome era sigur de asta. Strickland avea să propună o întâlnire pe teren neutru. Oricât de prudent era, avea să vină – şi să fie eliminat.

Winterbome urma să trimită momeala într-o clipă. Până atunci, asculta Bach, la *CD-player.* Preludiul şi Fuga în B minor îi umpleau biroul. Muzica părea potrivită pentru biserica din Hawksmoor, pentru cornişele elegante şi tavanul înalt al camerei, şi pentru rafturile pline cu cărţi, pentru dispoziţia lui. Intimitatea reflectivă a preludiului, ordinea profundă şi strictă a fugit care urma. Ascultă câteva momente, amintindu-şi că Marian fusese cea care-l făcuse să aprecieze muzica.

254

Marian cea inteligentă fără efort… Scutură din cap şi luă telecomanda de pe birou, oprind muzica cu un gest aproape sălbatic.

Îşi studie biroul, sprijinindu-se pe încheieturi. Cererea lui pentru obţinerea cetăţeniei americane mergea fără piedici, sprijinită de *lobby*-şti şi de membri supuşi ai Congresului… Contractele de închiriere a *Skyliner*-ului se întindeau ca nişte frunze greblate… Celelalte afaceri prosperau. Personalul lui, din celelalte birouri, se ocupa de ele, cu o încredere sublimă,

patinând pe gheaţa recent întărită, care nu mai semăna cu crusta subţire şi periculoasă pe care se mişcase cu atâta grijă, doar cu câteva săptămâni în urmă.

Acum, era hotărât. Odată obţinută cetăţenia, se putea ocupa de firmele de microprocesoare, de construcţii şi de alte companii pe care trebuia să le unească pentru a forma carcasa a ceea ce avea să devină *Winterbome Holding* în SUA. În curând avea să atace. Băncile americane erau nerăbdătoare acum să-l împrumute, iar preşedinţii diverselor companii erau dornici să-i vândă, pentru balsamul auriu corespunzător.

Încă îl tulbura, ca amintirea unui coşmar, gândul că totul ar fi putut cădea în ruină pentru că *Aero UK* nu putea vinde avioanele *Skyliner,* şi că fusese nevoie de deturnarea fondurilor europene ca să susţină compania. Descoperirea acelei fraude ar fi fost sfârşitul – sfârşitul tuturor.

Făcuse ceea ce trebuia făcut. Se terminase.

Se gândi din nou la Marian şi la descrierea nimicitoare pe care i-o oferise ea, după o piesă mai veche de manipulare a acţiunilor, care o înfuriase. *„Eşti un amestec de fatalism budist şi imperialism european, David, o contradicţie. Deoarece crezi în primul nu contează ce acţiuni întreprinzi, iar din cauza celui de-al doilea, acţiunile tale sunt cele ale unui bandit... De ce?”*

Îi răspunsese batjocoritor, citând dintr-unul din poemele chineze pe care ea i le prezentase pe vremea când era adolescentă. Li-Ta-Po, hedonistul beţiv şi desfrânat... *„întunericul este viaţă, şi la fel este şi moartea”.* Lui Marian nu-i plăcuse – din cauză că era adevărat. Nimic nu conta cu adevărat. Dispreţul faţă de viaţă *te face fie budist, fie bandit. Corect, Marian?*

Poate că aceea fusese ziua în care văzuseră prăpastia dintre ei, faptul că se aflau pe marginile opuse ale unui canion adânc.

Zâmbi, recitind scrisoarea, apoi se întoarse din nou spre fereastră. Un porumbel continua să se plimbe ţanţoş şi fără ţintă, pe pervazul ferestrei, deasupra traficului, întinzându-şi

din când în când aripile, ca şi cum ar fi fost nesigur de capacitatea sa de a zbura sau de a insista. Se întoarse la birou şi apăsă brusc tasta de transmitere,

trimiţând scrisoarea spre PC-ul lui Strickland, oriunde s-ar fi aflat acesta. După câteva zile, poate săptămâni, Strickland avea să iasă la iveală, clipind ca o molie în soare – pentru a fi izbit în cap cu o sabie.

Tufele încă verzi de rododendroni erau ca nişte puncte ţepoase la marginea câmpului său vizual, în timp ce stătea la adăpostul unor tufe groase care se aplecau deasupra pârâului. Urcase în sus, prin albie, aproape un kilometru. Tufişurile erau prăfuite şi bătrâne. Insectele bâzâiau în jurul lor, sugerând că rododendronii erau impenetrabili, că el era în siguranţă. Soarele era orbitor în spatele tufelor celor mai ieşite în afară, printre florile deschise aurii, roşii şi roz.

Studie harta, verificând locaţia avionului *Cessna.* Probabil că îl găsiseră, îşi spunea singur mereu. Acolo îl aştepta cineva... sau, ca să fie siguri, goliseră rezervorul de combustibil sau stricaseră comenzile. Urmări cu degetul cursul pârâului, până în cel mai apropiat sat. Poate că acolo...?

Îşi aminti satul micuţ văzut din aer, în timp ce trecea cu bătrânul *Cessna* pe deasupra lui, cu o dâră de apă în jurul lui, casele vechi ghemuindu-se sub biserica abaţiei, fortificată şi ameninţător de mare. Povârnişurile terenului, valea îngustă care se golea în Vezere, maşini parcate, soarele puternic şi umbrele întunecate de pe străzile înguste. Să se îndrepte spre sat? Dincolo de rododendroni era un crâng mic de copaci, apoi câmpurile deschise care coborau spre sat. Avionul *Cessna* se afla pe un câmp pe care-l putea vedea de la marginea crângului.

Praful de pe tufe, arşiţa după-amiezii îi iritau gâtul. Un om trecuse zgomotos pe malul pârâului, deasupra lui, cu zece minute înainte. Târâitul telefonului lui mobil şi instrucţiunile neauzite întrerupseseră cântecul păsărilor. Gant începuse să

înţepenească în poziţia lui ghemuit, trebuia să se mişte. Ascultă tăcerea după-amiezii, dincolo de zumzetul insectelor şi al păsărilor. Zgomotul îndepărtat al unei vaci, al unui vehicul, pe vreun drum ascuns.

Se întoarse pe burtă şi începu să se târască printre tufe, ţinându-şi respiraţia la fiecare mişcare, ca şi cum ar fi fost ameninţat de tuse. Ieşi în crângul de stejari şi plopi şi se ridică în genunchi, ascultând din nou, în timp ce bătăile inimii parcă i se opriseră. Apoi, ridicându-se, îşi aruncă rucsacul pe umeri şi începu să înainteze la adăpostul umbrei, evitând petele de soare, ca şi cum acestea l-ar fi iradiat.

256

Ţârâitul unui radiotelefon, un răspuns şoptit. În stânga lui, la vreo cincisprezece metri. Merse sub coroana unui copac. Era mai multă lumină, terenul începuse să coboare. Îşi mişca picioarele încet, strecurându-se de la adăpostul unui copac, la al altuia.

Ridică binoclul la ochi. Lentilele îi oferiră o imagine înceţoşată, care apoi se clarifică. Cercetă câmpul din vestul satului, unde însemnele avionului *Cessna* deveniseră dintr-odată strălucitoare şi nepotrivite în mijlocul pajiştii, în apropierea umbrei copacilor. Nu vedea pe nimeni, nici măcar pe fermierul căruia îi explicase defectul de motor pe care-l avea, nevoia de a căuta piese de schimb şi faptul că avea să se întoarcă în cel mult trei ore... în jurul avionului, ca o exagerare a arşiţei după-amiezii, se vedea un abur pe care Gant îl identifică imediat – combustibilul care se evapora. Preferaseră să golească rezervoarele, în loc să strice avionul într-un mod mai vizibil. În stânga avionului, la mai puţin de o sută de metri, zări o sclipire de moment a soarelui pe ceva metalic.

Dezamăgirea îi strângea stomacul. Se sprijini cu spatele de coaja dură a unui copac, ridicând privirea spre bolta de frunze şi expirând adânc, ca o expresie a înfrângerii. Sudoarea îi intra în ochi...

Pierduse minute – minute întregi. Se simţea secătuit, în

clipa în care ridică din nou binoclul, cu braţele moi. Avionul *Cessna,* dar numai pentru o clipă, apoi vaci şi oi trecând rapid, copaci şi şiruri de sălcii şi plopi, care marcau păraiele, canalele. Lui Gant, peisajul i se părea mai acoperit, în sens militar. O hartă cu tranşee ale unui război demult uitat, fiecare obstacol format de un ecran de sălcii sau plopi marcând apa sau un şanţ unde se putea deplasa neobservat. Trasă liniile cu grijă, stabilind fiecare ascunziş, fiecare zonă expusă.

O sută de metri până la primul şir de plopi… alţi şaptezeci de metri înainte să ajungă din nou la adăpost… cincizeci de metri până la un brâu de stejari, apoi un alt câmp lung, din nou pomi, care avansau ca o forţă de asediu până la zidurile fortificate ale bisericii abaţiei. Două maşini şi o autofurgonetă se mişcau ca nişte insecte strălucitoare pe strada şerpuită şi umbrită a satului, lumina soarelui. Sclipind de pe parbrize pe un drum secundar. Ascultă în spatele lui. Cineva se îndepărta de el, bocănind, cu o prudenţă lentă, de elefant.

Se încordă, apoi începu să coboare repede panta spre primul şir de plopi, care aşteptau atacul lui ca o trupă nemişcată. Auzi strigăte şi sângele începu să-i alerge prin vene. Iarba era zgomotoasă la trecerea lui, o vacă se feri din calea lui. La început alergă în salturi, apoi în linie dreaptă, în ciuda primelor împuşcături care se auzeau din stânga lui. Oile care descoperiseră umbra plopilor se îndepărtară

într-o panică teribilă, atunci când el ţâşni în umbră şi ajunse la râuleţul pe care-l marcau pomii. Se opri brusc, lipit de mal. Şanţul nu avea decât un metru – un metru şi jumătate adâncime, apa doar câţiva centimetri. Porni prin albia alunecoasă şi plină de pietre, împroşcând apă în jurul lui, respirând greu. Rămase încovoiat, în timp ce se grăbea, fără să fugă efectiv, auzind strigătele următorilor.

Se izbi de ceva, primi o lovitură. Apoi ceva îl prinse, strigând în acelaşi timp după ajutor. Simţi miros de mâncare în respiraţia omului, braţele acestuia îl împinseră,

dezechilibrându-l, alunecă, cu nişte mâine care-l strângeau de gât. O faţă distorsionată, ca şi cum ar fi purtat o mască făcută dintr-un ciorap, se lipea de faţa lui. Gant se zbătu, scuturându-şi capul ca să scape din strânsoarea individului. Opoziţia lui vehementă părea imposibil de transmis şi restului corpului. Omul îl lipise cu spatele de mal, mâinile lui strângându-se în continuare în jurul gâtului lui Gant. Acesta încercă să găsească aer, deschise larg gura, dar nu reuşi să înghită. Respiraţia devenea aproape imposibilă…

…prin faţa ochilor îi sclipeau lumini negre, blocând lumina soarelui care se revărsa printre ramurile plopilor. Fata rotundă şi ţepoasă a omului era schimonosită din cauza efortului. Îl strângea de gât pe Gant, al cărui spate era arcuit, lipit de mal, în timp ce cu mâinile înşfăca noroi, iarbă şi rădăcini, ca şi cum ar fi încercat cu frenezie să scape sub pământ. Radiotelefonul era undeva aproape, căzut în apă sau într-un buzunar, şi la el se auzeau îndemnuri de a-l ţine bine şi promisiunea ajutorului imediat.

Nu reuşea să ajungă la revolver, nu ştia unde era, dacă îl avea încă la curea sau căzuse… Mâinile se înfigeau încă în noroiul şanţului, panicate din cauza pierderii iminente a conştiinţei, iar picioarele i se zbăteau în apă. Se zvârcolea… ca şi cum ar fi fost împins într-un spaţiu îngust… lumini negre, pete mari… zvâcnete… faţa omului era roşie din cauza efortului şi triumfătoare… Ridică mâinile împreunate, trecându-le printre braţele celuilalt şi apoi împingându-le în lateral, scăpând de strânsoarea din jurul gâtului…

…respiră… tuse – respiraţie… îşi împreună din nou mâinile, când bărbatul se întinse din nou spre el, lovindu-l în gât cu antebraţul şi apoi cu latul palmei, într-un efort paralizant. Lovi, tuşind de două ori la diafragmă, o dată în cap, apoi lovi din nou cu laţul palmei, apoi cu genunchiul, alunecând pe pietrele de sub apă. Îl lovea mereu, până când omul căzu în genunchi, apoi cu faţa în jos, în cei câţiva centimetri de apă curată… Nicio tuse. Se ridică, clătinându-se, şi se sprijini de mal… O umbră printre plopi, la douăzeci de metri

depărtare, în lungul şanţului. Se luptă să-şi scoată revolverul, care cm încă în curea, şi i-l scoase cu un gest exagerat, ca un beţiv. Umbra aruncase într-o parte, în spatele tulpinei înguste a unui copac.

(înt se forţă să o ia la fugă, masându-şi gâtul cu o mână, iar cu cealaltă ţinând arma, ca şi cum ar fi vrut să o arunce. Se întoarse rapid şi trase în spate, greutatea rucsacului de pe umeri dezechilibrându-l. Apoi se clătină, înainte să se lanseze spre malul jos al şanţului şi să se caţere afară. Urmau stejarii... stejarii. Apoi un alt câmp, copacii... împuşcături. Căzu.

Stând într-un genunchi, văzu un bărbat în cămaşă în carouri şi cu pantaloni de dril ieşind repede de sub plopi, în lumina soarelui. Trase de două ori, ţinând revolverul nemişcat, sprijinindu-şi încheietura dreaptă cu mâna stângă. Ţinta fu aruncată în spate şi căzu cu faţa în jos la pământ, la fel de rapid şi neuman ca pe un teren de tir. Gant se ridică în picioare şi alergă în salturi pe câmp, prin petele de umbră şi lumină şi ieşi în câmpul lung şi povâmit deasupra căruia o ciocârlie cânta, trilurile ei reflectându-se înapoi şi cuprinzând întregul câmp. Cântecul îi umplea parcă urechile.

Alţi copaci... Se opri, îmbrăţişând trunchiul unui stejar, şi privi înnebunit în spate, spre celălalt grup de copaci. Se vedea o siluetă îngenunchind lângă ceva invizibil şi un alt om zăbovind la marginea stejarilor, nesigur, acum, când se expusese. Zgomotul traficului, sunetul strident al unui claxon şi zgomotul unui motor accelerat îl îndemnară să se mişte.

Terenul urca într-o movilă, ca şi cum dedesubt ar fi fost un mormânt comun, apoi cobora spre turnul bisericii abaţiei. Gant îşi dădu seama că mergea peste fortificaţii îngropate. Ieşi dintre copaci la capătul străzii satului. O normalitate caldă, umbrită. Doi oameni vorbeau lângă o autofurgonetă Citroen, fără să fie surprinşi de apariţia lui. Unul dintre ei purta o beretă, celălalt o sutană neagră – un enoriaş şi preotul. Din spatele furgonetei se simţea mirosul unor vegetale încălzite de soare. Motorul continua să meargă –

singurul zgomot pe care îl auzea. Aruncă o privire în spate. Urmăritorii lui încă nu se vedeau, uciderea unuia dintre ei îi încetinise, ca şi cum ar fi fost vita îngrozită care intra următoarea la abator. Îşi controlă mersul, înaintând cu dezorientarea şi curiozitatea unui turist. Preotul şi şoferul furgonetei rămaseră angajaţi în conversaţia lor rapidă, conştienţi de apropierea lui, anticipând faptul că aveau să fie nevoiţi să se chinuie cu engleza, germana sau altă limbă, ca să-i indice drumul.

Gant ridică pe jumătate mâna, într-un gest întrebător şi politicos, scuzându-se că îi întrerupea. Tânărul preot părea mai puţin potrivnic

să ia cunoştinţă de existenţa lui... faţa lui modificându-şi însă expresia în momentul în care surpriza se întipări pe ea. Gant se urcase în cabina furgonetei. Ambreiajul icni, răguşit ca şi strigătul de protest al proprietarului. Deblocă frâna şi acceleră Citroen-ul, patinând în momentul în care vira brusc, apoi redresă maşina. Motorul torcea încet, ca o maşină de cusut, iar protestele proprietarului se stingeau în spatele lui, odată cu silueta lui din ce în ce mai mică, în oglinda retrovizoare. Preotul stătea cu mâinile în şolduri, uluit. Apoi, în spatele lor apăru un al treilea om, apoi un al patrulea...

Îşi şterse sudoarea de pe frunte cu mâneca hanoracului. Mâinile îi erau lipicioase, pe volan. Sentimentul de uşurare îl slăbea. Scoase cu greutate harta din buzunarul de la piept. Avea nevoie de drumuri lăturalnice, *ei* ştiau ce maşină să caute...

Cupele de şampanie, şerveţelele mototolite şi farfuriile de porţelan decorau deja, în dezordine, partea de sus a cutiilor de sticlă iluminate care expuneau gravuri. Un pic de modernism în camera de la primul etaj ai lui *Musee des Beaux-Arts,* care îl celebra cu austeritate pe Bruegel.

Marian stătea, cuprinsă de admiraţie, în faţa picturii cunoscute drept *Peisaj cu căderea lui Icar.* Picioarele albe, zvârcolindu-se, ieşind din apa verde, în timp ce un ţăran ara

fără griji solul încăpăţânat al unui promontoriu, un păstor se sprijinea pe toiagul lui şi un al treilea om pescuia, ignorând tragedia. Un vapor naviga, indiferent, spre un port alb. Se simţea ca şi cum ar fi surprins prosteşte un moment în care să-şi reafirme convingerile, în mijlocul unui drum zgomotos. Iar vanitatea ei o făcea să se laude cu inteligenţa şi gustul ei.

Mai exista şi un al patrulea om în pictură, bineînţeles, aproape ascuns de tufe, la capătul terenului arat. Capul lui, cu părul alb şi rar, ieşea dintre tufe. Era mort, fără să se dea nicio explicaţie acestui fapt. Şi nimeni nu îl observa. Marian se cutremură, ca şi cum se separase de ceilalţi doar ca să se teamă. Îşi frecă braţele, pe sub materialul jachetei purpurii. Jacheta şi bluza ar fi trebuit să fie suficiente ca să-i ţină de cald – temperatura la care puteai vedea nişte picturi de o valoare inestimabilă în muzeu era înăbuşitoare. Cu toate acestea, îi era foarte frig. Deşi ea încercase să tragă un pui de somn în apartamentul de la *„Amigo”,* făcuse un duş, se machiase cu grijă în oglinda din dormitor, feţele lor continuau să-i apară în faţa ochilor, ca un grup de stafii, în vis.

Ea, fata soldatului, nu putea nici să-şi disciplineze, nici să-şi învingă temerile. Continua să privească fix pictura, zgomotul recepţiei

formând un zid solid în spatele ei, în timp ce feţele lui David, Campbell, a odiosului Fraser, a lui Rogier, Laxton, şi ale altora îşi continuau efortul de a prinde contur în interiorul pânzei. Atenţia ei nu putea fi distrasă decât de picioarele agitate ale celui care se îneca şi de capul ieşit dintre tufe al mortului.

Mai târziu, urmau să ia cina la scandalos de scumpul „*Maison du Cygne”,* în Grand’ Place, dar în prealabil era Bruxelles-ul cultural – aproape ca şi cum ar fi avut numai scopul de a o seduce pe ea. Cea mai mare parte a colegilor ei aruncau doar priviri rapide tablourilor, ca şi cum ar fi trecut printr-o cameră a unui muzeu de antropologie, prin mijlocul vestigiile şi cioburile unei civilizaţii pierdute. Pentru ea,

camera şoptea: *„Vino lângă noi, şi noi suntem civilizaţi... „*dar cu vocea Comisiei.

Gluma firavă se stinse. Mortul era încă acolo, în pictură, Icar căzuse în mare pentru că zburase prea sus, pentru că nu-şi cunoscuse locul *şi nu dovedise bun-simţ.* Exact ca şi ea. Campbell şi Rogier, delegatul care fusese superiorul lui Michael Lloyd, păreau să-i cunoască temerile neliniştite, şi erau prea conştienţi de complicitatea lor ca să fie pe deplin naturali în comportament. Era ca şi cum ei aşteptau ca David să sosească şi să le tragă sforile de marionete. Icar lăudărosul, al cărui acolit era pedepsit într-un colţ mic al pânzei, era înconjurat de indiferenţă... La fel avea să fie şi decesul ei.

Tresări vizibil la auzul unei voci tărăgănate în spatele ei.

— Presupun că preocupările tale obişnuite „nivelator" sunt cele pe care le-am citit din nou în numărul de săptămâna trecută al lui *Economist,* nu Marian? Convenabil de anonime, bineînţeles.

Peter Cope, care aspira la postul de secretar al ministrului – izbind cu capul în uşă, după cum remarcaseră unii. Mic, curat, îmbrăcat şi coafat scump. Ochi nevinovaţi, lipsiţi de viaţă. Cineva spusese despre el că ei *nu ştiuseră ce însemna lipsa absolută de idei şi crezuri, înainte să-l cunoască pe Peter Cope.*

— Da, Peter, aşa e – răspunse ea tărăgănat. Mi-e teamă că trebuie să-mi fac, din nou, *Mea culpa.*

Până şi Peter Cope avea utilitatea lui. Marian se simţi reînsufleţită, din cauza zeflemelei. Articolul fusese cel la care ea contribuise cu o dezbatere asupra viitorului sistemului de guvernământ britanic, sub titlul *Cine e reprezentat?* Chiar şi Peter Cope auzise de „nivelatorii" din secolul al XVII-lea.

— Începi să ai nevoie de o arie nouă, Marian, zise ironic Cope. Nimeni nu o să reînceapă Războiul Civil, doar ca să-ţi facă ţie plăcere.

261

Marian zâmbi, uşor batjocoritor.

— Iar tatăl meu ar fi, cu siguranţă, omul regelui, ştiu. Dar partidul trebuie să facă *ceva,* Peter – până şi *barbour*-ii şi ecologiştii ne părăsesc, în grupuri şi cu viteză mare, în vehiculele lor, adăugă ea.

— Las-o baltă, Marian, zise el tăios, cu o neplăcere exasperată, dând oarecum impresia că boxa cu cineva mult peste greutatea lui, efortul fiind epuizant.

— Dumnezeule, ce cald e aici, adăugă Cope, făcând semn spre cameră şi plecă, târşâindu-şi picioarele.

Privirea ei rece fusese puţin mai mult decât o încercare de a-şi îndepărta temerile, iar Peter fusese primitorul ei nefericit. Simţea o dorinţă bruscă de a o lua la fugă înapoi, spre sforile şi intrigile recepţiei. Funcţionarii civili ai Comisiei se mişcau cu aceeaşi asiduitate ca şi chelnerii, debordând de bonomie, încredere, complicitate, la fel de repede şi de sigur cum erau reumplute paharele cu şampanie. Rogier rămânea la fel de conspirativ de aproape de Campbell, sub tabloul *„The Fall of Rebel Angels” o* pictură care semăna mai mult cu stilul lui Bosch, decât cu al lui Bruegel, plină de energia membrelor încurcate, a aripilor uriaşe zburând şi de damnare. Fluturi, păsări şi peşti ciudaţi reprezentau damnatul metamorfozat, în timp ce echipa lui Dumnezeu zbura deasupra lor, suflând în trompete uriaşe. Şi deasupra lui Rogier şi Campbell, deşi ei păreau să nu-şi dea absolut deloc seama de asta. Sau poate că ei se considerau încă printre îngerii necăzuţi, ai dreptăţii?

Oricum, erau micşoraţi în mod curios de tabloul de deasupra capetelor lor şi Marian simţi că putea respira mai uşor. În timp ce Campbell era distras de îndatoririle lui de ghid, Rogier părea demoralizat, chiar vinovat. Marian îl privi pe Campbell scufundându-se, cu îndemânarea unui sportiv, într-un grup mic format din colegi de-ai ei şi funcţionari ai Comisiei. Paharul lui Rogier era umplut din nou, şi acesta părea conştient de izolarea lui de moment. Marian se îndreptă repede spre el.

Probabil că faţa ei exprima o hotărâre bruscă, revigorată, căci francezul înalt, cu umerii uşor aplecaţi, zvelt şi elegant, tresări la apropierea ei, ca şi cum ar fi fost înarmată.

— *M’sieur Commissaire*,* murmură ea. Mă numesc Marian Pyott.

Întinse mâna spre el. El nu părea dornic să i-o strângă. Privirea lui revela faptul că o cunoştea şi că era neliniştit. Cu toate acestea, se înclină în faţă.

* Monsieur Commissaire = domnule delegat (n. tr.).

— Bineînţeles, bineînţeles, unul dintre cei mai formidabili adversari ai noştri, spuse el ironic. E o plăcere să vă urez bun venit în Bruxelles, în numele Comisiei.

Ochii lui păreau să caute sprijinul celorlalţi din cameră.

Marian atacă:

— Avem o cunoştinţă comună, adică am avut, până de curând, M’sieur Rogier. Michael Lloyd. Am vorbit la telefon despre el, după moartea lui…

— Da, bineînţeles. O întâmplare atât de nefericită… de tragică.

Marian simţea cum se înfierbântă datorită nerăbdării. Ştia că trebuia să forţeze nota.

— Am vorbit cu cineva de la Poliţia Judiciară… spuse.

Oare Rogier avea să-şi dea seama imediat că era o minciună?

Ochii lui se îngustară gânditori, după care adoptară o îngrijorare prefăcută.

— La sfatul cuiva de la Londra, din serviciul de securitate… Ştiţi, cunoscându-l atât de bine pe Michael, pur şi simplu nu am putut să cred teoria aceea cu supradoza.

— Cu Poliţia? Am înţeles că erau satis făcuţi cu concluzia despre cauza morţii, că nu exista nicio suspiciune…? murmură Rogier, aplecându-se spre ea, ochii lui rătăcind din nou peste umerii ei, probabil în căutarea lui Campbell.

Marian sorbi din şampania caldă.

— Cred că am reuşit să creez o oarecare îndoială în această privinţă.

— Vor redeschide cazul?

— Sper.

Era extrem de satisfăcută de neliniştea lui, de faptul că el era, vizibil, în încurcătură. Trăsăturile lui Rogier păreau împovărate şi ascunse. Probabil că ştia care era cauza morţii lui Lloyd, o înmagazinase şi o uitase, diplomatic. Rămase tăcut, ca un actor care se blocase pe scenă.

— Marian...!

Era Campbell, interpunându-se ca un bodyguard între ei, cu o mână pe umărul ei şi cu cealaltă pe antebraţul lui Rogier, calmându-l.

— Sper că nu-l înghesui în colţ pe domnul delegat, nu?

Furioasă pe tonul lui sec şi pompos, ea spuse tăios:

— Vorbeam despre Michael Lloyd, nimic controversat!

Îmbătată de reculul lui evident, adăugă, cu forţă:

— Nu avea nicio legătură cu teoriile mele periculoase asupra subiectului lui *Aero UK,* Ben, nu ai de ce să fii îngrijorat!

263

Îşi suprimă un fior datorat tensiunii. Atmosfera încărcată dintre ei era ca un con de tăcere încinsă. La marginea picturii, broasca şi peştele icneau, prăbuşindu-se din cer. Apoi faţa lui Campbell se lumină de plăcere. Flutură o mână.

— David! strigă el, ca o ameninţare.

Uşurarea lui Rogier strălucea pe fruntea lui înaltă. Marian se răsuci.

Winterborne intrase în cameră, însoţit de Laxton şi de preşedintele Comisiei, cei trei târând după ei un şir dd funcţionari inferiori şi de oameni de afaceri.

Înghiţi cu grijă. Privirea lui Winterborne se concentra asupra ei. Rogier îi vorbea în şoaptă lui Campbell, care nega din mână. Delegatul era asigurat că ea blufase. Marian se îndepărtă, zâmbind. Winterborne şi preşedintele primiră şampanie cu reverenţă, în timp ce acoliţii lor păreau atraşi ca de un magnet de grupul lor, din toate colţurile camerei. Preşedintele începu imediat să discute cu Preşedintele Comisiei Alese, ţinându-l cu mâna de cot, cu urechea aplecată spre ajutorul care-l identificase pe acesta. Henry,

parlamentarul senior ai opoziţiei, era vizibil amuzat, în timp ce preşedintele lor roşea efectiv la complimentele ce i se făceau. Îi zâmbi lui Marian.

— Ne întâlnim din nou, murmură David.

— Nu te aşteptai să fiu aici? îl întrebă ea.

El ridică paharul, ca şi când ar fi închinat în cinstea ei.

— *Eram sigur* că vei fi aici, micuţa mea pedantă. Îţi place prea mult arta ca să lipseşti.

— Aşa e.

Campbell veni lângă ei şi îl trase pentru o clipă deoparte pe David, fără să încerce să pară prea subtil, şoptindu-i repede ceva. Marian se îndepărtă în mod deliberat spre cutiile de sticlă pline de şerveţele, care conţineau gravurile împrumutate de la Biblioteca Regală. Privi în jos, la *The Festivals offools,* simţind furnicături pe gât din cauza senzaţiei că Ben Campbell raporta cacialmaua ei. Se cutremură, înaintând pe lângă şirul de cutii. Peisaje mici, apoi *The Poor Kitchen* şi însoţitoarea ei, *The Rich Kitchen.*

David se apropie din nou, în timp ce ea se prefăcea că studiază *The Battle between the Money Banks and the Strongboxes.* Părea, dintr-odată, la fel de dramatic precum tabloul cu îngerii în luptă.

— Ah, o alegorie perfectă pentru gustul tău, nu, Squirt?

Tonul lui era cald şi Marian râse de amintirile pe care acesta le evoca, instantaneu.

— Mă cunoşti, Davey, răspunse ea, cât de inocent putea. Şi iată, un biet negustor e jefuit de maimuţe. Iar acolo, *Luxury,* iar aici *Justice* şi *Prudence...* Nu ştiam că excursia aceasta va fi atât de educativă!

— Marian, oftă el, clătinând din cap şi privind pentru o clipă spre Campbell. Întotdeauna agiţi lucrurile, Squirt. Mereu această…

Privirea lui se înăspri. O prinse de braţ şi o trase după el, îndepărtându-se de curioşi şi de căutătorii de influenţă. Hohote de râs la o glumă slabă, o dispoziţie de linguşeală

plăcută şi cunoştinţa comună a celor din elită.

— Marian, *te rog,* şopti el.

Ea se opri, întorcându-se spre el.

— Ce?

Inocenţa ei era pronunţată, provocatoare. Buzele lui se îngustară, ochii aruncau flăcări.

— Pentru Dumnezeu, o avertiză el, fără să se ascundă. Încetează cu ceea ce faci!

— Dar ce fac?

David mai argumentase în faţa ei aşa, când erau copii, în momentele lui cele mai bune. O implorase să înceteze, să accepte, să fie de acord... înainte să o lovească sau să o elimine. Mâna lui o strângea dureros de braţ, ca nişte cleşti. Marian se desprinse, frecându-şi braţul.

— Vrei să încetezi? o întrebă el.

În vocea lui se simţea umbra unei rugăminţi.

După o clipă lungă, ea clătină din cap.

— Nu pot, spuse încet, cu o voce răguşită.

Computerul lui, computerul lui, auzea Marian în cap, ca intonarea unei mantre.

— Nu pot, Davey! izbucni Marian ca şi cum ar fi durut-o ceva, amintindu-şi cruzimea lui din copilărie.

Winterbome înclină din cap, rigid.

— Nici nu credeam că poţi. Trebuia... să întreb.

Diverse voci îi solicitau prezenţa. În timp ce el se întorcea cu spatele la ea, Marian simţi cum buna lui dispoziţie revenise imediat, cum conştiinţa puterii lui se întorsese. Erau din nou adulţi. Campbell se învârtea de colo-colo, vrând să-şi îndrepte stăpânul spre strângeri de mână şi amabilităţi mai necesare. Umerii lui David erau hotărâţi, expresia lui era evident ameninţătoare, reflectată pe oglinda reprezentată de faţa lui Campbell.

„Proasto, proastă blestemată”, îşi spuse Marian. Era foarte speriată. Totuşi, reuşi să se calmeze încet-încet, concentrându-se asupra mantrei... *Computerul lui,*

computerul lui, computerul lui... în noaptea aceea sau în dimineaţa următoare trebuia să ajungă la *laptop*-ul lui David. Trebuia să fie în apartamentul lui. Trebuia să ajungă la el, acolo erau, aproape sigur, o mulţime de probe…

David, încercă ea să se autoconvingă, era o fiinţă superstiţioasă, un caracter al obiceiurilor şi deprinderilor. Trebuia să fie – trebuia să fi păstrat aceleaşi parole vechi. Robbie era mort demult, iar el nu avea de unde să ştie că şi ea cunoştea acele parole.

Oricât de prostesc şi de greu de îndeplinit părea, trebuia să încerce.

Capitolul 12
ÎN MAŞINĂRIE

Soarele de dimineaţă crea o aură în jurul turnuleţelor şi clopotniţelor gotice şi al acoperişului baroc statuar al lui Grand' Place. De la ferestrele holului apartamentului, David Winterborne le vedea ca fundalul unui decor de film. Era marmură aurie, roz, piatră, fluturatul din aripi al păsărilor. Murmurul traficului era respins de ceramicile auxiliare.

Şapte şi cincisprezece minute. Fraser stătea pe canapea, ca un aparat nerăbdător, abia ţinut în frâu. Winterborne preferase să stea la birou, în scaunul pivotant de piele, jucându-se cu un stilou negru şi gras între degete, cu halatul de baie strâns cu afectare peste genunchi.

— …a plecat în State, cu un zbor turistic de dimineaţă. Asta e tot ce a putut face Roussillon, să-i ia urma până la Schipol. Se duce acasă…

— După Strickland? întrebă repede Winterborne.

Fraser ridică din umeri.

— Posibil.

Pe faţa lui se citea anticiparea, şi ceva ce semăna a resentiment. Pentru Winterborne, prezenţa lui Fraser întuneca perspectiva succeselor anticipate ale zilei. Zborul *Skyliner,* publicitatea care avea să-l însoţească, asiduitatea oficialilor Comisiei Europene… Fraser venise în apartamentul lui cu nişte mâini pătate moral, informându-l de evadarea lui Gant

şi cerând o implicare irevocabilă în privinţa lui Marian. Strickland nu răspunsese la scrisoare, nu muşcase momeala. Fraser nici nu crezuse că o va face. El avea un alt stil…

— Eşti sigur că abordarea acestui om, Melntyre, este o idee bună?

Fraser aprobă din cap, fâţâindu-se puţin pe canapea, pentru a se aşeza mai comod.

— Melntyre e omul care îl caută pe Gant, la fel de serios ca şi noi. Gant a plecat acasă…

— Crezi.

— Cred… Ştim sigur. Domnule…

Winterborne îi făcu semn să continue, un gest de permisiune al unui sultan.

267

— E un tip răzbunător… ex-membru al CIA, s-a angajat în Birou la începutul anilor ’90. Îl *cunosc,* domnule. Şi a fost ofiţerul de zonă al lui Strickland, în teritoriu. Au făcut multe lucruri murdare pentru Companie şi Washington, iar Melntyre nu ar vrea să vadă scoase la lumină vreunul dintre ele.

Era un argument exersat şi oferit cu grijă. Complet şi persuasiv.

— Sunt sigur că ne va ajuta, pentru a-l reduce pe Strickland la tăcere, dacă o să creadă că poate pune mâna pe Gant prin asta. Şi să-şi ţină nasul curat… Dacă nu, îi puteţi oferi postul de vice-preşedinte responsabil cu securitatea. Un salariu gras, titlu pompos, o cheie la piscina conducerii…

Încreţi din nas, dispreţuitor.

— Yankeilor le plac astfel de lucruri.

— Deci, ai reiterat.

— E foarte probabil ca el să cunoască ascunzătorile lui Strickland, pseudonimele lui, genul de detalii pe care *noi* nu le avem.

Era tentant. Umbra unei păsări în zbor traversă fereastra. Era posibil ca stratagema cu scrisoarea prin *e-mail* să nu meargă, iar aceasta putea fi mai sigură. Un porumbel se aşeză pe pervazul ferestrei

— Înţeleg, spusese Winterbome, după care se aplecă în faţă şi adăugă: Tu şi cu Roussillon ar fi trebuit să-l opriţi pe Gant ieri, Fraser.

— A fost subestimat tot timpul, domnule.

Winterborne nu îşi putu stăpâni roşeaţa slabă, de moment, din obraji. Replică tăios:

— Aş fi zis că oprirea unui investigator de accidente vagabond, care e căutat şi de FBI e mai uşoară decât uciderea unei membre cunoscute a Parlamentului!

Regretă imediat că îşi pierduse controlul.

— Tot nu înţeleg cum eviţi pericolul, implicând FBI-ui.

Fraser părea domolit. Albeaţa care apăruse pe nările sale dispăruse.

— Îi ofer o alternativă, domnule. Dacă Gant îl găseşte pe Strickland înainte ca Melntyre să-l găsească pe Gant, atunci e posibil ca toate trucurile murdare să sară din cutiuţă. Pentru a preveni asta *şi* pentru a-şi asigura un viitor prosper… dumneavoastră ce aţi alege, domnule, dacă nu aţi fi fost deja în locul dumneavoastră?

Deschise braţele într-un gest de concluzie.

— Puteţi scăpa de Gant şi de Strickland în acelaşi timp şi să aveţi resursele FBI-ului la dispoziţie.

Era vocea unui ispititor. Sau doar a unui automat care reda vocea înregistrată a inevitabilului?

268

Winterborne îşi încrucişă din nou picioarele şi strânse halatul în jurul lor. Se simţea ca şi cum ar fi şovăit în faţa unui subordonat, sau ca şi cum ar fi fost obligat să aleagă.

— Melntyre nu e popular şi nu e plăcut în cadrul Biroului – poate că nici nu e considerat de încredere. Poate fi dat afară oricând. Şi e lacom…

— Să nu-i spui nimic! se simţi David îmboldit să insiste.

— Bineînţeles că nu, domnule.

— Foarte bine. Ia primul zbor spre Washington. Convinge-l pe Melntyre…

Se ridică în picioare şi adăugă:

— Am o întâlnire la opt, la micul dejun, trebuie să…

— Domnule, şi femeia?

Era mai curând o cerere decât o întrebare, iar Winterborne avu senzaţia că era un copil care tocmai vroia să plece de la cursul directorului şcolii şi care aproape scăpase de pedeapsă, iar apoi era chemat înapoi, ca să fie pus în faţa altor acuzaţii.

— Ce e? zise tăios. Ce e cu femeia?

— Trebuie să vă hotărâţi, domnule. Trebuie să ne daţi o comandă clară.

— Acum? De ce acum?

Se simţea încins, demoralizat. Nu se întoarse cu faţa la Fraser. Porumbelul se înălţă de pe fereastră, ca şi cum nu ar fi vrut să devină şi el un conspirator.

— Nu *acum…* murmură Winterborne.

— *Am urmărit-o,* domnule, insistă Fraser. Am urmărit afacerea ei cu Jessop şi Cobb, noaptea trecută, când i-au plasat bomba. O stradă întunecată, un bărbat care o urmărea… Nu poate fi făcută să renunţe prin înspăimântare, domnule!

Winterborne se întoarse cu faţa la Fraser, pe faţa lui citindu-se o furie violentă. Gant şi Strickland – da. Situaţia devenise instabilă, până aproape de punctul de explozie, în acel caz trebuia să-şi asume riscul… dar *aici*? Fraser recurgea la perspective. Omul considera moartea lui Marian o problemă simplă, ceva expeditiv şi care nu merita dezbătut. *Dar era vorba de Marian.*

— Strickland, Gant, Marian – *altcineva*? încercă el.

Fraser zâmbi.

— Nu e mult… Nu a scăpat de sub control, zise el, liniştitor.

Nu încă, spuneau ochii lui.

— Dar trebuie să aveţi grijă cu Campbell, domnule. Ea îl va prelucra, iar el e un fricos, chiar şi în momentele cele mai bune…

— Acum *şi* Ben Campbell! Pentru Dumnezeu, Fraser!

— Nu sugerez nimic, în mod special, domnule. Doar să-i spuneţi lui Roussillon să-l supravegheze. Dacă scăpaţi de femeie, nu va mai fi nevoie de asta. Va fi şi el implicat. Ca luda. Asta o să-i închidă gura. Dar trebuie să-i daţi instrucţiuni lui Roussillon să o elimine pe *ea.*

— Nu *acum*| Nu intenţionez să întârzii la întâlnire, Fraser. Fă aranjamentele în ceea ce priveşte Washington-ul. O să vorbesc cu tine înainte să pleci.

Se întoarse cu spatele, simţindu-şi din nou corpul încins, tremurând din cauza senzaţiei că era prins în colţ. Era adevărat, Marian era inamicul lui şi totuşi, cum ar fi putut să o condamne la moarte? Cum ar fi putut el…?

În timp ce mergea în dormitor ca să se îmbrace, îl auzi pe Fraser dând telefon recepţionerului ca să facă rezervările pentru avion.

Da, asta trebuia făcut, cu siguranţă – eliminarea lui Strickland şi a lui Gant. Dar, *Mar ian…*?

Se trezi în dormitorul demodat al hotelului, speriată. Ca şi cum s-ar fi aşteptat la familiaritatea confortabilă a altor case vechi, în special Uffingham, şi apoi ar fi descoperit că era trădată de memorie. Se simţea zdruncinată, în urma somnului intermitent, agitat. Visele ei fuseseră pline de feţele unor oameni care o priveau de undeva, de sus, şi care nu dispăreau complet, de câte ori se ridica. Lumina cenuşie a zilei trecea cu greu prin perdele groase. Marian se ridică, frecându-şi braţul drept cu mâna stângă… la fel cum făcuse după ce bărbatul cu paşi uşori se lovise de ea, şi îi simţise respiraţia fierbinte pe obraz, pe pavajul cu bolovani întunecaţi, din faţa hotelului.

Se întorcea de la restaurant, sătulă, cu temerile şi simţurile amorţite datorită mâncării, vinului şi conversaţiei sclipitoare. El apăruse de pe un prag de uşă îngust şi neluminat, clătinându-se ca un beţiv, şi se izbise de ea. Ea scosese un strigăt scurt de surpriză. Fusese parţial însoţită până la treptele care ţăcăneau în mod amplificat, de lângă pereţii înalţi şi faţadele de pe Rue de l’Amigo, întrebându-se tot timpul dacă o urmărea cineva, când un al doilea om se

ciocnise de ea. Îi simţise greutatea, înainte ca el să se retragă clătinându-se şi ea să intre, împleticindu-se, în holul hotelului.

Asta fusese tot – paşi ţăcănind ca ticăitul exagerat al unui ceas ameninţător, o ciocnire de o clipă… dar ea înţelesese mesajul la fel de clar ca şi cum i-ar fi fost înmânat la uşa camerei sale.

Se uită cu ochii îngustaţi la ceasul iluminat de lângă pat. Şapte-douăzeci. Noaptea, mai apăruse un beţiv care îi ciocănise la uşă, cerând să intre. În cele din urmă, îl convinsese că greşise camera.

că trebuia să plece… cu un limbaj oarecum clar. Îşi coborî fără tragere de inimă picioarele din pat, aprinzând imediat o ţigară, apoi tuşi, trase fumul adânc, iar mâna îi tremura când scoase ţigara din gură.

— Dumnezeule… se auzi singură oftând, ca şi cum în cameră ar mai fi fost şi altcineva.

Ţigara începu să o relaxeze, acţionând împotriva noului atac al nervilor, când Marian realiză că hotărâse ce avea de făcut. Gândul îi producea greaţă, o făcea chiar să se poticnească de ea însăşi, ca bărbatul de pe stradă, ca celălalt care îi bubuise în uşă.

Se ridică de pe pat şi trase draperiile. Cămaşa de noapte nefamiliară şi confortabilă foşnea din cauza furiei mişcărilor ei. Zgomotul traficului, albastrul dimineţii de început de vară, după ploaie, deasupra acoperişului, turnul lui Hotel de Viile, micuţele minarete şi înălţimile celorlalte clădiri solide din Grand’Park.

David Winterborne – faţa lui era roşie din cauza băuturii şi a încrederii – părea să o privească chiar de dincolo de fereastră. Peste scurt timp avea să fie la un mic dejun important cu oficialităţi ale Uniunii Europene, cu directorii de la *Aero UK* şi *Balzac-Stendhal* şi cu reprezentanţi de la *Sabena* şi alte companii de transport aerian europene. Auzise despre o întâlnire la ora opt, transmisă din gură în gură între interlocutorii de la aceeaşi masă, la restaurant, în seara

precedentă. Mai era numai jumătate de oră. La zece-treizeci, ea şi colegii ei, împreună cu Winterborne şi un trib de oficiali şi directori trebuiau să se afle pe aeroportul Zaventem din Bruxelles, ca să urce la bordul *Skyliner*-ului. Probabil că micul dejun avea să dureze o oră. Numai atât avea să fie liber apartamentul lui David.

PC-ul lui… Ce idee prostească! Şi totuşi, imaginea trăgea de ea ca un umeraş prins într-o haină. David, un maniac al obiceiurilor, băiatul care evita crăpăturile din pavaj, mergea pe marginea covoarelor, verifica în mod obsedant comutatoarele de lumină… *exista* o mică şansă ca el să folosească vechi le parole, ca pietre de încercare.

Începu să se grăbească. Stinse ţigara în scrumieră, îşi frecă faţa ca să se trezească, în baie, îşi refacu machiajul, îşi alese hainele. Opt… opt şi cinci. Probabil că acum se pregăteau să servească micul dejun în separeul confortabil, liniştiţi, ferestrele fiind uşor înceţoşate de putere, de aroganţă. Îşi luă repede geanta şi aparatul de fotografiat pe care le avea întotdeauna la ea în călătoriile de plăcere, închise uşa în spatele ei şi se opri pentru o clipă pe coridorul care mirosea a covor gros şi aer uscat. Inima îi bătea nebuneşte. Deja alerga, în criză de timp.

271

Urcă două etaje cu liftul. Pe coridorul ei fusese o uşă deschisă, o slujnică aplecată deasupra unui pat, schimbând lenjeria. Coti pe coridor…

…altă slujnică, cu şorţuleţ micuţ, în stil oriental şi aproape ascunsă de căruciorul cu lenjerii şi materiale de curăţat, pe care îl împingea de la o uşă la cealaltă. Apartamentul lui David era… cu două uşi mai aproape de ea decât slujnica… Timpul, *timpul.* Opt şi nouă minute… O imagine ciudată şi grotească a chelnerilor strângând vasele cu grapefruit şi pepene galben, mirosul de kedgeree, de şuncă şi ouă. Lui David îi plăcea la nebunie kedgeree, întotdeauna îi plăcuse. Servitoarea ridică privirea, cu lipsa de curiozitate timidă a rasei şi ocupaţiei ei. Marian pocni din degete în mod

exagerat, după ce căutase în geantă, încercând să pară panicată. Slujnica părea necăjită pentru ea.

— Vorbeşti englezeşte?

Dumnezeule, sper cada...

Răspunsul veni precis. La o privire mai atentă, fata era destul de tânără ca să fie studentă la seral.

— Da, doamnă.

Nici măcar termenul de adresare francez. Cu toate acestea, Marian continuă să joace rolul de superioritate anglo-saxon faţă de străini, vorbind rar.

— Sunt asistenta personală a domnului Winterborne...

Făcu semn spre uşile duble ale apartamentului şi continuă:

— Dânsul are nevoie de ceva din cameră. Nu mi-a dat cheile. E urgent. Poţi să-mi deschizi?

— Domnul Winterborne? spuse fata, consultându-şi lista şi înclinând din cap cu graţie şi exactitate. Da, confirmă ea, uitându-se la uşă.

Apoi o privi examinator pe Marian şi păru satisfăcută.

Cheia ei întinse materialul şorţului în afară, când trase de ea spre uşă pe lănţişorul ei. Incuietoarea scoase un sunet metalic. Marian îşi şterse repede cu mâna sudoarea de pe frunte, înainte ca fata să se întoarcă spre ea.

— Mulţumesc, mulţumesc!

Intră împleticindu-se în apartament, în care se simţea încă mirosul aftershave-ului lui David. Slujnica rămase în pragul uşii. Marian se întoarse spre ea şi spuse poruncitor:

— E în regulă! Nu va dura mult. Poţi să-ţi continui treaba.

Era concediată, în mod insultător şi servitoarea plecă, lăsând uşa să se închidă în urma ei. Marian îşi auzi propria respiraţie

zgomotoasă, în holul spaţios. Uşa dormitorului era pe jumătate deschisă. Pe uşa unui şifonier vechi era atârnat un costum, ca un spânzurat.

Opt şi douăsprezece. Croissants, conserve, chelneri trecând ca nişte fantome neauzite printre dolarii extravaganţi, date şi

contra oferte. David, în capul mesei, mâinile lui slabe pe faţa de masă albă, nemişcate şi liniştite, tresărind doar foarte puţin atunci când conversaţia se îndrepta spre el. Prezenţa lui era atât de reală, încât David ar fi putut fi în dormitorul de alături.

Marian tresări, speriată de zgomotul pornirii aspiratorului, în apartamentul vecin. Calculase greşit, servitoarea era deja la numai un apartament distanţă…

Pe masa de scris nu era nimic, nici pe fotolii sau şezlong. Lucruri mici ale lui David – un stilou gros şi negru, cutia lui de ţigarete, argintie şi cu iniţialele lui încrustate, un pieptene. Opt şi optsprezece. Atunci, în dormitor…

Aspiratorul mârâia ca un câine dincolo de perete, împotmclindu-se în mobilierul moale, din când în când. Patul nefacut, pantofii şi lenjeria schimbate, costumul de pe umeraş. Dosare, valiza deschisă, un ghid, mesaje de fax rulate. Le atinse, dar nu le citi… Opt şi douăzeci… Clinchetul satisfăcut şi masculin al cuţitelor şi furculiţelor pe farfurii, conversaţia mai neorganizată, în timp ce micul dejun al puterii îşi consuma timpul alocat. Opt şi douăzeci şi unu de minute… Fruntea îi era din nou transpirată. Părul îi cădea pe obraji şi ochi, şi Marian îl îndepărtă cu o mişcare violentă. Aruncă o privire spre fereastra dormitorului. Un porumbel care o privea fix o sperie, ca şi cum ar fi fost un inamic.

Trebuia să fie în şifonier. Ţinu costumul pe braţ, scoase cu grijă cutia din piele mică şi plată în care se afla PC-ul, aranjă la loc costumul pe uşa şifonierului. Duse cutia la masa de scris, respirând greu, recunoscătoare, şi ridică încuietorile. Acestea se deschiseră. Un alt porumbel – sau poate acelaşi – o privea de pe fereastra salonului, supraveghind-o cu ochii lui roşii. Deschise capacul, scoţând la iveală ecranul PC-ului, în timp ce tastatura acestuia aluneca încet la locul ei. Micuţ, delicat… Cureaua genţii parcă o muşca de umăr. Trebuia să fotografieze ecranul, după ce intra în…

Degetele îi tremurau când le poziţionă deasupra tastaturii. Porumbelul ciocănea cu ciocul în geamul ferestrei, ca pentru a o încuraja. Stiloul gros şi negru, *de director,* al lui David se

afla pe masă, lângă manşeta bluzei ei. *Oh, David,* nu se putu Marian abţine să gândească. El o rugase la Muzeu, la cină îi aruncase priviri

imploratoare exagerat de stăruitoare, ca şi cum ea îl rănise sau îl dezamăgise.

Şi tristeţea din ochi lui.

PC-ul se trezi la viaţă sub degetele ei. *Bună, spune-mi numele tău,* o linguşi el. Marian ezită. Cererea dispăru şi apoi reapăru. Asta avea să se mai întâmple numai încă o dată.

Umbră, bătu ea.

Bună, David, răspunse maşinăria. Marian strâmbă din nas. Computerul ei vorbea o engleză serioasă, reţinută, în răspunsurile pe care i le adresa.

— Bună, David, murmură ea, ca şi cum ar fi citit un indicator, apoi oftă.

Amintirea era foarte clară, deşi trecuseră zece ani de atunci. După moartea lui Robbie, David îi prezentase o cutie de carton plină până la refuz. *Fratele lui cir fi dorit ca ea să primească o parte din cărţile lui,* îi spusese David, cu o reţinere sălbatică, insensibilă. Cu toate acestea, gestul o mişcase şi avea scopul de a indica emoţia. Câteva zile mai târziu, într-un moment de amintire, ea deschisese cutia şi examinase cărţile – din copilăria lui Robbie, din adolescenţa lui, din zilele de studenţie. Cele mai multe erau necitite, iar unele erau dăruite chiar de ea.

Şi acolo se afla un exemplar foarte răsfoit al unei antologii de poeme chinezeşti din secolele al optulea şi al nouălea, traduse, pe care ea i-l dăduse lui David, nu lui Robbie. În ultima perioadă a adolescenţei sale, David reacţionase cu o ferocitate neaşteptată şi suprasensibilă, în dauna colegilor lui, iar ea îi oferise cartea parţial ca un leac pentru o mânie rănită. Dintre pagini căzuse o foaie de hârtie pe care se vedea scrisul neciteţ al lui Robbie. Poemul pe marginea căruia făcuse acesta notiţe era scris cu scrisul frumos al lui David. Un poem de Tu Fu, *„Unuifrate mai mic”.* Din scrisul

celor doi fraţi, ea înţelesese că David dezvoltase parolele primului său computer folosind versuri din poem – şi că Robbie descoperise trucul… şi trădase sensibilitatea implicită a alegerii lui David, spărgând codurile de intrare în computer.

Ea nu uitase niciodată acea mică trădare, nici afecţiunea care îl făcuse pe David, la ani de zile după ce ea îi dăduse cartea, să folosească poemul pentru parole.

Opt şi douăzeci şi opt. Timpul o copleşea. Modul de intrare în meniul PC-ului era *„Zvonuri”,* primul cuvânt englez al poemului. *Umbra* trebuie să fi fost David sau Robbie. Acum era ea.

Se simţea încinsă, mâinile îi tremurau. Ce vroia să ştie, ce avea nevoie să afle? *Vântul în ţărână prelungeşte ziua plecării noastre,*

spunea poemul, o metaforă pentru război. Acesta era un altfel de război, cel dintre ea şi David.

Meniul se derula pe ecran. Îşi dădu seama că aspiratorul îşi încetase zgomotul în camera alăturată, neobservat. Schimbarea prosoapelor, ştergerea prafului. Se încordă ca să audă ceva, dar nu sesiză decât un murmur. *Haide…*

Deschise fişierul *Millenium,* pentru că era evident. Frauda fusese realizată asupra Proiectului de Regenerare Urbană Millenium.

…o listă de opere de caritate? Scosese aparatul de fotografiat din geantă, dar ecranul părea să îşi bată joc de ea, atunci când îl privi prin obiectiv. Derulă informaţia mai departe, apăsând tasta cu arătătorul, furioasă. Contribuţii, scheme, numele demnitarilor… Opt şi treizeci de minute… Strângerea farfuriilor de mic dejun; senzaţia că era servită cafeaua era atât de ascuţită, încât aproape că-i simţea aroma. Linia umedă de pe frunte, la baza părului… Fişierul *Millenium* pe care îl deschisese se derula spre finalul lui enervant de inocent. Ceremonii, strângeri de fonduri, „operaţii financiare.

Readuse pe ecran meniul. Încercă la *Skyliner.* Auzea ticăitul

ceasului ei sanguin, accelerându-se. Investiţii, implicări, negocieri, relatarea unui eşec, aclamarea succeselor recente… toate erau lucruri inocente. *Winterborne Holdings,* tastă ea. Acum, din camera alăturată nu se mai auzea nimic. Pentru scurt timp, înregistrat doar de subconştient, se auziseră sunetele unui radio sau ale unu televizor. Servitoarea avea să intre în orice clipă în apartamentul lui David. Toate companiile, investiţiile, acţiunile, detaliile referitoare la consilii, directori executivi, salarii, pensii. Degetul ei lovea tasta la nesfârşit, furios, derulând informaţiile inutile, *inutile,* pe ecranul cenuşiu, şi înapoi în uitare. Era ca şi cum ar fi citit contabilitatea unui gangster, cea pregătită pentru omul de la impozite. *Cealaltă,* cea reală, rămânea ascunsă undeva în computer, „dar ea nu ştia, nu avea nici cea mai mică idee unde se puteau afla. În ce fişier?

Ieşi din scurta istorie şi evaluare a imperiului lui David, întorcându-se în meniu, şi îl parcurse din ce în ce mai violent, mai neglijent. Ceasul sângelui – opt treizeci şi cinci…

— Oh, nemernicule! zise ea cu voce tare, cu respiraţia tăiată.

Stilul negru şi gras al lui David îşi bătea joc de ea, ca o faţă mulţumită de sine.

Numele aproape că dispăruse înainte să fie înregistrat… numele *lui.* Curios. Degetul ei se opri deasupra tastei, aşteptând să i se alăture şi celelalte degete, cealaltă mână. Respiraţia ei era foarte zgomotoasă. Tâmplele îi pulsau, ca şi cum totul ar fi fost un mare efort. Era ca şi cum ar fi descoperit o scrisoare de dragoste, scrisă de un părinte pe

care îl crezuse întotdeauna incapabil să iubească, atunci când făcea curăţenie în sertarul lui, după moartea acestuia. David şi Robbie. Poate că în firea lui David existau ceva elemente sentimentale care supravieţuiseră, în mormântul adâfic şi suspicios în care David îşi îngropase întotdeauna sentimentele. Robbie era mort de un deceniu, ucis atunci când îşi zdrobise ultimul lui Porsche roşu. Fusese un străin

pentru David cu mult timp înainte de asta.

R-o-b-b-i-e, tastă ea încet, ezitant. Apoi, imediat, icni din cauza uşurării şi a succesului. *Fraser,* citi ea. Apoi alte nume… Roussillon – cine? – directorul executiv de la *Balzac-Stendhal,* Laxton, alţii… datele întâlnirilor, sume de bani, ca şi cum David ar fi încercat să explice în detaliu un meniu olandez la un restaurant indian. Aparatul de fotografiat clipi de două ori. Derula mai departe… Proiectul de Regenerare Urbană, fondurile UE… începuturile unei balanţe contabile foarte exacte şi precise a furtului, a căderii lui *Aero UK.* Datele măsurau, ca o electrocardiogramă financiară, atacurile cardiace cruciale pe care le suferise compania… *şi injectarea fondurilor deturnate ale UE în companie, pentru a fi menţinută pe linia de plutire.* Tremura din cauza incitării, obiectivul aparatului de fotografiat se înceţoşa din cauza încordării ei încântate. Îi era îngrozitor de cald. *Ţine aparatul nemişcat…*

— Îmi pare rău…

Marian se îndreptă pe scaun, ca şi cum ar fi fost electrocutată. Se răsuci. Servitoarea stătea în pragul uşii, surprinsă şi apologetică. Părând să nu o recunoască, Marian strânse aparatul, lipindu-l de burtă, ca pe o armă care trebuiţi să o eviscereze.

— Ah, da! Intră, am terminat. Intră!

Ieşi din computer şi închise capacul PC-ului, ca şi cum înăuntru ar fi fost ascuns un şarpe. Avea aproape sentimentul unei pierderi grele, în timp ce tastatura alunecă şi ieşi din câmpul vizual, şi ecranul dispăru. Închise încuietorile şi se ridică, ascunzând aparatul de fotografiat la început şi apoi introducându-l în geantă. Se duse repede în dormitor şi puse cutia de piele în şifonier. Îşi aranjă repede părul. Servitoarea o urmări cum se îndrepta spre uşă, cu o privire posomorâtă şi respectuoasă, ochii ei clipind o dată, ca obiectivul aparatului de fotografiat. Marian trânti uşile apartamentului în spatele ei, şi apoi se sprijini de ele. Opt patruzeci şi două…

Transpira din abundenţă. Simţea că întregul corp îi tremura din cauza slăbiciunii… şi pentru *nimic,* se mustră singură, cu

furia eşecului frustrat. *Totul pentru... la naiba!*

— La naiba! spuse cu voce tare. La naiba, *la naiba*

276

Se panicase la intrarea slujnicei. Exact ca o fată prostuţă atunci când vede prima dată un penis în erecţie... ca o *virgină* proastă!

— La naiba, la naiba, la naiba, *nemernicul*!

Mâinile îi transpiraseră pe mânerul uşii. Totul fusese acolo, rugându-se să fie fotografiat. Ar fi putut să-i spună, pur şi simplu, slujnicei să aştepte, că nu trebuia să fie întreruptă. Avusese totul în mână şi îl aruncase! Nu avea nimic, decât nişte nume, primele fragmente ale unei fraude uriaşe... doar solzii monstrului marin care erau escrocheriile lui David, nimic mai mult.

Trebuia să mai încerce o dată... Ideea o îngrozea.

Winterborne ascultă cuvintele fragmentate, sunetele apăsării tastelor de la tastatura computerului lui, respiraţia ei, şocul, surpriza, încântarea – nimic din toate acestea nu-i puteau spulbera plăcerea adâncă şi buna dispoziţie. Întâlnirea de la micul dejun fusese suprasaturată cu dieta bogată a afacerilor, închirierilor, promisiunilor de cumpărare. Fusese ca şi cum ar fi ajuns într-un loc demult dorit, după o călătorie ciudată şi primejdioasă. *Funcţionase,* toată strategia lui disperată funcţionase.

„... *intră, da, am terminat",* auzi Winterborne. *„Intră..."*

Sunetele mici, amplificate ale închiderii PC-ului, sunetul uşii şifonierului din dormitor, mişcările slujnicei care o întrerupsese. Winterborne stătea la fereastra apartamentului, privind în gol prin sticlă, ca şi cum ploaia ar fi dizolvat o viziune magică.

Se întoarse şi se încruntă la caseţofonul mic pe care-l scosese aproape cu nonşalanţă din sertarul biroului, aşteptându-se să audă numai zgomotul aspiratorului. Stiloul gros şi negru, cu capacul scos, aşa încât microfonu lui activat prin zgomot să poată funcţiona, lăsa impresia că-şi bătea joc de el. Nerăbdarea lui datorată întâlnirii de dimineaţă şi

senzaţia că totul va merge bine fuseseră atât de mari, încât uitase să scoată capacul stiloului. Obişnuinţa îl salvase…

…şi o condamnase pe Marian. Faţa i se strâmbă într-o expresie ce exprima durere şi ură, într-o egală măsură. Se înjură singur încet pentru că continuase să folosească vechile parole, pe care Robbie le descoperise de atâta timp. Nimeni altcineva nu le ştia, *cu excepţia lui Robbie.* De unde le aflase Marian? De la Robbie?

Nu conta de unde, îşi spuse furios. Ea *ştia.* Marian pătrunsese în computerul lui. Probabil că acum ştia *totul*…

Auzi un mârâit, strangulat în gâtul cuiva. În chiar gâtul lui, realiză Winterborne. Se frecă furios pe gât, ca şi cum ar fi suferit de un gen de laringită morală, de incapacitatea de a o înjura pe Marian. Apoi

îşi frecă obrajii şi ochii. Soarele cădea oblic pe birou, pe casetofon, pe stiloul negru.

Winterborne se izbi cu pumnul în coapsă, dureros. Iar şi iar.

Apoi începu să frece ritmic locul dureros, ca şi cum ar fi folosit o unsoare tămăduitoare. Marian îşi pecetluise soarta, cum ar fi fost exprimată situaţia într-o melodramă. Se angajase într-o acţiune ostilă, după avertismentele lui, refuzând să lase lucrurile să se aşeze. Luase în râs trecutul lor comun, exact lucrul care-l făcuse pe el să ezite, în faţa unui subordonat. Foarte bine…

Ocoli biroul şi împinse casetofonul înapoi în sertar. Se uită la ceas. Trebuia să vorbească imediat cu Fraser – înainte ca acesta să plece în America – şi cu Roussillon. Trebuia să fie un fel de accident…? Era acolo, dintr-odată, la fel de puternic şi strălucitor ca o lumină care tocmai fusese aprinsă. Poate un jaf ce a mers foarte rău… Ben Campbell avea să fie cu ea, poate chiar să fie rănit şi el. Dar Marian trebuia ucisă. O victimă a unei crime de stradă iraţională, fără motiv. Cooperarea lui Campbell la acel incident avea să-l reducă la tăcere la fel de categoric cum avea să fie amuţită Marian.

Ridică brusc telefonul şi formă numărul din camera lui

Fraser. Mai erau zece minute înainte să plece pentru călătoria cu *Skyliner*-ul, pentru un succes şi mai mare – pecetluirea întreprinderii. Zâmbi.

La bordul avionului, avea să i-o prezinte pe Marian lui Roussillon. Era o femeie foarte receptivă, poate că avea să-şi recunoască asasinul.

— Fraser, vino imediat! Găseşte-l pe Roussillon şi adu-l şi pe el. M-am hotărât.

Se concentră asupra traficului de pe şoseaua de centură a Bruxelles-ului, apoi la intersecţia cu autostrada E10 spre Antwerp, ca şi cum lucrurile obişnuite, lipsite de importanţă, aveau să-i îndepărteze toate gândurile la David.

Şi totuşi, cunoaşterea faptului că nu obţinuse nici măcar un fragment de probă reală împotriva lui David şi că trebuia să încerce din nou, zăbovea la suprafaţa minţii ei, ca un corp pe care nu putea să-l înece. Campbell, care stătea lângă ea, în partea din spate a limuzinei conduse de şofer, era încordat şi tăcut.

Rampele şi cotiturile autostrăzii rămâneau în urmă şi panorama deveni o întindere plată, punctată cu clădiri ale căror ferestre reflectau soarele dimineţii. Lumina strălucea de pe cozile avioanelor şi de pe părţile laterale ale zecilor de avioane. Unul de ridică de pe pistă în timp ce ea privea pe fereastră, aproape clătinându-se în aer, printr-un efort de voinţă.

278

Ben Campbell era angajat într-o discuţie scurtă şi furioasă cu David în foaierul de la *Amigo,* în timp ce ea ieşea din lift. Marian purta hainele ei cele mai strălucitoare: o fustă neagră cu pete galbene şi o jachetă galbenă-culorile de avertizare şi apărare ale insectelor, o alegere deliberată. Cu toate acestea, îi venea greu să-şi adune puterile, ca să-şi menţină umorul ei sfidător.

Pentru că David ştia ceea ce făcuse ea, era sigură de asta. Se încruntase la ea, cu o clipă înainte să-şi schimbe expresia într-un zâmbet indiferent şi să o sărute pe obraz. El

descoperise, cumva, faptul că ea pătrunsese în PC-ul lui. Nu putea să scape de această impresie. Campbell, năucit de propriile lui greutăţi şi proastă dispoziţie, îi confirma senzaţia că nivelul pericolului în care se afla crescuse.

— Uite-l, muirmură Campbell, în timp ce maşina mergea în viteză pe lângă gardul înalt înconjurător.

Mâna lui făcea semne energice, dar vocea rămânea în urmă, ca şi cum s-ar fi săturat de propriul lui entuziasm.

— Oh, da!

*Skyliner-u*l părea mătăhălos, chiar urât, lângă avioanele de linie europene şi americane care îl înconjurau. Un gen de delfin cu botul alungit, secţiunea din faţă umflându-se ca un cap deformat, cu talia groasă, aripile şi coada obişnuite. Apoi, avionul dispăru din câmpul ei vizual, când maşina coti şi intră pe porţile principale. Ultima ei impresie fusese aceea că avionul era ornamentat cu culorile Uniunii Europene, albastru, alb şi auriu înstelat. Grandiosul vis european pe care-l reprezenta el părea diminuat de senzaţia pe care o avea Marian, dată de aeroportul mic, provincial şi de colecţia de clădiri îngrămădite, neîngrijite. Noul terminal, construit pentru cursele aeriene internaţionale, părea nelalocul lui. Un supermagazin înălţat în mijlocul unui cartier rezidenţial liniştit.

— O să fii impresionată, spuse Campbell, stilul lui de agent comercial fiind însă şifonat, tensionat. E un avion de linie foarte bun. Numai că era prea scump… până acum.

Îi făcea reclamă mai mult din obişnuinţă, decât din entuziasm.

Marian aprobă din cap. Limuzina parcă pe fâşia de beton din faţa terminalului. Avioane de linie cu zeci de embleme se apropiau cu boturile ca nişte purceluşi de podurile aeriene ale digului. Ea ieşi din maşină, chiar recunoscătoare pentru mirosul copleşitor de combustibil de aviaţie din adierea caldă, şi pentru senzaţia de agitaţie, după conversaţia sporadică cu Cambell, din maşină. În timp ce el începea să conducă ocupanţii micii flote de limuzine care-i adusese de la hotel la aeroport, Marian îl privi examinator.

În timpul scurtei călătorii, Campbell păruse neobişnuit de preocupat, chiar meditativ. Convorbirea cu el semănase mai curând a rămăşiţe de sunete lăsate în ploaie să se strice. Păruse exasperat de ea. Nervos că se afla lângă ea, ca şi cum Marian ar fi purtat o infecţie devastatoare. Aproape ca şi cum ea l-ar fi făcut să se simtă vinovat.

Un alt avion sclipi în lumina soarelui, în timp ce se ridica greoi în aer. Apoi, calmant ca un doctor, Henry apăru lângă ea.

— E în regulă, fetiţo? Pari palidă.

Membrul mai în vârstă al opoziţiei era o diversiune binevenită.

— Un aeroplan care arată al naibii de amuzant, trebuie să o spun!

Vocea lui ridicată îi ironiza pe funcţionarii civili ai Comisiei, linguşitori şi nerăbdători. Marian văzu că David o urmărea cu atenţie, până când Tim Burton îl trase de mână, ca un băieţei plin de entuziasm, împingându-l spre avion.

Îi văzu pe Bryan Coulthard, pe directorul executiv de la *Balzac-Stendhal,* pe Rogier şi Laxton împreună, toţi extrem de veseli. O bandă selectă de figuri ale presei europene, de la diverse gazete şi ziare de scandal, care îşi împingeau de la spate fotografii, pe parlamentari şi pe oficialii UE, fără deosebire. Slavă Domnului, se părea că nimeni nu vroia să-i ia ei vreun interviu. Poate că ea era craniul acelui banchet special? Era ziua lui David…

Se produse o mişcare generală spre *Skyliner,* ceva la fel de natural şi irezistibil ca o creştere a mareei. Avionul era lucios şi solid, văzut de aproape, cu talia lui lăudăroasă, victoriană, duhnind a lux.

— Te simţi bine, Ben? întrebă Marian răutăcios, când îl descoperi din nou pe Campbell lângă ea. Cum…?

Păru nesigur pentru o clipă, apoi adăugă:

— Oh, da, doar că nu-mi prea place să zbor. Niciodată nu mi-a plăcut.

Zâmbetul lui bolnăvicios o irita.

David era înconjurat de reporteri şi oficialităţi, strângând cu fermitate mâna preşedintelui Comisiei. Belgianul calm îşi înclina capul spre David, în stilul unui tip plin de respect sau al unui camarad conspirator. Micul tablou duse la creşterea neliniştii ei.

— Eşti gata, Marian? întrebă nesigur Campbell.

O urmărise cum îl studia pe David.

— Da! zise ea tăios. *Gata.* Dar *tu,* Ben?

— Cum? Oh, da. Atunci, să mergem, spuse el, făcând semn spre scara pasagerilor.

Când ajunseră în cabina de clasa întâi, Campbell o părăsi, îndreptându-se grăbit spre un grup de ziarişti. În mâna lui Marian

apăru ca prin magie un pahar cu şampanie, în timp ce ea supraveghea interiorul spaţios, ca al foaierului unui hotel.

— Un ticălos mare, nu? spuse Henry, lângă cotul ei. Ca un crucişător blestemat. Dar, în definitiv, cred că asta a şi fost ideea, nu, fetiţo?

Ea reuşi să încline din cap, mimând entuziasmul. Acela fusese, de fapt, principiul pe baza căruia fusese creat *Skyliner*-ul. Clasa întâi, ca o imitaţie a sălii de recepţii a unui crucişător, scaunele răspândite neglijent, ca în biblioteca unui club. Clasa de afaceri, o amintire a spaţiului unei cabine, era mai îngustă, dar tot părea uriaşă, întinzându-se în faţa ei. Culoare largi, grupuri de scaune, computere, birouri… Mijlocul de transport pentru piaţă. Alte variante de cabine ofereau facilităţi luxoase ale zborului, una asigurând chiar şezlonguri şi un cinematograf. Ultima, sau cel puţin aşa auzise ea, propunea chiar mai multe scaune decât *Boeing*-ul, acum când preţul era un factor important. Tim Burton avea să folosească acel tip în operaţiunea de traversare a Atlanticului.

Avionul seducea. Existase o oarecare nedreptate în lipsa lui de succes anterioară. Era mare, silenţios, luxos – acum şi rentabil – şi reprezenta următorul pas logic, după *Airbus.*

Seducea, într-adevăr… Marian clătină din cap.

— E ceva în neregulă?

— Îmi ţiuie urechile, Henry, zise ea zâmbind.

Muriseră oameni pentru acea ocazie, pentru acea expunere. Ca să fie adusă ea acolo, împreună cu ceilalţi oameni influenţi, ca să i se aducă şampanie la buze, în mijlocul jovialităţii puterii şi banilor. Inocenţa murise.

— Bună, Marian!

Era Tim Burton, zâmbind ca un băieţel care avea un trenuleţ nou. Ea îl cunoştea ca pe cineva întâlnit la petreceri sau ocazional, învârtindu-se pe culoarele Camerei în căutarea vreunui *lobby*-ist în favoarea lui.

— Tim… noua ta jucărie? îmi place.

Ridică paharul spre luminile slabe din tavanul înalt al cabinei. Henry se' îndepărtase, îndreptându-se spre un grup de funcţionari civili, înclinat spre răutăţi.

— Felicitări.

— O cursă al naibii de strânsă, Marian, pot recunoaşte asta, acum.

Zâmbetul lui era molipsitor, părul prea lung sugera inocenţa.

— Bineînţeles, bietul de Alan Vance. A auzit de asta? Mm! Ei bine, mulţumită prietenului tău David şi lui Bryan Coulthard, am

scăpat din cârlig! Versiunea mea nu va fi la fel de luxoasă ca aceasta, desigur. Salut, David!

Era graţios – şi inocent – ca o păpuşă. Gant nu ar fi pierdut timpul cu bănuiala că ar fi implicat. Era cât pe ce să fie ruinat… *Salut, David.* Aşa îi spusese şi computerul lui – iar David cunoştea infidelitatea acestuia, era sigură de asta.

Bărbatul care era cu David avea aproape patruzeci de ani, era mai înalt decât David, îmbrăcat cu o eleganţă simplă; brunet, cu ochi căprui şi foarte atrăgător.

— Marian, prietenul meu, Michael, m-a rugat să-i fac cunoştinţă cu tine, murmură David.

În acelaşi timp, mâna lui ajunse, ca a unui proprietar, pe umărul lui Tim Burton.

— Domnişoara Marian Pyott, unul dintre cei mai plini de culoare membri ai Parlamentului nostru… Roussillon, care se ocupă de securitatea noastră.

Îşi strânseră mâinile.

— David exagerează în legătură cu intoleranţa mea, flirtă Marian. Prejudecăţile mele pot fi dezarmante.

Zâmbetul ei era fascinant. Roussillon arăta remarcabil de bine.

Roussillon… *Roussillon.*

Îi dădu drumul la mână, prea repede ca să nu-l alerteze. Numele lui era în computerul lui David, în fişierul *Robbie.*

Spre sfârşitul după-amiezii, pe lac nu se aflau aproape deloc canoe sau bărci cu pânze ale turiştilor. Oricum, sezonul era prea la început ca să fie mai mulţi oameni care să închirieze cabanele.

Capul unei vidre ieşi din apă la vreo treizeci de metri de malul plin de pietricele, pe care mergea el. Când începeau taberele de cercetaşi şi veneau pescarii şi turiştii, vidrele se retrăgeau în bazinele izolate. Pentru moment, păstrăvii şi somonii erau capturile lor.

O şuviţă de fum plutea deasupra pinilor, ieşind din şemineul unei cabane ocupate. Auzea zgomotele slabe ale copiilor.

Mergea pe mal pentru provizii, şi ca să se gândească. În cabană, chiar şi în pădurea deasă din jurul ei, era dificil uneori să vezi lucrurile într-o lumină clară. Totul era prea confortabil şi familiar, semăna prea mult cu un refugiu. Şi îi accentua stăpânirea de sine, sugerând să accepte oferta pe care o primise prin *e-mail.* Un grup separat de fundamentalişti dorea uciderea lui Arafat – la fel cum un evreu fundamentalist îl ucisese pe Rabin, cu un an înainte. Părea o propunere

simplă, deşi provocatoare, o propunere care nu trebuia să-l

tulbure. Şi totuşi, o făcuse.

Mâinile mari ale lui Strickland erau înfipte în buzunarele laterale ale hanoracului, ca şi cum el ar fi încercat să pară un om şi mai solid. Studia pietricelele de pe plaja îngustă, ca şi cum ar fi citit rune. Pinii se îngrămădeau spre mal, iar. Munţii se reflectau în apa extrem de albastră a lacului. Strickland ignora familiaritatea scenei şi senzaţia de sălbăticie. Îşi ridică privirea o dată, atras de zgomotul puternic al bărcii poştale, care se întorcea pe lac spre debarcader şi spre grupul de cabane şi căsuţe din lemn, care reprezenta singura aşezare pe kilometri întregi. Apoi îşi întoarse din nou atenţia la pietre, la propria lui umbră lungă, la imaginea vârfurilor acoperite de zăpadă şi a gheţarilor, care dispăreau în colţul câmpului său vizual.

Intermediarul plasase depozitul cerut, nereturnabil, în contul lui elveţian. Banca îi trimisese prin fax confirmarea cu două ore în urmă. Acum trebuia aranjată o întâlnire. Dar el venise aici, în sălbăticia unde era cunoscut sub alt nume, pentru că era sigur că, după Oslo, Winterborne îi va trimite pe Fraser şi pe francez împotriva lui, doar ca să cureţe casa. La numai câteva zile după aceea, apăruse din senin o ofertă care îi provoca ego-ul şi îi aţâţa lăcomia… Oare pentru că ei îi pierduseră urma? Era vorba de *ei* sau de ceva autentic şi întâmplător? Chiar şi Winterborne – sau Fraser sau Roussillon – ar fi putut ghici că el îl va considera pe Arafat o ţintă irezistibilă. Rabin fusese o ţintă uşoară, pe lângă asta. *Unul dintre cei mai greu de eliminat oameni din lume,* oferea scrisoarea, ca un meniu tentant. *Un trădător al cauzei palestinienilor,* sau ceva de genul acesta, dezvăluise identitatea ţintei. Arafat.

Winterborne ar fi putut descoperi cu uşurinţă că el mai fusese angajat o dată ca să-l ucidă pe Arafat, în Africa de Nord – şi că ratase, atunci când Arafat plecase doar cu câteva secunde înainte să explodeze mecanismul. Şi *toată lumea* ştia cât de mult ura el eşecurile…

…o întâlnire, deci. Putea risca asta? Şi dacă o făcea, unde? Se opri din plimbare şi privi în sus. Munţii familiari, plini de

zăpadă şi gheaţă, lacul nemişcat, siajul vasului poştal dispărând, în timp ce barca se legăna lângă debarcader, cu motorul oprit. Capul unei alte vidre şi apoi al încă uneia. O căprioară apăru încrezătoare dintre pini, ştiind poate că turiştii şi sportivii nu se mutaseră, încă, în sălbăticie. Animalul îl privi atent, fără teamă. O canoe dădu colţul insuliţei micuţe, plate şi cu pomi rari, din mijlocul lacului. Strickland respiră adânc.

283

Temperatura după-amiezii începuse să scadă. Indecizia rămăsese, ca un ghem solid şi indigerabil, în stomac. Era provocat de însărcinare... şi era suspicios. Plimbarea nu rezolvase nimic.

Zborul de cursă de la Miami coborî spre aeroportul Sky Harbor din Phoenix, în timp ce deşertul devenea purpuriu la lăsarea serii. Pământul era luminat în galben-portocaliu, fiind punctat din loc în loc cu crucifixele cactuşilor uriaşi. Gant privi cum pământul se repezea spre avion şi cum luminile Phoenix-ului răsăreau din amurg, ca şi cum cineva tocmai crease oraşul. Era obosit, nebărbierit şi murdar. Roţile atinseră solul, patinară, se aşezară cu fermitate şi vuietul decelerării umplu cabina *Boeing*-|*x*||*i*| de transport mediu. Terminalul şi hangarele trecură pe lângă ei, ca nişte amintiri incomplete.

Avionul încetini, aeroportul deveni mai real, deşertul şi cactuşii ireali, în timp ce avionul vira pe pista de rulare. Era întuneric, în mijlocul luminii neonului, o noapte bruscă. Căscă în spatele mâinii, dar chiar şi acea mică politeţe păru să o irite pe matroana cu păr albastru de pe scaunul de la fereastră, al cărei bronz din Sunbelt lucrase asupra ei ca arşiţa asupra unei piei vechi. Întregul lui aspect, poate şi mirosul datorat nespălării, o ofensaseră pe tot timpul călătoriei de la Miami.

El nu simţea aproape nicio nelinişte, în timp ce avionul opri şi autobuzul de transfer se îndreptă spre ei. Nu simţise nimic când aterizase pe Miami Internaţional, trecuse prin holul de tranzit şi servise masa aşteptându-şi cursa aeriană. Poate că

lăsase toate aceste sentimente în Franţa, sau poate că oboseala îl erodase ca ploaia o stâncă moale. Ajunsese la aeroportul din Toulouse pe drumuri lăturalnice şi fără să aibă probleme. Seara, un *Airbus 320* îl dusese la o cursă spre Amsterdam, unde petrecuse noaptea în holul de aşteptare, încercând să doarmă, un somn întrerupt de zgomotele copiilor obosiţi şi adulţilor sleiţi. Primul zbor din Schipol spre State, dimineaţa, fusese o cursă turistică *Delta,* până în Florida, cu un *Boeing 761.* Fusese liniştit, în mijlocul turiştilor olandezi, germani şi englezi, de accentele americane ale însoţitoarelor de zbor, de filmul american. Avea senzaţia că era singurul din acel avion neinteresat de Disney Word, ca destinaţie.

Se gândise, pentru o clipă, să se întoarcă la Londra. Dar ideea lui Aubrey nu mai folosea la nimic, odată cu dispariţia lui Strickland şi cu contra-activitatea francezilor. Aubrey nu mai putea să aibă alte idei. Era timpul să se întoarcă acasă… ca Strickland?

În plus, trebuia să vorbească cu Blakey, chiar şi cu Barbara. La *Vance Aircraft* existau resurse pe care le putea folosi. Poate că reuşea să-l găsească singur pe Strickland, îşi spuse din nou, cu lipsă de convingere, în timp ce se ridica şi îi permitea matroanei să-şi ia bagajul din compartimentul pentru bagaje de deasupra capului şi să treacă frecându-se fără să-şi ceară scuze pe lângă el. Ridică din umeri, trăgându-şi jos şi sacul lui de sport, cel pe care-l cumpărase la Schipol, împreună cu o cămaşă curată. Era un bagaj suficient ca să nu trezească interes. Păşi pe uşa pentru pasageri în spatele a doi copii neastâmpăraţi şi a unei mame însărcinate, în holul mobil, ridicat pe sistemele hidraulice. Rămase în picioare, la capătul îndepărtat al vehiculului, ţinându-se de bară şi privindu-i indiferent pe ceilalţi călători. Apoi, holul fu coborât pe şasiu şi acceleră spre clădirea principală a terminalului. Primele stele sclipeau mult deasupra acoperişului de sticlă şi o felie de lună părea abandonată şi inutilă, aproape de

orizont.

Femeia însărcinată şi cei doi copii ai ei erau apaşi. Matroana, aşezată la câţiva paşi de ei, părea să-şi disipe dezaprobarea între el şi băştinaşii americani. Sunbelt cunoscuse o altă „goană”, de data aceasta a afacerilor noi şi a retragerii timpurii. Acum, acolo nu mai exista aur sau teren de păşunat care să fie luat de la indieni, ci doar terenuri de golf.

Uşile holului mobil se deschiseră cu un oftat spre poarta terminalului şi el se aşeză în spatele celorlalţi pasageri, ezitând, poate pentru prima dată. Apoi, uşile automate îl cuprinseră şi se îndreptă spre ieşire şi spre coada de taxiuri.

Nu ştia că, la fel ca şi ceilalţi pasageri ai zborului, fusese fotografiat la intrarea în sală. Agentul FBI era plictisit, aşteptând cu nerăbdare să i se termine schimbul şi sigur că Gant nu se va întoarce la Phoenix. De aceea, nu era interesat să inspecteze vizual pasagerii. Dar din cauză că Melntyre din Washington insistase, şi pentru că acesta era un ticălos, fotografia conştiincios toţi pasagerii care soseau la Sky Harbor în acea noapte.

Gant ieşi din terminal în aerul rece al serii, încrezător în anonimatul lui continuu.

Capitolul 13

ACCIDENT ŞI PREMEDITARE

Neplăcerea rămase pe faţa ei obosită şi trasă, ca o mască. Blakey părea şi el mai bătrân, nelalocul lui. Era ca şi cum amândoi ar fi avansat în timp şi s-ar fi opus să fie traşi înapoi în acea situaţie. Gant stătea în pragul uşii apartamentului executiv, simţind absenţa lui Vance din camera mare ca pe o gaură neagră, vizibilă. Barbara îl privea cu prudenţă, ca şi cum el şi-ar fi exprimat dorinţa de a reînvia căsnicia lor şi de a o răni şi mai mult.

Gant ridică din umeri şi spuse:

— Nu am avut intenţia de a provoca necazuri, Barbara.

Apoi, imediat, se întoarse spre Blakey, cu o uşurare evidentă:

— Salut, Ron.

Barbey mormăi ceva în barba neîngrijită, ochii lui negri arătând pierduţi şi îmbătrâniţi, întregul lui comportament semănând cu al unui actor care învăţa rolul unui bătrân. Gant intră în camera familiară, panelată cu lemn de pin. Barbara stătea aşezată lângă biroul mare, din pin, al lui Vance, iar Blakey pe o canapea lungă, lipită de unul din pereţi.

— Am nevoie de ajutorul tău, Ron. E o problemă cu computere...

Apoi Gant lăsă impresia că cedase şi el gazului invizibil care ataca creierul, simulând un sentiment de înfrângere şi faliment, care înlocuiseră energia obişnuită a camerei, atmosfera ei de efort şi încredere.

Prin ferestrele, ale căror storuri erau încă ridicate, amurgul nu era deranjat de strălucirea luminilor, de impresia de activitate, de harta de lumini a hangarelor, atelierelor, pistelor. Gant îşi dăduse seama, când se apropiase, în taxi, că *Vance Aircraft* devenise un teren vacant. Băncile şi alţi creditori importanţi o declaraseră prescrisă. Compania fusese declarată falimentară, fără să beneficieze de Capitolul 11 sau de orice altă amânare salvatoare, iar afacerea fusese deposedată de bunuri, la fel de eficient ca în urma unui atac al lăcustelor. Citise necrologul în *Newsweek,* în avionul cu care venise de la Amsterdam. Şi îl putea citi şi mai clar pe faţa Barbarei. Pentru prima dată, după ani de zile, simţi un fior de milă pentru ea.

— Am şedinţe, Mitchell. Nu simt nevoia să fiu întreruptă – fuseseră primele ei cuvinte acuzatoare.

Cu toate acestea, le rostise cu o voce obosită, răguşită, ca şi cum, în cele din urmă, se săturase şi de insulte şi de aversiunea pe care o simţea pentru el.

— Sigur. Îmi dau seama ce se întâmplă.

— Oare?

Apoi trăsăturile ei se îmblânziră. Sau, mai curând, se

„şifonară”.

— Poate că da. Ce doreşti? continuă ea şi îi făcu semn să se aşeze. Bei ceva?

Gant refuză clătinând din cap şi Barbara ridică din umeri, sorbind din paharul ei mare cu bourbon. Sub ochi avea pete de oboseală şi era evident că machiajul era aplicat din belşug.

Gant se întoarse spre Blakey, ca şi cum s-ar fi simţit stânjenit. Scoase instantaneul cu Strickland, fotografiat pe un debarcader, sau ceva de genul acesta, unde erau munţi, pini şi un lac. Undeva, în lume. Gant, cel puţin, se simţea refăcut după duşul pe care-l făcuse la motel şi era hotărât să spulbere atmosfera din cameră, acel aer de înfrângere. Strickland era singura lui preocupare.

— Acesta e tipul care a făcut cip-ul „aranjat”, spuse. Numele lui e Strickland. Un fost om al Companiei.

Blakey părea năucit, având pe faţă acea concentrare goală a beţivilor.

— Nu-ţi pot spune nimic altceva despre cip, Mitchell. Părerea mea e că s-a reconfigurat singur – a fost deghizat sau poate că a suferit de amnezie, după ce şi-a îndeplinit scopul.

— Nu cip-ul mă interesează, Ron, răspunse Gant cu o răbdare care-l surprinse chiar pe el. Vreau să dau de urma acestui tip.

— Poate el să transforme toate lucrurile în bine, ca într-o poveste cu zâne? întrebă Barbara ironic.

Gant o privi pe fosta lui soţie şi clătină din cap.

— Nu, nu poate. Barbara, există undeva nişte oameni care l-au angajat…

— Cine? întrebă ea.

— Nu încă. Nu există nicio dovadă. E vorba de Europa, de companii aviatice, chiar şi de servicii secrete. Totul e încă vag. Cu excepţia lui Strickland. Pe el l-am văzut pe o casetă video, la Oslo. Era acolo. El a făcut-o. Iar el ştie cine l-a angajat.

Privirea lui deveni mai dură, şi continuă:

— Şi ei îl caută. Nu am prea mult timp.

Ridică privirea, încruntându-se la Barbara.

— Am nevoie ca această fotografie să fie examinată pe un computer. Trebuie să existe un indiciu, undeva în fotografie, care să indice unde a fost făcută.

Blakey răsucea poza mototolită în lumina unei lămpi, privind-o cu ochii întredeschişi. Interesul Barbarei părea să crească şi să scadă, ca şi cum ea s-ar fi aflat într-o stare hipnotică.

— Poate fi oriunde. Crezi că e undeva în America?

— Strickland e american. S-ar putea. Sau ar putea fi în Europa. Are o casă acolo.

Pufni.

— Clădirile acelea de pe fundal. Poate că există vreun panou indicator, continuă Gant, după care se înfurie parcă împotriva propriei persoane. Este tot ce am. Nu pot să mă duc la Langley şi să le cer adresa!

— Ai riscat, întorcându-te aici, interveni Barbara.

— Trebuia să o fac. Au încercat să mă ucidă. De două ori. Trebuia să scap de ei.

— Şi de aceea te afli aici? îl întrebă ea batjocoritor.

Gant îi înţelegea frustrarea răzbunătoare. La telefon, când, în cele din urmă, îi solicitase şi îi obţinuse atenţia, simţise că trezise o dorinţă, ^aceea ca el să o dezamăgească. Ca şi în căsnicia lor.

— Îmi pare rău, adăugă brusc Barbara.

Gant îndepărtă scuzele cu o fluturare a mâinii. Eşecul o măcina la fel de sigur ca un cancer, iar el nu putea evita compătimirea pe care o simţea faţă de ea.

— Pot să o scanez şi să o introduc în computer. Ne-am putea juca puţin cu ea, Mitchell… dar nu-ţi face prea multe speranţe, amice. Mie nu mi se pare mare lucru.

— Nici mie, răspunse Gant, fără să se întoarcă spre Blakey, menţinându-şi privirea asupra Barbarei, care se foi stingherită sub compasiunea lui intensă şi chiar nedorită. Asta e tot ce am, Ron. Tot ce am.

— Atunci, să începem, declară Barbara, ridicându-se cu o mişcare bruscă. Se face târziu, iar eu trebuie să continui să supraveghez dispunerea celor salvate din dezastru – să menţin vânzarea.

Reuşi să scoată un zâmbet scurt, rece.

— *Ce* a rămas? întrebă Gant.

— Oh, câteva componente mici, nişte piese ale sistemelor de aviaţie, spuse Barbara, ridicând din umerii ei mici. S-ar putea să reuşim să păstrăm cam 5% din forţa de muncă, în cel mai rău caz. Nu vom mai construi avioane!

288

Învigorată de ceva foarte apropiat de ură, smulse fotografia dintre degetelejui Blakey.

— Ăsta e? El e ticălosul care l-a ucis pe Alan?

Gant aprobă din cap.

— Şi tu ştii cine l-a angajat? *Cine?*

— Nu încă, replică Gant. Nu încă. Mai întâi trebuie să-l găsesc pe el.

Sistemul de aer condiţionat era defect, obligându-l să lase ferestrele deschise spre căldura umedă a nopţii de vară timpurie. Auzea sunetul muzicii de la restaurantul etiopian aflat la două case distanţă pe stradă, ritmul african al unor tobe dintr-un alt bar, râsetele etnicilor şi zgomotul traficului. Ca loc în care să trăieşti, Adams-Morgan era contrariul a tot ceea ce ar fi ales Melntyre.

Soţia lui înstrăinată, May, cu ambiţia ei de a deveni artistă, hotărâse mutarea lor acolo din cauză că apartamentul de la etajul de sus al casei vechi avea un atelier. Ei îi plăcuseră barurile, librăriile, galeriile şi senzaţia de exotic pe care o avea orice turist în acel district al Washington-ului.

Pentru o vreme. Ea nu reuşise să picteze sau să sculpteze, în ciuda lecţiilor care-l costaseră bani atât de greu câştigaţi. Probabil că descoperirea lipsei ei totale de talent o făcuse să fugă cu un cântăreţ de jazz spaniol, cu doi ani mai tânăr, ca să scape de atelierul neîngrijit şi nefolosit, care o batjocorea în fiecare zi. Sau poate că o făcuse din cauza

conservatorismului lui ridicol, a certitudinii lui infatuate că ea nu va reuşi niciodată în artă, aşa cum nu reuşise în nimic altceva.

Melntyre privea fix scrisoarea pe care o primise de la ea cu o săptămână înainte. Se plângea de întârzierea pensiei alimentare. Tobele africane şi vaietul instrumentului de suflat etiopian îi aminteau cu forţă de May, readucându-i dispreţul şi furia. Jazz-istul spaniol nu-şi găsea angajamente – cu atât mai rău. May servea la mese într-o cantină – treaba ei... Aruncă scrisoarea pe biroul în neorânduială, care ocupa un colţ al atelierului. Roata olarului, pensulele şi pânzele lui May umpleau restul spaţiului camerei. May fugise şi îl lăsase fără banii necesari ca să se mute dintr-un cartier pe care-l dispreţuia şi în care se simţea ca un exilat.

Mâinile lui butucănoase răsfoiră teancul de facturi neplătite, apoi îşi frecă faţa largă cu ele, ca şi cum s-ar fi spălat. Căscă şi duse la gură paharul cu bourbon.

Se ridică în picioare şi se duse la ferestrele înalte ale atelierului. În spatele luminilor de pe strada Columbia se vedea strălucirea puternică a Washington-ului. Scrisoarea lui May era doar un frecuş

în plus. Se simţea presat din toate părţile. Îl înghesuise pe Gant într-un colţ, transformându-l într-un fugar, iar acum Biroul vroia să afle de ce nu-l prindea. La naiba cu Gant... La naiba cu May şi spaniolul ei. La naiba cu şeful lui, care nu-l plăcea şi nu avea încredere în el.

Telefonul bâzâi ca o albină prinsă în e ursă şi Melntyre ridică repede receptorul. Era englezul, Fraser. La naiba şi cu Fraser...

— Mac? Sunt aici, în Washington. Tocmai m-am înregistrat la *Jefferson Hotel.* Un apartament foarte frumos.

Părea un apel prin centrală. Tipul era atât de *ostentativ:*

— La blestematul de *Jefferson Hotel,* unul din cele mai bune, pentru Dumnezeu!

— Ai făcut drumul degeaba, Fraser, mârâi el.

Tipul fusese un spirit înrudit, odată. Cooperaseră în câteva operaţiuni, când el era angajat şi Companiei, iar Fraser era în MI6, dispozitivul de spionaj britanic. Dar cine se credea el ca să-l sune atât de devreme, să vină cu avionul. Tot drumul până acolo? îşi frecă obrazul neras cu mâna liberă.

— Degeaba, repetă el morocănos.

— Ascultă ce am de spus, înainte să zici asta, replică Fraser, cu o convingere nediminuată.

— Nu mai ai nicio greutate, Fraser. Acum eşti în sectorul particular. Ai spus numai tâmpenii azi-dimineaţă… m-ai trezit din somn, pentru Dumnezeu…!

Chicotitul lui Fraser era enervant.

— Sectorul particular… îmi place cum sună. Şi ţie ţi-ar plăcea, Mac. Dar vrem aceleaşi lucruri, nu-i aşa…?

Numele lui Strickland era ca o mâncărime pe care nu o putea scărpina. Gant îl căuta pe Strickland. Atâta îi spusese Fraser… *De ce să na ne grupăm resursele, să ne reunim forţele în problema asta?* Tipul avea tupeu. Tot ce dorea era acoperirea şi asistenţa Biroului, în timp ce-l urmărea pe Strickland pe teritoriul Statelor Unite. Pentru Melntyre nu exista niciun avantaj.

— Oare? răspunse el, aproape involuntar.

Dacă Strickland vorbeşte cu Gant, ce altceva i-ar putea spune? Despre Companie, despre tine? îl întrebase Fraser, când sunase, întrebarea plutise în aerul atelierului ca o ameninţare de şantaj, ca mirosul vopselurilor lui May şi furia ei împotriva propriei lipse de talent.

— Ce naiba vrei, Fraser?

— Să te ajut, Mac. Să-l găsesc, împreună cu tine, să-l… găsesc pe Strickland. Atâta tot…

Se întrerupse.

— Ah, *room service.* Şampanie, *canape.*

Râse. Nu era o încercare de a face înşelătoria subtilă sau convingătoare. Mita era la fel de vulgară ca notele murdare de pe birou, din faţa lui.

— Du-te dracului, Fraser, mârâi Melntyre, întorcându-se din nou spre fereastră şi ridicând bourbon-ul la buze.

Picături din lichid îi pătară cămaşa. Umiditatea nopţii se lipea de corpul lui ca nişte draperii grele şi lipicioase, mirosind a amintiri şi a înfrângere. Strickland fusese folosit în campaniile murdare ale Companiei în America Latină, în anii ’80. Anumiţi prieteni fuseseră ajutaţi prin îndepărtarea adversarilor lor – bombe în maşini, incendieri de case, genul obişnuit de soluţii drastice, care necesitaseră talentele speciale, de psihopat, ale lui Strickland. El îl condusese pe Strickland, îi comunicase ţintele, timp de doi ani. Dacă se afla ceva, Biroul şi Guvernul l-ar fi atacat de la distanţă. L-ar fi tratat ca pe un lepros, ca să împiedice infectarea lor cu boli ale trecutului.

Paharul i se golise şi îl umplu din nou, cu o mână. Paharul lăsase un cerc umed pe învelişul de piele zgâriat al biroului. Fraser părea să se mulţumească să aştepte în tăcere, ca şi cum s-ar fi aşteptat la o decizie favorabilă.

„Nu era atât de uşor”, se gândi Melntyre, sorbind din bourbon. Se întoarse la fereastra de deasupra străzii dezgustătoare.

Scrisoarea lui May îi trecu rapid prin minte, ca un salut batjocoritor. Dacă Strickland îşi dădea drumul la gură, Directorul avea să-l arunce personal în stradă, afară din J. Edgar Hoover Building, iar apoi avea să-i arunce şi pălăria după el. Trebuia să reflecteze… Dar nu trebuia să-l respingă pe Fraser de la început. Putea fi util.

— OK, o să discutăm. *Dimineaţă.* Te sun eu la hotel, devreme.

— Te aştept, Mac. Mi-a făcut plăcere să vorbesc cu tine.

Legătura se întrerupse brusc, lăsându-l pe Melntyre ascultând tonul. Trânti şi el receptorul.

Era în belea, recunoscu Melntyre. Avea nevoie de bani – May îl putea chema în justiţie pentru pensia alimentară întârziată, iar puritanii din Birou puteau cere demisia lui pentru acest motiv… Strickland putea să-i facă vaporul să eşueze, sau Fraser putea răspândi oricum zvonul, dacă nu

coopera… Bourbon-ul îi ardea gâtul. Dacă Gant ajungea să vorbească cu Strickland…

…Se auzi tonul de fax. Se întoarse la al patrulea apel. În clipa aceea sună telefonul.

— Melntyre, e târziu.

— Îmi cer scuze, domnule.

291

Era Chris, care se afla încă la birou.

— Vă trimit o poză pe care tocmai am primit-o din Phoenix.

În vocea lui se simţea o uşoară tulburare.

Melntyre se aplecă, cu respiraţia oarecum pierdută sau neglijată, deasupra faxului, ca şi cum l-ar fi atacat sau interogat. Încet, ca uleiul picurând dintr-un instrument, apărură trăsăturile lui Gant, prins aproape din profil.

— Aţi primit-o?

— Sigur, spuse Melntyre rânjind. Când a fost făcură?

— În seara aceasta, mai devreme. Aeroportul Sky Harbor. A venit cu un zbor de la Miami Internaţional.

— *Unde e acuml* întrebă Melntyre, cu răsuflarea tăiată.

— Am luat legătura cu paza de la *Vance Aircraft.* Fata lui Vance şi inginerul şef de cercetări, Blakey, au sosit cu mai puţin de o oră înainte, din senin. Asta înseamnă că Gant e acolo, nu?

— Poate, dar de ce? De ce s-a întors? Ce treabă are cu fosta lui soţie?

Probabil că Gant o ura la fel de mult cât o ura el pe May.

— OK – întăriţi supravegherea. Vin imediat la birou. Pregăteşte-te imediat de călătorie şi aranjează să obţinem un avion al Biroului spre Phoenix, până ajung eu acolo.

Îi venea greu să-şi recapete răsuflarea, ca şi cum tocmai s-ar fi oprit dintr-o alergare puternică. Fluierul etiopian şi tobele africane păreau identice cu respiraţia lui, cu bătăile inimii lui.

— Avertizează-i pe ţărănoii din Phoenix despre ce e vorba. Nimeni nu pleacă de la *Vance Aircraft* fără să fie arestat!

— Domnule…

Melntyre închise telefonul fără să asculte tonul plângător şi

incitat al lui Chris, acea agitaţie părând furată din propriile lui gânduri. Se răsuci ca într-un gest triumfător spre ferestrele înalte ale atelierului, privind în sus, pe geam. Îl prinsese pe Gant – îşi privi fascinat mâna cum se strângea într-un pumn. Tipul intrase în plasa supravegherii lui ca un copil de patru ani. Frumos...

Intră în dormitor şi scoase din spatele şifonierului valiza pe care o avea mereu pregătită, cu lucrurile împachetate. Costumele lui sobre stăteau în poziţie de drepţi deasupra şirului de pantofi. Şifonierul, în ciuda eforturilor lui, păstra încă mirosul parfumului lui May, cu care ea îşi dădea din belşug, atât pe corp, cât şi pe haine.

Închise ferestrele atelierului, atenuând zgomotele străzii. Se întoarse spre uşă şi îşi aminti de Fraser. Ezită o clipă, apoi ridică telefonul.

292

Nu era niciun rău dacă îl lua şi pe el. Putea fi foarte util... era o ocazie, Fraser îi oferise un viitor mai luminos. Poate că reuşeau să stabilească ceva împreună. Până atunci, ce rost avea să-l supere pe individ...?

Afară din lumina puternică a becurilor, putea privi în sus, prin acoperişul de sticlă al biroului lui Blakey şi să vadă stelele mari ale nopţii de deasupra deşertului. Nu era nerăbdător. Blakey trecuse fotografia prin computer, scanând suprafaţa ei încreţită, iar apoi începuse procesul de desfacere a ei în bucăţi, de alcătuire a hărţii. Avea o senzaţie ciudată, enervantă, privind trăsăturile mari şi palide ale lui Strickland crescând, devenind mai impenetrabile. Mâna lui, care se sprijinea pe şina debarcaderului, avea acum mărimea unei mănuşi de baseball, umerii lui erau uriaşi, numele imprimat pe hanoracul lui era mare ca o reclamă cu neon deasupra unui restaurant.

Gant asculta cum tastatura computerului răspundea degetelor lui Blakey, ca o păsărică agitată. Asculta bâzâitul maşinăriei, torsul ocazional al imprimantei şi fotocopiatorului. După alte câteva minute avea să apară un ansamblu lărgit,

mare cât o hartă, ce trebuia întins pe un banc de lucru şi examinat. Procesul de descoperire a locului în care fusese făcută fotografia era în mâinile maşinilor, şi asta îl satisfăcea.

Munţii din spatele lui Strickland erau de origine vulcanică, şi erau trei. Din forma umbrelor, a unghiului soarelui şi a modului în care privea Strickland, cu ochii întredeschişi, se deducea că era primăvară şi că munţii se întindeau în nordul lacului mic în care debarcaderul era înfipt ca un băţ. Pe fundal, se vedeau pini pe versanţi şi în jurul micilor clădiri de pe mal Emisfera nordică sau Noua Zeelandă – nu chiar oriunde în lume, dar încă puteai să alegi între cele două emisfere, dincolo de tropice... Totuşi, Gant simţea că Strickland venise acasă, că era o fotografie făcută în America.

Computerul principal de la *Vance Aircraft* scosese, la instrucţiunile lui Blakey, o hartă în relief a zonei din fundalul fotografiei, apoi o schiţă a secţiunii peisajului. Exista ceva vag familiar în modul în care se ridica şi cobora relieful vulcanic, lacul, dar nimic mai concret. Harta şi secţiunea erau întinse pe o masă mare pe a cărei margine stătea el cocoţat, aşteptând.

— Hainele lui nu par noi, spuse Blakey fără să ridice privirea de pe imaginea uriaşă pe care o asambla cu delicateţe pe placa fotocopiatorului color, ci ca şi cum le-ar fi purtat mult. Poate că nu era un simplu turist, în momentul în care a fost făcută fotografia.

Nu părea să aştepte un răspuns. În fotografie, la marginea cerului se vedea o dâră mare de vapori. După altitudine, era un zbor civil, estimă Gant. Dar, în definitiv, serviciile Cliarter, cursele, zburau peste majoritatea zonelor sălbatice din lume.

— Hainele sunt americane...

— Poţi cumpăra haine americane în orice colţ al lumii, replică Gant la observaţia lui Blakey.

— Mda.

— E ceva în partea *scrisă*? Pe debarcader, una din acele căsuţe, cabane sau ce sunt ele?

— Mai aşteaptă câteva minute…

Gant o simţi: pe Barbara lângă el şi se întoarse spre ea. Părea obosită şi încordată, dar mai puţin datorită orei înaintate, cât a sfărâmării visurilor, a pierderii lui Alan.

— Te simţi bine?

Ea aprobă din cap.

— Tu?

— O să iasă bine – mă refer la asta. O simt. Fiecare fotografie spune o poveste, iar aceasta ne va spune unde locuieşte Strickland.

Barbara nu părea încântată de propria-i nerăbdare.

— E periculos adică, cât de periculos este? întrebă ea cu o voce răguşită.

— Oarecum. Poate chiar mai mult. Strickland a omorât o mulţime de oameni. Îşi perfecţionează talentele de mult timp.

— Ai putea – atunci când îl vei găsi, vei reuşi să-l faci să vorbească? Să spună adevărul?

Gant ridică din umeri. Maşinăriile continuau să bâzâie şi să ciripească. Blakey fredona o melodie, în timp ce se concentra.

— Eu pot doar să-l întreb.

O spusese ca o glumă, dar Barbara se cutremură. O atinse pe braţ, iar ea tresări, dar nu se îndepărtă de el.

— Mai întâi trebuie să-l găsesc.

— Adevărul nu va readuce la viaţă compania, sau pe Alan.

Faţa ei se rearanja singură în noile planuri obişnuite ale durerii, care refuzau, morocănoase, să prindă şi să reflecte luminile camerei. Se juca cu un pahar cu whisky, dar fără să bea din el. Apoi îşi îndepărtă părul negru cu mâna de pe faţă şi îl privi fix pe Gant. Aştepta – *cerea?* – de la el, aşa cum făcuse de atâtea ori înainte, ceva ce ea se îndoia deja că el va putea să-i ofere.

— Dar îţi va salva *cariera*?

Gant sesiză că nu era nimic răutăcios în acea întrebare.

— Poate. Nu asta e important. Va salva reputaţia lui Alan. E vorba de adevăr, asta e tot.

Îşi dădea seama că privirea ei exprima amărăciune şi continuă:

— Strickland a omorât nişte pasageri nevinovaţi, în acel avion. A fost angajat să facă asta de *mari afacerişti.*

Furia din tonul lui era veninoasă, învăluitoare.

— Pentru dolari, lire şi mărci germane.

Îşi privea mâinile în timp ce vorbea. Suspină.

— Ei bine, ei nu trebuiau să moară pentru bani… cel puţin aşa e normal. A existat un motiv.

Ridică privirea şi spuse:

— O să-l găsesc… şi apoi şi pe cel care l-a angajat.

Mâna ei îndepărtă acele cuvinte, apoi momentul fu întrerupt de vocea lui Blakey:

— Hei, vreţi să veniţi să-l vedeţi pe „*Incredibilul Hulk”?*

Barbara îl urmă pe Gant la masa lungă, pe care Blakey netezea imaginea lărgită uriaşă, fotocopiată, a fotografiei, ca şi cum ar fi fost o faţă de masă. Porţiunile mărite de computer formau din nou un întreg. Zgârieturile din original erau ca nişte tăieturi de sabie pe corpul lui Strickland şi pe cer. Barbara se opri la oarecare distanţă, ca şi cum s-ar fi simţit ameninţată de omul din fotografie.

— Nu prea arată potrivit rolului, spuse Blakey.

— Niciodată nu a făcut-o.

Gant se aplecă deasupra fotocopiei de mărimea proiectului unui avion. Trasă cu degetele, parcă cu dor, dâra subţire de vapori de pe cer, vârfurile vulcanice care se retrăgeau spre nord, apoi masa întunecată de pini şi copaci izolaţi.

Arătătorul butucănosal lui Blakey lovi un punct de lângă tâmpla lui Strickland, pe suprafaţa maronie a unei clădiri de lemn – poate o cabană de vânătoare, poate un motel rural.

— Vezi?

Gant privi mai de aproape. Nu era numele unui loc, nici măcar al unei persoane. Pe şipca atârnată deasupra verandei era cuvântul *UNELTE,* scris cu litere mari. Deasupra era un semn neclar.

— Şi aici, spuse Blakey, deplasându-şi mâna în alt punct.

În colţul clădirii, care era îndreptată cu faţa spre lac,

dinspre capătul de pe mal al debarcaderului, era un anunţ. Scrisul imprimat era indescifrabil, chiar şi mărit astfel, cu excepţia celor trei cuvinte ale titlului. *PERMISE DE PESCUIT*".

— Înapoi în SUA, murmură Gant.

— Trebuie să fie undeva în nord-vestul Pacificului – Statul Washington, Oregon, nordul Californiei…

— Putem să o îngustăm?

Simţi pe obraz respiraţia caldă a Barbarei, care se aplecase să privească printre ei, cumva stimulată de identificarea locului. Nu era străin, necunoscut – ceea ce-l făcea pe Strickland mai puţin periculos, mai puţin impenetrabil.

Ca răspuns, Blakey aduse harta în relief şi secţiunea de pe cealaltă masă şi le plasă deasupra fotografiei mărite.

— Trei munţi aproape în linie, de la sud la nord, murmură el. Trebuie să fie un Parc Naţional sau o Rezervaţie Naturală, cred. Daţi-mi timp să mă uit prin atlasul de pe CD-ROM, să văd dacă pot descoperi ceva locaţii asemănătoare. Ar putea fi şi Canada – ar fi mai bine să verific.

Ridică privirea spre Gant, zâmbind.

— Mai aşteaptă puţin, Mitchell. Cred că putem să ajungem în grădina acestui tip!

— Dar dacă era în vacanţă acolo, şi atâta tot? întrebă Barbara.

— Să sperăm că nu e aşa. «

— Pare genul lui de zonă? Spuneai că a avut o casă în Franţa.

— A avut. Şi aceea era o zonă izolată. Lui Strickland îi place intimitatea.

Studie încă o dată fotografia mărită. Blakey era deja aplecat peste tastatura computerului, parcurgând imaginile vii, culorile, contururile, autostrăzile şi oraşele împestriţate ale hărţilor computerizate ale atlasului.

— Eu cred că locuieşte aici, Barbara – oriunde o fi acest *aici.*

* * *

— Unde mergem, Ben? întrebă ea.

Simţea aerul rece al nopţii pe obraji, după căldura, fumul şi semiîntunericul clubului de jazz de la subsolul aflat sub un şir îngust de magazine. Când ieşiră de pe strada laterală tăcută pe *Boalevard Anspach,* răbdarea ei, abia întreţinută, dispăru. Campbell o privi ca şi cum l-ar fi înţepat.

— Eu, hm… Mi s-a părut că nu te simţeai bine…

— Jazz-ul era în regulă, Ben. Compania era problema.

Se aşeză cu faţa spre el, cu braţele încrucişate sub sâni, cu poşeta ieşind în afară ca o armă platâ, cu picioarele plantate în pantofii cu tocuri înalte, care începuseră să o strângă. Grija cu care se îmbrăcase pentru recepţie părea în urmă cu zile întregi.

— Oh, asta…

El încercă să zâmbească, zâmbet pe care lumina unui felinar îl transformă într-un rictus purpuriu. Braţele i se mişcară într-o ridicare din umeri, ca şi cum el şi-ar fi pierdut orice simţ de orientare.

Era trecut de ora unu. O luase pe Marian de la „Amigo” la şapte treizeci, ca să o conducă la recepţie, în timpul căreia îi şoptise că *trebuiau să stea de vorbă, era ceva de o importanţă vitală... vor lua cina împreună undeva, după aceea?* Ea aprobase dând din cap cu vehemenţă, lăsând surpriza şi iritarea să hotărască. Se scuzase dintr-un grup de colegi concentraţi asupra savurării luxului, şi Campbell o dusese la un super-club, apoi în beciul cu jazz.

Când părăseau recepţia împreună, îl văzuse pe David privindu-i, împreună cu Roussillon. Furia pe care o simţise fusese cea care o făcuse să se hotărască. Campbell era veriga slabă, Campbell trebuia să o ajute. Apoi nervii o lăsaseră şi băuse prea mult vin, la fel ca şi Campbell, şi amândoi se retrăseseră parcă într-o posomoreală comună. Senzaţia de pericol era amorţită. Acum, efectul vinului dispăruse, la fel de sigur ca şi răbdarea ei.

— Unde mergem acum, Ben? Undeva unde ţi s-a ordonat?

îl provocă ea, cu gura uscată din cauza a prea mult alcool şi prea multe ţigări.

Îşi aprinse o alta şi pufai furioasă din ea. Apoi îşi încrucişă din nou braţele, gata de luptă.

— Nu… oftă el.

Ochii lui păreau să exprime mai vehement negarea, după care el se prăbuşi în poziţia gârbovită a unui băiat plângăcios.

— Ce este, Ben? De ce m-ai invitat pentru o întâlnire, pentru Dumnezeu?

— Nu fi *proastă*| spuse el tăios, îndepărtând-o cu mâna.

Maşinile treceau pe lângă ei, farurile scăldându-i în lumină şi prinzând strălucirea şi licărul bunătăţilor din vitrinele cu gratii.

— De ce trebuie să fii întotdeauna atât de *proastă*?

Era furia plină de teamă a unui părinte care îşi găsise copilul după ore lungi de absenţă. Se apropie de ea, cu respiraţia mirosind a băutură, cu buzele umede. Avea ochii mici, plini de ură.

— Tu ai întotdeauna *dreptatel* Tu trebuie să ai mereu dreptate! Isuse, de data asta chiar că ai dat lovitura. Marian, chiar aşa!

Candoarea păru să-l epuizeze pentru moment şi se sprijini de vitrina întunecată, ca un beţiv morocănos. În spatele geamului, un peşte obosit înota încet într-un bazin uriaş. Rac împlătoşat şi raci cu cleşti tociţi. Revoltător şi potrivit.

— Ce am lovit, Ben?

Marian simţea cum era cuprinsă de slăbiciune. Aruncă instinctiv o privire în jur. Erau încă destul de mulţi pietoni, traficul era încă intens. Bulevardul era plin de lumini. Hotelul ei era la zece minute de mers pe jos.

— Ce?

— Totul, căţea proastă!

Vocea lui era un urlet tăcut.

— Totul… De ce crezi că te-am invitat la cină? Pentru că *îmi plăcii*

— Ştiu că hainele sunt puţin şifonate şi că îmi arăt toţi cei treizeci şi opt de ani, Ben…

Umorul forţat dispăru brusc din tonul ei.

— Atunci, de ce? Pentru că mă deteşti?

— Nu e vorba de *tine,* ci de toată chestia asta blestemată, femeie!

— *Ce* chestie?

Zgomotele traficului se stingeau, în timp ce ea îşi stingea ţigara cu talpa pantofului negru îngust. Peştele continua să înoate încet, greoi, racii să râcâie baza bazinului.

— *Aceea…!*

— Ce vor ei să faci, Ben? Şi *când*?

— Pentru Dumnezeu, ce or să-mi facă? murmură el, părând să zărească şi el, pentru prima dată, crustaceul captiv.

Îşi frecă furios fruntea şi ochii, ca şi cum ar fi crezut că era prins într-un vis. Poate că şi era.

— Am vrut să spun… nu am putut…

Se întoarse cu faţa la ea, cu ochii strălucind, trăsăturile lui frumoase, sigure, fiind şifonate ca o pagină ruptă dintr-un manuscris nepreţuit.

— Eu te-am ţinut în viaţă, ticăloaso. *În viaţă!*

Striga ca şi cum ar fi acuzat-o. Apoi, îşi acoperi gura cu mâna, ca şi cum ar fi tuşit.

Marian îşi mângâie încet jacheta cu perle, simţindu-i asprimea, apoi atinse perlele de la gât. Îşi aranjă părul la tâmple. Totul ca şi cum s-ar fi aşteptat să fie fotografiată.

— Înţeleg, murmură ea.

Un cuplu tânăr trecu pe lângă ei, părând amuzaţi de parodia lor de ceartă conjugală.

Campbeâl o privi cu intensitate, ca şi cum ar fi căutat un fel de călăuzire. Respiraţia lui era mai zgomotoasă decât traficul. Schimbarea semaforului îi transformă culoarea feţei din verde bolnăvicios, în roşu ruşinat. Măştile pe care le scosese şi le înlocuise

în timpul acelei seri dispăruseră. Pielea lui era albă ca

hârtia, când îşi înclină capul.

— Bine, Ben, zise ea. Spune-mi ce ar fi trebuit să fac pentru ei, în ceea ce mă priveşte.

— Nu crezi că eu am vrut-o, nu?

— Probabil că nu. Dar David e stăpânul – pardon, *patronul* tău, şi ăsta e doar un altul din favorurile pe care trebuie să i le faci. Despre ce anume este vorba, mai exact?

— Nu contează… acum, s-a terminat. Trebuia să o fac mai demult.

— Cum adică, s-a terminat?

— Te-am ţinut înăuntru, în compania cuiva, departe de locuri întunecate! Asta îţi răspunde la întrebare? Nu am făcut ceea ce ar fi trebuit să fac – cu multe ore în urmă…

Din nou efortul de a spune-ceva apropiat de adevăr păru să-l epuizeze.

— Eu doar, ah, la naiba…

— Am încercat să te avertizez – înainte…

— Ştiu.

Marian îşi aprinse o altă ţigară şi suflă fumul încet. Traficul, pietonii, strada lungă, cu magazine, dincolo de care se înălţau fără armonie turlele bisericilor. Îi părea rău pentru Ben Campbell. Pentru slăbiciunea lui, pentru ambiţia şi teama lui actuală, atât de violentă, îl trădase pe David.

— Eu… am putea intra în maşină, să plecăm de aici? zise el, ca şi cum i-ar fi fost, dintr-odată, teamă de strada liberă sau de ceilalţi oameni.

BMW-ul lui era parcat la mai puţin de o sută de metri depărtare. Campbell arăta bolnav în lumina purpurie a semaforului din apropiere, la fel cum arăta, probabil, şi ea.

— Să mergem puţin cu maşina…?

— Da, zise el, înclinând din cap.

Se îndreptă ca o marionetă grăbită spre BMW şi urcă, trântind portiera. Marian se urcă lângă el, umplând aproape imediat interiorul cu fum de ţigară şi cu nervozitate. Campbell părea deranjat de ambele. Porni motorul şi intră cu un scârţâit de cauciucuri în şirul subţire de vehicule, îndreptându-se spre nord. Pe *Boulevard Baudoin* luminile

semaforului se opuseră înaintării lor. Marian suflă fumul, care se întoarse spre ea, din parbriz.

Înceţoşarea ecranului fu ştearsă imediat de aerul condiţionat. Mintea ei se limpezea mult mai greu. Ben Campbell era înţeles cu David. Apoi îşi pierduse curajul. Din cauza aceasta, datorită *lui,* ea

era în viaţă, şi nu din alt motiv. Maşina se îndepărtă încet de semafor, traversă intersecţia şi o luă pe *Rue de Brabant,* spre port şi parcul Laeken.

Furia se întoarse, ca un atac recurent de malarie, făcând-o să simtă durere, corpul ei încordându-se împotriva situaţiei şi împotriva lui David. Trebuia *să facă* ceva, *orice.*

Luminile semaforului de la intersecţia cu *Averiue de la Reine.* Campbell semnaliza stânga. Se îndrepta spre parc, se părea, ca spre o sălbăticie unde se putea pierde.

Marian deschise brusc portiera din partea ei. El se întoarse surprins spre ea.

— Cobor! îi spuse ea tăios. David poate să mă găsească singur…

— Nu, te rog…!

Luminile semaforului se schimbară.

— Nu pot să *am încredere* în tine, Ben. Trebuie să am grijă de mine! Ar putea fi o şmecherie…

— Nu! aproape hohoti el, clătinând din cap.

În spatele lor începuseră să se audă primele claxoane, nerăbdătoare, chiar şi la ora aceea.

— Urcă pentru Dumnezeu, urcă în maşină! urlă el, cu o faţă trasă şi disperată, imploratoare.

— Os *a mă ajuţi,* Ben? O să-mi spui?

Faţa lui era cenuşie, ochii priveau furiş, mişcându-se rapid, ca ai unui somnambul. Claxoanele maşinilor erau tot mai puternice, ca sunetele unor creaturi ameninţătoare, în întuneric. Ben Campbell era extrem de derutat. Buzele lui erau umede, când înclină din cap. Maşinile se desprinseră din spatele lor şi începură să-i depăşească, şoferii încruntându-se

în direcţia BMW-ului. Campbell tresărea la fiecare, ca şi cum ar fi văzut nişte inamici pe care-i recunoştea.

Marian se urcă din nou pe scaunul ei şi închise portiera.

— O să îmi spui totul? întrebă ea calmă.

El continuă să aprobe din cap, ca un automat, ca un ceasornic. David îi ceruse prea mult. Îl zdrobise, ca pe un fluture pe o roată. Marian nu reuşea să simtă mânie faţă de el, ci doar milă.

— Nu ar fi trebuit să-mi ceară… nu ar fi trebuit, murmură Campbell, în timp ce băga maşina în viteză şi BMW-ul se îndepărtă de semafor în scrâşnet de cauciucuri.

— Ce şti i despre sabotarea avioanelor?

El o privi ca şi cum i-ar fi fost adresată o întrebare într-o limbă străină.

— Nuânţe…

Ea flutură din mână.

— Nu contează. Spune-mi despre frauda cu fondurile regionale pentru redezvoltare. Tot ce ştii.

— Ştiu *totul,* mărturisi el, posomorât.

Marian scoase un casetofon mic din poşetă şi îl porni.

— Nu contează, Ben, suspină ea, epuizată. Doar vorbeşte. Frauda. Ia-o de la început…

Probabil că era din cauza nervilor lui aţâţaţi, încordaţi, se gândi Winterborne. Dispoziţia lui îi aprinse imaginaţia ca o succesiune de explozii deasupra unui câmp de luptă, noaptea. Nu se putea opri să se gândească la ea. Marian ieşea mereu din umbrele dormitorului apartamentului de hotel, anunţând în stilul ei imprudent că el nu avea dreptate – că greşise gândind, spunând, acţionând aşa cum o făcuse.

Erau noi contracte de închiriere, oferte de cumpărare, o mulţime de articole şi reportaje de televiziune favorabile. *Skyliner*-ul şi *Artetnis Airways* erau, ca şi Hilary şi Tensing, în curs de a înfige steagul pe vârful muntelui pe care fuseseră nevoite să-l escaladeze. Băncile îi urmăreau ca nişte copii nerăbdători, disperaţi să ia parte la jocul de replaniftcare a

datoriilor şi a noilor împrumuturi. Comisia Europeană se aduna ca să laude răsturnarea de şi tuaţie pe care o obţinuse *el.*

Şi totuşi, iată, ea era acolo, în imaginaţia lui, cu expresia ei zeflemitoare, batjocoritoare şi atât de familiară.

David Winterborne îşi pieptănă părul negru cu degetele lui lungi, apoi îşi odihni din nou mâinile pe cuvertura patului. Le studie, privindu-le cum se strângeau involuntar. Erau ca acele jocuri automate, în care o pereche de cleşti glisau pe deasupra, dar prindeau rareori cadourile mici şi nefolositoare. De câte ori introduceai fise în aparat, braţele se deplasau şi ghearele se strângeau, dar nu câştigai nimic, nu prindeai nimic…

Netezi cuvertura cu degetele întinse. Era o imagine pe care Marian ar fi folosit-o şi care i-ar fi făcut plăcere. Macaralele, excavatoarele şi dragele lucrau din nou pe şantierele Proiectului de Regenerare. Maşina de zvonuri parlamentară era în viteză maximă, şoptind că nimeni nu mai scotea zgomote dezaprobatoare la adresa lui W*interborne Holding* sau a fondurilor europene. Cu excepţia lui Marian – care avea să fie avertizată, să i se spună să-şi ţină gura închisă. Biroul parlamentarilor promisese…

…*„şi dacă aţi putea să faceţi o contribuţie la fondurile partidului, cu o alegere generală în perspectivă…”.* Titlul de cavaler nu fusese menţionat, dar era tangibil. Dacă nu venea curând, nu avea să mai vină niciodată, bineînţeles. Cetăţenii americani nu îl primeau.

301

Zâmbi, ca şi cum tocmai ar fi scăpat de un atac de indigestie. Ultimele Alegeri Generale îl costaseră un sfert de milion, care îi adusese multă recunoştinţă, libertate şi influenţă. Acestea puteau să-l coste o jumătate de milion. Şi mai mult, dacă se asigura împotriva riscurilor şi contribuia şi la campania opoziţiei. Banii aveau să-i aducă imunitate…

…Din nou. Ca o fantomă chinuitoare, apropiindu-se de el prin grămada de faxuri, ziare şi notiţe care reprezentau

confeti – sărbători. Cinase cu Coulthard, Tim Burton şi alţi vreo zece auxiliari, după recepţia oficială. Mersese bine, toată lumea fusese bine dispusă. I se şoptise că până şi bătrânul enervant – *dragul* de Kenneth – fusese avertizat să se oprească, îi citise în palmă chiar secretarul guvernului… şi încă la Club. Acea noutate îl încântase în mod deosebit. Lui Aubrey, ca unui bătrân Lear, îi fusese arătat un regat de prieteni, influenţă şi satisfacţie de sine în pericol să fie confiscat. Fusese *umilii…*

…Şi totuşi. Marian stătea la picioarele patului, ca una din fantomele lui Harpagon, atât de tangibil era sentimentul legat de ceea ce avea să i se întâmple ei. Campbell încercase să-i schimbe intenţia, ţinând-o în locuri publice, în siguranţă. Fusese o mişcare înţeleaptă să-şi modifice strategia şi să includă şi lichidarea lui. Aruncă o privire la ceas. Curând, foarte curând…

Valoarea lui *Winterborne Holding* crescuse cu şapte la sută în trei zile, şi valoarea conglomeratului creştea în continuare. Şi totuşi, nu asta alerga prin el ca o încărcătură sexuală, ci ceea ce era iminent să i se întâmple lui Marian. Ceasul aurit era o bilă de cristal care arăta viitorul, momentul care – îl privi din nou – era peste cinci minute. Zâmbetul pe care-l vedea pe faţa ei în minte avea să dispară curând, pentru totdeauna. *Domnişoara Puritana,* cum o striga el furios când erau copii, în după-amiezele de vară cu certuri şi nori de ploaie.

— De ce e atât de dificil? zise cu voce tare, făcându-se singur să tresară şi să privească repede în jur, ca şi cum i-ar fi fost teamă să nu tle descoperit.

Trebuia să scape de Campbell. Nu era decât o altă victimă a unui accident care trebuia adăugată listei de nume care apăruse în presă, când se prăbuşiseră cele două *Vance 494.* Şi totuşi, ceva din interiorul lui continua să recite, ca o rugăciune fără conţinut, *dar acum e vorba de Marian…*

Roussillon îi telefonase doar cu câteva minute înainte. Ea şi Campbell erau în maşină, îndreptându-se spre port şi parcul Laeken. Campbell era într-o stare foarte proastă, francezul

era sigur de asta. Winterborne se uită din nou la ceas.

302

Peste aproximativ două minute, un camion avea să intre în BMW-ul lui Campbell, în timp ce o furgonetă avea să vină din spate, asigurând nicovala pe care trebuia să lovească ciocanul. Nu aveau să fie prea mulţi martori – întârzierea produsă de Campbell era atât inutilă, cât şi utilă – dar doi oameni dintr-o maşină aveau să oprească şi să se apropie ca să ajute... şi să se asigure că nu exista niciun supravieţuitor în BMW.

Simplitatea, sufletul eficienţei.

Simţea sudoare la baza părului, ca şi cum presiunea impactului pe care-l vizualizase atât de viu storsese picăturile reci din porii pielii. Secundele ticăiau cu precizie şi constant, în mintea lui. Peste un minut, metalul avea să fie sfărâmat, avea să urle şi să se deformeze, şi apoi sticla se va sparge, pielea se va rupe. BMW-ul va exploda în interjor ca o cutie de bere, strivit între camion şi furgonetă.

Îşi ascultă respiraţia lentă şi adâncă şi simţi cum umerii i se relaxau. *Soarta.* Nu mai putea contramanda, totul aproape se terminase, zdrobirea vehiculului până la proporţiile unei cutii de mărimea unui sicriu. Un accident rutier, o cifră statistică – e vorba de *Marian...* Se auzea cu mult mai puţină forţă. Faţa ei aproape că îi dispăruse din minte.

Se uită la ceasul de aur.

Acum...

Marian privi pe geamul din partea ei. O furgonetă albă anonimă se afla lângă ei, în timp ce BMW-ul traversa Rue Marie-Christine, dincolo de care se înălţa Catedrala gotică Notre-Dame. Traversară canalul marin şi ea aruncă o privire ambarcaţiunilor lungi şi întunecate, la fel de lipsite de viaţă ca petele de ulei de pe suprafaţa plată ca oglinda apei. În faţa lor se vedeau luminile de pe Avenue du Parc Royal.

Monologul lui Campbell variase sau divagase foarte rar, numai ca reacţie la alte vehicule sau la propriile ei temeri. Traficul era mai des, primele camioane ale dimineţii

îndreptându-se spre port şi spre navele acestuia ce plecau pe ocean. Ceea ce înregistrase nu mai părea real şi nu mai oferea nicio tulburare, ca şi cum ar fi fost o descriere a unei cărţi pe care el o citise. Parcă nu erau lucruri care se întâmplaseră cu adevărat, după cum insinua vocea lui moartă. Poate că nu putea face faţă decât făcând întreaga relatare să sune ca o declaraţie a poliţiei într-o sală de judecată. Sec, la obiect, inflexivă, monotonă…

— Ai grijă! strigă ea, cu gâtul încordat, cu ochii mari. Ben. Pentru Dumnezeu, *ai grijă…*!

303

Marian auzi cum metalul maşinii începea să urle. Văzu faţa îngrozită, trădată a lui Campbell întorcându-se spre ea, în timp ce umbra unui camion acoperi toată lumina, toate celelalte mişcări. Marian simţi cum portiera din partea pasagerului era zdrobită şi impactul corpului ei cu…

— Uite… ce ţi-am spus? spuse Blakey cu respiraţia tăiată, ca şi cum ar fi asistat la naşterea primului său copil.

Gant murmură, după o clipă:

— Surf-ul urcă pe val.

Blakey chicoti în barbă.

Harta în relief pe care o realizase Blakey pe computer şi harta dedusă din fotografie fuseseră transferate până la transparenţă. Era aşezată deasupra unei imprimări de pe CD-ul atlas pe care-l alesese Blakey. Straturile geologice, paginile unei cărţi. Harta în relief era o copie aproape identică a reprezentării din atlas… Rezervaţia Naturală Three Sisters, Oregon.

— Acest lac se numeşte – Blakey îşi ridică ochelarii de pe nas – *Bonner Lake.* La vreo trei kilometri sud de South Sister, chiar între acel vârf şi Mount Bachelor.

Şuieră printre dinţi, ca şi cum altcineva ar fi realizat trucul magic prin care obţinuse corespondenţa dintre poză şi atlas… Gant îl prinse de umăr pe Blakey, tremuratul mâinii lui dezvăluindu-i tulburarea.

— Fotografia este făcută spre nord, deci… zise Gant,

studiind harta prin îndepărtarea părţii transparente… locul acesta e Squaw Câmp.

— Un loc pentru turişti. Doar o colecţie de magazine strict necesare şi locuinţe. Strickland – dacă e acolo – are probabil o cabană, undeva în pădure.

— I se potriveşte.

Gant îşi amintea casa de fermier din Dordogne, izolarea ei, apropierea suficientă de un sat mic. O altă zonă turistică. Strickland se afla undeva, pe un drum lăturalnic, la câţiva kilometri de Squaw Câmp…

…Telefon. Avea nevoie de telefon, de fax, de legătură prin computer. *Ca să-şi desfăşoare afacerile.*

— Ron, ai fişierul cu telefoane în computer?

Blakey zâmbi.

— Poţi fi sigur. Oregon, da? Imediat, domnule!

Aproape că alergă spre tastatură.

Barbara se întoarse în cameră, ducând o tavă cu trei căni de cafea pe ea, cu zahăr şi lapte.

304

— Ce este?

Trăsăturile ei luptau cu neîncrederea, ca şi cum s-ar fi ruşinat de scepticismul ei voit.

— Oregon. Strickland e în Oregon, spuse Gant, luând cafeaua şi bând din ea.

— Unde? Three Sisters…

Vocea ei suna ca şi cum s-ar fi pierdut în Rezervaţia Naturală, ca şi cum ar fi nimerit în vreo pădure.

— Ce?

— Am fost odată acolo într-o tabără de vară. Eram copil. Alan m-a trimis acolo, când a murit mama.

Respinse, fluturând din mână, mişcarea lui de compătimire, şi Gant se retrase prudent. Barbara clătină violent din cap.

— Îmi pare rău. M-a luat prin surprindere – numele, locul.

Pufni şi ridică privirea, cu nişte ochi strălucitori şi uscaţi.

— Chiar e acolo? *Acum*?

— Cred că da…

— S-ar putea să te înşeli, Mitchell. Nu e trecut niciun Strickland în listă! strigă Blakey.

— Nu mă surprinde, murmură Gant, aparent fără niciun semn de dezamăgire. Dar merită încercat. Numărul lui nu e înregistrat.

Blakey se trase de barbă.

— Dacă e aşa, atunci nu o să ni-l dea nimeni.

— Atunci, va trebui să mă duc acolo şi să-l găsesc, nu-i aşa?

Pentru Barbara, Gant părea dintr-odată plin de o energie nervoasă pe care nu o putea elimina. Apoi, privirea lui întrebătoare se întoarse spre ea.

— Trebuie să ai în fabrică ceva cu care să pot zbura până în Oregon. Ca să economisesc timp?

— Este…? Ron?

Cererea lui o înfuriase.

— Pentru Dumnezeu, Mitchell, suntem faliţi, iar tu vrei acum un taxi aerian? continuă ea.

— Este acel *Vance Executive* pe care l-ai folosit ca să zboare mecanicul, interveni Blakey, pe un ton apologetic.

Barbara îşi dădu seama că el îşi cerea scuze pentru entuziasmul lui continuu.

— Atunci, sună echipa şi comandă să fie pregătit, Barbara.

Suna ca o ameninţare.

— Priorităţile *tale…*!

— Ascultă, Barbara. S-ar putea să-mi ia zile întregi, poate chiar săptămâni, ca să-l localizez pe tipul ăsta.

Încercarea lui de calmare era amatorească, nepracticată.

— Trebuie să ajung acolo într-un mod cât mai discret. Nu cred că aş putea schimba prea multe zboruri civile. Nu-i aşa?

Trăsăturile şi vocea lui se modificaseră. Reflecţia îi arătase propriul lui pericol, fluturase afişele lansate de FBI prin faţa ochilor lui.

— OK, OK, acceptă ea mormăind, ca şi cum participau la o alta dintre interminabilele lor certuri.

Îşi îndepărtă părul de pe faţă şi continuă:

— O să rezolv. Să ai grijă de avion!

Se îndepărtă de ei, ducându-se spre un telefon. Blakey ridică din umeri conspirativ, privindu-l pe Gant, care dădu din mână. Apoi îşi frecă ochii obosiţi. Avea să dureze o săptămână, poate şi mai mult, să perie zona Three Sisters, toată fiind sălbatică, foarte rar populată, cu drumuri proaste, montane… Chiar şi aşa, era posibil să nu-l găsească niciodată pe Strickland, mai ales dacă tipul locuia acolo sub un alt nume…

— Pseudonime, zise el.

Barbara vorbea la telefon, într-un stil de afacerist, cerând în stilul ei propriu.

— Strickland are pseudonime, poate patru sau cinci…

Îşi prinse tâmplele în palme, apăsându-le.

— Atunci când l-am cunoscut, îl chema…?

Barbara îl privi retrăgându-se într-o izolare intensă, în încercarea de a-şi aminti. În timpul scurtei lor căsnicii, acea poziţie însemnase, de mult prea multe ori, că el se îndepărta de situaţia lor. Era o poză protectoare, defensivă.

— Da, Bill, spuse ea la telefon. Este urgent – da, omul va plăti ceva suplimentar… Mulţumesc, Bill. O jumătate de oră? Bine.

Puse telefonul jos şi se întoarse din nou să-l privească pe Gant. Faţa lui era albă, din cauza efortului de a-şi aduce aminte.

— A avut diverse nume în timpul operaţiunilor, cum ar fi *Predicatorul, Mecanicul – Bilă de foc* era un altul…

Pocni din degete exasperat, ca spre un chelner invizibil.

— Nume de cod…

Se întinse după un carneţel şi un creion. Mâzgăli furios, clătinând din cap, scriind apăsat.

Barbara se îndreptă spre Blakey, ca şi cum ar fi preferat aspectul lui mai liniştitor, ca de urs. Se uită indiferentă la harta Oregonului şi la cerut mărit până la dimensiuni uriaşe, la fruntea şi ochii omului de sub el. Strickland părea la fel de distant ca orice străin în fotografiile altora.

— Încearcă asta…! zise Gant grăbit. E unul dintre numele lui, sunt sigur… Apoi acesta.

Lovea cu creionul ca un semnal morse insistent.

— Christianson, murmură Blakey. Ford…

— Sunt derivate din *Predicatorul* şi *Mecanicul.*

— OK… să vedem.

La comanda degetelor butucănoase şi rapide ale lui Blakey, fişierul telefoanelor din Centrala Oregon începu să se deruleze pe ecranul computerului, clipind la fel de indiferent ca un ochi care ar fi privit coloanele cu nume ale unui memorial de război… Erau zeci de Christianson. Blakey încetini mişcarea până la viteza unui film.

— Nicio iniţială, un nume de botez?

Gant clătină din cap, ca pentru a slăbi tensiunea pe care Barbara avea impresia că o apăsau amândoi pe umerii lui Blakey, privind fix ecranul.

— Nu-mi amintesc…

Blakey privea rapid, în mod repetat, de la hartă la ecran, verificând numele nefamiliare, ignorând oraşele, ca Bend, Redmond, Oakwood… în cele din urmă, începu din nou să deruleze lista pe ecran, clătinând din cap. Apoi încetini, când apăru numele *Ford.* Lista se deplasa încet, ca un melc. *A. Ford… Arthur G. Ford… Bob Ford.* În cele din urmă, ecranul se opri, îngheţat. *Pe ier Ford, Sun Bear Lodge, Squaw Câmp, Three Sisters…*

— Ei bine? întrebă Blakey foarte încet.

Barbara asculta respiraţia lui Gant. Semăna cu a unui animal încordat, stârnit. Faţa lui Blakey exprima durerea pe care probabil că o simţea din cauza ferocităţii strânsorii lui Gant pe umărul lui, în timp ce acesta privea fix ecranul. Blakey izolase numele şi adresa, care se aflau, mărite, în centrul ecranului.

În cele din urmă, Gant înclină din cap.

— El e. Bună, Strickland – *bună.*

Capitolul 14
ZBOR ŞI ODIHNĂ

Stătea în scaunul pivotant care fusese al lui Vance, cu spatele la biroul mare, privind cum răsăritul începea să pătrundă pe cerul deşertului şi să întunece stelele. Echipa de la sol pe care Barbara o trezise din somn aproape terminase. El aştepta ca mecanicul de la sol să-l cheme în hangar. Avionul era alimentat şi avea suficient combustibil ca să ajungă în Bend, Oregon, fără să aterizeze. Planul lui de zbor fusese completat pe numele pilotului care-i preluase sarcinile după demisia lui. Tipul care pilotase avionul cu care se întorsese Barbara de la Oslo, după moartea lui Alan.

Când sună telefonul de pe birou, Gant se roti cu scaunul şi ridică receptorul.

— Mitchell? Am terminat aici. Vrei să-l scoţi pe bebeluşul nostru la o plimbare? Am putea vorbi despre planul de rambursări lunare şi despre asigurare…?

Umorul era obosit, dar înviorător.

— OK, Bill – mai acordă-mi o clipă.

Când ridicase receptorul, o zărise pe Barbara cu coada ochiului. Era tot acolo, când Gant încheie convorbirea. Ridică din umeri spre ea într-un mod care spera că o va descuraja să vorbească.

— Sunt gata…

Ea stătea ca un nor de ploaie, lângă uşa apartamentului executiv.

— E timpul, replică ea.

Gant o simţea apăsându-i tâmplele ca o durere.

Barbara părea să nu vrea să-l lase să plece, nu din vreun sentiment apropiat de afecţiune, ci ca şi cum ea ar fi fost lăsată în voia valurilor, odată cu despărţirea lor.

— Încearcă să aduci avionul întreg înapoi, da?

Gant simţi o bunăvoinţă deformată, sub acel ton aspru.

— OK! Ai nevoie de el ca să zbori la DC, săptămâna următoare, spuse el şi zâmbi.

Barbara era citată să apară în faţa Comitetului Senatului, care îşi continua investigaţiile asupra afacerilor lui *Vance*

Aircraft, în ciuda morţii lui Vance şi prăbuşirii companiei. Indiferent ce fraude şi escrocherii comisese, acestora nu avea să li se permită să moară o

dată cu el. Se părea că exista o răzbuhare federală faţă de Vance, asemănătoare cu cea a lui Melntyre faţă de el. *Ai păşit dincolo de linie, acum suportă consecinţele,* ceva de genul acela. Doar una din atacurile recurente de corectitudine malarială de care sufereau cei de pe Capitol Hill. Să-i ia naiba! Totul era extrem de irelevant acum, în ceea ce privea *Vance Aircraft* – doar o lopată în plus de pământ aruncată pe coşciugul companiei.

Se răsuci să privească pe fereastră. Răsăritul era purpuriu la orizont, primele stânci şi vârfuri căpătând din nou nişte contururi reale.

— O să reuşeşti să-l găseşti? *Dacă* îl găseşti, poţi să…

Privind din spate ceafa lui, umerii puternici, Barbara îşi aminti că el vroia doar să-l ucidă pe Strickland, nu să-l aducă înapoi.

— Pentru Dumnezeu, Mitchell! se simţi ea îmboldită de disperare să strige spre spatele lui.

Umerii lui tresăriră.

— *Ajută-mă*| Dumnezeule, am nevoie de votul de încredere pe care mi l-ar aduce confesiunea lui!

Nu putea spune mai mult. O durea foarte tare şi simplul fapt că spusese acele cuvinte.

Gant continuă să privească apariţia lentă a zilei, prima conturare a unui nor mic şi roz pe fondul cerului albastru-închis. Putea să repereze deja siluetele ca de spânzuraţi ale cactuşilor de dincolo de perimetrul îngrădit. Drumurile de rulare şi pista principală aveau o nuanţă extrem de puţin diferită de cea a deşertului. Pentru o clipă îşi imagină licărirea unor lumini, în spatele unui grup de stânci. Simţea o strânsoare în piept, în umeri simţea crampe datorate încordării. Apoi expiră zgomotos.

— OK, Barbara, în regulă! îţi promit că voi încerca să-l aduc

înapoi în viaţă.

Oftă, cu o senzaţie de dezamăgire, ca şi cum tocmai ar fi fost dezmoştenit.

— Promit.

Simţi că ea vroia să mai spună ceva, apoi realiză, prin umerii încordaţi, că Barbara plecase şi uşa se închisese în spatele ei.

Afară, dincolo de gard, se văzu o altă strălucire, ca aceea a soarelui pe o bucată de mică. Clipind ca un semnal. Îşi dădu seama că acolo era cineva. Se ridică stângaci, rapid, şi îşi înhăţă rucsacul şi restul echipamentului, de pe canapea. Trebuia să se grăbească.

Fraser stătea în cealaltă parte a culoarului avionului Learjet decât Melntyre. Senzaţia că era un tovarăş de călătorie nedorit nu scăzuse

odată cu trecerea orelor de zbor. Agentul FBI îl privea cu o suspiciune ostilă, care părea să crească proporţional cu fărâmiţarea loialităţii lui profesionale. Fraser era adeptul tăcerii răbdătoare şi era pregătit să-l aştepte pe Melntyre să facă primul pas. Gant se afla în faţa lor şi Fraser era aproape Sigur că Strickland era legat de Gant cu o coardă invizibilă. Era convins că Melntyre îl cunoştea suficient de bine pe Strickland, ca să-l poată localiza. Aceea era o informaţie ce trebuia cumpărată... Melntyre nu-şi deschisese încă magazinul, pentru afaceri.

Câmpiile imense pe deasupra cărora zburaseră, presărate cu luminile ocazionale ale oraşelor, făceau loc şirurilor de munţi vestici. Acea margine abruptă a continentului, dincolo de care se afla fantezia Californiei. Luminile din Kansas City se aflau mult în urma avionului şi se zărea Colorado, împreună cu zonele de deşert din sud-vest. Chris, tânărul şi naivul asistent al lui Melntyre, cu faţă strălucitoare şi ochi limpezi, stătea în faţa lor, studiind hărţile, menţinând contactul telefonic cu echipa de supraveghere din jurul complexului lui *Vance Aircraft,* de lângă Phoenix. Chris bea cu

afectare dintr-un pahar. Cu *7-Up.* Fraser bea din aceeaşi sticlă de bourbon cu Melntyre. Cabina strâmtă a pasagerilor era luminată slab.

Fraser aruncă o privire prin geamul mic de lângă el, în spate, spre primele semne ale răsăritului care părea să-i urmărească. În faţa avionului, întunericul era plin de stele strălucitoare şi îngheţate.

Îşi dădu seama că Melntyre îl studia pe sub sprâncenele lui stufoase, cu ochii înguşti, înconjuraţi de riduri. Fraser îi murmurase tentaţiile unui salariu mare, ale unui viitor luminos… în schimbul lui Strickland, în acelaşi timp fentând curiozitatea intensă a lui Melntyre cu privire la posibilul lui viitor patron – patronul lui Strickland. Fusese nevoit să ridice din umeri, într-o recunoaştere fără cuvinte, atunci când Melntyre îşi dăduse seama că atât el, cât şi Gant îl vroiau pe Strickland din cauza celor două *494* prăbuşite. Valoarea lui Melntyre şi preţul informaţiei pe care acesta o putea furniza crescuse în câteva clipe, ca barometrul unei burse înnebunite, ca răspuns la zvonurile despre reduceri de impozite. Melntyre devenise conştient de adevărata lui valoare.

Omul zâmbi conspirativ. Lăcomia lucra în el ca un acid. Fraser era mulţumit.

Receptorul din rezemătoarea de braţ a lui Chris ţârâi, şi acesta îl ridică. Instantaneu umerii lui se tensionară din cauza alarmei şi surprinderii, alertându-l pe Melntyre. Gheaţa care se topea în paharul lui îl stropi pe genunchi, când se ridică în picioare. Ridică şi el telefonul, ca răspuns la semnele nerăbdătoare ale lui Chris.

— Melntyre, spuse tăios.

— Domnule; avem o problemă, îl auzi spunând pe şeful echipei de supraveghere.

— Spune-mi, mârâi el.

— Aici se pregăteşte un avion… verificări pentru zbor, genul acesta de lucruri, realimentare…

— Unde e Gant?

Melntyre îşi simţi propria respiraţie agitată, ca şi cum ar fi fost epuizat alergând într-o cursă, pentru ca să piardă chiar la finiş. Îi aruncă o privire încruntată lui Fraser, care continua să soarbă ca o femeie din bourbon şi mima un simplu interes amabil.

— Unde e *nemernicul*! urlă Melntyre.

— Sam l-a identificat printre oamenii din jurul avionului. Credem că s-a urcat la bord…

— De ce nu m-ai anunţat?

De data aceasta, unda de şoc a furiei lui păru să-l neliniştească pe Fraser. Chris îl privea fix peste spătarul scaunului, cu telefonul lui încă lipit de obraz, ca un om care-şi priveşte casa arzând. Scăpa.

— Aţi stat şi aţi *privit* cum se întâmplau toate acestea?

Stropii din *7-Up*-ul lui Chris bolboroseau ca un acid pe carpeta de pe culoar.

— În timp ce tipul s-a urcat într-un *avion*?

— Domnule, nu aveam cum să ştim sigur ce se întâmpla! Aţi ordonat să aşteptăm sosirea dumneavoastră…

— Te-ai ars, Kennedy!

Tipul avea chiar şi numele potrivit ca să fie un ticălos autentic american!

— Duceţi-vă acolo, *acum*| Arestaţi-l pe Gant şi pe oricine se opune!

— Am înţeles, domnule.

Răspunsul era scurtat din cauza grabei şi a neplăcerii.

Melntyre trânti receptorul. Îl vroise pe Gant pentru sine, le spusese să aştepte sosirea lui. Vroise să rânjească în faţa tâmpitului de erou şocat şi înfrânt, în timp ce-i citea drepturile.

Reprimă înţelegerea erorii lui şi roşeaţa de moment datorată posibilei ei enormităţi. Apoi se încruntă în direcţia lui Fraser, ale cărui trăsături deveniră imediat imobile. Chris întoarse capul. Melntyre privi pe fereastră.

Trebuiau să-l oprească pe Gant, să-l împiedice să zboare, să scape…

În nerăbdarea lui clocotitoare, *Learjet-u*| i se părea suspendat pe o orbită geostaţionară, între noapte şi ziua care urma. Nu putea face nimic... Ei *trebuiau* să-l oprească pe Gant.

311

Pentru Kennedy, care îşi rotea binoclul peste sediul lui *Vance Aircraft,* existase o clipă când panica lui Melntyre păruse nemotivată, chiar ridicolă. Briza dimineţii ridica praful, pista era goală, primele ferestre care prindeau strălucirea soarelui ce se ridica sclipeau cu o lumină inocentă.

Apoi, botul micului avion apăru din hangarul de sub el. Kennedy privi avionul ieşind şi oferindu-se primelor raze ale răsăritului. Era o mişcare care fascina.

— ...oricine se opune!

— Am înţeles, domnule!

Auzi cum Melntyre întrerupsese legătura. Soarele urca în oglinda laterală a maşinii de care se sprijinea. Năucit, aruncă telefonul maşinii departe de el, ca şi cum i-ar fi ars mâna. Dintr-odată, situaţia le scăpa de sub control, accelerând, ca avionul de mai jos. Acesta se vedea în întregime acum, cotind pe drumul de rulare şi îndreptându-se spre pista principală.

Un zgomot îl făcu să tresară, chiar în clipa în care vroia să dea ordinele. Cineva introdusese un cartuş pe ţeava unei puşti Bulipup, aproape de urechea lui.

— Daţi-i drumul! strigă el, la staţia radio a maşinii. Hai, hai, hai! Biles, vino cu maşina ta, imediat, ia-o în faţa lui, blochează pista!

Se urcă pe scaunul pentru pasageri al maşinii, în timp ce aceasta accelera puternic peste buza movilei de pe care echipa de supraveghere urmărise sediul lui *Vance Aircraft* aproape toată noaptea anterioară. Parbrizul din faţa lui părea să se grăbească şi el, trepidând agitat, descompunând imaginea din faţă, ca şi cum ar fi văzut-o reflectată în fragmentele unei oglinzi sparte. Celelalte două maşini îl urmară pe pantă.

Îşi scoase pistolul din tocul de la umăr şi îl verifică. Don,

şoferul, învârtea volanul dintr-o parte în alta, ca un puşti care se juca la un joc video, într-o sală. Avionul se deplasa lin ca pe gheaţă, spre pista principală. Părea să se mişte într-un alt element decât maşina, cu mai multă încredere.

Oglinzile erau acoperite de praf. Maşina se zdruncină şi pluti pentru o clipă, când atinse drumul, apoi Don răsuci violent volanul ca să o îndrepte, în scrâşnet de cauciucuri. Nu mai erau decât o sută de metri şi câteva secunde înainte să cotească pe poarta principală a fabricii. Kennedy ştia că dacă rata acolo, Melntyre – un ticălos de faimă *continentală* – avea să-l facă să plătească tot restul carierei sale.

312

Celelalte două maşini intrară pe poartă, derapând şi clătinându-se, în spatele lor, iar maşina lui Biles se îndepărtă imediat, îndreptându-se direct spre pistă. Don conducea maşina lor spre clădirea administrativă principală.

Era posibil ca totul să fie prea târziu…

— Ia-o spre pistă, Don! urlă Kennedy, răzgândindu-se.

Gant trebuia oprit la sol, trebuia blocată pista. Maşina viră şi apoi ieşi de pe drumul pavat pe nisipul desertului. În faţa lor, maşina lui Biles înainta în viteză, părând să tracteze în spatele ei un nor impenetrabil de praf. Kennedy pierdu din vedere albeaţa de fantomă a avionului, în umbra munţilor înconjurători. Dezamăgirea lui era la fel de violentă ca şi cum l-ar fi văzut deja ridicându-se de la sol.

— Haide, Don, pentru Dumnezeu!

Îl văzuse cotind la capătul pistei, înainte ca praful să-l ascundă…? A treia maşină, ce continua să se îndrepte spre clădirile cu birouri, era invizibilă. Apoi maşina lui coti, ieşind din norul de praf al maşinii lui Biles, şi Kennedy văzu din nou avionul.

În aceeaşi clipă, auzi la telefonul din maşină vocea lui Melntyre. Kennedy îl lipi de ureche şi obraz, ca şi cum ar fi fost motivul unei răni autocauzate.

— Ce se întâmplă? Kennedy, ai oprit avionul, la naiba?

Gant viră avionul pe pistă, îndreptându-i botul spre cele două maşini care se apropiau în viteză. Sedanul lui Biles alerga pe pistă, cam la jumătatea distanţei.

— ...aproape! se auzi pe el însuşi strigându-i lui Melntyre. Am blocat pista! Nu pleacă nicăieri!

— Aveţi grijă să fie aşa!

— Vom avea!

Biles îşi rotise maşina pe linia centrală a pistei. Când praful dispăru din faţa parbrizului său, Kennedy văzu clar avionul şi îşi dădu seama că acesta începuse să accelereze.

— Aşează-te transversal pe pistă! îi strigă lui Don.

Biles şi şoferul lui ieşiseră din sedan, îndreptând pistoalele în sus, dar imobilitatea lor sugera mai mult o teamă crescândă, decât încredere, în timp ce avionul se îndrepta mugind spre ei.

— Transversal pe pistă! strigă şoferului, cu telefonul maşinii încă lipit de obraz.

Avionul alb devenea tot mai mare şi rapid, în timp ce maşina părea că se deplasa tot mai încet... Biles parcase *prea departe, pe pistă*... Apoi întreaga scenă îngheţă pentru o clipă, singura mişcare fiind cea pe verticală, lentă, foarte lentă, a trenului de aterizare...

313

Apoi urmă o zvâcnire a acceleraţiei' şi avionul trecu urlând pe deasupra lor, praful învăluindu-l pe Kennedy şi maşina lui, maşina lui Biles...

...Barbara văzu norul de praf, anticipând momentul impactului dintre avion şi maşini. Apoi, în timp ce auzea vocea *lui* răsunând puternic în cameră, la sistemul de comunicaţii interne al lui Alan, avionul *Vance Exec* se înălţă. Avionul păru să se poticnească din cauza efortului de a-şi retrage trenul de aterizare prea repede, şi din cauza unghiului abrupt al decolării.

— *Sus*| Isuse...! auzi ea la interfon, în vocea lui simţindu-se clar uşurarea.

Apoi se mai auzi doar respiraţia lui şi eterul. Avionul sclipea

pe cerul luminos. Era ca şi cum el ar fi rămas în cameră cu ea, în timp ce avionul se micşora. Animalul periculos, parcă încolţit, cum îl simţise ea deseori ca fiind. Praful se aşează, relevând cele două maşini nemişcate, inutile, de pe pistă. Avionul nu era mai mare decât o stea, apoi dispăru.

A treia maşină oprise deja în faţa blocului administrativ. Din uşile deschise ale hangarului, Bill şi o parte din echipa de la sol priveau avionul care dispărea. În spatele ei, Blakey păru abia acum să scoată un oftat de uşurare. Modul în care îşi drese glasul imediat după aceea era mai mult o anticipare a problemelor. Barbara îl bătu impulsivă pe braţ.

— Trebuia să o facem, murmură ea. Mulţumesc, Ron.

— Nicio problemă.

Ocupanţii celor două maşini de pe pistă se urcară din nou în ele, şi maşinile cotiră, îndreptându-se acum spre ea şi spre clădiri, ca nişte insecte oarbe îndesate, care mirosiseră o altă sursă de hrană. Accelerară, într-o frustrare comună, pe nisipul deşertului, ridicând praful care prindea lumina soarelui şi sclipea ca nişte bijuterii ieftine.

Avionul dispăruse spre sud, spre oraş şi spre Mexico, ca şi cum s-ar fi dezintegrat. Mitchell avea să cotească spre nord numai după ce era sigur că ieşise din câmpul lor vizual. Lăsând-o pe ea să răspundă întrebărilor lor violente, să înfrunte furia lor… chiar să facă faţă unei arestări, pentru ajutarea unui fugar căutat de justiţie.

Când momentul de entuziasm ciudat produs de evadarea lui trecu, ea îşi dădu seama pentru prima dată în ce situaţie se afla. Celelalte două maşini se alăturară tovarăşei lor, sub fereastra ei. *Ea* era cea lăsată să atârne, la uscat.

Telefonul de pe birou începu să sune şi îl ridică repede.

— Scumpo?

Era Tom, soţul ei.

— Da?

Nu-şi putea ascunde nerăbdarea din voce, iar el deveni imediat fragil şi defensiv.

— Când vii acasă, Barbara, sau trebuie să aştept până ajunge aici baby-sitter-ul? Trebuie să mă întâlnesc cu nişte clienţi importanţi azi!

Chiar şi accentuarea furiei lui neexersate. Era greşită. Barbara se ura pentru modul rece în care îl judeca.

— Îmi pare rău, Tom, s-ar putea să mai fiu reţinută aici pentru o vreme…

Oamenii care coborau din maşini avea feţele cenuşii din cauza eşecului.

— Asta nu e de ajutor, Barbara…

— Pentru Dumnezeu! aproape că strigă ea.

Învinuindu-l pe Mitchell acum, aproape în întregime.

— Sunt ocupată, Tom, OK? Nu pot lăsa totul baltă, pur şi simplu!

— OK, OK! Numai grăbeşte-te cât poţi de mult, da? O să încerc să reprogramez…

Înterfonul bâzâi.

— Trebuie să plec. Scuză-mă…

Puse telefonul jos şi răspunse la interfon. Era Bill, mecanicul de la sol.

— FBI-ul, domnişoară Vance. Vor să vorbească cu dumneavoastră…

Tăciunii autofelicitării erau încă sesizabili în vocea uniformă a lui Bill.

— Bine. Trimite-i sus, Bill.

— Vrei să rămân?

Barbara aruncă o privire în jurul camerei, clătinând din cap.

— Nu, Ron. Ia tot materialul pe care l-ai făcut pentru el şi fa-l bucăţi. Ei nu trebuie să-l găsească.

Blakey aprobă din cap şi ieşi din cameră. În timp ce se aşeza pe scaunul pivotant al lui Vance, Barbara zări luna, atârnând deasupra deşertului, pe un cer albastru-deschis. Se aşează cu grijă în spatele biroului mare şi impresionant, cu fereastra în spatele ei.

Se temea că avea să fie obligată să le spună, în cele din urmă. Nu-i vroia şi pe ei pe cap, alături de toţi ceilalţi. Mitchell ar şti că nu era o trădare… Vina bolborosea, dar se

retrase, când cineva ciocăni la uşă.

— Intră! strigă ea, cu o voce calmă.

— Dă-mi-o la telefon, spuse Melntyre tăios.

315

Soarele începutului de dimineaţă din New Mexico strălucea din ferestrele terminalului aeroportului din Albuquerque şi în aerul care pătrundea pe uşa deschisă a avionului se simţea puternic mirosul de combustibil. La şapte sau opt kilometri distanţă, turnurile oraşului se înălţau pe terenul plat care, la acea distanţă, părea la fel de arid ca împrejurimile imediate ale aeroportului. Pe fereastra de lângă scaunul lui Fraser, în cealaltă parte a culoarului, vedea munţii negri împăduriţi înfigându-se în cerul deja decolorat. În timp ce aştepta, auzea vuietul combustibilului în rezervoarele cisternei parcate lângă avion.

Mâna cu care Melntyre strângea receptorul era lipicioasă mai mult din cauza încordării, decât a transpiraţiei. Mâna lui liberă se încleşta şi descleşta, într-o furie dezamăgită.

— Da, cine e? auzi.

Rânjetul lui Fraser, care asculta în receptorul lui, îl înfuria. Soţia lui Gant, încercând să o facă pe dura. Ea ştia planul de zbor – trebuia să-l ştie – dar nu conta dacă i-1aspunea sau nu. Kennedy tocmai îl verifica. El vroia să o rănească. Îi era dator cu asta.

— Agentul special Melntyre, doamnă Gant, mormăi el.

— Numele meu e Barbara Vance, replică ea, cu o voce obosită.

— Vance... Gant, nu mă interesează! mârâi Melntyre.

Capul şi umerii lui Chris apărură în pragul uşii, mascând sclipirea betonului, dar tânărul se trase în spate când îi întâlni privirea.

— Nu pe dumneata te vreau, doamnă, ci pe tipul cu care ai fost căsătorită. Ai ajutat şi sprijinit un fugar din faţa justiţiei. Pot să te pun sub acuzare şi o voi face.

Ameninţarea atârna greu în aerul dimineţii.

— Ai destul de multe necazuri, Barbara *Vance.*

Modul în care ea inspiră brusc era o sursă de plăcere imediată şi adâncă, ca şi cum el ar fi excitat-o.

— De ce vi se pare necesar să mă ameninţaţi, agent Melntyre? întrebă ea. Asta vreţi să faceţi, nu?

Fraser chicoti, pe scaunul de vizavi.

— Nu mă înfuria, doamnă. Eu îl vreau pe *el.* Dumneata nu contezi – dar pot face ca să nu-ţi fie prea uşor. Aşa că cooperează. Spune-mi planul lui de zbor.

Melntyre îşi privi ceasul. Nu avea dreptul să fie atât de cald înainte de opt dimineaţa. Dealurile păreau deja mascate de ceaţa datorată căldurii şi parcă se retrăseseră la o distanţă mai mare. Clădirea terminalului era o oglindă uriaşă.

Melntyre asculta tăcerea Barbarei, care-i amintea de un automat care făcea calcule fără zgomot, dar tangibile şi importante. Apoi, adăugă:

— Ascultaţi-mă, doamnă Vance. Nu trebuie decât să dau ordine agenţilor care sunt cu dumneavoastră şi vă pot aresta pentru adăpostirea unui fugar, *chiar în clipa asta.* Dar cred că vă daţi seama de asta, nu?

Tăcerea continuă. Apoi, cu un oftat de recunoaştere a situaţiei, femeia răspunse.

— În regulă, puteţi să-mi faceţi probleme, agent Melntyre. Iar eu nu mai am nevoie şi de alte probleme în clipa asta. Mitchell zboară spre Oregon, spre aerodromul din Redmond…

Melntyre acoperi receptorul şi făcu semn agitat spre hărţile care se aflau, împăturite, pe scaunul lui Chris. Fraser se mişcă, le luă şi le întinse pe masa rabatabilă a scaunului său, pe care o întinse pe culoar. Melntyre îşi puse ochelarii.

— De ce în Oregon? întrebă el.

Pentru o clipă, Fraser păru dezamăgit şi pe punctul de a pune şi el o întrebare.

— Nu, nu sunt sigură, răspunse Barbara. Nu mi s-a destăinuit – doar a împrumutat avionul meu executiv.

— În cât timp va ajunge acolo?

— Spre sfârşitul dimineţii.

Melntyre pocni din degete nerăbdător spre Fraser, care deschise o hartă a statelor din nord-vest şi încercă stângaci să o lipească de cea întinsă deja. Melntyre studie lacom distanţele, ca şi cum ar fi descoperit urmele unui vânat.

— De ce ai acceptat să-i împrumuţi avionul, Barbara? Cunoşteai situaţia.

— Aşa cum pi spus, Melntyre – am fost căsătorită cu el. Avea nevoie de o pauză.

— Ultima de care va avea parte, Barbara, spuse Melntyre, zâmbindu-i lui Fraser. Vreau să vorbesc din nou cu omul meu, cu Kennedy. Ai dat dovadă de bun simţ…

Îşi dădu seama că ea plecase deja şi auzi murmurul vocii ei, când îl chema pe Kennedy.

— Fraser, cheamă-i aici pe Chris şi pe pilot.

Apoi:

— Kennedy, ai auzit? Se confirmă pe planul de zbor?

— Încă mai verificăm…

— Aveţi cinci minute, atât. Mişcă-te…

Ridică privirea de pe hartă, când o umbră căzu deasupra acesteia. Cămaşa pilotului era deja umedă sub braţe, din cauza căldurii dimineţii.

317

— Putem zbura până în Oregon fără să mai avem nevoie de realimentare?

— Unde în Oregon, domnule?

— Redmond.

— Sigur.

— Deci, nici el nu va avea nevoie de realimentare.

Degetele lui groase săreau şi atacau, pe hartă.

— În cât timp putem decola?

— Vreţi un plan de zbor? în vreo treizeci de minute.

— Redu timpul la jumătate.

— Se îndreaptă spre Oregon? întrebă Chris cu deferenţa cuvenită.

— Kennedy ne va confirma peste câteva minute. Dacă da, atunci acolo trebuie să ajungem şi noi.

— De ce în Oregon? întrebă Fraser.

— De unde să ştiu? Tipul fuge, e speriat.

— Nu cred asta, Mac. Şi nici tu.

Melntyre ridică din umeri. Spuse, ridicând privirea spre pilot:

— Înregistrează noul plan de zbor. Îl voi confirma când vom avea legătura cu Phoenix-ul.

Rânji:

— Fraierul fuge, iar noi vom fi chiar în spatele lui. Are o oră în faţă – putem recupera?

— Nu o să rămânem în urma lui. Depinde de ce pilotează, răspunse pilotul din pragul cabinei de pilotaj.

— Avionul personal al lui Vance.

— Un *Vance Executive* e mai încet decât bebeluşul nostru. S-ar putea să reducem treizeci de minute din avansul lui...

— OK, haide să plecăm de aici cât mai repede posibil!

În timp ce Chris pleca, Fraser şopti repede:

— Gândeşte-te, Mac, pentru Dumnezeu, *gândeşte.* De ce e Gant atât de interesat de Oregon? E Strickland în Oregon?

— Nu ştiu, Fraser, dar Gant se duce acolo, şi eu pe el îl vreau!

— Sigur, murmură Gant în receptor. Nu, ai făcut bine protejându-te. E în regulă, *înţeleg.*

„Mă bazam pe asta”, adăugă el în gând.

Barbara îl sunase prin SELCAL, după două ore de zbor. Ca şi cum ar fi ridicat, pur şi simplu, telefonul. Avionul personal al lui Vance avea instalată acea facilitate. Legături telefonice prin satelit cu întreaga planetă. Se întrebase dacă ea va suna, şi acum se simţea oarecum vinovat că o înşelase. Ea avea să fie obligată să informeze FBI-ul, iar el ştiuse că ei îi vor verifica planul de zbor – acesta nu putea fi ţinut în secret.

— Mulţumesc, murmură ea, la fel de clar ca şi cum s-ar fi aflat pe scaunul copilotului. Ce o să faci?

În vocea ei se simţea un interes grăbit, întrebător.

— Nu e nevoie să ştii asta, Barbara.

— Trebuie să plec, e dificil.
— OK!
— Noroc!
— Da.

Întrerupse legătura, recunoscând, în timp ce o făcea, intimitatea ciudată a conversaţiei lor.

La nouă mii de metri sub avion, California de Nord începea să urce, pe înălţimile munţilor. Vârfurile din Sierra Nevada erau la tribord, Pacificul era la babord, prea departe ca să fie recunoscut altfel decât doar ca o imensitate goală, la fel de mare ca şi cerul.

VEe o să faci?"

Întrebarea îl sâcâi mai mult de o oră, după tensiunea secătuitoare a decolării violente de la *Vance Aircraft.* Vreme îndelungată nu reuşise să se concentreze, fusese incapabil să ia vreo decizie. Cotise pe direcţie nordică, cu multe minute mai târziu decât ar fi trebuit să o facă, trecând pe la vest de Phoenix… traversând Grand Canyon şi ridicându-se peste Sierra Nevada înainte să-i vină în minte soluţia.

Nu putea ateriza în Redmond, dacă nu vroia ca FBI-ul să-l aresteze la câteva clipe după ce atingea pământul. Dacă declara o destinaţie falsă şi pornea în altă direcţie, avea să-şi dezvăluie destinaţia finală la fel de sigur ca şi cum i-ar fi telefonat chiar el lui Melntyre ca să-i spună. Avea nevoie de un loc în care să aterizeze şi să ascundă avionul… un loc secret. Undeva de unde să poată ajunge cu maşina la Three Sisters şi la Strickland.

Melntyre era la Albuquerque – probabil că decolase deja şi acum se afla la numai vreo oră distanţă în spatele lui. Melntyre putea ateriza la Redmond, la un drum de doar cincizeci de minute cu maşina de Squaw Câmp şi de Strickland… Certitudinea că ei aveau să ajungă acolo înaintea lui îngusta perspectiva alegerii, până când aceasta ajunse un tunel fără nicio lumină la capătul lui.

Los Angeles fusese o pată la tribord, apoi Sierra Nevada şi Coastal Range formaseră perimetrele înalte ale căii lui de zbor. Undeva, între întinderea din nord a LA*-ului fusese

Burbank, mascat în ceaţa dimineţii. Trecuseră zece minute de zbor înainte ca amintirea ceţoasă a lui Skunk Works şi a avioanelor secrete la a căror testare ajutase pentru Lockheed să-i vină în minte. Mai zburase pe calea aeriană pe care o urma acum, rămânând în urma zborurilor comerciale

* LA = Los Angeles (n. tr.).

sau zburând deasupra sau sub avioanele Stealth, urâte şi negre, testând invizibilitatea lor radar. La nord de Los Angeles, spre San Francisco şi Oakland, apoi traversând nordul Californiei şi sudul Oregonului, spre…

…*Warner Lakes AFB*.* Demult închis şi *abandonat.* Una din facilităţile secrete ale forţelor aeriene, legată de zboruri de testare a aparatelor fabricate în Skunk Works.

Nu avea nevoie de hartă. Topografia şi distanţele se derulau în mintea lui ca pe ecranele de navigaţie ale avioanelor de vânătoare Stealth. Era îngrămădit în colţul sud-estic al statului, printre lacurile sărate. Era *nici unde.* Zâmbi, pentru că o formulase astfel. Un glumeţ care stătuse în baza de acolo ridicase odată un semn rutier rudimentar, alături de cel pe care era scrisă identitatea bazei forţelor aeriene – *Fortul Niciunde.*

Urma să-i ia ore întregi să meargă cu maşina de la Warner Lakes – *după* ce găsea un vehicul pe care să-l închirieze sau să-l fure. Dar avionul executiv avea să fie ascuns, şi el pierdut. Era singura opţiune posibilă – deşi asta însemna că nu avea să ajungă la Strickland decât spre sfârşitul după-amiezii, iar Melntyre avea să-l aştepte.

Acum era prea târziu. Iniţiase deja înşelătoria. La ieşirea din zona aeriană controlată de Centrul LA şi înainte să contacteze Centrul Oakland, simulase o transmisie radio defectuoasă. Când încercase să contacteze Oakland, problema părea să se fi înrăutăţit.

Nu făcuse decât să comute rapid între două staţii, Cutia Unu şi Cutia Doi. Redusese astfel transmisia la fraze întrerupte, la un contact intermitent. Pentru centrele de la

sol, păruse o problemă reală... o problemă suficient de serioasă ca să-l oblige să se retragă de pe căile aeriene, să scadă altitudinea şi să se îndrepte spre locul de aterizare sugerat de ei.

Introdusese coordonatele lui Warner Lakes în sistemul de navigaţie inerţial al lui *Vance Exec.* Deschise canalul.

— Centrul Oakland – Victor Bravo. Mă recepţionaţi mai clar? întrebă el, manevrând comutatorul de transfer de la o staţie radio la cealaltă.

Trebuia să dispară...

*Learjet-u*l se înălţă pe cerul de dimineaţă al New Mexico-ului, legănându-se deasupra oraşului micşorat brusc, apoi peste banda albastră îngustă a lui Rio Grande. Degetele lui Melntyre, ca acelea ale unui avar numărând monezi, marcau drumul lor măsurat pe hartă, urmărind traseul lor aerian. Fraser se uită la ceas. Nouă şi cinci. Timpul de zbor până la Redmond, două ore şi cincizeci de minute.

*AFB = Air Force Base = Bază a Forţelor Aeriene (n. tr.).

320

Fraser avea grijă să-şi ascundă zâmbetul care insista să-i apară în colţul buzelor. Mita mersese chiar mai uşor decât îl asigurase el pe Winterbome.

Un bun-venit auriu, titlul de vicepreşedinte al unei companii de securitate, apoi asigurarea socială şi pensia, promisiunea unor prime frecvente... Acceptase totul şi reuşise o cedare încăpăţânată, aproape îndurerată pe faţă, atunci când spusese: *OK, patruzeci de mii imediat...*

În timp ce Melntyre vorbea cu fosta soţie a lui Gant, Fraser îşi dăduse seama că omul ştia că Gant se îndrepta spre Oregon şi pe cine se aştepta acesta să găsească acolo. Întrebase care era numele fals, locaţia, iar Melntyre le strânsese imediat la piept, ca pe nişte cărţi bune. Negociaseră în şoaptă timp de zece minute. Preţul fusese mult sub ceea ce era pregătit Fraser să plătească.

Melntyre îl vizitase o dată pe Strickland în Oregon, cu ani în urmă, în timp ce era încă ofiţerul lui coordonator, în CIA.

Ascunzătoarea lui Strickland, la fel ca şi casa de fermier din Dordogne, era o căsuţă pe versantul unui munte. Se afla deasupra unui lac – *Bonner Lake,* se prefăcuse Melntyre că îşi aminteşte, cu mare dificultate. În cele din urmă îşi amintise şi că pseudonimul lui Strickland era *Peter Ford.*

Stabileşte clar oferta, fă-o reală, spusese Melntyre. Fraser o făcuse. Sfârşitul poveştii. Aveau să-i prindă pe Gant şi pe Strickland împreună, două păsări pe aceeaşi cracă. Preţul făcuse ca totul să fie o târguială excelentă.

Melntyre ridică privirea spre el şi Fraser adoptă un zâmbet cald.

Sub ei era Santa Fe Naţional Forest, panglica strălucitoare a râului strălucind printre copaci.

Strickland şi Gant... Prima lui, de la acelaşi Winterborne recunoscător, avea să fie substanţială. Mai mult decât cei patruzeci de mii pe care-i vroia Melntyre în avans, mult mai mult...

De la Warner Lakes AFB, unde lăsase abandonat avionul în umbra unui hangar dărăpănat, îi trebuiseră două ore de mers prin arşiţa dimineţii, ca să ajungă cele câteva locuinţe împrăştiate din Plush, sub coasta vestică a lui Hart Mountain. Nu găsise nicio maşină de închiriat, dar o tânără mamă, cu doi copii plictisiţi şi agitaţi în spatele minibuzului ei, se oferise să-l ia până la Lakeview. Vorbea despre acel loc ca despre un gen de metropolă. Gant îl cunoştea vag. Din zilele lui în Forţele Aeriene, când zburase spre sau dinspre Warner Lakes.

321

Era un oraş-agenţie guvernamentală, de aproximativ două mii cinci sute de oameni, prăfuit şi decolorat, în ciuda banilor federali. Serviciul Forestier, Departamentul Peştilor şi Păsărilor Sălbatice, Biroul de Amenajare a Terenului, toate îşi aveau cartierele generale în Lakeview. Oraşul avea o sală de filme şi nu avea televiziune prin cablu. Era locul în care se născuse el – sau o copie în oglindă a lui Clarkville, Iowa. Dar el nu mai ura astfel de locuri.

Tânăra – numele ei era Betty şi fusese consecvent de

veselă, în ciuda tăcerii lui – îl lăsase în oraş şi se îndreptase cu o aură de anticipare încântată; spre piaţă. Gant îi mulţumise, îşi ridicase carabina lui Alan Vance, în cutia ei de vânătoare, pe umăr şi îşi luase rucsacul din partea din spate a vehiculului. În timp ce făcea asta, unul dintre copii, băiatul, îi scosese limba.

Încă o oră îi adusese un vehicul cu patru roţi, un teanc de hărţi, provizii şi pălăria moale a unui fermier ca să se apere de strălucirea şi arşiţa zilei. Plecase din Lakeview, care devenea tot mai mic în oglinda retrovizoare, ca şi cum s-ar fi cufundat încet în aerul rarefiat, oceanic, şi se îndreptase spre nord, pe US 395, spre Riley şi joncţiunea cu US 20, care avea să-l ducă spre nord-vest, la Bend şi Three Sisters. În timp ce oraşul dispărea în spatele lui, era unsprezece dimineaţa. Erau aproape patru sute de kilometri între el şi Strickland. Melntyre era la cel mult o oră de vânatul lui.

Acceleră, făcând oglinda retrovizoare să se umple de praf, deşi nu avea nicio şansă să ajungă la Strickland înaintea lui Melntyre.

Era dificil – aproape ca şi cum s-ar fi întors la începuturile copilăriei – să înţeleagă ce indicau limbile ceasului mare şi cu cadran alb de pe peretele coridorului spitalului. Nouă şi cincisprezece...? Da, nouă şi un sfert, în seara următoare celei în care Campbell fusese ucis într-un accident de maşină la intersecţia dintre Avenue de la Reine şi Rut: Marie-Christine. Noaptea în care Marian, aproape că fusese ucisă...

Aubrey se opri din plimbarea lui inutilă, lângă silueta imobilă, împietrită, a lui Giles Pyott. Mâna lui cu pete hepatice încetase să se mai îndrepte spre umerii căzuţi ai prietenului lui, şi apoi să regăsească liniştea companiei lor. Îşi ţinea mâinile împreunate la spate, ca şi cum ar fi fost hotărât să inspecteze spitalul. Două călugăriţe trecură pe lângă el, una cărând o ploscă sub un cearceaf alb, cu tot atâta grijă cu care ar fi transportat o relicvă, şi se îndepărtară pe coridor, ca şi cum ar fi mers pe rotile, mişcările lor producând foşnetul hainelor şi clinchetul mătăniilor de la gât.

Faptul că Marian trăia, chiar dacă era sub efectul sedativelor, părea să însemne prea puţin pentru amândoi. Groaza lor comună faţă de starea ei îi epuizase pe cei doi bătrâni, de la primele telefoane, la taxi, Heathrow, taxiul belgian, căldura spitalului. Îşi petrecuseră cea mai mare parte a zilei acolo, fără să mănânce, bând din când în când cafea, fără prea multă conversaţie. Radiografiile şi engleza liniştitoare, cu accent străin, a doctorului căzuseră cu greutatea unor lovituri, dar asupra unor simţuri amorţite.

Un poliţist – un ofiţer foarte conştient de autoritatea lor comună trecută – le descrisese ceea ce deduseseră oamenii lui din *accident.* Aspect asupra căruia nu exista nicio îndoială, bineînţeles…

Marian nu avea centura de siguranţă pusă când camionul se repezise în partea dinspre şofer a BMW-ului – *în* Campbell, îndoindu-l chiar şi mai uşor decât curbase coloana de rezistenţă a uşii, zdrobindu-l mai uşor decât spărsese geamurile laterale. În momentul impactului, Marian încercase să deschidă uşa şi să iasă din maşină. O furgonetă albă rupsese portiera într-o parte ca pe o draperie subţire şi o aruncase pe Marian peste capotă, ca un taur, spre pavaj… Iar muncitorii care ieşiseră din schimb şi se îndreptau spre casă se adunaseră în jurul corpului ei nemişcat, într-o câipă, panicaţi şi şocaţi – şi îi salvaseră viaţa, Aubrey nu se îndoia de asta.

Niciunul dintre şoferii implicaţi nu fugise de la faţa locului. Relatările lor, spuse cu o încredere deplină şi cu multă inocenţă, erau perfect de acord una cu cealaltă. Campbeâl ignorase semaforul, făcând coliziunea inevitabilă. Pietonii nu-şi dăduseră seama ce se întâmpla decât după ce auziseră zgomotul din momentul impactului, *„nuputeau spune nimic, m’sieur… e adevărat că luminile semaforului tocmai se schimbaseră, iar oamenii nu au observat decât după ce le-a fost atrasă atenţia… înţelegeţi?*"

Aubrey renunţase la acel punct. Îl liniştise pe furiosul Giles şi permisese poliţistului să plece. Patru martori, cei doi şoferi

şi doi oameni dintr-o maşină, juraseră că nu era altceva decât un accident tragic, şi nu fuseseră contrazişi de nimeni. Avea să rămână un accident. Pe la începutul după-amiezii apăruse un tânăr de la ambasada Angliei, dar întrebarea pe care o aducea era insensibilă şi adresată de Biroul Central şi de Preşedintele Partidului. „*Oare Marian avea să-şi revină suficient ca să voteze în Cameră săptămâna următoare, la convocarea parlamentarilor?”* Modul în care Giles îl alungase pe individ ar fi făcut de ruşine pe oricare dintre vechii lui plutonieri. După acea izbucnire, prietenul lui Aubrey căzuse într-o letargie ce sugera starea de confuzie datorată unei pierderi grele, oricui trecea pe coridor, pe lângă el.

323

Aubrey îşi dădu seama cât de iubită era Marian. Accidentul ei, oricât de traumatic pentru el, fusese la fel de groaznic pentru Giles ca şi cum fiica lui ar fi murit.

Aubrey îşi drese glasul încet. Avea gura uscată. O madonă mică şi drăguţă îl observa dintr-o nişă din perete. Poate că aceasta i-ar fi fost de ajutor lui Giles, dacă Marian ar fi murit – credinţa lui Giles era tulbure, dar îndârjită – dar nu şi lui. Auzi o uşă deschizându-se, dar nu era cea de la camera lui Marian. Pieptul lui păru să se prăbuşească în letargie, încă o dată. Giles nu se clintise.

Marian avea un braţ rupt, bazinul şi piciorul rupte. O rană laterală sângerase din abundenţă şi Marian pierduse o cantitate mare de sânge înainte ca hemoragia să fie oprită, în ambulanţă. Trei coaste rupte, zgârieturi pe aproape tot corpul, traumatism serios. Răni la scalp, alte zgârieturi serioase. Fusese executată o examinare cerebrală. Din fericire, nu era vorba decât de şoc. Aubrey îşi suprimă un fior… Fusese extrem de aproape. *Prea* aproape…

Furia lui obosită fu îndepărtată de deschiderea uşii camerei lui Marian. Giles ridică imediat privirea, în timp ce călugăriţa micuţă care era chirurgul şef al spitalului se îndrepta spre ei, hainele foşnindu-i ca o grămadă de frunze. Giles se ridică rigid, înălţându-se deasupra doctoriţei micuţe. Faţa lui

rămăsese cenuşie. Văduvul mândru nu-şi trăia viaţa prin copilul lui. Totuşi, ea era tot atât de mult viaţa ei ca şi a lui.

— Veţi încerca, ca tată şi ca prieten al ei, să nu-mi deranjaţi pacienta.

Nu era o întrebare. Giles părea încă să se aştepte să i se ceară să însoţească călugăriţa la morga spitalului.

— Puteţi sta cu ea pentru cinci – ceva din expresia lui o mişcă – pentru maxim zece minute. Insist. Nu trebuie tulburată…

Vocea lui Giles izbucni din amorţeala acestuia ca o dezgheţare.

— Va fi – va fi bine, *acum!* Nu aveţi niciun motiv să vă schimbaţi evaluarea anterioară?

Doctoriţa clătină din cap. O faţă mică, serioasă, încadrată de broboadă.

— Nu. Refacerea va dura foarte mult. Nu trebuie *îndemnată* să nu ia în serios gravitatea accidentului.

Tânărul de la ambasadă ceruse asigurări că Marian trecea doar printr-o indispoziţie temporară. Chirurgul îi îndepărtase indiferenţa la fel de nimicitor ca printr-o excomunicare.

— Înţelegem, doctore, murmură Aubrey, zâmbind. Putem să…

Ea aprobă din cap.

Aubrey îl luă pe Giles de braţ şi îl conduse spre uşă, ca şi cum ar fi trecut printr-o mare aglomeraţie de oameni. Doctorul îi însoţi, apoi le permise să păşească peste prag.

Marian avea capul bandajat. Faţa ei era cenuşie în unele locuri, hepatică şi iritată, în altele. Avea braţul în gips, iar deasupra părţii inferioare a corpului se înălţa un cort de cuverturi. Ochii îi erau nefiresc de strălucitori. Zâmbetul lui Aubrey se stinse ca un bulb bătrân, apoi se aprinse, pâlpâitor, încă o dată. Îl împinse cu blândeţe pe Giles spre pat, spre partea mâinii ei libere. Era bandajată uşor, roasă ca un pantof uzat.

— Taţi, murmură ea greoi, ca şi cum ar fi avut limba

umflată.

— Oh, Tig…!

Aubrey de deplasă spre obloanele din şipci ce acopereau unica fereastră a camerei mici, luminoase şi călduroase. Sunetul lacrimilor nu îl distrăgea. Politeţea era cea care îl îndemnase, prioritatea intimităţii dintre tată şi fiică.

După câteva clipe, ea smârcâi zgomotos şi zise:

— Bună, Kenneth. Mi-ai adus grape?

El se răsuci şi chicoti, cu o privire pătrunzătoare. Clătină din cap.

— Magazinele erau închise.

Ea clipi, umflându-şi obrajii, mimând o uşurare exagerată, comică.

Giles îşi suflă tare nasul, nestingherit. Ochii îi erau umezi şi hotărâţi, gura şi bărbia tremurându-i, în urma şocului.

— Te simţi bine, draga mea? întrebă el.

— Doare al naibii de tare, peste tot, răspunse ea.

Ochii îi deveniră sticloşi, poate la amintirea lui Campbell.

— *Dumnezeule*… spuse ea cu respiraţia tăiată.

Mâna bătrână a lui Giles se odihnea peste a ei, încă de două ori mai mare, chiar dacă a lui Marian era bandajată în tifon. Era strângerea de mână uşoară şi grijulie a unui băiat care prinsese un fluture.

— El… începu ea, după care zise: Casetofonul… O să ai nevoie de el…

Marian obosise deja şi Aubrey văzu că pe Giles îl deranja prezenţa lui. El intervenea între sentimentul de uşurare al lui Giles şi inocenţa dorită a acestuia. *Accident* fără premeditare. Ar fi îndepărtat-o de alte pericole viitoare.

Aubrey scoase din buzunar lista efectelor personale ale lui Marian, pe care o primise de la ofiţerul de poliţie comandant. O a

doua listă cuprindea conţinutul maşinii, bunurile lui Campbell. Le examina, simţind cum i se tăiase respiraţia, simţindu-şi nemişcarea absolută în camera caldă. În cele din

urmă, înclină din cap, apoi traversă camera, spre fişetul cu instrumente din colţ.

— Ben a mărturisit, zise Marian, înghiţind cu dureri. Frauda – David a luat parte la ea.

Aproape imediat, Marian era pe jumătate adormită.

Aubrey cotrobăi în sacul din plastic negru, în care bunurile lui Marian îi fuseseră înapoiate acesteia. Scose casetofonul micuţ şi se întoarse triumfător spre Giles. Expresia lui Pyott era prevestitoare. Apoi se înfurie pe Aubrey.

— Curiozitatea ta afiirisită, Kenneth, mârâi el.

— Aceasta e, draga mea? întrebă Aubrey, aproplindu-se de pat. Ochii ei fluturară şi se deschiseră.

— Kenneth, îl avertiză Giles.

— Ăsta e – este… reuşi Marian să spună.

Zâmbi scurt, ca şi cum cineva i-ar fi spus că trecuse examenul. Apoi, după o clipă, adormi.

În ciuda expresiei irascibile a lui Giles Pyott, Aubrey porni casetofonul. Se auzi o voce tânără, masculină – a lui Campbell, fără îndoială… vorbind din mormânt.

„… decizia a fost a lui David, *planul* a fost al lui… Avea nevoie de oameni ca mine, ca Laxton – ne numea legătura europeană – care să mute cecurile dintr-un plic în altul…

Vocea era plină de teamă.

Aubrey continuă să asculte, până când vocea lui Campbell se stinse şi urmă faşâitul lin al benzii, care masca zgomotele reduse şi distante ale traficului. Realizând că era calmul dinaintea furtunii, Aubrey opri casetofonul.

Mâna lui Giles îl prinse de încheietură, degetele celeilalte mâini smulgând minicasetofonul din strânsoarea lui Aubrey. Furios şi cu ochii scăpărând, Giles porni din nou casetofonul.

„Ai grijă! Pentru Dumnezeu, Ben, *ai grijă…!*”

Apoi scrâşnetul metalului maşinii, în timp ce avea loc accidentul evident aranjat. Abia atunci rămase banda tăcută.

Giles ridică privirea spre Aubrey, după ce o privise fix pe Marian pentru o clipă. Faţa lui era cenuşie, ochii ca nişte cărbuni fierbinţi.

— El a…? începu Giles, dar vocea i se stinse aproape

imediat, ca un semnal radio sâab şi îndepărtat.

— David? zise Aubrey, înclinând din cap cu gravitate. Oh, da, Giles, a făcut-o!

Giles îşi pusese din nou mâna pe a fiicei lui, şi o apăsa şi mai protector.

— Acum e în siguranţă, bătrâne prieten. Te asigur! David crede că a închis şi ultima poartă în spatele lui. Acum se simte în siguranţă. Până când îl voi confrunta cu asta…

Aubrey se întoarse cu spatele la pat. Pe bandă nu era nimic referitor la sabotaj. Campbell nu ştia nimic despre asta. David putea avea încredere în oameni ca Fraser, dar niciodată în Campbell, pentru astfel de cunoştinţe. Dar…

David trebuia să plătească tot preţul.

Era ca şi cum ar fi scris asta pe peretele camerei, cu litere mari şi negre. Pentru rănile lui Marian, pentru ruinarea lui Vance, pentru mai mult de cincizeci de morţi, David trebuia să plătească pentru tot. Trebuiau să dovedească şi sabotajul, nu numai frauda.

Nu primise nicio veste de la Gant. Acesta era încă acolo, undeva, ca un spirit neliniştit, în căutarea lui Strickland. *Trebuia* să-l găsească. Pentru fraudă, David putea primi o sentinţă simbolică – sau poate să nu intre la închisoare deloc. Toată lumea, inclusiv cea mai mare parte a guvernului şi a Comisiei Europene, nu doreau agitaţie, şi ar fi preferat să nu existe nicio dovadă împotriva lui David. Toţuşi, crima nu o puteau nici scuza, nici îngropa.

Se întoarse ca să o mai privească o dată pe Marian, palidă ca un mort, simbolizând cât de aproape fusese ea de moarte. *Mitchell,* se gândi Aubrey, ca şi cum ar Ti încercat un fel de contact telepatic… *găseşte-mi dovada.*

Altfel, David putea încă să le scape din mâini. Marian avea să fie în siguranţă, bineînţeles – dar David, după toate probabilităţile, avea să fie doar mustrat pentru fraudă. Va fi condamnat numai pentru crimă…

Oare Gant mai era în viaţă…? Gândul îl făcu să se înfioare.

— Asta e minunat, Strickland, spuse Melntyre.

Mâna omului rămase grea şi liniştitoare pe umărul lui pentru o clipă, apoi el se retrase pe fotoliul care fusese tras afară din raza vizuală permisă de cele două ferestre ale camerei. Tonul entuziast şi agreabil al vocii era negat de privirea fixă şi lacomă a ochilor lui.

— Orice om are dreptul să se protejeze, Mac. Chiar datoria, replică Strickland.

— Îţi iei treaba foarte în serios, Strickland.

Acesta era Fraser, care era mai subtilşi mai prevăzător în ironiile lui. Muzica ambientală care se scurgea din difuzoare ca un gaz

anesteziant părea să nu aibă niciun efect calmant asupra relei lor voinţe anticipative.

Supravegherea electronică fusese dezactivată la sosirea FBI-ului. El era în dormitor, făcându-şi bagajele ca să plece la Vancouver în ziua următoare. Când deschisese uşa cabanei, ei îl aşteptau cu armele scoase, în timp ce a lui era încă ascunsă la spate, nevrând să alarmeze vreun vecin. Melntyre şi Fraser sosiseră la începutul după-amiezii, cu neastâmpărul unor oameni de afaceri după un zbor lung. Acum erau şase, în cabană şi în jurul acesteia.

Luminile stinse făceau ca afară să fie un întuneric deplin. Numai el era vizibil de la ferestre – pentru Gant, despre care ei îl asiguraseră cu un umor răutăcios că avea să vină. Strickland stătea în faţa monitoarelor şi ecranelor consolei de supraveghere. Vroiau ca Gant să-l creadă singur. Din frânturi ale conversaţiei lor, Strickland îşi dăduse seama că Gant ştia, probabil, că ei ajunseseră acolo înaintea lui – avionul lui dispăruse de pe radar. Era avertizat.

Îi promiseseră protecţie faţă de Gant, asigurându-l că acesta vroia să-l ucidă… ca şi ei. Fraser era acolo pe post de adjunct, dar el era cel care conducea spectacolul. Pensia lui Melntyre putea să se facă bucăţi – el, Strickland ţinea grenada – din cauza lucrurilor pe care le făcuseră împreună în

America Centrală, în anii ’80. Melntyre trebuia să-l lase pe Fraser să conducă spectacolul.

Strickland înghiţi cu grijă. Avea gura şi gâtul uscate, în timp ce se uita la monitoare. Camerele TV îi arătau luminişul mic, zborul unei bufniţe mari printre crengi, mişcările făcute de unul dintre ei, care patrula. Dar nu şi pe Gant – nu încă. Radarul^de la nivelul solului, pe care-l instalase, îşi rotea braţul pe ecran. În majoritatea serilor, acesta revela prezenţa urşilor, a câte unui câine sau pisici ocazionale, impulsurile mai rapide ale păsărilor de noapte.

Îşi dădu seama că sofisticarea şi minuţiozitatea supravegherii electronice reprezentau pieirea lui. Gant nu putea pătrunde nedetectat. Ei ştiau asta. Cei doi oameni de sus erau rezerva. Gant avea să apară pe monitoarele TV, pe radar, şi nu avea să reuşească să ajungă la el. Strickland ştia că Gant era unica lui şansă. Poate că el nu-l vroia mort, sau, oricum, nu imediat. Poate că el vroia probe, o mărturisire. Un interval de timp în care el, Strickland, putea întoarce tablele, putea să-l ucidă el pe Gant. Ceea ce nu era valabil şi pentru Fraser şi Melntyre. Era absolut sigur de dorinţa lor de a-l ucide.

Ursul se îndepărtă greoi pe ecranul televizorului, rămânând doar o umbră pe radar. Luminişul era gol, copacii, strânşi ca o armată în jurul cabanei, reprezentau un gard verde. Melntyre se scărpină în barbă. Fraser – ascultă cu atenţie, ca să fie sigur – începuse să-şi verifice pistolul. În aşteptarea momentului.

Capitolul 15
ACŢIUNE NOCTURNĂ

Acum, era sigur. Dispozitivul pentru vedere nocturnă îi obosea ochii, iar obiectivul unic greu, gen cameră video, îi atârna greu în mână. Dar era sigur. Camerele TV înconjurau luminişul din jurul căsuţei lui Strickland, mişcându-se încet, dar fără oprire, capabile să repereze orice s-ar fi apropiat din pădurea înconjurătoare.

Puse jos obiectivul şi fu şocat de întuneric. Nu reuşea să

distingă decât ultima strălucire, subţire, a liniei orizontului, în vest, şi munţii cei mai apropiaţi, South Sister, o umbră fantomatică acoperită de zăpadă, în nord.

Supravegherea electronică era aşa cum o anticipase. Strickland se proteja la fel de natural ca un animal. Ghearele şi colţii lui erau camerele TV şi radarul. Îşi duse din nou vizorul la ochi. Poate că nu le folosea mereu, dar acum erau în funcţiune… Strickland…

…Iată-l. Încadrat ca o pictură în fereastra luminată a camerei din acea parte a căsuţei. Urmărindu-şi ecranele, aşteptând. Gant nu mai văzuse pe nimeni cu el. Doar o umbră care se mişca într-o altă cameră întunecată, probabil bucătăria. Nu avea de unde să ştie câţi erau – în afară de cei doi de afară şi de Melntyre, care trebuia să fie acolo.

Gant stătea cu spatele sprijinit de trunchiul unui pin uscat, bătut de furtuni, pe protuberanţa unei stânci, la numai câteva sute de metri de casă. Putea să privească în jos ca o pasăre răpitoare, în singura cameră luminată. Cei doi oameni care patrulau printre copaci îşi făceau treaba fără imaginaţie şi fără variaţie.

Puţin după ora patru, îşi lăsase jeep-ul la trei kilometri, pe malul lui Bonner Lake, după care ocolise micuţa aşezare de la Squaw Câmp. Acelea erau cabanele şi căsuţele care formau fundalul din fotografia ce trădase locul în care se afla Strickland. Urcase spre căsuţa lui Strickland, aflată într-un mic luminiş, pe o cărare pentru excursionişti, care urca, şerpuind, pe versantul muntelui. Ştiuse tot timpul că Melntyre era în faţa lui.

În lumina sfârşitului de după-amiază, prinsese lumina reflectată de ceva ce era, după toate aparenţele, doar farfuria unei antene TV pentru sateljt. Aceasta nu se mişca atunci când o văzuse prima dată,

dar apoi, chiar înainte de apus, începuse să se rotească pe acoperişul jos, înainte şi înapoi. Era o antenă radar folosită pentru supraveghere militară. Unicul ei punct mort era coşul

căsuţei…

…Problemă care era anulată de sistemul TV. Cele patru camere TV acopereau fiecare centimetru al terenului deschis. Cei dinăuntru puteau să stea şi să-l aştepte să păşească în luminiş.

Mâncă un baton de ciocolată şi ascultă fâlfâitul aripilor unei bufniţe undeva în apropiere, auzi chiar şi foşnetul intensificat al „aterizării” ei în tufişuri, urmat de „decolarea” aproape imediată. Mai departe se auzea mormăitul unui urs, ca zgomotul unei maşini care nu vroia să pornească. Şi mai încolo, se auzea sunetul muzicii, din micul campament de clădiri din lemn, de lângă mal. Lacul părea să reţină ultimele raze de lumină, ca şi cum ar fi fost iradiat de efectele unui atac nuclear.

Verifică cu grijă echipamentul pe care-l scosese din rucsac. În special tubul butucănos al încărcătorului elicoidal cu cincizeci de cartuşe al pistolului Smith & Wesson, de 9 mm. Alan Vance avea o colecţie de arme – ca atâţia americani care nu văzuseră decât lucruri împăiate sau blănuri jupuite. Totuşi, acum se dovedise utilă… Carabina Ruger avea chiar şi un dispozitiv de ochire termic de mică distanţă, mare cât o videocameră. Barbara îi spusese unde să caute. Era un proiect brevetat de Vance, în anii de început ai acestuia în electronică.

Introduse în linişte dispozitivul pe montură şi îl ridică la ochi, surprins de uşurimea lui, cu patul armei sprijinit în umăr. Ocularul îi arăta copacii pe un ecran în miniatură. Două minute mai târziu, îl văzu pe unul dintre agenţii FBI care patrulau, mergând cu grijă, chiar în spatele primilor copaci. O lovitură clară…

Gant aşează încet jos carabina Ruger Mini-14. Aerul era încă liniştit, briza serii abia sesizabilă. Simţea mirosul răşinii de pin şi acela mai slab a ceva prăjit. În curând trebuia să se mişte din nou, să încerce să descopere câţi erau. Alungă gândul că avea să pornească împotriva FBI-ului. Numărătoarea pierderilor avea să se facă în rândurile unor agenţi federali… Chiar dacă putea dovedi că Strickland „aranjase” *Vance*

Aircraft, şi pentru cine, rămâneau acuzaţiile că atacase, rănise sau chiar ucisese agenţi speciali FBI.

Ultimele resturi de lumină dispăruseră şi pe cerul fără lună începuseră să apară stele mari. Trebuia să aştepte miezul nopţii. South Sister era doar o imagine rămasă pe retină; cealaltă, vârfurile vulcanice mai nordice, dispăruseră. Fereastra luminată, din luminiş, strălucea mai cald. Jos, lângă lac, se vedeau lumini punctiforme.

330

Auzi pufăitul unui motor mic, când o barcă ţâşni pe Bonner Lake, luminile ei fiind la fel de mici ca şi stelele.

Ridică binoclul la ochi. În apropierea căsuţei erau parcate două berline şi o maşină cu patru roţi. Asta putea însemna vreo zece oameni sau mai mulţi, pe lângă Strickland. Nu păruseră atât de mulţi, indiferent din ce poziţie examinase cabana în ultimele ore cu lumină ale zilei. Doi oameni afară, Strickland plasat la o fereastră, obloanele lăsate Sau luminile stinse în celelalte Camere. Era posibil să mai fie încă *opt* pe care nu-i văzuse? Stelele străluceau ca argintul. Examină căsuţa, după ce se uitase la ceas. Puţin după şapte. Trebuia să aştepte, poate cea mai mare parte a nopţii, doar să *aştepte...* Şi să numere.

În camera despre care hotărâse că era bucătăria apăru o dâră mică de lumină, puţin după ora opt. Prin binoclul în infraroşu, văzu o formă ceţoasă în cameră, o sursă umană de căldură... Pe la nouă şi jumătate, era sigur că erau doi oameni în camera de la etaj, a cărei fereastră ieşea ca o pană, sub panta abruptă a acoperişului. Probabil că dormeau. Printre copaci, cei doi oameni din patrulă îşi continuau rutina. Un motor pornea din când în când în aşezarea de lângă lac, odată se auziră chiar râsete, răguşite şi bruşte. Apoi se întrerupseră, ca şi cum fusese închisă o uşă. Prin binoclu văzu, joe cerul luminat de stele, fum de la două cabane turistice. Zgomotele slabe ale unei bărci mici care pornise de la debarcaderul pe care se fotografiase Strickland, cu ani înainte.

Zece şi cincisprezece minute... Erau şase, în afară de Strickland. Chiar înainte de zece, o mână anonimă îi pasase acestuia sandvici-uri şi bere, corpul căreia îi aparţinea rămânând ascuns vederii. Probabil că Melntyre era în cameră cu el... trebuia să fie.

Strickland devenise tot mai agitat, pe măsură ce seara înainta. Fereastra luminată, apropierea celui care era în cameră cu el, îl măcinau, îl făceau să înceapă să caşte. Întorcea capul din când în când, uneori părea să răspundă cuiva, chiar să-l înfrunte pe omul pe care Gant nu putea să-l vadă, dar care trebuia să fie Melntyre. Cei doi oameni de la etaj erau încă nişte surse de căldură care se odihneau. Din când în când, apărea o altă siluetă în întunericul bucătăriei.

Supravegherea îi dădea putere şi control, în loc să-l slăbească. *Ei* erau cei care aşteptau de fapt, din ce în ce mai nesiguri şi iritaţi, cu nervii încordaţi. Îşi privi ceasul. Zece-treizeci. Ei credeau că el era afară. Aşteptaseră suficient de mult ca să înceapă să creadă că el avea o anumită strategie, că aştepta afară, încrezător, în întunericul copacilor...

Putea să mai aştepte încă. Avea toată noaptea la dispoziţie. Era pregătit. Timpul era de partea lui, nu a lor...

331

Unsprezece-treizeci. Cele trei minute de când Melntyre se uitase ultima dată la cadranul mare al ceasului său se târâseră foarte greu. Tăcerea forţată a căsuţei, strălucirea luminii din cameră, clipitul ecranelor TV monocrome, baleierea braţului de pe ecranul radar – erau deconcertante. Fraser şi Strickland începuseră să-l irite, ca o iritaţie pe braţe şi piept, apoi, încet, să-l enerveze profund, ca şi cum erau trei prizonieri aruncaţi împreună, fără voia lor, el fiind singurul nevinovat dintre ei.

Gândul la Gant, care *trebuia* să se afle acolo, în întuneric, putând să-l vadă pe Strickland, aflat în plină lumină, era iritant, răpindu-i încrederea cu şocuri electrice aplicate calmului şi siguranţei lui.

Melntyre mesteca din ultimul sandvici rămas pe farfuria

care fusese aşezată între el şi Fraser. Sticlele de bere erau goale. Scaunele lor erau îngrămădite într-unul din colţurile camerei, afară din câmpul vizual oferit de ambele ferestre. Se simţea, atât de târziu în seară, ca şi cum ar fi fost legat de el, incapabil să se desfacă prin muşcarea legăturilor. Unsprezece treizeci şi unu.

Auzi nişte paşi înfundaţi în dormitorul de deasupra bârlogului şi se foi neliniştit pe scaun. Câteva clipe mai târziu, Chris deschise uşa. Tânărul se opri în pragul uşii, cu ochii împăienjeniţi.

— Noi, Sam şi cu mine îi vom înlocui pe ceilalţi acum... domnule.

Apelativul politicos era adăugat ca o etichetă dintr-un limbaj mort, sunând ciudat. Ochii albaştri obosiţi ai lui Chris păreau neliniştiţi, nesiguri. Spaima de întuneric, se gândi Melntyre dispreţuitor, şi de cel care se afla acolo, afară.

— OK, fiţi atenţi, Chris! Mişcaţi-vă încontinuu, rămâneţi tăcuţi, şi în viaţă!

Fraser pufni ironic. Obrajii lui Chris se înroşiră.

Tânărul îi aruncă încă o privire înţelegătoare lui Strickland, ca unui camarad prizonier, după care aprobă din cap:

— Da, domnule.

Chris închise uşa în spatele lui şi a hohotului scurt de râs al lui Fraser, ca sunetul unor unghii râcâind o tablă. Se cutremură, apoi deschise fără tragere de inimă uşa principală a căsuţei şi păşi tiptil pe verandă. Veranda părea argintată demascator de primele raze ale lunii. În spatele lui auzea respiraţia greoaie a lui Sam. Chris îşi potrivi receptorul în ureche şi verifică cureaua de la gât a microfonului, ca să nu-l incomodeze. Ajustă legătura transmiţătorului care îi strângea partea stângă ca o cataplasmă. Apoi murmură:

— În regulă, băieţi, veniţi înăuntru. Vă acoperim noi de pe verandă...

— Slavă Domnului! auzi drept răspuns.

Noaptea era friguroasă – sau poate că era vorba doar de

schimbarea de temperatură faţă de încordarea caldă din cabană? Chris nu-şi dădea seama sigur, dar pielea îi tremura la atingerea frigului. Sam rămase în stânga lui, strângând în mână un aparat optic monocular de buzunar. Arăta ca şi cum ar fi executat un salut al unui luptător pentru libertate. Examină metodic şi nervos luminişul din faţa cabanei. Chris ştia că şi el ar fi trebuit să facă la fel. Gant era acolo, cu siguranţă – aşa cum spunea toată lumea – şi aştepta să ajungă la Strickland. Şi nu putea ajunge la el decât trecând peste o jumătate de duzină de agenţi FBI.

Aşa că era disperat. Nu putea fi oprit nici de faptul că înfrunta autorităţile federale... Primul dintre cei doi oameni care patrulau ieşi dintre copaci cu o precauţiune exagerată, comică, apoi traversă grăbit spaţiul deschis, încovoiat ca şi cum s-ar fi ferit de zeflemele, şi nu de gloanţe. Dar *de ce* se întâmplau toate acestea? Nu avea niciun sens. Ce însemna Strickland pentru Gant?

Al doilea bărbat ieşi dintre copaci. O pasăre de noapte îl făcu să înţepenească, apoi porni grăbit spre căsuţă. Cei doi bărbaţi trecură pe lângă ei respirând greoi, cu o teamă palpabilă. Uşa se închise în urma lor cu un zgomot sec, rezonant, iar Chris se învârti pe călcâie ca să protesteze...

— Ei bine? întrebă Sam.

— OK, nu e nimeni...

Coborî de pe verandă în lumina lunii, cu simţurile alerte, cu nervii încordaţi. Traversară luminişul cu lumina lunii între ei. Pe trunchiul unui copac, o cameră TV se învârti ca nasul unui câine. Chris se simţi observat, în loc să se simtă liniştit. Picioarele lui se grăbeau spre copaci. Sam dispăru la cincizeci de metri în stânga lui. Lumina lunii trecea uşor filtrată, ca o pulbere care-i cădea pe umeri şi pe mâini. Strânse mai puternic carabina Springfield, presând-o de stomac, şi îşi începu patrula.

Gant... Şoaptele şi ceea ce surprinsese din conversaţia dintre Melntyre şi englez, Fraser, îi treceau rapid prin minte, la fel de alarmant ca fâlfâitul unor aripi investigatoare, deasupra capului său. Fraser se baza pe Melntyre – oare îl

folosea? Exista o hotărâre comună, aceea de a-l ucide pe Gant, mai curând decât să-l aresteze… şi Strickland era şi el destinat să i se arate capătul debarcaderului şi să fie invitat să sară… Gant?

333

Clătină din cap, făcând imaginea în infraroşu din obiectiv a pomilor fantomatici să vibreze ca jucăria unui copil. Aproape că se aştepta să ningă. Copacii se îndeseau din nou, alb-cenuşii, întunericul dintre ei fiind gol. Începu să se învârtă în jurul luminişului, la o sută de metri în interiorul pădurii. O gaură scurtă îi oferi imaginea versanţilor lui South Sister, cu gheaţa şi zăpada strălucind în lumina lunii. Un gheţar ca barba unui bătrân. De pe o movilă, o altă gaură dezvălui strălucirea lui Bonner Lake, mai jos. Gant… stătea acolo undeva, poate că îl vedea chiar acum.

Tresări auzind încântarea unei bufniţe faţă de capacitatea ei de a ucidev.

…în tăcerea camerei luminate, ţipătul bufniţei ajunse suficient de puternic ca să-i alarmeze. Umerii lui Strickland tresăriră, în timp ce ochii îi parcurgeau automat şirul de monitoare. Cele patru camere nu relevau nimic. Îl durea stomacul din cauza efortului de a sta jos, de a rămâne calm. Trecuseră ore întregi din momentul în care începuse să-şi dorească ca Gant să fie afară, imaginaţia lui descriind modul, distanţele exacte, ruta precisă pe care Gant putea păcăli radarul. Strickland ştia că Fraser îl vroia mort. El avea ordine să ajungă la acest rezultat. Asta era evident – îl licitase pe Gant în schimbul lui, iar agentul FBI acceptase.

— Nu vine, îl auzi pe Fraser şoptindu-i lui Melntyre.

— Ba da, *vine,* îi răspunse Melntyre tăios.

Strickland urmărea ecranele. Nimic. Următoarele cuvinte ale lui Fraser îl surprinseră.

— Ne vei spune când tipul va ieşi dintre copaci, nu-i aşa, fiule? Nu o vei ţine pentru tine, nici măcar atâta timp cât să-i dai cea mai mică şansă, da?

— Sigur, răspunse Strickland îmbufnat ca un şcolar. *El* vrea

să mă ucidă nu-i aşa?

Fraser chicoti.

— Lasă-l în pace, spuse Melntyre. Dumnezeule, ai face pe oricine să se înfioare, cu râsul tău.

— Scuză-mă, Mac. Nu mi-am dat seama că eşti atât de sensibil.

Fraser îşi aprinse o ţigară. Stomacul lui Strickland se strânse cu o repulsie furioasă, puritană.

— Unsprezece patruzeci. Crezi că aşteaptă miezul nopţii? Atunci se întâmplă majoritatea sinuciderilor.

Stomacul lui Melntyre bolborosea. Din bucătărie se auzeau zgomotele slabe ale celor doi oameni ieşiţi din patrulă, care îşi pregăteau ceva de mâncare. Nerăbdarea chiorăia şi mormăia, ca indigestia. Unde naiba era Gant? Măcar venea?

— Vezi ceva? îl întrebă tăios pe Strickland.

— Nimic.

— Nu vine, îl luă în derâdere Fraser, pe faţă citindu-i-se certitudinea că Gant va veni. Ai ratat, Mac.

— Am dreptate, replică Melntyre, ca şi cum ar fi repetat un scenariu vechi şi plictisitor…

…şi aşa continuase, oră după oră, după cum îi amintea lui Strickland durerea din umerii încovoiaţi. Fereastra pe care putea privi fără să le atragă atenţia era un dreptunghi negru, cu vedere spre nimic. Nu reuşise să-l atragă pe Gant, pe care Strickland începuse să-l vadă drept ultima lui şansă de salvare. Ascultarea certei lor patetice în ultimele opt sau nouă ore îl epuizase. Era privat de libertate. Nu ar fi reuşit niciodată, nici dacă ar fi avut un profil psihologic al lui la îndemână, să găsească un mijloc mai bun de a-l distruge. Expunerea la fereastra luminată era mai puţin stresantă decât acel tunel al timpului, al luptei lor lente pentru dominaţie.

— Pot să pariez, spuse Fraser batjocoritor.

— Du-te… îl înjură Melntyre drept răspuns.

Pisica şi şoarecele, la nesfârşit…

Tâmplele i se încordară, când îi veni ideea… Să-i expună, să-i facă pe *ei* să se mişte în lumină. Ar fi bine ca Gant să se uite…

— Uite! anunţă el repede.

Săriră amândoi de pe scaune, aruncându-se spre consolă şi spre el.

— Unde?

— Mi s-a părut că văd ceva…

Dar nu putea să-i ţină mai mult în dreptul ferestrei.

— Tâmpitulb, concluzionă Fraser, fără să bănuiască ceva.

Strickland îi simţea respiraţia fierbinte în ureche, mâna grea pe umăr. Strickland se cutremură, străbătut brusc de un fior rece, regretând imediat ceea ce făcuse. Intenţia lui Fraser se dezvăluise cumva prin atingerea lui. Dacă ceva mergea rău, dacă Fraser se simţea ameninţat, atunci prima lui mişcare avea să fie aceea de a-l ucide pe el. Dacă Gant lăsa măcar o impresie îndepărtată că ar fi putut avea succes, ştia că Fraser nu avea să ezite.

Melntyre şi Fraser se aşezară din nou, fără să-şi dea seama că tocmai păşiseră pe o scenă.

Oare Gant îi văzuse? Strickland aproape spera că nu…

Avea dispozitivul de ochire termic la ochi, patul armei rezemat în umăr. Era clar că în cameră cu Strickland se mai aflau doi oameni. Recunoscuse capul bont, cu ceafă groasă, şi spatele larg al lui

Melntyre. Iar faţa care îl privise din lateral pe Strickland, cu un rânjet evident. Era Fraser… îşi aminti fotografia pe care i-o arătase Aubrey… omul lui Winterbome. *Cu* Melntyre *şi* Strickland. Nu aveau să vadă nimic pe ecranele lor, decât pe cei doi oameni ai lor, care patrulau pe o rută regulată, nedeviată.

Cei doi dispărură repede din câmpul vizual. Ecranele fuseseră albe. Oare fusese un semnal din partea lui Strickland…? Îl irita să ducă ideea până la capăt. Era la fel de posibil ca Strickland să facă jocul lor. Chiar şi aşa, însă, el îi

arătase nu numai cine era în cameră cu el, dar şi faptul că ei nu puteau vedea ecranele, dacă rămâneau ascunşi.

Unsprezece cincizeci… Luna se reflecta ca un felinar palid în apa liniştită a lui *Bonner Lake*. Timpul începea să preseze. Imaginile văzute prin vizorul termic şi binoclu, senzaţia dată de Ruger şi de Calico de lângă el, toate acestea se potriveau, ca tehnologia dintr-o carlingă. Orele de aşteptare îl goliseră de gândurile la Aubrey, la Vance, Barbara, la fiica generalului, la general – chiar la propria lui situaţie. Se ridică în picioare şi se îndepărtă de copacul chircit, ţinând pistolul Ruger în mână. Îşi pusese revolverul Calico la piept. Exista o ţintă şi el se focalizase asupra ei, ca o rachetă. Roti puşca peste copacii de sub el, reperându-l întâi pe primul bărbat şi, după câteva secunde, pe Chris.

Faţa tânărului, albă pe fondul cenuşiu, era clară şi uşor de recunoscut. Harta terenului se desfăşura în capul lui Gant ca şi cum ar fi urmărit-o pe un ecran. Începu să coboare uşor povârnişul, spre primul bărbat, atenţia lui fiind ca un receptor ce era completat de simţurile lui. Ţipătul unei bufniţe, ceva care foşnea printre tufe, deranjat de trecerea lui. Distanţe, timp, locaţie, toate erau foarte precise.

Se opri şi folosi binoclul, acum fiind mai aproape de primul bărbat. Aşteptă…

…îl izbi din spate cu patul Ruger-ului, apoi îi presă corpul lipsit de vlagă de un pin, până când reuşi să-l aşeze, fără zgomot, pe pământ, îşi auzea propria respiraţie şi sforăitul inconştient al individului de la FBI. Receptorul sărise din urechea acestuia când îl lovise, iar microfonul de la guler se ridicase deasupra gulerului cămăşii. Gant ascultă, încercând să-l audă pe Chris, orice alt zgomot. Lumina din cabană se vedea printre copacii din jur.

Chris…

Se îndepărtă furiş de lângă omul inconştient, spre sunetul paşilor apăsaţi, cadenţaţi. Patrula lor regulată îi făcea să se întâlnească…

…aici. Zece secunde. Paşii lui Chris, ţipătul unei bufniţe, paşii lui Chris de cealaltă parte a pomului, respiraţia lui. Gant ridică Ruger-ul şi…

…vocea lui Chris.

— Nimic, domnule…

Faţa lui Chris se întoarse pe jumătate spre el, umărul şi capul încercând deja să se ferească de patul puştii. Gura deschisă, gâtul încordat, forţându-se să strige. Arma lui Chris pară parţial patul rotitor al pistolului Ruger, slăbind strânsoarea lui Gant. Mâna lui părăsi puşca şi prinse carabina Springfield cu ţeavă scurtă şi pat rabatabil, rotind ţeava în sus şi departe de ei, în timp ce se aruncau unul spre celălalt, ca nişte tauri stângaci. Puşca Springfield bubui, asurzitor. Chris căzu pe spate cu un geamăt, singurul sunet pe care-l scoase. Din cauza flăcării focului de armă, Gant nu putea repera sursa zgomotului. Atinse cu cizmele ceva ce urla şi se aplecă. Sânge pe degete.

— …nu pot să văd, auzi. Isuse, nu pot să văd…!

Din receptorul căzut se auzea o voce slabă şi alarmată. Corpul încovrigat şi îngrozit al lui Chris deveni un contur pe pământ. Vocea slabă chiţăia ca un şoarece rănit. Erau avertizaţi. *Dă-i drumul…*

Îşi evaluă poziţia faţă de cabană. Avansă încă treizeci de metri. Camerele de luat vederi aveau să-l repereze, dar se afla în punctul mort al radarului, unde şemineul principal se înălţa de pe panta abruptă a acoperişului. Trecuseră zece secunde – chiar cincisprezece – de când îl doborâse pe Chris, şi vederea îi revenea, efectul flăcării de la capătul ţevii puştii dispărând. Nu era nimeni pe verandă, Strickland era încă la consolă.

Îşi aşeză rucsacul pe pământ, după ce scosese din el pistolul de semnalizare pe care-l luase din avion. O sută douăzeci de mii de candele, care ardeau timp de cinci secunde. Ridică pistolul şi trase cu el în sus. Tensiunea îi strângea stomacul ca o bandă de oţel.

Artificiile se aprinseră. Luminişul părea albit dintr-odată, devenind lipsit de viaţă din cauza cartuşului semnalizator.

Oricine îl privea era orbit, el devenea o simplă umbră mişcătoare, iar camerele TV deveneau şi ele oarbe din cauza strălucirii. O luă la fugă, cu capul aplecat şi în linie dreaptă, traversând luminişul îngust…

Strickland ştia că Gant era acolo, ieşind dintre pomi. Văzuse ceva mişcându-se pe două dintre ecrane, ceva lipsit de substanţă ca aripa unei păsări care fluturase prea aproape de camerele de luat vederi. Era încordat, ca şi cum lumina strălucitoare care pătrundea în cameră era un foc.

337

— E *aici*? întrebă Fraser, aproape aruncându-l din scaunul pivotant, mâinile lui mari încercuind consola ca şi cum ar fi vrut să-i smulgă o confesiune. Lumina cartuşului semnalizator, sau ce o fi fost aceea, începuse deja să scadă.

— Ce e acolo?

Degetul arăta spre ecranul trădător. Pe radar nu se vedea nimic. Gant era în unghiul mort.

— Nu, nu am văzut, eram orbit…

Fraser nu-l credea. Melntyre era în cealaltă parte, mâneca hainei lui frecându-se de obrazul lui Strickland. Cu coada ochiului, acesta putea să vadă o armă în mâna lui.

— Nu văd nimic, la naiba! urlă Melntyre, ca şi cum l-ar fi durut. E cineva acolo?

— Poate că e, mârâi Fraser. Poate…

Se întoarse spre fereastră şi apoi se încruntă la Strickland.

— Iar *dacă* este…

— Doar nu încearcă să intre, nu?

— A doborât *doi* omeni! A încetat să se mai joace cu noi, tâmpitule!

„Fă-o acum”, îşi spuse Fraser, în timp ce noaptea revenea dincolo de fereastră. „Pentru orice eventualitate”.

Se întoarse spre Strickland, scoţându-şi pistolul. Prioritatea lui Winterbome era singura care conta acum, indiferent de înţelegerea lui cu Melntyre. Tăcerea lui Strickland, pentru eternitate…

— Ce naiba…? începu Melntyre, dar Fraser îi făcu semn cu

arma să se dea la o parte.

Se apropie repede de Strickland, ca şi cum s-ar fi năpustit asupra lui şi îndreptă pistolul spre capul lui…

…Gant îl văzu pe Fraser avansând prin dreptul ferestrei puternic luminate, spre Strickland. Era ca o fotografie decolorată, făcută în momentul unei explozii. Era suficient de aproape ca să recunoască teama de pe faţa lui Strickland, să-i vadă mâinile ridicându-se, într-o încercare de a se feri de Fraser, hotărârea din mişcările lui Fraser.

Ridică Ruger-ul şi trase trei focuri. Fereastra se sparse. Capul lui Fraser păru să se dizolve într-o ceaţă roşie, iar o clipă mai târziu corpul lui fu aruncat într-o parte şi dispăru din câmpul vizual, sub impactul gloanţelor. Strickland şi Melntyre părură îngheţaţi pentru o clipă. Gant se aruncă spre verandă, zărindu-l pe Melntyre, care se dădea la o parte din dreptul ferestrei…

…Melntyre se îndreptă spre uşă, luptându-se să iasă de sub şocul morţii lui Fraser, ca dintr-o mlaştină, stinse luminile şi apoi deschise uşa, strigând:

— Voi vedeţi ceva?

.. *Vedeţi ceva?",* auzi Gant, în timp ce se ghemuia'pe verandă, sub pervazul ferestrei care se întunecase brusc.

Sub ieşitura acoperişului, veranda era întunecată, protectoare. Auzea faşâitul cartuşului semnalizator, în luminiş. Dacă îl văzuseră, atunci se temeau să iasă. Ascultă ce se auzea în afara pocniturilor surde din cap.

— Nu, nimic…

— …aproape m-a orbit!

Ambele voci se auzeau din direcţia camerei despre care el presupunea că era bucătăria. Cabana scârţâia acum din cauza mişcărilor lor, care le trădau tensiunea. Simţea lemnul dur lipit de obrazul lui.

— Verifică fiecare cameră, fiecare fereastră! se auzi vocea lui Melntyre.

Jos, doi şi Fraser mort. Melntyre şi alţi trei… Strickland.

Stătea aplecat, ca un alergător, apoi avansă pe verandă, alergând pe vine, spre camera de lângă cea. A lui Strickland.

— *Verificaţi,* tâmpiţilor…?

Panica rămăsese în aer, ca mirosul rachetei semnalizatoare, după ce lumina ei dispăruse. Se ridică în picioare, lângă fereastră. Auzea zgomote şi văzu o dâră de lumină, când uşa se deschise…

…sparse fereastra, trase cu pistolul de semnalizare, se trase în spate. Racheta explodă în peretele îndepărtat al camerei sau în coridorul de dincolo de aceasta. Veranda era inundată de o lumină sinistră, nucleară. Două secunde, trei…

Ridică fereastra şi trecu peste marginea ei, intrând în camera care se cufundase din nou în întuneric. Ascultă. Înaintă rapid, în timp ce cineva intra pe uşă, poticnindu-se nesigur, scuturându-şi capul, ca şi cum ar fi încercat să scape de nişte muşte. Îl izbi cu puşca în stomac şi apoi peste tâmplă, când aceasta se aplecă spre el. Îl împinse la o parte. Coridorul… Melntyre era în camera din stânga lui, cu Strickland. Nu ieşiseră încă din ea, nici chiar în momentele de panică. Racheta fâsâia la picioarele lui când se lipi cu spatele de perete, cu Ruger-ul prins la spate şi având acum revolverul Smith & Wesson Calico în mână.

Paşi deasupra capului lui, cineva cobora pe scară prudent, câte o treaptă, cu pauze lungi după fiecare mişcare. Vedea nişte picioare, care coborau…

…revolverul Calico smulse aşchii din balustradă, din peretele acoperit cu lemn. Picioarele dispărură şi el se ghemui, Ruger-ul izbindu-se de perete. Auzi nişte focuri de armă trecându-i pe lângă

cap, îşi imagină că le simţise chiar şi căldura. Alte două focuri înnebunite de pe scară îl făcură să se retragă din nou în camera întunecată.

Îşi auzea respiraţia greoaie, ca şi pe cea a omului de pe scări. Lumina lunii se reflecta de pe suprafaţa unei mese. Dintr-un dulap, îl priveau feţele unor farfurii.

Melntyre era încă în cameră cu Strickland – şi cu cadavrul lui Fraser. Ceea ce rămăsese din faţa pe care o văzuse în fotografia arătată de Aubrey şi pe care el o recunoscuse în Franţa îi privea probabil pe cei doi cu o surpriză zguduită. La etaj, doi oameni, nerăniţi.

Paşi pe scară, în timp ce sângele încetase să-i mai bubuie în urechi. Nişte scârţâituri slabe, ca nişte carii în lemn. Un clinchet extrem de slab…

Se lipi de zid, încovoiat într-o poziţie de predare abjectă, lângă forma ca o santinelă a orologiului, în timp ce arma automată îşi golea încărcătorul în podea, în cameră, în ceea ce rămăsese din fereastră. Covorul se mişcă în urma loviturilor, pervazul ferestrei se cutremură, iar la încetarea împuşcăturilor, bărbatul inconştient nu mai respira.

Un alt clinchet, la introducerea altui încărcător. Larma începu din nou. Farfuriile din dulap se dezintegrară, erau găuri în perete, în suprafaţa lucioasă a mesei, în peretele de lângă capul lui, în lemnul încrustat al ceasului. Corpul de pe podea zvâcnea încă din cauza impactului gloanţelor, mult după ce murise. Gant îşi apăsă mâinile peste urechi, peste cap, ghemuindu-se şi mai mult, corpul tresărindu-i involuntar, ca cel al bărbatului mort.

Din nou tăcere, cu excepţia sunetului discordant, slab şi lipsit de vigoare al greutăţilor ceasului, al mecanismului lui. Ţiuitul din urechi încetă. Aşteptă, privind uşa îndoită, care se deschisese pe jumătate, împinsă de gloanţe. Se uită la fereastră. Ascultă, aşteptând ca omul de pe trepte să descarce un alt încărcător în cameră. Se lipi cu spatele de perete, rotind pistolul Calico ca să acopere fereastra, uşa, din nou fereastra.

— Bobby? auzi el o şoaptă răguşită, ezitantă. Agent Melntyre?

Era omul de pe scară. Bobby era mort… Ce făcea Melntyre? Nervii îl făcură să mişte uşor piciorul stâng. Scrâşnetul sticlei de sub cizmă produse o exclamaţie surprinsă pe scară. Erau amândoi bărbaţii acolo? Nu se auzea niciun zgomot. Fereastră, geam, fereastră…

Mirosul înţepător de pulbere, rotocoalele de fum vizibile în lumina palidă a lunii. Podeaua plină de cioburi, sticla sclipind pe covorul rupt. Lumina slabă ajungea la uşă. Nu se putea deplasa spre fereastră fără să se expună armei automate ţintite spre uşă.

340

Auzi o agitaţie ca de şoarece din camera în care se aflau Melntyre şi Stricklandr Bărbatul de pe scări se mişcă, dar el nu făcu nicio mişcare spre uşa pe jumătate deschisă. Probabil că cel de-al doilea bărbat stătea ghemuit lângă primul. Nu se auzea niciun zgomot care să indice că cineva încerca să se caţere pe acoperiş, încercând să iasă afară.

Dacă încerca să închidă uşa şi să iasă pe fereastră, scrâşnetul sticlei sub picioarele lui i-ar fi alertat…

…se auzi zgomotul a ceva alunecând… lemn pe lemn?

— Cine a mai rămas acolo? auzi.

Era vocea lui Melntyre.

— Hyams, domnule. Şi Biilings… se auzi dinspre scări.

— Îl vedeţi?

— Nu, domnule. Dar văd uşa şi fereastra. Nu poate să se mişte.

— Bine.

— Gant…?

O voce nefamiliară.

— Taci, Strickland!

Nu peste prea mult timp, Chris şi celălalt tip de afară aveau să-şi revină, să înceapă să gândească, să încerce să-l atace prin învăluire.

…din nou acel zgomot de frecare, agitaţia celor din camera cealaltă?

— Melntyre! strigă el.

— Ce…?

Vocea suna ca şi cum omul ar fi fost prins furând, cu mâna în vasul cu prăjituri.

— Eşti terminat, Gant. Predă-te, tâmpitule!

— Nu încă.

Lângă el, ceasul ticăia liniştit, ca şi cum ar fi negat împrejurările.

— Seamănă cu un spectacol mexican, de aici…

Ascultă. Melntyre nu muşca momeala. Mai avea doar câteva minute înainte ca…

…se auzi pornind motorul unei maşini. Privi repede spre fereastră, la farurile care se agitau, ca o altă rachetă semnalizatoare. Scrâşnet de cauciucuri, începând să se îndepărteze aproape instantaneu.

— Agent Melntyre! îl auzi pe Hyams de pe scară. Ce se întâmplă, domnule?

O altă voce mârâi:

— Nenorocitul fuge…!

Apoi Hyams strigă:

— Strickland? Hei, Strickland!

În cealaltă cameră era linişte. Amândoi erau în maşină. Melntyre şi Strickland.

Gant se cutremură, apoi îşi stăpâni orice mişcare, ascultând motorul maşinii care se îndepărta pe cărarea îngustă şi şerpuită a muntelui, spre *Bonner Lake* şi Squaw Câmp. Melntyre avea să conducă foarte încet. Nu era decât o cărare turistică, urmând conturul versantului muntos pentru mai mult de un kilometru şi jumătate, înainte să ajungă la autostradă.

Ticăitul lent şi grav al orologiului îşi bătea joc de el acum, ca şi cum l-ar fi domolit, în inerţie. Se înfurie împotriva evadării uşoare a lui Melntyre. Tipul sărise pur şi simplu pe fereastră şi se urcase în maşină! Ceasul era ca paznicul unui prizonier, aflat la numai câţiva paşi de el, lângă perete. Nu putea *să se mişte.* Ticăitul era arogant şi liniştit, sigur de imobilitatea lui. Melntyre se îndrepta spre avionul lui, la Redmond, aproape sigur… Strickland avea să dispară pentru totdeauna…

Se lipi cu spatele în colţul peretelui. Ruger-ul era lângă mâna lui stângă, Calico era suspendat la piept, de cureluşa

lui scurtă. Se încordă şi îşi ridică picioarele, ca şi cum ar fi fost legate împreună, măsurând distanţa, forţa. Sticla îi înţepa mâinile, când îşi lăsă greutatea pe ele... izbi cu picioarele...

...zăngănitul greutăţilor, ticăitul puternic, scârţâitul cutiei ceasului întrerupând liniştea acestuia. Se înclină încet, cu zgomot, alarmându-i pe oamenii de pe scară. Greutăţile se loviră de cutie, ca o inimă de coaste. Apoi căzu peste uşă, închizând-o cu un pocnet. Vocea lui Hyamm fu retezată. Gant era deja în picioare şi făcuse doi paşi, înainte ca zgomotul sticlei de sub picioare să fie înecat de zarva ceasului care lovise podeaua. Alţi trei paşi, în lumina lunii şi cu senzaţia de goliciune, o mână pe pervazul ferestrei...

...împuşcături crestând uşa, zgomotul asurzitor al distrugerii ceasului, acoperit de focurile de armă. Aşchii de lemn şi cioburi de sticlă căzeau peste el ca zăpada. Impactul genunchilor lui cu scândurile verandei, gloanţe ricoşate ieşind pe fereastră. Se rostogoli, apoi se ridică în picioare, începând să alerge înainte să se ridice complet. Se orientă în luminişul mic, alergând încovoiat, în zigzag, ferindu-se ca un fotbalist într-o fentă complexă. Nu auzi nicio împuşcătură în spate, înainte să ajungă la pomi.

Plonjă afară din lumina lunii, oprindu-şi elanul lângă scoarţa aspră a unui copac. Treizeci de secunde de când zgomotul produs de motorul lui Melntyre dispăruse. Mirosul de benzină înţepător, în nas. Pe acolo...

342

...avea harta în cap, clară ca pe un ecran care se desfăşura în carlingă. Pata lacului, micul punct al lui Squaw Câmp, locul în care lăsase camioneta 4WD, cărarea turistică şerpuind pe versantul muntelui.

Alerga printre pomi, ferindu-se cu braţul de crengile subţiri. Se avântă în susul dealului, spre movila pe care o folosise ca să ţină cabana sub observaţie. Patruzeci şi cinci de secunde. Melntyre, cu farurile aprinse, repezindu-se pe cărarea pentru excursionişti. Nu va reuşi să-i taie calea, *niciodată...*

* * *

Pentru o clipă, văzu printre pomi cele câteva lumini răzleţe de la Squaw Câmp, şi întinderea argintie a lui *Bonnerlake.* Apoi pădurea de pini se strânse din nou în jurul maşinii, şi roţile din spate derapară ameninţător când ieşi de pe cărarea turistică. Smuci de volan, aducând din nou berlina pe ea. Drumul se încovriga ca un şarpe lung şi leneş, în jurul versantului muntos, buclele lui coborând din ce în ce mai jos, până când întâlnea Cascade Lakes Highway, în dreptul aşezării.

Melntyre înjură buturugile care păreau să le sară tot timpul în lumina farurilor. Cărarea era hotărâtă să se piardă printre ei, să se ascundă de el. Strickland îşi strângea centura de siguranţă ca şi cum s-ar fi ţinut de reverul unei haine. Acul indicator tremura în apropiere de cincizeci, mişcările lui dezordonate părând să măsoare bătăile inimii lui Melntyre. Oglinda retrovizoare, oglinzile laterale, rămâneau negre. Apoi, ca şi cum i-ar fi făcut semn, lacul apăru din nou, pentru o clipă, printre copacii răriţi, şi se văzură luminile aşezării. Three Sisters se întindeau spre nord, Mount Bachelor, cu versanţii încă acoperiţi cu zăpadă, spre sud. Stelele erau luminoase şi mari, deasupra luminii farurilor… îşi dădu seama că încetinise, ca pentru a inhala scena în plămânii sufocaţi, şi acceleră. Maşina patină imediat pe muşchiul alunecos, roata din spate rotindu-se, motorul urlând.

Strickland îl privi încruntat.

— Pentru Dumnezeu, Mac…!

O spusese ca şi cum ei ar fi fost încă agentul de teren şi ofiţerul coordonator.

— Nu vomita! mârâi furios Melntyre, redresând maşina şi simţind o sudoare rece sub braţe.

Cărarea dispărea din nou, cotind printre pomii întunecaţi. Desimea lor părea răuvoitoare, înfuriindu-l pe Melntyre. Sentimentul de entuziasm pe care-l simţise în clipa evadării dispăruse în efortul necesar ca să se descurce pe cărarea turistică. Nu-i acordase nicio

atenţie atunci când urcaseră pe ea, în lumina după-amiezii – atunci fusese doar problema şoferului.

Gant nu putea scăpa din capcana în care se aruncase singur… Era ţintuit la pământ, şi aşa avea să rămână… Melntyre trebuia să anunţe echipa de sprijin, atunci când ajungea la aeroportul din Redmond – trebuia să sune pilotul de la telefonul din maşină şi să ordone realimentarea avionului, stabilirea unui plan de zbor… cu ce destinaţie?

Strânse mai bine volanul care vibra, simţind cum palmele umede îi alunecau pe imitaţia de piele. Unde să-l ducă pe Strickland? Tipul ştia numele omului care-l angajase, omul în numele căruia Fraser promisese că va avea grijă de viitorul lui… Acum Fraser era mort, iar viitorul lui era aruncat în apă, dacă nu reuşea să-l facă pe Strickland să-i spună numele. Acesta era deja aproape convins că Gant îi dorea moartea. Ca să rămână în viaţă, trebuia să ofere în schimb numele. Dar era posibil să fie nevoie de timp ca să-l facă să vadă lucrurile aşa. „deci, unde să-l ducă?

Îi aruncă o privire lui Strickland. Omul era tăcut, retras, aproape detaşat. Smuci din nou volanul, când drumul coti şi coborî brusc, iar lumina farurilor se aruncă înainte, ca şi cum ar fi fost îngrozită. Un animal apăru în lateral, printre copaci – o căprioară sau altceva.

— O să am grijă de tine! strigă Melntyre, în timp ce zgomotul motorului creştea, ca un geamăt de protest. Trebuie să ai încredere în mine, Strickland.

— De ce?

— Pentru că tipul din spate, Gant, vrea să te ucidă. I-ai distrus familia, cariera…

Strickland îşi înălţă capul, dându-şi la o parte părul lung şi blond de pe faţă.

— El vrea să *ştie,* Mac… exact ca şi tine, zise Strickland batjocoritor.

Melntyre frână puţin. Roata din spate trecu peste o piatră şi se stabiliză. O imagine de o clipă a lacului strălucitor, farurile luminând spaţiul gol, apoi din nou copacii.

— Sigur. Dar eu o să te ţin în viaţă dacă îmi spui. Putem face o înţelegere. Vreau numele tipului care te-a angajat. Gant vrea să faci puşcărie pentru ceea ce i-ai făcut lui şi lui Vance. Gândeşte-te la asta…

Coborâseră deja jumătate din distanţă, în mod sigur. Lumina farurilor se reflecta în trunchiurile copacilor. Mai aveau vreo patruzeci de minute de mers pe drumuri bune, până în Redmond. Trebuia să se hotărască ce plan de zbor trebuia întocmit, să-l sune pe pilot. Teama

de urmărire dispăruse. Lacul era mai! aproape, luminile din Squaw Câmp erau mai strălucitoare. Strickland nu avea altă soluţie. Avea să înţeleagă asta, după un timp. Dar, deocamdată, tipul nu părea dispus să se supună. Trebuia dusă încă multă muncă de lămurire cu *Predicatorul,* până să îi spună numele. Nici măcar nu era recunoscător că era încă în viaţă, pentru Dumnezeul

Melntyre slăbi strânsoarea asupra volanului. Avea să iasă totul bine. Îl avea pe Strickland, omul îi aparţinea lui, nu lui Gant, şi nici patronului misteriosv.

…roti volanul. Îndreptă maşina cu încredere, aproape relaxat. Farurile luminară o nouă gaură printre copaci. *Bonner Lake* era mai mare, şi mai aproape, strălucind în lumina lunii. Va ieşi bine…

Farurile maşinii străluceau printre pomi, mult în faţa lui, apoi dispărură din nou. Nu putea să-şi recapete respiraţia, nu putea să admită că era posibil să fie prea târziu. De pe stânca pe care se oprise, se aruncă din nou printre copaci, zărind din când în când imaginea înceţoşată a lui Three Sisters, a altor munţi albiţi de zăpadă, luna sclipind deasupra lui *Bonner Lake.* Tot timpul, încerca să ignore oboseala corpului lui, fragilitatea ciudată a bătăilor inimii sale.

Erau deja mult prea aproape de lac... înţelegerea acelui fapt, care îi bubuia în urechi ca zgomotul bătăilor inimii, nu putea fi admisă. Crengi înguste îl plezneau peste faţă şi braţe, iar pământul părea să-l prindă şi să tragă ca nămolul

de cizmele şi gleznele lui. Se apleca şi se ferea printre copaci, panta devenind mai abruptă în faţa lui, coborând orbeşte la vale. Nu era nicio cărare, se ghida numai după senzaţia de coborâre.

Ieşi bâjbâind dintre pomi, pe cărarea turistică. Văzu vag urme de roţi, semnele unei patinări. Cărarea şerpuia la vale, pe versantul muntelui, marcând drumul pe care o luase Melntyre. El traversase prima dată cărarea – abia prima dată – iar maşina se apropia deja de Squaw Câmp. Se aruncă din nou printre copaci, cu sângele bubuindu-i în urechi mai puternic ca oricând... şi atunci auzi altceva. Un perete de sunet...

Se ciocni de trunchiul îngust al unui copac îndoit. Se ridică cu greu şi mâinile îi atinseră un lanţ fixat în stâncă, în timp ce copacii se depărtau brusc, ca o cortină trasă. Era ceva în faţa lui, care îi bloca drumul...

Cascada ţâşnea peste panta descendentă care ocolea stânca. Îl înfrunta, ca un zid înalt, impenetrabil, strălucind în lumina lunii ca şi cum ar fi fost un oblon imens de metal. Lanţul era alunecos, acoperit de muşchi. Faţa stâncii era decorată de ferigi. Larma apei şi asaltul

vizual ameninţau să-l înghită. Ceasul din capul lui ticăia în continuare, măsurând distanţa dintre el şi Melntyre, distanţă care creştea, fără speranţă. Respiraţia lui ieşea în icnete epuizate, chinuitoare. *Prea târziu...*

Cărarea turistică principală ocolea stânca şi cascada, dar muntele o aruncase ca o barieră pe linia coborârii lui. Se aplecă înainte, descurajat, zgomotul intensificându-se, umbra lui în lumina lunii târându-se lângă el, mărită şi mai temătoare. Lanţul se lovea zgomotos de stâncă, de câte ori îşi modifica prinderea. Stropi de apă îi stropeau faţa, speriindu-l, ca senzaţia timpului care se scurgea. Cascada se arcuia deasupra cărării – trebuia să se poată trece prin spatele ei, altfel lanţul nu ar mai fi fost acolo... Cămaşa şi jacheta erau îmbibate de apă, zgomotul era asurzitor.

Cascada părea să se mai afle doar la vreo şase-şapte metri depărtare. Cărarea trebuia să continue în partea cealaltă.

Cărarea...? O bordură în stâncă, pe care el şi umbra lui se mişcau cu o prudenţă neajutorată, descurajată. Era orbit de stropii de apă. Senzaţia picioarelor lui şi a înaintării lor şovăielnice părea îndepărtată, nu merita încredere.

Luna şi umbra lui dispărură... la fel şi lanţul. Apa îi cădea pe umeri şi cap, încercând să-l doboare în genunchi, să-l facă să se predea. Simţea frigul până la oase. Apa era argintie, datorită luminii lunii. Peştera din spatele cascadei părea imensă, informă. Avansă temător, picioarele alunecându-i pe stânca umedă. Punea cu grijă un picior în faţa celuilalt, fără să vadă, asurzit de zgomot. Ţinea mâinile întinse în faţă, ca să-şi echilibreze corpul, ca să fie gata să se redreseze...

...piciorul îi alunecă din nou. Căzu în genunchi, ca şi cum zgomotul şi întunericul îl doborâseră. Îi venea să urle. Zgomotul care îl învăluia intimida, îngrozea... Se ridică cu greu în picioare şi continuă să meargă. Primul pas, al doilea, al treilea...

...în spatele lui, dintr-odată. Lumea nu mai era compusă numai din apă şi zgomot. Lumina lunii. Umbra i se alăturase din nou, pe bordura de piatră, în clipa în care prinse lanţul care reapăruse.

Se îndepărtă de cascadă clătinându-se, ocolind stânca până când pomii se strânseră iar în jurul lui şi el reuşi să-şi audă din nou bătăile inimii peste zgomotul căderii de apă. Versantul muntelui cobora din nou abrupt. Ezită. Lacul era o strălucire slabă printre pomi, dar vederea lui înceţoşată nu putea localiza farurile.

Şi atunci le văzu.

Farurile maşinii lui Melntyre se rotiră, la câteva sute de metri sub el, ieşind dintre pomi. Nu mai se legănau din cauza ondulaţiilor

terenului, dar luminau puternic spre lac. Melntyre ajunsese la autostradă, cotea pe ea. Gant fusese învins. Simţea pistolul

greu la pieptul lui, carabina atârnând fără vlagă sub mâna stângă. Da… Farurile se stabilizaseră, ca un alergător încordat, apoi accelerară sub el, încrezătoare, strălucind pe banda pietruită, care se întindea în lungul ţărmului.

Prea târziu… Nu-i mai putea opri, Melntyre scăpase, şi Stricklarid odată cu el. El avea *singura* dovadă… Gant tremura de furie, din cauza sentimentului că fusese învins. Îi venea să-şi înalţe capul şi să urle la lună, ca un animal în disperarea lui frustrată, să-şi înalţe capul…

…îşi înălţă Ruger-ul, ridicând capacul lentilelor antiacvatice ale vizorului cu imagine termică. Prin vizor, farurile maşinii lui Melntyre păreau nişte dungi cenuşii de oţel, pe micuţul ecran video. Maşina, chiar dacă era mărită, se afla aproape afară din bătaia puştii. Dar era unica lui şansă. Maşina era o cutie rectangulară în faţa farurilor, parbrizul ei fiind un alt ecran TV micuţ, pe care se vedeau două umbre scăpându-i. Ridică arma, urmărindu-i…

…apăsă pe trăgaci, de mai multe ori. Parbrizul se sparse. Farurile maşinii se clătinau ca nişte lămpi ţinute de un beţiv… Gant simţea cum o exaltare puternică îi umplea corpul. Ridică arma în semn de salut, în timp ce maşina încetinea vizibil, împleticindu-se dintr-o parte în cealaltă a autostrăzii, farurile luminând copacii, malul apei. Încetinind tot timpul…

Apoi ieşi de pe drum, şi botul ei se îndreptă spre apă, alunecă în aceasta, aşa încât farurile luminau din ce în ce mai slab, pe măsură ce se cufunda. Auzi protestul motorului maşinii, turaţia lui mult prea stridentă, deşi abia dacă se vedea că se mişca. O privi cum cădea în apă cu înverşunare, necontrolată. Îi oprise… doar ca să se înece…

Începu să alerge nebuneşte. Se auzea singur mârâind printre dinţi, în timp ce traversa cărarea turistică. Apoi, din nou copacii, după o imagine scurtă a farurilor care deveneau tot mai slabe, mai înceţoşate. Partea de sus a maşinii era încă afară din apă. O disperare neagră îl arunca înainte, batjocorindu-l că va ajunge prea târziu ca să-l salveze pe Strickland, că acesta era deja mort în maşina care aluneca pe fundul lacului. Se lovi de trunchiul unui pin şi ţâşni bâjbâind

înainte. O căprioară fugi din calea lui, speriată de zgomot şi de modul în care flutura din braţe.

O scurtă privire asupra lacului, de pe o ieşitură de stâncă. Nu putea să vadă maşina, farurile ei dispăruseră sub apă…

— Nu! se auzi singur strigând.

347

Era un sunet prelung, nesfârşit* câfre părea să dorească să-i golească plămânii în timp ce alerga. Îi venea greu să-şi ţină corpul drept, propulsat numai de braţele pe care le flutura puternic, inutil. Se împiedică, se prăbuşi epuizat, rostogolindu-se pe pantă, revolverul Calico zgâriindu-l, pierzând carabina… *Prea târziu…*

Suprafaţa pietruită era tare, reducându-l la tăcere, amorţindu-i un braţ, făcându-l să icnească. Autostrada, îşi dădu seama că ajunsese la autostradă şi se forţă să se ridice în genunchi. Privi disperat în jur. Suprafaţa apei sclipea în lumina lunii, netulburată, liniştită. Nu se vedea nici urmă de maşină sau a locului în care aceasta intrase în apă… se ridică în picioare, clătinându-se, şi se apropie de mal. Urme de paşi în lumina lunii, pe marginea îngustă de iarbă, dâre pe ţărmul cu pietricele… Apa calmă se închisese deasupra capotei maşinii, înecând-o.

Nimic nu tulbura liniştea…

…până când se aruncă în apă, înaintând cu greu prin răceala lacului. Apa îi trecea peste coapse, stomac, piept. Se cutremură, în timp ce ea îi răpea căldura datorată efortului. Inspiră adânc şi se scufundă, în întunericul brusc, îngheţat. Înota orbeşte, rugându-se… Lumina lunii era deasupra lui, slabă, fantomatică. Pieptul începu să-l strângă, gâtul să i se umfle datorită efortului de a-şi ţine respiraţia. Un metru mai la stânga sau mai la dreapta şi nu avea să mai găsească maşina… Probabil că farurile se stinseseră, că motorul se oprise. Era *acolo,* undeva, doar la câţiva paşi depărtare, undeva… îl durea pieptul, braţele se agitau sălbatic, ca şi cum ar fi alergat încă, mai curând decât ar fi înotat…

…atinse ceva. Cu mâna dreaptă. Ceva tare… îl prinse cu

mâna, încordându-se să-l scoată afară. Oglinda şoferului… se scufundă în gaura căscată în care fusese parbrizul. Şoferul – Melntyre – era mort.

Pasagerul? îşi împinse capul mai adânc în maşină şi desfăcu centura de siguranţă cu care era legat Strickland. Omul era nemişcat, ca şi cum şi-ar fi pierdut cunoştinţa, în cele din urmă. Gant trase – expirând involuntar din cauza efortului şi începând să înghită apă – şi Strickland ieşi, liber, ca o caracatiţă care fusese ancorată de maşină. Gant îl ţinea de cămaşă şi simţi sub picioare capota maşinii. Se împinse cu forţa care-i mai rămăsese, trăgându-l pe Strickland după el, spre strălucirea fantomatică a luminii lunii.

Capul lui sparse suprafaţa apei ca cel al unei vidre şi gâfâi după aer, tuşind şi scuipând apă. Se forţă să inspire, ţinându-l pe Strickland strâns lângă el. Înghiţi lacom aer, iar şi iar, ca şi cum cineva ar fi vrut să i-l fure.

348

Înotă stângaci, trăgând după el corpul neînsufleţit, până când reuşi să stea în picioare şi să se tragă pe sine şi corpul inert al lui Strickland pe pietrişul de pe fundul lacului. Apoi aruncă corpul pe mal, lovindu-l ca şi cum ar fi vrut să-i producă şi mai mult rău. Cămaşa, pantalonii, pielea păreau să nu aibă pete de sânge. Mişca braţele omului în mod grotesc, furios. Strickland îl înşelase… Ratase totul, încercând să oprească maşina. Melntyre era mort, Strickland se înecase…

…îl întoarse invers. Aerul nopţii era rece, şi Gant îşi simţea corpul tremurând, simţea lipsa de viaţă a corpului de sub el, în timp ce încăleca pe el, lovindu-l în spate, presându-i plămânii, apăsând, fără niciun cuvânt…

Strickland tuşi. Din gura lui deschisă se prelinse apă. O pleoapă flutură, apoi plămânii lui Strickland începură să pompeze din proprie iniţiativă, introducând aer în corpul lui. Vomită, se înecă din nou, continuând să respire, întins pe burtă, cu faţa răsucită într-oj>arte.

Gant se rostogoli de deasupra lui, epuizat. Satisfăcut. Îşi auzi propria respiraţie devenind mai calmă, mai liniştită. Pe

măsură ce ochii i se obişnuiau cu întunericul, văzu – sau i se păru că vede – punctul negru al capului unei vidre, spărgând nemişcarea calmă a suprafeţei argintii a lacului.

Rămase pe loc, privind vidra nemişcată. Poate că şi ea îl privea pe el. Sunetul respiraţiei hârâite, regulate a lui Strickland şi mormăitul lui liniştit erau sunetele succesului. Acestea se strecurară în oboseala lui, puternice ca un lichior, încălzindu-l.

EPILOG

1 IUNIE 199-

Directori, afacerişti prin companii *holding,*

Diaconi în biserici, deţinând proprietăţi sărăcăcioase,

Alias cămătari prin excelenţă, esenţa chintesenţială a cămătarilor,

Furnizorii de slujbe, văitându-se pe tema celor 20 de procente şi a vremurile grele…

Şi nesiguranţa generală a tuturor investiţiilor…

Ezra Pound, *Canto XII*

Ofiţerii din Serviciul Special erau la parter, fiind serviţi cu ceai de menajera lui David. Afară, în lumina soarelui de dimineaţă din Eaton Square erau parcate două limuzine anonime. El şi David Winterbome se înfruntau unul pe celălalt, Aubrey simţind o plăcere sigură, evidentă, la vederea confuziei lui David. Oficialul de la Home Office, Baird, rămăsese în colţul salonului mare, exact în spatele unui fascicul de lumină care intra pe una din ferestrele înalte, ca şi cum nu ar fi fost interesat de niciunul dintre ei.

— Aşa cum am spus, totul este absolut neoficial, David. Pentru moment, cel puţin.

Winterbome, neavertizat de sosirea lor, era deja îmbrăcat şi servise micul dejun. Parfumul cafelei mai plutea încă în cameră, deşi menajera luase tava. Micul dejun al lui Aubrey fusese superficial, lipsit de apetit. Crampele datorate agitaţiei, care-l ţinuseră treaz aproape toată noaptea, îi strângeau încă stomacul.

— De ce? De ce *tul* Aşa cum ai spus, tu eşti un neoficial,

aproape o persoană inexistentă, în acest gen de probleme.

Aruncă o privire omului de la Home Office, care stătea cocoţat pe un fotoliu Louis Quinze şi analiza cu atenţie modelul complicat al covorului persan de la picioarele lui.

350

— Nu ai absolut nicio autoritate, Kenneth. De ce te-ar lăsa cineva sănătos la minte să vii aici?

— O favoare, una singură.

Aubrey rămăsese în picioare pe durata scurtei lor întâlniri, sprijinindu-se greoi, dar cu fermitate, pe bastonul lui.

— O şansă să te bucuri, deci?

Tipul de la Home Office îl informase pe David despre motivele pentru care trebuia să-i însoţească, despre acuzaţiile care fuseseră formulate. Cei de la Impozite şi Accize invadaseră birourile, pe cele ale lui *Complete Security* şi ale altor companii de sub umbrela lui *Winterborne Holding.* David era luat în custodie, în aşteptarea deciziei asupra cererii Departamentului de Stat pentru extrădarea lui, ca să fie pus în faţa *unor acuzaţii criminale serioase.* Aubrey rămăsese lângă umărul bărbatului înalt, ca o Nemesis bătrână. El îşi convinsese vechile cunoştinţe din Serviciul Special, din DS şi de la Impozite să evalueze şansa de a începe disecarea chirurgicală a finanţelor lui David.

— Nu să mă bucur – să întreb, spuse Aubrey tăios, încingându-se brusc.

Winterborne stătea cu faţa spre el şi cu spatele la fereastră, obligându-l pe Aubrey să ţină ochii întredeschişi, din cauza luminii.

— Să întreb: *de cel* Şi să te întreb cum *ai îndrăznit!*

Furia lui era dificil de reţinut. Rezervele lui de răbdare păreau să fi dat în foc, ca aburul. Marian era ascunsă, în siguranţă, şi se refăcea confortabil într-un sanatoriu, în Sussex. Giles şi Aubrey o vizitau regulat. La fel şi tatăl lui David, Clive. Furia lui Giles se stinsese, ca şi cum ar fi fost măsurată cu un termometru în formă de U; pe măsură ce sănătatea lui Marian se îmbunătăţea, mânia lui scădea. Dar

nu şi a lui Aubrey. Mai ales acum, când era faţă în faţă cu David.

— Te referi la draga de Marian, bineînţeles, replică Winterborne cu aroganţă.

— Bineînţeles că la Marian! Cum ai putut să încerci să o ucizi? spuse Aubrey şuierător. Restul îl pot înţelege. Moartea unor străini pentru un avantaj clar – nimic altceva decât subiecte pentru ştirile de televiziune. Dar Marian…?

— Marian s-a aşezat singură în faţa trenului, răspunse el cu o voce uniformă.

Părea o remarcă repetată deseori, ceva ce îşi impusese singur să creadă.

— Ea era ultimul, singurul obstacol…

Ochii lui deveniră strălucitori, nările i se umflară.

351

— Era atât de *insistentă…*

— Ultima barieră, deci. Către succes? Sau ca să ajungi ceea ce eşti cu adevărat, David?

Winterbome se apropie de Aubrey, cu spatele la Baird. Era vizibilă încântarea pe care i-o producea tremurul uşor a constituţiei bătrâne a lui Aubrey.

— Luptam pentru existenţa mea. Pentru supravieţuirea a tot ceea ce am construit în mai bine de un deceniu.

Vocea lui era o şoaptă aspră, secretoasă.

— Nu aveam de gând să pierd ceva din ea.

Ochii lui înregistrară dispreţul lui Aubrey şi se întoarse repede spre fereastră.

— M-am săturat de asta, Kenneth. Nu serveşte la nimic.

— Aşa e, oftă Aubrey. Poate că am venit să mă bucur. Să te privesc căzând.

— Ai vrea tu.

— Strickland a fost foarte cooperant – a dat multe detalii. Cei de la FBI sunt hotărâţi. Vor fi urmărite legăturile, vor fi făcute conexiuni. S-a terminat, David.

Winterborne rămase tăcut pentru o clipă lungă, apoi spuse, rămânând cu faţa spre fereastră şi spre imaginea parcului:

— Trebuie să mergem? După ce îmi voi suna avocatul?

— Da, cred că da. Eu, eu i-au prânzul cu tatăl tău…

Umerii lui Winterborne tresăriră, după care acesta zise, cu o voce calmă:

— Atuncţ vei avea de îndeplinit o sarcină foarte delicată. Total *indigerabilă.* Îţi urez noroc. Şi acum, te rog să mă scuzi, trebuie să dau telefonul…

În timp ce stătea lângă biroul franţuzesc ornamentat, soarele dimineţii strălucea la fereastră. David era înconjurat de o aură de lumină. Stătea cu umerii neîncovoiaţi şi vorbea cu avocatul cu o voce indiferentă. Aubrey simţea o dorinţă irezistibilă de a-şi rupe bastonul pe spinarea lui David.

În loc să facă asta, îşi aminti de ofiţerii din Serviciul Special, care se aflau la parter, şi de prezenţa tăcută a lui Baird în cameră. De maşinile parcate afară, în lumina soarelui. *Se terminase.* Cel puţin atâta cât Gant să fie scos de sub toate acuzaţiile, eliberat de toate bănuielile. Foarte curând, când povestea avea să fie dezvăluită în mass-media SUA, aveau să fie menţionate Medalia lui de Onoare, dosarul lui din armată. Avea să fie reabilitat în totalitate… probabil ca să se poată întoarce la cariera lui.

352

Iar David va şti că fusese învins de Marian, de Gant, de Giles şi de el. Probabil că va intra la închisoare, chiar dacă numai pentru scurt timp. Va deveni *intangibil* pentru oamenii cu influenţă, pentru instituţiile financiare, pentru guverne… În definitiv, părea o pedeapsă suficientă, o justiţie potrivită.

Gândul îl stimulă, în timp ce aştepta ca Winterbome să-şi termine conversaţia.